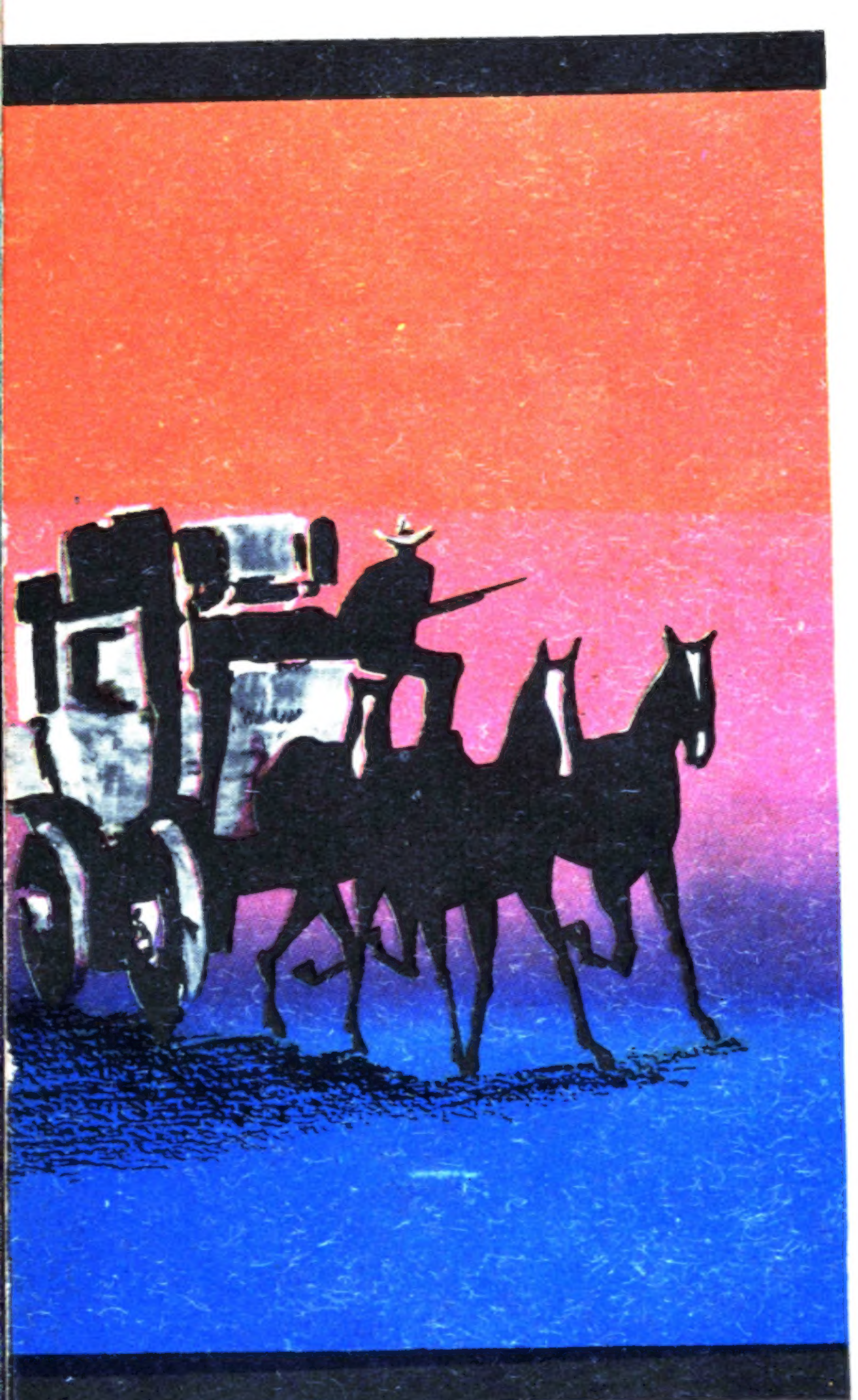

Lei 16,50

CUTEZĂTORII

KARL MAY • COMOARA DIN LACUL DE ARGINT

KARL MAY

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT

CUTEZĂTORII

EDITURA TINERETULUI

KARL MAY

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT

În românește de
MARIANA ȘORA

EDITURA
TINERETULUI

DER SCHATZ IM SILBERSEE

VON

KARL MAY

Ediția de față reprezintă traducerea volumului 36 din seria „Opere alese" de Karl May, editată de Karl May Verlag—Bamberg.

CAPITOLUL I

PANTERA NEAGRĂ

Pe la amiaza unei foarte călduroase zile de iunie, *Dogfish*, unul din cele mai mari vapoare de călători și transporturi de mărfuri de pe Arkansas, înainta biciuind valurile fluviului cu roțile lui mari, prevăzute cu palete. Părăsise în dimineața aceea Little Rock și se apropia acum de Lewisburg, unde urma să acosteze.

Zăpușeala îi alungase pe călătorii mai înstăriți în cabinele lor, iar majoritatea pasagerilor de pe punte se culcaseră jos, în dosul butoaielor, lăzilor și altor colete ce le ofereau puțină umbră. Căpitanul dăduse ordin să se instaleze pentru acești călători, sub un umbrar de pînză, o tejghea cu tot felul de pahare și de sticle cu băuturi tari și pișcătoare, preparate pentru gîtlejuri și limbi nu prea răsfățate. Îndărătul acestei tejghele moțăia cu ochii închiși un chelner toropit de caniculă. De cîte ori își deschidea însă pleoapele, îi scăpa printre buze o înjurătură sau un cuvînt mai grosolan. Pricina supărării sale era o ceată de vreo douăzeci de bărbați așezați în cerc pe podea, în fața tejghelei, care-și treceau din mînă-n mînă păhărelul cu zaruri. Miza era așa-numitul *drink*, adică, la sfîrșit, cel care pierdea trebuia să plătească fiecărui partener cîte un rachiu. Prin urmare, chelnerul nu putea să tragă un pui de somn, așa cum ar fi dorit. Oamenii aceștia desigur că nu se întîlniseră pentru prima oară aici, pe bord, căci purtarea le era foarte familiară și din vorbele lor reieșea că se cunoșteau foarte bine. Spre deosebire de această intimitate, manifestau o anu-

mită considerație față de unul dintre ei, căruia îi spuneau „cornelul", adică, în felul lor de a vorbi, „colonelul"[1].

Acesta era un bărbat înalt și uscățiv, cu obrazul bine ras și trăsături dure, unghiulare, încadrate de o barbă olandeză, roșie și aspră. Aceeași culoare o avea și părul tuns scurt, cum se putea vedea, căci pălăria de pîslă, veche și ponosită, și-o lăsase pe ceafă. Purta niște ghete grele, țintuite, pantaloni de nanchin și o bluză scurtă din același material. Vestă nu avea. În locul ei se ivea o cămașă boțită, murdară, cu gulerul larg desfăcut, prin care se zărea pieptul lui gol, ars de soare. Șoldurile îi erau înfășurate într-un șal cu ciucuri roșii, lăsînd să se vadă mînerul unui cuțit și tocurile a două pistoale. În spatele lui zăceau o pușcă destul de nouă și o traistă de pînză cu două benzi ca să poată fi purtată în spinare.

Ceilalți bărbați erau la fel de neîngrijiți și de murdar îmbrăcați, însă de asemenea foarte bine înarmați. Nici unuia dintre ei nu i s-ar fi putut acorda de la prima vedere nici cea mai mică încredere. Jucau zaruri cu o adevărată pasiune și-și adresau tot timpul expresii atît de grosolane, încît un om cît de cît cumsecade desigur că n-ar fi stat nici un minut în preajma lor. Consumaseră în orice caz mai mult de un *drink*, căci obrajii le erau încinși nu numai de bătaia soarelui, ci și de pe urma rachiului.

Căpitanul părăsise puntea de comandă și se dusese pe duneta să dea instrucțiunile necesare șefului de echipaj. Acesta întrebă :

— Ce părere aveți, „captain", de indivizii ăia care dau acolo cu zarul ? Mi se pare că sînt niște *boys*[2] pe care nu-ți prea place să-i vezi pe bord.

— Cred și eu ! încuviință cel întrebat. E adevărat că s-au dat drept *haversters*[3] care merg în vest să se tocmească la ferme în timpul recoltei, dar n-aș vrea să fiu eu acela căruia i-ar cere de lucru.

[1] Karl May obișnuiește să dea culoare locală întrebuințînd expresii din graiul popoarelor în mijlocul cărora își plasează aventurile, păstrînd mai ales denumirile de grade și titluri. În cazul cuvîntului „cornel", dă indicația eronată că ar fi o pronunție stîlcită a cuvîntului colonel.
[2] Băieți (în limba engleză în text).
[3] Muncitori agricoli (în limba engleză în text).

— *Well*, Sir ! Cît despre mine, îi socotesc niște veritabili *tramps*[1]. Să sperăm că cel puțin pe bord or să fie liniștiți !

— Nu i-aș sfătui să ne supere mai mult decît sîntem obișnuiți. Avem destui oameni în echipaj ca să-i putem azvîrli pe toți în bătrînul, binecuvîntatul Arkansas. De altfel, pregătește-te de acostare. În zece minute se va zări portul Lewisburg.

Căpitanul se întoarse pe punte spre a da comenzile necesare acostării.

Într-adevăr, peste puțin se iviră primele case ale orașului pe care vaporul le salută cu un fluierat prelung de sirenă. De pe ponton se semnaliza că vasul urmează să mai primească încărcătură și pasageri.

Între timp, pasagerii din interiorul vaporului începură să urce pe punte ca să se bucure de scurta întrerupere a acestei plictisitoare călătorii.

Nu i se oferea însă un spectacol prea distractiv.

Pe atunci, localitatea nu era nici pe departe atît de însemnată ca acum. La debarcader aștepta doar puțină lume : cîțiva cască-gură. Se zăreau numai cîteva lăzi și colete care urmau să fie încărcate, iar numărul noilor călători ce urcau pe bord nu trecea de trei.

Unul dintre ei era un alb de statură înaltă, deosebit de puternic. Purta o barbă deasă și neagră, dar atît de stufoasă încît nu i se vedeau decît ochii, nasul și partea superioară a obrajilor. Pe cap purta o căciulă de biber veche, năpîrlită de scurgerea anilor. Ar fi fost cu neputință să precizezi ce formă avusese inițial. Pesemne că trecuse prin toate transformările posibile. Îmbrăcămintea bărbatului consta dintr-un pantalon și un surtuc din pînză groasă de in cenușiu. În chimirul lat, de piele, erau înfipte două revolvere, un cuțit și mai multe lucruri mărunte, indispensabile unui adevărat *westman*[2]. Mai poseda în plus o pușcă grea, cu două țevi, de al cărei pat era agățată o secure lungă.

După ce-și plăti biletul de drum, aruncă o privire cercetătoare în jur. Nu părea să-i pese de pasagerii bine îmbrăcați. Ochii i se opriră asupra jucătorilor care se ridicaseră spre a-i privi pe cei ce se urcau pe bord. Îl zări pe „cornel". Privirea lui trecu peste el ca și cum nici nu l-ar fi observat. Dar, în

[1] Vagabonzi (în limba engleză în text).
[2] Om al vestului (în limba engleză în text).

timp ce se apleca să-şi ridice deasupra coapsei lui masive tureatca cizmei impermeabile, mormăi ca pentru sine : „*Behold !* [1] Dacă ăsta nu e roşcovanul de Brinkley, să fiu afumat şi mîncat cu coajă cu tot ! Să sperăm că nu mă recunoaşte !"

Cel la care se referea tresărise de asemenea la vederea lui şi se adresă în şoaptă însoţitorilor săi :

— Ia uitaţi-vă la individul ăla negricios ! Îl cunoaşte careva dintre voi ?

Răspunsul fu negativ.

— Mi se pare că l-am mai văzut cîndva şi anume în nişte împrejurări nu prea îmbucurătoare pentru mine. S-ar zice că mă încearcă o vagă amintire.

— Atunci te-ar cunoaşte şi el pe tine ! îşi dădu cu părerea unul. Pe noi ne-a măsurat aşa, în treacăt, dar pe tine nici nu te-a luat în seamă.

— Hm ! Poate să-mi amintesc mai încolo. Sau, şi mai bine, îl întreb cum îl cheamă. Dacă aflu, ştiu imediat cum stau. Mă duc să ciocnesc un pahar cu el.

— Dacă acceptă.

— Cum o să vă refuze ? Ar fi o jignire, cum ştiţi şi voi. Cel căruia i se respinge un *drink* are aici, în ţară, dreptul să răspundă cu pistolul sau cuţitul şi, dacă-l răpun pe neobrăzat, nici dracului nu-i pasă.

— Dar nu arată de loc ca unul care se lasă silit să facă ce nu-i place.

— *Pshaw !* [2] Pui prinsoare ?

— Da, da, să punem prinsoare ! se auzi de jur împrejur.

— Cine pierde plăteşte un rînd pentru toată lumea, cîte trei pahare de cap.

— S-a făcut ! se învoi „colonelul". Îmi convine.

— Şi mie — răspunse celălalt. Dar trebuie să avem şi un prilej de revanşă. Facem trei prinsori pe cîte trei pahare.

— Da, dar cu cine să ciocnesc ?

— Ei, mai întîi cu bărbosul pe care zici că l-ai cunoscut, dar nu-ţi aminteşti cu ce prilej. Apoi cu gentlemenii care cască gura spre chei. Îl luăm pe ăla înaltul, care pare un uriaş între pitici. Şi, la urmă, cu indianul acela care a urcat pe bord cu băiatul lui. Sau te temi cumva de el ?

[1] „Ia te uită !" (în limba engleză în text).
[2] Interjecţie : „Haida-de !" (în limba engleză în text).

Un rîs unanim fu răspunsul la această întrebare, în timp ce „colonelul" reluă cu dispreţ :

— Să mă tem de pocitania aia roşie ? *Pshaw !* Mai curînd de uriaşul împotriva căruia mă aţîţaţi voi ! *All devils* [1], puternic trebuie să mai fie omul ăsta ! Dar tocmai mătăhăloşii sînt de obicei lipsiţi de curaj, iar dumnealui e atît de fercheş şi de bine îmbrăcat, încît n-are de unde să ştie cum să se poarte cu cei de teapa noastră ; o fi bun de recepţii în saloane. Primesc deci prinsoarea. Cîte un *drink* cu fiecare din cei trei. Şi acum, la treabă !

Pronunţase ultimele trei fraze atît de tare, încît trebuie să-l fi auzit toţi ceilalţi călători. Fiecare american şi orice om din Vest cunoaşte sensul cuvîntului *drink*, mai ales cînd e rostit cu un glas atît de puternic şi de ameninţător ca acum, de aceea toate privirile se îndreptară asupra „colonelului". Se vedea că atît dînsul cît şi camarazii lui erau cam băuţi, aşa că cei din jur se aşteptau la o scenă captivantă.

„Colonelul" ceru să se umple paharele ; îl luă pe-al său, se apropie de bărbos şi-i zise :

— *Good day*, Sir ! [2] Aş vrea să vă ofer acest pahar. Cred că sînteţi un gentleman, căci nu beau decît cu oameni într-adevăr distinşi, şi sper că-l veţi goli în sănătatea mea.

Barba mare a celui interpelat se umflă şi mai mult, apoi îşi reveni, de unde se putea deduce că un zîmbet satisfăcut îi străbătuse faţa.

— *Well* — răspunse dînsul. N-am nimic împotrivă. Dar pentru a vă putea fi pe plac, aş dori mai întîi să ştiu cine-mi face această neaşteptată onoare.

— Foarte just, Sir ! Omul trebuie să ştie cu cine bea. Mă numesc Brinkley, colonelul Brinkley, dacă-mi îngăduiţi. Şi dumneavoastră ?

— Numele meu e Grosser, Thomas Grosser dacă n-aveţi nimic împotrivă. Aşadar, în sănătatea dumneavoastră, colonele !

Goli paharul o dată cu ceilalţi, după care îl înapoie colonelului. Acesta se simţi învingător, îl măsură pe bărbos aproape cu dispreţ din cap pînă-n picioare şi întrebă :

[1] Pe toţi dracii ! (în limba engleză în text).
[2] Bună ziua, domnule (în limba engleză în text).

— Mi se pare că e un nume nemţesc. Sînteţi, deci, un păcătos de nemţoi, da ?

— Da, sînt german, Sir ! replică prietenos celălalt, fără a se lăsa provocat de grosolănia lui Brinkley. Pe „păcătosul de nemţoi" trebuie să-l plasaţi în altă parte. La mine nu se prinde. Aşadar, mulţumesc pentru *drink* şi cu asta, pace bună !

Grosser se întoarse brusc pe călcîie şi se depărtă repede, spunîndu-şi : „Prin urmare, e chiar acel Brinkley ! Şi acum îşi mai zice şi colonel ! Individul pune ceva la cale. Să fiu cu ochii în patru !"

E drept că Brinkley cîştigase prima parte a pariului, dar nu părea de loc bucuros de izbîndă. Chipul lui exprima mai degrabă ciudă. Nădăjduiesc că Grosser va şovăi şi se va lăsa silit să bea numai prin ameninţări. Dar acesta se dovedise mai deştept ; întîi băuse şi apoi se arătase pe faţă că e prea inteligent ca să se lase atrase într-o gîlceavă. Asta îl rodea pe „cornel", aşa că, umplîndu-şi din nou paharul, se îndreptă spre a doua lui victimă, indianul.

O dată cu Grosser urcaseră pe bord doi indieni, unul mai în vîrstă, celălalt aproape copil, un băiat de vreo cincisprezece ani. Asemănarea dintre ei era atît de izbitoare, încît nu încăpea nici o îndoială că sînt tată şi fiu. Îmbrăcămintea şi armele le erau absolut identice, astfel că băiatul arăta ca un portret întinerit al părintelui său.

Purtau pantaloni de piele strînşi pe corp, tiviţi cu ciucuri, după moda indienilor, şi mocasini galbeni. Cămaşă sau surtuc nu se vedea, trupul fiindu-le înfăşurat de la umeri în jos într-un fel de cuvertură pestriţă dintr-un material folosit de tribul indian Zuni, care costă adeseori peste şaizeci de dolari bucata. Părul negru şi lins le era pieptănat peste cap şi cădea pe spinare, ceea ce le dădea o înfăţişare aproape femeiască. Faţa le era plină şi rotundă, cu o expresie blajină, mărită şi mai mult de faptul că pomeţii le erau vopsiţi cu cinabru. Puştile ce le ţineau în mîini păreau să nu valoreze împreună nici o jumătate de dolar. De altfel, amîndoi arătau cît se poate de neprimejdioşi şi înfăţişarea lor era atît de ieşită din comun, încît, după cum am mai spus, stîrniseră rîsetele chefliilor. Aparent temători de oameni, se ţineau sfioşi deoparte, sprijinindu-se de o ladă de lemn masiv, înaltă cît un stat de om. Păreau să nu se intereseze de nimic şi chiar cînd „colonelul" se apropiase de ei, nu-şi ridicaseră privirea înainte ca acesta să se fi oprit în faţa lor şi să li se adreseze :

— Ce căldură ! Sau poate aveţi altă părere, voi, ăştia roşii ? O duşcă face bine. Ia şi bea, bătrîne, dă-o pe gît !

Indianul nici nu clipi şi răspunse într-o englezească stîlcită :

— *No to drink* — la noi nu bem.

— Cum, nu vrei ? se burzului roşcovanul. E un *drink*, înţelegi, un *drink !* Să te refuze cineva este o jignire sîngeroasă pentru orice gentleman adevărat cum sînt eu, şi se răscumpără cu cuţitul. Cum te cheamă ?

— Nintropan-hauey — răspunse indianul calm şi cu modestie.

— Cărui trib aparţii ?

— Tonkawa.

— Aşadar, eşti din roşii aceia nătăfleţi care se tem şi de-o pisică ! Înţelegi ? De orice pisică, chiar de n-ar fi decît cea mai mică pisicuţă. Cu tine n-o să fac prea multe farafastîcuri. Deci : bei sau nu ?

— La mine nu bem apa de foc.

În pofida ameninţării proferate de „colonel", indianul rostise aceste cuvinte la fel de liniştit. Roşcovanul ridică mîna şi-i trase o palmă răsunătoare.

— Iată-ţi răsplata, laş roşu ce eşti ! strigă el. Nu vreau să mă răzbun şi în alt chip. O canalie ca tine nu merită mai mult !

În clipa aceea, băiatul îşi repezi mîna sub cuvertură, să apuce vreo armă, dar aruncă în acelaşi timp o privire părintelui său, aşteptînd să vadă ce va face sau va spune acesta.

Înfăţişarea indianului se schimbase în aşa măsură, încît devenise aproape de nerecunoscut. Statura părea să i se fi înălţat, ochii îi scăpărară un licăr straniu şi trăsăturile feţei se crispară brusc. Dar la fel de repede îşi plecă din nou genele, corpul i se chirci şi fizionomia lui recăpătă expresia supusă de mai înainte.

— Ei, ce zici de asta ? îl întrebă batjocoritor „colonelul".

— Nintropan-hauey mulţumeşte.

— Ţi-a plăcut atît de mult palma încît îmi mai şi mulţumeşti ? Atunci mai ţine una !

Cînd să repeadă din nou mîna, indianul îşi feri iute capul, astfel că lovitura nimeri în lemnul lăzii de care stăteau reze-

mați indienii. Se auzi o pocnitură surdă, dar puternică. Atunci, ca un răspuns dinăuntru, răsună un mîrîit scurt, ascuțit și horcăitor, care se umflă repede într-un urlet sălbatic și răgușit, al cărui ecou se răspîndi sinistru, ca un bubuit de tunet, încît tot vaporul părea să se cutremure.

Brinkley sări cîțiva pași înapoi, scăpă paharul din mînă și strigă speriat :

— *Heavens !* [1] Asta ce-a mai fost ? Ce bestie o fi închisă aici, în lada asta ? Cum de e permis așa ceva ? Să mori de frică, nu alta !

Spaima îi cuprinsese și pe ceilalți călători. Numai patru dintre ei nu clipiseră măcar, și anume : bărbosul, aflat acum în față, la prora, domnul cel uriaș pe care „colonelul" urma să-l invite la cel de-al treilea *drink* — și cei doi indieni. Probabil că aceste patru persoane erau dotate cu o mai mare și îndelung încercată stăpînire de sine.

Urletul fusese auzit și în cabine. Mai multe doamne urcară țipînd în gura mare.

— Nu e nimic, doamnelor ! exclamă un bărbat foarte corect îmbrăcat, ieșind în acel moment din cabina lui. O mică panteră, un pui și atît ! O pisicuță drăgălașă din specia *felis pardus*, una neagră, domnii mei !

— Ce ? O panteră neagră ? răcni un omuleț de-o șchioapă, cu ochelari, care de bună seamă că avusese de-a face cu fiarele sălbatice mai mult din cărțile de zoologie decît prin contact direct. Păi, pantera neagră e cel mai periculos animal ! Mai de temut și mai agil decît leul și tigrul ! Ucide cîteodată din simplă sete de sînge, nu numai cînd e flămîndă ! Cîți ani are ?

— Doar trei anișori, Sir !

— Doar ? Asta numești dumneata „doar" ? ! O cogeamite panteră ! Dumnezeule ! Și o asemenea bestie se află aici pe bord ! Cine-și ia răspunderea ?

— Eu, Sir, chiar eu — îl asigură străinul cel elegant, înclinîndu-se în fața doamnelor și a domnilor. Îmi permiteți, *ladies* și *gentlemen*, să mă prezint : sînt vestitul proprietar de menajerii Jonathan Boyler, și mă aflu de cîtva timp cu trupa mea în Van Buren. Deoarece această panteră neagră a sosit pentru mine la New Orleans, m-am deplasat într-acolo împreună cu cel mai experimentat îmblînzitor al meu, să iau

[1] Cerule ! (în limba engleză în text).

animalul în primire. Căpitanul acestui frumos vapor mi-a acordat în schimbul unei taxe respectabile permisiunea de a aduce animalul pe bord, cu condiția ca, pe cît posibil, pasagerii să nu afle în ce societate călătoresc. De aceea îmi hrăneam pantera numai în timpul nopții, și, *by god* [1], i-am dat mereu cîte un vițel întreg, să se sature, așa încît să moțăie toată ziua și abia să se poată mișca. Firește, dacă dai cu pumnii în ladă, se trezește și-și drege glasul. Sper că onoratele doamne și distinșii domni nu-mi vor lua în nume de rău prezența micuței mele pantere, care nu le pricinuiește nici cel mai mic neajuns.

— Cum ? replică cel cu ochelari, țipînd atît de tare încît i se frîngea vocea. Nu ne pricinuiește nici un neajuns ? Să nu v-o luăm în nume de rău ? Nu, zău, e o pretenție cum n-am mai pomenit ! Să călătoresc pe acest vapor în societatea unei pantere negre ? Să mă spînzurați dacă mă-nvoiesc ! Ori pleacă *ea,* ori cobor *eu !* Aruncați bestia în apă ! Sau debarcați lada pe mal !

— Dar, Sir, vă asigur că nu e nici o primejdie — răspunse stăpînul menajeriei. Priviți această ladă solidă și...

— Ah, ce mai ladă ! îl întrerupse omulețul. O pot sfărîma și eu, darămite pantera !

— Vă rog să țineți seama că în ladă se mai află o cușcă de fier pe care nici zece lei sau pantere n-o pot sparge.

— Adevărat ? Atunci arată-ne cușca ! Vreau să mă conving.

— Da, da, să ni se arate cușca ! Trebuie să știm cum stăm ! strigară zece, douăzeci, treizeci de voci.

Proprietarul menajeriei era iancheu, așa că se folosi de prilej ca să exploateze în avantajul său această dorință unanimă.

— Cu plăcere ! Cu plăcere ! consimți el. Dar, *ladies* și *gentlemen*, veți recunoaște și dumneavoastră că nu vă pot arăta cușca fără să vedeți și pantera. Nu-mi pot îngădui acest lucru fără o anumită compensație. Pentru a mări atracția acestui rar spectacol, voi dispune să se servească animalului hrana. Vom aranja trei șiruri de locuri : rîndul întîi cu un dolar de cap, al doilea cu jumătate și al treilea cu douăzeci și cinci de cenți. Dar cum văd că am de-a face numai cu domni și

[1] Pe Dumnezeul meu ! (în limba engleză în text).

doamne, sînt convins că putem de la început renunţa la ultimele două rînduri. Sau poate că doreşte cineva să plătească numai o jumătate sau un sfert de dolar ?

Bineînţeles că nu se anunţă nimeni.

— Perfect ! Deci numai primele locuri. Vă rog, *ladies* şi *gentlemen,* cîte un dolar de persoană !

Îşi scoase pălăria şi strînse dolarii, în timp ce dresorul, pe care-l chemase în grabă, făcea pregătirile necesare începerii reprezentaţiei.

Călătorii erau şi ei în majoritate ianchei şi, ca atare, se declarară întru totul de acord cu noua întorsătură a incidentului. Chiar dacă, mai înainte, unii dintre ei se arătaseră indignaţi de faptul că comandantul vaporului acceptase să transporte o fiară atît de periculoasă, acum se bucurau că li se oferea un divertisment binevenit în plicticoasa viaţă de pe vapor. Pînă şi micul savant îşi alungase teama şi aştepta cu nerăbdare să vadă spectacolul.

— Ascultaţi, *boys !* se adresă Brinkley însoţitorilor săi. O prinsoare am cîştigat-o, dar pe-a doua am pierdut-o fiindcă ticălosul acela roşu n-a vrut să bea. Sîntem deci chit. Ultimul pariu nu-l mai facem pe trei rachiuri, ci pe dolarul acela pe care trebuie să-l plătim ca taxă de intrare. Sînteţi de acord ?

Bineînţeles că acceptară cu toţii propunerea, căci uriaşul nu prea părea să fie dintre cei ce se lasă intimidaţi.

— Bine ! reluă „colonelul", pe care consumul exagerat de rachiu îl făcea sigur de izbîndă. Băgaţi de seamă cu cîtă plăcere şi grabă o să accepte acest Goliat să ciocnească un pahar cu mine !

Porunci să i se umple paharul, apoi se apropie de cel despre care era vorba. Trupul acestui bărbat trăda o putere neobişnuită. Era mai înalt şi mai spătos chiar decît Grosser şi părea să tot aibă vreo patruzeci de ani. Obrazul, ras cu îngrijire, îi era ars de soare. Trăsăturile sale erau de-o frumuseţe virilă şi exprimau curaj, iar ochii lui albaştri aveau acea privire caracteristică oamenilor ce trăiesc pe întinderi vaste şi au un larg cîmp vizual, deci marinari, locuitori ai stepelor şi preriilor. Purta un costum de voiaj elegant ; arme, dacă avea, nu se vedeau. Lîngă el stătea căpitanul, care coborîse de pe puntea de comandă ca să asiste şi el la reprezentaţia cu pantera.

Acum se apropie Brinkley şi se proţăpi în faţa presupusei sale victime numărul trei şi zise :

— Sir, vă propun să închinăm un pahar. Sper că nu vă împotriviţi şi că o să-mi spuneţi, dat fiind că sînt un adevărat gentleman, cine sînteţi dumneavoastră.

Cel interpelat îi aruncă o privire surprinsă şi-i întoarse spatele, ca să-şi continue convorbirea cu căpitanul, întreruptă de impertinentul individ.

— Hei ! făcu Brinkley. Sînteţi surd ? Sau vă prefaceţi că nu mă auziţi ? Nu v-aş sfătui, fiindcă eu nu ştiu de glumă cînd mi se refuză un *drink.* Vă recomand să luaţi exemplu de la indianul acela !

Plictisit, uriaşul ridică uşor din umeri şi-l întrebă pe căpitan :

— Aţi auzit ce spune tipul ăsta ?

— *Yes,* Sir, fiecare cuvînt — răspunse cel întrebat.

— *Well,* atunci sînteţi martor că nu eu l-am poftit încoace.

— Ce ? zbieră „colonelul". M-ai făcut „tip" ? Şi-mi refuzi *drink*-ul ? Stai c-ai s-o păţeşti, ca indianul pe care...

Nu putu continua, căci în aceeaşi clipă uriaşul îi dădu o palmă atît de zdravănă, încît roşcovanul se prăbuşi, alunecă o bună porţiune pe punte, rostogolindu-se apoi de cîteva ori. Rămase o clipă ca buimăcit, apoi se ridică iute, scoase cuţitul şi se repezi la uriaş.

Acesta ţinea ambele mîini în buzunarele pantalonilor şi stătea atît de liniştit, de parcă nu l-ar fi ameninţat nici cea mai mică primejdie şi ca şi cînd Brinkley nici n-ar fi existat. Dar acesta urlă :

— Cîine, mie să-mi tragi o palmă ? Asta o să te coste sînge !

Căpitanul era gata să intervină, însă uriaşul îi făcu semn, dînd iute din cap să rămînă pe loc şi cînd Brinkley, care se apropia, ajunse la doi paşi de el, ridică piciorul drept şi-l întîmpină cu o asemenea lovitură în stomac, încît agresorul zbură din nou la pămînt, dîndu-se de-a dura, în timp ce uriaşul exclamă ameninţător :

— Acum, însă, ajunge, că de nu...

Dar Brinkley sări din nou în picioare, băgă cuţitul în cingătoare şi, urlînd de furie, scoase unul din pistoale, gata să-l îndrepte spre adversar. Între timp, însă, acesta scosese mîna dreaptă din buzunar, dar nu goală : ţinea un revolver.

— Lasă pistolul ! porunci el, în timp ce ţintea cu mica armă mîna dreaptă a adversarului său.

Unu — doi — trei — pocnituri scurte, dar ascuţite — „colonelul" scoase un ţipăt şi scăpă pistolul.

— Aşa, băiete ! rosti uriaşul. N-o să mai tragi atît de curînd palme celui ce refuză să bea din paharul pe care l-ai mînjit cu botul tău grosolan ! Şi dacă mai vrei să ştii cine sînt, atunci află că...

— Fi-ţi-ar numele afurisit ! spumegă Brinkley. Nu vreau să-l aud ! Dar te vreau pe tine şi trebuie să-mi cazi în labă ! Pe el, băieţi ! *Go on !*

Se dovedi acum că indivizii formau într-adevăr o bandă gata să sară cu toţii în ajutorul unuia dintre ei. Îşi smulseră cuţitele din cingătoare şi se repeziră la uriaş. Acesta, însă, făcu un pas înainte, ridică braţele şi strigă :

— Apropiaţi-vă, dacă aveţi curajul să-l înfruntaţi pe Old Firehand !

Efectul produs de acest nume fu fulgerător. „Colonelul", care pusese mîna stîngă, nerănită, pe cuţit, tresări speriat :

— Old Firehand ? Ei, drăcie, cine să se fi gîndit la una ca asta ? De ce n-aţi spus de la început cine sînteţi ?

— Oare numai numele îl apără pe un gentleman de necuviinţele voastre ? Acum luaţi-o din loc şi aşezaţi-vă liniştiţi într-un colţ. Să nu vă mai văd înaintea ochilor că, de nu, vă învăţ eu cum să vă purtaţi !

— *Well,* mai vorbim noi !

Brinkley se întoarse şi, cu mîna dreaptă sîngerîndă, se depărtă. Ai săi îl urmară ca nişte cîini bătuţi. Se aşezară deoparte, bandajară mîna şefului lor, sfătuindu-se agitaţi, dar în şoaptă, şi aruncînd faimosului vînător priviri piezişe, de loc prietenoase, care trădau însă teama pe care le-o inspira.

Dar nu numai asupra lor făcuse o astfel de impresie numele acela atît de răspîndit. Printre pasageri nu se afla aproape nici unul care să nu fi auzit de acest bărbat cutezător, a cărui viaţă era alcătuită din periculoase aventuri şi isprăvi vitejeşti. Căpitanul îi întinse mîna şi-i zise, pe acel ton binevoitor la care un iancheu se pricepe uneori atît de bine :

— Dar bine, Sir, de ce nu mi-aţi spus pînă acum cine sînteţi ? V-aş fi cedat cabina mea ! Ei, Doamne, e o onoare pentru *Dogfish* că picioarele dumneavoastră i-au călcat podelele ! De ce v-aţi înscris sub un alt nume ?

— E cel adevărat. Olt Firehand îmi spun *westmenii,* deoarece focul armei mele aduce pierzanie oricărui duşman.

— Am auzit şi că nimeriţi totdeauna fără greş.

— *Pshaw !* Orice *westman* încercat e un trăgător la fel de bun. Dar vedeţi care-i avantajul unei porecle cunoscute. Dacă ea n-ar fi circulat din gură-n gură, fără îndoială că s-ar fi lăsat cu o luptă în toată legea.

— Şi aţi fi fost covîrşit de numărul lor.

— Credeţi ? întrebă Old Firehand, în timp ce un zîmbet îi lumina faţa. Cîtă vreme am de-a face numai cu asemenea zurbagii, nu mă tem. Aş fi rezistat o bucată de vreme suficientă, ca apoi oamenii dumitale să-mi sară în ajutor.

— Pe sprijinul nostru fireşte că puteţi conta. Dar ce să fac eu acum cu haimanalele astea ? Pe vaporul meu sînt şi stăpîn, şi judecător. Să-i pun în lanţuri ?

— Nu.

— Sau să-i debarc imediat ?

— Nici asta. Sper că nu aveţi intenţia să faceţi ultima dumneavoastră călătorie cu acest vas.

— Nici nu mă gîndesc ! Sper să mai plutesc încă mulţi ani în susul şi în josul bătrînului Arkansas.

— Ei, atunci feriţi-vă de răzbunarea acestor oameni. Ar fi în stare să vă pîndească undeva, pe mal, şi să vă joace, la primul prilej, un renghi care să vă coste nu numai vaporul, ci şi viaţa.

Abia acum Old Firehand îl remarcă pe bărbos, care se apropiase de el şi se oprise locului, îndreptînd asupra vînătorului o privire modestă de solicitare.

Acesta îi ieşi înainte şi-l întrebă :

— Vreţi să-mi vorbiţi, Sir ? Pot să vă fiu de folos ?

— Da, şi încă cum ! răspunse germanul. Permiteţi-mi să vă strîng mîna, Sir. Asta-i tot ce-mi doresc ! Apoi voi pleca împăcat şi n-am să vă mai stingheresc ; toată viaţa mă voi gîndi însă cu bucurie la această clipă.

După privirea sa deschisă şi după voce se cunoştea că aceste cuvinte porneau din inimă. Old Firehand îi întinse mîna şi-l întrebă :

— Pînă unde călătoriţi cu acest vapor ?

— Numai pînă la Fort Gibson, după care vreau să-mi continui drumul cu barca. Mă tem ca dumneavoastră, cel neînfricat, să nu mă socotiţi fricos fiindcă am acceptat adineauri *drink*-ul cu aşa-numitul „colonel".

— Nicidecum! Nu pot decît să vă laud că ați procedat atît de cuminte. Bineînțeles, atunci cînd l-a lovit pe indian, mi-am pus în gînd să-i dau o lecție strașnică.

— Să sperăm că i-a venit mintea la cap. De altfel, dacă i-ați zdrelit bine degetele, s-a zis cu cariera lui de *westman.* Dar de indianul ăsta nu știu ce să cred. S-a purtat ca un laș, iar pe de altă parte, nu s-a speriat cîtuși de puțin de răgetul panterei. Mi se pare ciudat!

— Ei, vă pot lămuri eu cu ușurință! Îl cunoașteți pe acest indian?

— I-am auzit numele cînd și l-a pronunțat. Era un cuvînt de care ți se frînge limba. Mi-a fost cu neputință să-l rețin, fiindcă e în limba lor.

— L-a rostit în graiul lui matern, ca să nu afle „colonelul" cu cine are de-a face. Indianul se numește Nintropan-hauey și fiul său Nintropan-homoș; asta înseamnă Marele și Micul Urs.

— Să fie cu putință? Firește că am auzit de multe ori vorbindu-se de ei. Cei din tribul Tonkawa au degenerat. Numai acești doi „urși" au moștenit spiritul războinic al strămoșilor lor și hoinăresc prin munți și prerii.

— Da, ăștia doi sînt formidabili! N-ați văzut că fiul a băgat repede mîna sub pătură, să apuce cuțitul sau tomahawkul? Numai cînd s-a uitat la chipul împietrit al tatălui său, a renunțat să răzbune pe loc fapta roșcovanului. Aflați de la mine că la acești indieni, o singură privire spune mai mult decît o întreagă cuvîntare la albi. Din clipa în care „colonelul" l-a pălmuit pe indian, și-a semnat singur sentința de moarte. Amîndoi „urșii" se vor lua după el și nu-i vor pierde urma pînă nu-i vor veni de hac. Dar v-am auzit numele și mi-am dat seama că e un nume german. Sîntem, așadar, compatrioți.

— Cum, Sir? Sînteți și dumneavoastră german?! întrebă, surprins, Grosser.

— Chiar așa. Adevăratul meu nume e Winter. Mai am și eu de mers o bună bucată de drum cu acest vapor, așa că o să am prilejul să mai stăm amîndoi de vorbă. Sînteți de puțină vreme aici, în Vest?

— De fapt — făcu modest bărbosul — mă aflu mai de multișor prin părțile astea. Mă numesc Thomas Grosser. Aici se trece peste numele de familie, iar din Thomas devii Tom,

și fiindcă port o barbă neagră atît de stufoasă, mi se zice Tom-cel-Negru.

— Cum? se miră Old Firehand. Dumneavoastră sînteți Tom-cel-Negru, cunoscutul *rafter* [1]?

— Tom îmi zice, „rafter" sînt, dar nu cred să fiu atît de cunoscut. Dar, Sir, „colonelul" să nu-mi audă numele, fiindcă m-ar recunoaște imediat.

— Va să zică, ați mai avut de-a face cu el?

— Oarecum. Vă povestesc eu mai tîrziu. Dumneavoastră nu-l cunoașteți?

— L-am văzut astăzi pentru întîia oară, dar dacă mai călătorim mult timp împreună, îl supraveghez eu mai îndeaproape. Și pe dumneavoastră o să trebuiască să vă cunosc mai bine. Sînteți omul potrivit pe care îl caut de mult. Dacă nu v-ați angajat cumva în altă parte, mi-ați putea fi de folos.

— Păi, de — răspunse Tom, ațintindu-și gînditor privirile în pămînt — cinstea de a fi împreună cu dumneavoastră e mai prețioasă ca multe alte lucruri. E drept că m-am asociat cu alți *rafteri;* m-au numit chiar șeful lor, dar dacă-mi dați timp să-i înștiințez, lucrurile se pot aranja ușor. Ia uitați-vă! Mi se pare că reprezentația începe.

Între timp, proprietarul menajeriei aranjase din lăzi și colete mai multe șiruri de locuri, iar acum, cu fraze bombastice, invita spectatorii să se așeze. Ceea ce și făcură. Și echipajul, în măsura în care nu era ocupat în acel moment, avea voie să privească. Brinkley și ai săi nu se apropiară. Pierduseră orice chef.

Cei doi indieni nu fuseseră întrebați dacă vor să participe. Două piei-roșii alături de niște *ladies* și *gentlemen* care plătiseră cîte un dolar fiecare! Așa ceva stăpînul fiarei nu admitea să i se reproșeze. Rămaseră deci deoparte și păreau să nu acorde nici o atenție nici cuștii, nici grupului de spectatori, deși nimic nu scăpa privirilor lor furișe și ascuțite.

Publicul ședea acum în fața lăzii încă închise. Cei mai mulți nu știau prea exact ce e o panteră neagră. Dintre felinele de pradă ale Lumii Noi, puma sau leul de argint este cu mult mai mic și mai neprimejdios decît leul din Lumea Veche, și fuge de oameni chiar dacă-l hărțuie foamea. Cît

[1] Tăietor de copaci și plutaș (în limba engleză în text).

despre jaguar, supranumit şi tigrul american, un „gaucho" îl poate prinde cu lasso-ul şi tîrî după el. Aşa ceva nu şi-ar putea permite cu tigrul bengalez. Astfel că cei mai mulţi dintre privitori se aşteptau să vadă o fiară înaltă de o jumătate de metru cel mult, şi nu chiar atît de înfricoşătoare. Cît de uluiţi rămaseră deci cînd partea din faţă a lăzii fu îndepărtată şi zăriră pantera !

De la New Orleans încoace, fiara stătuse numai în întuneric. Lada nu fusese deschisă decît noaptea. Acum pantera revedea pentru prima oară lumina zilei, care o orbea. Închise deci ochii şi mai rămase o bună bucată de vreme întinsă. Apoi începu să clipească şi zări oamenii care stăteau în faţa ei. Dintr-un salt, fiara fu în picioare şi scoase un răget care avu drept efect ca cei mai mulţi dintre spectatori să sară în sus, gata s-o ia la fugă.

Da, această panteră era un exemplar splendid, în plină maturitate, înalt de cel puţin un metru şi lung de vreo doi metri, fără să socotim coada. Cuprinse cu labele dinainte zăbrelele cuştii de fier şi le zgîlţîi de se cutremură lada. Totodată, îşi arăta colţii înfricoşători.

— *Ladies* şi *gentlemen!* se porni să explice proprietarul menajeriei. Varietatea neagră a panterei este originară din insulele Sunda. Aceste animale sînt însă mici. Adevărata panteră neagră, care însă este foarte rară, se găseşte în Africa de nord, la graniţa Saharei. Ea este la fel de puternică, dar mult mai primejdioasă decît leul şi poate duce în bot un viţel. Ce sînt în stare colţii ei veţi vedea acum, cînd începe hrănirea.

Îmblînzitorul aduse o jumătate de oaie şi o puse jos, în faţa cuştii. De cum zări carnea, pantera începu să se agite nebuneşte. Sărea în sus şi-n jos, mîrîia şi urla, încît spectatorii mai fricoşi se traseră şi mai mult înapoi.

Un negru care lucra la maşina vaporului nu-şi putu înfrîna curiozitatea şi se furişă în apropierea panterei. Căpitanul îl zări şi-i porunci să se înapoieze imediat la munca lui. Cum însă negrul nu se supuse pe loc, căpitanul apucă un capăt de funie şi-i trase cîteva lovituri. Pedepsitul se dădu înapoi, se opri însă la o anumită distanţă, se strîmbă de furie şi ridică pumnul spre căpitan într-un gest de ameninţare. Pasagerii îşi concentraseră atenţia asupra panterei, aşa că

scena trecuse neobservată. Numai „colonelul" o urmări din ochi şi zise către ai săi :

— Negrul ăsta mi se pare mie că nu-l prea înghite pe căpitan. Hai să ne ocupăm de el. Cu cîţiva dolari, îi dai gata pe negri !

Acum dresorul ciolănos băgă carnea printre gratii, în cuşcă, îi măsură pe spectatori cu o privire cercetătoare şi şopti apoi ceva patronului său. Acesta îşi clătină capul, arătîndu-se reticent. Celălalt continua să-i vorbească şi părea să-i fi risipit temerile, căci proprietarul încuviinţă pînă la urmă dînd din cap şi declară cu voce tare :

— Doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vă comunic că aveţi parte de un noroc neaşteptat. O panteră neagră îmblînzită nu s-a văzut încă, cel puţin aici, în Statele Unite. În timpul popasului de trei săptămîni în New Orleans, îmblînzitorul meu a dresat pantera şi se oferă acum să intre în cuşcă pentru prima oară în faţa unui public şi să se aşeze lîngă animal, dacă-i acordaţi o recompensă corespunzătoare.

Pantera se pusese pe mîncat, zdrobi şi oasele între colţi, parc-ar fi fost de carton. Părea să fie cu totul absorbită de acest prînz şi se putea deci presupune că nu e prea primejdios să intri tocmai acum în cuşcă.

Ciudat că tocmai savantul fricos de adineauri se găsi acum să exclame entuziasmat :

— Ar fi minunat, Sir ! O performanţă pentru care merită să dai bani ! Cît cere dumnealui ?

— O sută de dolari, Sir. Pericolul la care se expune nu e mic, deoarece nu se poate încă bizui pe deplina domesticire a fiarei.

— Nu sînt prea bogat, dar mă declar gata să contribui cu cinci dolari. Se mai oferă cineva, *gentlemen ?*

Răspunseră atît de mulţi, încît suma putea fi strînsă repede. Voiau să guste spectacolul din plin. Pînă şi căpitanul se agita şi propunea pariuri.

— Sir — îl preveni Old Firehand — fiţi prudent ! Vă rog să nu îngăduiţi o experienţă atît de primejdioasă ! De vreme ce omul nu este încă sigur că stăpîneşte fiara, aveţi datoria să vă opuneţi.

— Să mă opun ? rîse căpitanul. *Pshaw !* Dar ce, sînt cumva tatăl sau mama îmblînzitorului ? Aici, în această ţară binecuvîntată, oricine are dreptul să-şi pună după plac pie-

lea-n joc. Dacă pantera îl sfîşie, e treaba lui şi a panterei, nu însă şi-a mea ! Aşadar, *gentlemen,* eu susţin că omul n-o să iasă din cuşcă la fel de teafăr cum a intrat, şi pun rămăşag pe o sută de dolari. Cine se prinde cu mine ? Zece la sută din cîştig să aparţină îmblînzitorului.

Exemplul găsi imitatori. Se încheiară pariuri pe sume importante şi se făcu socoteala că dresorul, dacă-i reuşeşte încercarea, va avea de încasat cam trei sute de dolari.

Nu se stabilise dacă dresorul trebuia să fie înarmat. Acesta îşi adusese între timp unealta ucigătoare : un bici care, la capătul codiriştii, conţinea un glonţ exploziv. Dacă animalul ar fi atacat, ajungea o singură lovitură pentru a ucide pantera pe loc.

— Nici în biciul ăsta n-am încredere — se adresă Old Firehand lui Tom-cel-Negru. Un foc de artificii ar fi fost preferabil. Acesta ar fi speriat animalul şi l-ar fi mînat înapoi, fără să-l fi omorît. O să laud îndrăzneala dresorului numai după ce va reuşi.

Îmblînzitorul ţinu acum o scurtă cuvîntare destinată spectatorilor şi se îndreptă apoi spre cuşcă, trase zăvorul masiv şi dădu deoparte uşa îngustă, zăbrelită. Ca să poată intra, trebuia să se aplece şi să se folosească de ambele mîini spre a ţine portiţa, urmînd s-o închidă după ce se va fi strecurat în cuşcă. De aceea, luă biciul între dinţi, aşa că măcar pentru o singură clipă rămînea fără apărare. E drept că intrase de mai multe ori în cuşca panterei, dar în împrejurări cu totul deosebite. Atunci animalul nu stătuse zile întregi în întuneric, nu se găseau atîţia oameni în preajma lui şi nici nu se auzea duduitul maşinii şi vuietul roţilor. Toate acestea nu fuseseră luate în seamă nici de patronul menajeriei, nici de îmblînzitor, şi consecinţele aveau să se arate abia acum.

Cînd pantera auzi zdrăngănitul portiţei de zăbrele, se întoarse. Îmblînzitorul îşi băga tocmai capul plecat în interiorul cuştii — fiara făcu o mişcare iute ca gîndul, o tresărire fulgerătoare şi înhăţă în botul ei căscat capul care scăpă biciul dintre dinţi şi fu prefăcut, dintr-o singură muşcătură, în aşchii de os şi o masă informă.

Ţipetele de spaimă pe care le scoaseră cei de faţă nu se pot descrie. Săriseră cu toţii în picioare şi fugeau zbierînd care încotro. Nu rămaseră locului decît trei persoane : proprietarul menajeriei, Old Firehand şi Tom-cel-Negru. Primul încercă să împingă la loc portiţa zăbrelită, lucru imposibil, de vreme ce cadravrul se afla pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară. Apoi vru să apuce mortul de picioare şi să-l scoată de acolo.

— Pentru Dumnezeu, lasă-l ! strigă Old Firehand. Pantera ar ieşi după el. Mai bine împinge trupul cu totul înăuntru, şi aşa e mort. Atunci abia o să se poată închide portiţa !

Pantera şedea în faţa cadavrului decapitat. Cu fărîme de oase în botul plin de sînge, îşi aţintea ochii scînteietori asupra stăpînului ei. Părea că-i ghiceşte intenţia, căci urlă înfuriată, şi se tîrî peste cadavru, menţinîndu-l prin greutatea trupului ei. Capul fiarei se afla acum la numai cîţiva centimetri de deschizătura portiţei.

— La o parte ! La o parte ! Iese afară ! strigă Old Firehand. Tom, puşca dumitale ! Puşca dumitale ! Un revolver ar face doar mai mult rău !

Nu trecuseră nici zece secunde din clipa în care îmblînzitorul intrase în cuşcă. Întreaga punte de jos a vaporului era o imensă învălmăşeală de oameni care voiau să fugă, cuprinşi de panică, şi care scoteau strigăte de spaimă. Se ghemuiau după butoaie şi lăzi, ca să sară apoi din nou în picioare, nesimţindu-se nici acolo în siguranţă deplină.

Căpitanul alergase spre puntea de comandă, sărind cîte trei-patru trepte deodată. Old Firehand îl urma. Proprietarul menajeriei se refugiase în spatele cuştii. Tom-cel-Negru se duse în grabă să-şi caute puşca, dar pe drum îşi aminti că-şi legase securea de ea, aşa că, pentru moment, nu se putea servi de armă. Smulse deci puşca din mîna indianului.

— Eu trage ! zise acesta, întinzînd mîna după armă.

— Lasă-mă pe mine ! îl repezi bărbosul. Trag în orice caz mai bine decît tine !

Se întoarse spre cuşcă. Pantera tocmai o părăsise şi răgea cu capul ridicat. Tom duse puşca la ochi, trase, dar nu nimeri. Apucă în grabă arma tînărului indian şi o descărcă şi pe asta asupra animalului — din păcate cu acelaşi insucces.

— Tragem prost. Nu cunoaştem puşca — rosti Ursul-cel-Mare liniştit, de parcă s-ar fi aflat în siguranţă, în *wigwam*-ul lui, la o friptură.

Germanul nu luă în seamă aceste cuvinte. Aruncă arma şi se repezi spre prora, unde se aflau puştile oamenilor lui

Brinkley. Aceşti „gentlemen" nu avuseseră nici un chef să se măsoare cu fiara şi se pitiseră cam pe unde apucaseră.

Deodată, se auzi un ţipăt înspăimîntător, în apropierea scării. O doamnă voia s-o urce ca să se pună la adăpost. Pantera o zări. Se ghemui, apoi se repezi în salturi lungi spre ea. Femeia nu apucase să se urce, iar Old Firehand stătea între treapta a cincea şi a şasea. Într-o clipă, o apucă de talie, o săltă spre el şi o ridică în braţele sale, trecînd-o apoi căpitanului. Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă, şi acum pantera se afla în faţa scării. Proptindu-şi labele dinainte pe prima treaptă, îşi ghemuia tocmai trupul pregătindu-se să sară asupra lui Old Firehand. Acesta îi dădu cu piciorul o lovitură puternică în bot şi-i descărcă în cap cele trei gloanţe ce-i mai rămăseseră în revolver.

Era, de fapt, o apărare ridicolă. Cu o lovitură de picior şi cu cîteva gloanţe de revolver nu respingi o panteră neagră. Dar Old Firehand nu avea alt mijloc de apărare mai eficace la îndemînă. Era convins că fiara îl va înhăţa acum, dar aceasta totuşi nu se întîmplă, căci pantera, rămînînd tot în poziţia de dinainte, pregătită de salt, îşi întoarse încet capul într-o parte, de parc-ar fi stat pe gînduri. S-o fi ameţit cumva gloanţele trase din apropiere, care, oricum, abia dacă putuseră pătrunde un milimetru în ţeasta ei groasă şi tare? Sau o duruse tare lovitura de picior trasă în botul ei sensibil? Fapt este că nu-şi mai aţintea ochii asupra lui Old Firehand, ci se uita înspre prora, unde stătea acum o fetiţă de vreo treisprezece ani, nemişcată, ca împietrită de spaimă, cu braţele întinse spre scară. Era fiica acelei doamne pe care Old Firehand tocmai o salvase. Copila, căutînd ea însăşi să fugă, îşi zărise mama în primejdie şi încremenise de groază. Rochia ei de culoare deschisă, bătătoare la ochi, atrăsese atenţia panterei. Aceasta îşi luă labele de pe treaptă, se întoarse şi se aruncă în salturi lungi spre fată.

— Copilul meu, copilul meu! se agită mama.

Toţi care urmăreau scena ţipau şi urlau, dar nimeni nu putea să sară în ajutor. Nimeni? Era totuşi cineva, şi anume cel căruia nu i s-ar fi bănuit niciodată atîta îndrăzneală şi prezenţă de spirit: tînărul indian.

Stătea lîngă tatăl său, la vreo zece paşi de fetiţă. Cînd îşi dădu seama de primejdia îngrozitoare care o ameninţa, ochii îi scăpărară. Se uită în dreapta şi-n stînga, parcă în căutarea unei scăpări. Apoi îşi lepădă pătura de pe umeri şi-i strigă lui taică-său în graiul tribului Tonkawa:

— *Ceaual aina, şai şoyana* — Rămîi aici! Voi înota!

În două salturi, ajunse lîngă fată, o înşfăcă de centură, o trase repede spre parapetul vaporului şi, cu ea în braţe, se urcă pe balustradă. Acolo rămase o clipă locului şi se uită înapoi. Pantera era în spatele lui, încordată pentru un ultim salt. Dar labele fiarei nu părăsiseră bine puntea, că tînărul indian se aruncă de pe balustradă în fluviu, dar pieziş, pentru a nu cădea în apă chiar în dreptul panterei. Valurile îl acoperiră împreună cu povara lui. În acelaşi timp, pantera, al cărei avînt era atît de puternic încît nu se mai putea opri, ţîşni peste balustradă şi căzu în fluviu.

— Stop! Stop imediat! ordonă căpitanul prin megafon, spre sala maşinilor, dînd dovadă de prezenţă de spirit.

Maşinistul dădu contrapresiune, vaporul se opri pe loc, în timp ce paletele se roteau doar atîta cît era necesar ca să împiedice vasul să fie dus la vale de curent.

Acum, că pericolul trecuse pentru pasageri, ieşiră cu toţii din ascunzătorile lor şi se repeziră la balustradă. Mama fetiţei leşinase, în timp ce tatăl striga din răsputeri:

— O mie de dolari cui îmi salvează copila, două mii, trei mii, cinci mii de dolari!

Nimeni nu-l asculta. Se plecau cu toţii peste balustradă, să vadă ce se întîmpla pe fluviu. Înotătoare iscusită, pantera plutea pe apă cu labele întinse, pîndindu-şi prada, dar zadarnic: nu se vedea nici indianul, nici fata.

— S-au înecat! Au intrat sub roţi! se văicărea tatăl, smulgîndu-şi părul.

Dar de cealaltă parte a punţii se auzi vocea răsunătoare a indianului mai vîrstnic:

— Nintropan-homoş fost tarte deştept. Înotat sub vapor, pantera să nu vadă pe ei. Este aici jos.

Toată lumea alergă spre tribord şi căpitanul dădu ordin să fie coborîte funii. Şi, într-adevăr, acolo jos, chiar lîngă peretele vasului, îl zăriră pe Ursul-cel-Mic care, pentru a nu fi atras de curent, înota încet pe spate, ţinînd fetiţa leşinată întinsă de-a curmezişul pe pieptul lui. Funii erau destule la îndemînă şi fură deîndată lăsate în jos. Băiatul legă una sub braţele copilei şi, pe o altă funie, se căţără sprinten pe bord.

Fu salutat cu o bucurie zgomotoasă şi ovaţionat, dar se depărtă mîndru, fără a spune un singur cuvînt. Cînd trecu însă prin faţa „colonelului", care urmărise şi el scena, se opri şi, cu glas tare, ca fiecare să poată auzi, îi spuse :

— Ei, se teme Tonkawa de pisicuţa aia rîioasă ? „Cornelul" a fugit cu cei douăzeci de viteji ai lui, dar Tonkawa a atras monstru mare la el, să salveze fata şi pasagerii. „Colonelul" să mai audă curînd de Tonkawa !

Fetiţa salvată fusese trasă de funie pe bord şi dusă în cabina ei.

Deodată, pilotul întinse mîna spre babord şi strigă :

— Uitaţi-vă la panteră, uitaţi-vă la plută !

Acum se repeziră iar cu toţii în cealaltă parte a vaporului, unde li se oferea o nouă scenă palpitantă : o plută mică. împletită din ramuri şi stuf, care nu fusese observată, pe care se aflau două făpturi omeneşti, se îndrepta dinspre malul drept al fluviului înspre vapor. Cei doi se serveau de nişte vîsle rudimentare, improvizate din crengi. Unul dintre ei era un băiat, dar cealaltă persoană părea să fie o femeie ciudat îmbrăcată. Se zărea o pălărie, ceva ce semăna cu o scufie de postav şi, sub ea, se ivea un obraz plin, îmbujorat, şi doi ochi mici. Restul trupului se pierdea într-un sac larg, de o tăietură şi formă nedefinite, care nu se puteau distinge acum, căci persoana şedea jos. Tom-cel-Negru stătea lîngă Old Firehand şi-l întrebă :

— Sir, o cunoşti pe femeia aceea ?

— Nu. E oare atît de renumită încît ar trebui s-o cunosc ?

— Bineînţeles ! În realitate, nu-i femeie, ci bărbat, vînător de prerie şi puitor de capcane. Uite că vine şi pantera ! O să vezi acum dumneata de ce e în stare o femeie care-i bărbat.

Se plecă peste balustradă şi, cu mîinile pîlnie la gură, strigă :

— Hei, mătuşă Droll [1], bagă de seamă ! Fiara aia vrea să te mănînce !

Pluta se afla la vreo cincizeci de paşi de vapor. Pantera, mereu în căutarea prăzii ei, înotase tot timpul încoace şi-n-colo, pe lîngă vas. Acum zări pluta şi se îndreptă spre ea.

[1] În limba germană, drollig înseamnă poznaş.

„Femeia" se uită spre punte, îl recunoscu pe cel ce-o strigase şi îi răspunse cu un glas falset :

— *Good luck !* [1] Dumneata erai, Tom ? Mă bucur să te întîlnesc, dacă nu-i cu supărare. Despre ce fiară e vorba ?

— O panteră neagră care a sărit peste bord. Hai, ia-o din loc ! Repede ! Repede !

— Oho ! Mătuşa Droll n-o rupe la fugă din faţa nimănui, nici chiar a unei pantere, fie ea neagră, albastră sau verde. Am voie să trag în lighioană ?

— Bineînţeles ! Dar nu cred să reuşeşti. Aparţinea unei menajerii şi e cea mai sălbatică fiară din lume. Fugi de cealaltă parte a vaporului !

Caraghioasa făptură părea să se distreze jucîndu-se de-a prinselea cu pantera. Mînuia fragila vîslă cu o adevărată măiestrie şi se pricepea să ocolească fiara cu o îndemînare de necrezut.

— Lasă, Tom, bătrîne prieten, c-o scot eu la capăt ! strigă „ea", cu voce subţirică. Ca să fie omorîtă, unde trebuie ţintită o asemenea creatură, dacă nu-i cu supărare ?

— În ochi — răspunse Old Firehand.

— Bine, să-l lăsăm pe acest şobolan de apă să se mai apropie !

Strînse vîsla în barcă şi puse mîna pe puşca de lîngă el. Pluta şi pantera se apropiau acum rapid una de alta. Fiara îşi fixă duşmanul cu ochii mari deschişi, în timp ce acesta ridică arma, ţinti fără zăbavă şi apăsă de două ori la rînd pe trăgaci. Să lase arma jos, să pună mîna pe vîslă şi să dea pluta înapoi, toate astea se făcură într-o singură clipită. Pantera dispăruse. Un vîrtej de apă marca locul unde i se petrecuse agonia. Apoi reapăru la suprafaţă, nemişcată şi fără viaţă. Mai pluti cîteva secunde, după care fu din nou trasă în adînc.

— Magistrală împuşcătură ! exclamă Tom voios de pe punte, şi pasagerii entuziasmaţi îi dădură dreptate, afară de proprietarul menajeriei, care deplîngea pierderea preţiosului animal şi a îmblînzitorului său.

— Au fost două împuşcături — răspunse bizara arătare, de jos, de pe plută — cîte o împuşcătură în fiecare ochi. Încotro merge vaporul ăsta, dacă nu-i cu supărare ?

[1] „Noroc bun !" (în limba engleză în text).

— Pînă unde are apă destulă — răspunse căpitanul.

— Vrem să ne urcăm pe bord, de aceea ne-am construit colo, pe mal, pluta asta. Ne luaţi şi pe noi?

— Vă puteţi plăti călătoria, Madam' sau Sir? Zău că nu ştiu cum să vă înregistrez pe vas: ca bărbat sau ca femeie?

— Ca mătuşă, Sir. Vedeţi că eu sînt mătuşa Droll, dacă nu-i cu supărare. Cît despre biletul de drum, obişnuiesc să-l achit cu bani peşin sau chiar cu *nuggeţi* [1].

— Atunci, poftim pe bord! E cazul să părăsim cît mai curînd locul acesta fatal.

Scara de frînghie fu coborîtă. Întîi urcă băiatul, înarmat şi el cu o puşcă, apoi Droll îşi aruncă arma pe umăr, se ridică, apucă scara, dădu cu piciorul în pluta improvizată şi sări sprinten ca o veveriţă pe bord, unde fu întîmpinat de privirile nespus de mirate ale călătorilor.

CAPITOLUL II

VAGABONZII

Statele Unite ale Americii de Nord sînt, în pofida instituţiilor lor democratice, focarul unor flagele sociale cu totul caracteristice, de neconceput într-un stat european.

Orice cunoscător al stărilor de lucruri de acolo va conveni că această afirmaţie, aparţinînd unui geograf mai actual, este pe deplin îndreptăţită. Plăgile despre care vorbeşte acesta pot fi împărţite în cronice şi acute. Să ne gîndim doar la acei cîrcotaşi *loafers* şi *rowdies* [2] şi la aşa-zişii *runners* [3] care-şi aruncă de preferinţă ochii asupra imigranţilor. Această speţă de bandiţi îşi are sediul în America şi, pe cît se pare, va supravieţui încă multe decenii. Altfel se prezintă a doua

[1] Granule de aur (în limba engleză în text).
[2] Vagabonzi şi scandalagii porniţi pe harţă (în limba engleză în text).
[3] Trepăduşi, lepădături (în limba engleză în text).

plagă, care se dezvoltă mai repede şi este de durată mai scurtă. Acesta este Vestul sălbatic, cu condiţiile sale de viaţă în afara legii, în urma cărora s-au constituit bande de tîlhari şi asasini, pe care master Lynch [1] le-a putut nimici numai prin metode necruţătoare. Mai trebuie menţionaţi şi kukluxii, care au bîntuit în timpul războiului civil, şi chiar mai tîrziu. Aici se desfăşoară în voie isprăvile acelor *tramps*, oameni fără căpătîi şi bandiţi de un soi deosebit de mîrşav şi brutal.

Prin anii '60 cînd în răsăritul Statelor Unite comerţul şi toată viaţa economică treceau printr-o mare criză, mii de fabrici şi-au închis porţile şi zeci de mii de muncitori au rămas fără de lucru; şomerii au pornit la drum, îndreptîndu-se mai ales spre vest. Statele de dincolo de Mississippi au fost literalmente invadate de dînşii. Iar aici s-a produs curînd o diferenţiere precisă între ei, întrucît cei cinstiţi au acceptat să se angajeze la orice treabă, oriunde găseau de lucru, chiar dacă munca era obositoare şi prost plătită. Se tocmeau mai cu seamă la ferme, să ajute la strînsul recoltei, şi de aceea erau numiţi în mod curent *harvesters*, secerători.

Cei trîndavi, însă, se uneau în bande şi trăiau din jaf, omor şi pîrjol. Decădeau astfel rapid pînă la treapta cea mai de jos a degradării morale şi conducătorii lor erau indivizi certaţi cu justiţia, urmăriţi de organele ei.

Aceşti *tramps* apăreau de obicei în cete mai mari, numărînd uneori pînă la trei sute de inşi şi chiar mai mult. Atacau nu numai ferme izolate, ci şi oraşele mai mici şi le prădau. Puneau cîteodată stăpînire şi pe căi ferate, brutalizau impiegaţii şi se foloseau apoi de trenuri ca să ajungă mai repede în alte regiuni unde să-şi repete fărădelegile. Asemenea isprăvi deveniseră atît de frecvente, încît, în unele state, guvernatorii se vedeau nevoiţi să ceară ajutorul armatei şi se încingeau adevărate bătălii împotriva răufăcătorilor.

Drept astfel de *tramps* îi considerau căpitanul şi şeful echipajului vaporului *Dogfish* pe „colonelul" Brinkley şi pe oamenii săi. Ceata se compunea din vreo douăzeci de indivizi numai, era deci prea slabă ca să se lege de ceilalţi pasageri sau

[1] Aluzie la Lynch, despre care se zice că ar fi fost un judecător din statele din sud, şi că ar fi judecat ordonînd execuţii sumare, se trage verbul a linşa.

de mateloţi. Totuşi, prevederea şi atenţia nu erau nicidecum de prisos.

Brinkley, la fel cu ceilalţi călători, nu slăbise din ochi făptura ciudată care se apropiase de vapor pe o plută atît de şubredă şi răpusese cu atîta nepăsare puternica fiară. Izbucnise în rîs cînd Tom pronunţase ciudatul nume de „mătuşă Droll". Dar acum cînd îl văzu pe străin urcînd pe puntea vasului, îşi încruntă sprîncenele şi se adresă în şoaptă oamenilor lui :

— Tipul ăsta nu-i chiar atît de caraghios cum vrea să pară. Ascultaţi ce vă spun : trebuie să ne păzim de dînsul !

— Atunci, la ce toată mascarada asta ? întrebă unul.

— Nu-i nici o mascaradă. Omul e într-adevăr un original, dar e şi unul dintre cei mai primejdioşi spioni ai poliţiei.

— Aş ! Mătuşa Droll şi agent de poliţie ! Poate fi el tot ce pofteşti, sînt gata s-o cred, dar agent secret nu e !

— Şi totuşi este. Am mai auzit eu de mătuşa Droll, se zice că ar fi un vînător pe jumătate nebun care, fiind aşa hazliu, se are bine cu toate triburile de indieni. Acum însă, cînd îl văd în faţa mea, îmi dau seama mai bine. Grăsunul ăsta e un detectiv cum scrie la carte. L-am întîlnit prin regiunea Dakota, la fortul Suly de pe Missouri, unde a ridicat din mijlocul nostru pe un camarad şi l-a predat pentru ştreang, el singur, iar noi eram peste patruzeci !

— Cu neputinţă ! Puteţi să-i găuriţi pielea cu cel puţin patruzeci de gloanţe !

— Nu, nu puteam. Droll lucrează mai mult cu vicleşugul decît cu forţa. Uitaţi-vă numai la ochişorii ăia şireţi de cîrtiţă. Nu le scapă nici măcar o furnică ce trece prin iarbă. Se apropie irezistibil de prietenos de prada sa, şi închide capcana înainte să bănuieşti ceva.

— Te cunoaşte cumva ?

— Nu-mi vine să cred. Atunci nici nu m-a luat în seamă. Unde mai pui că a trecut o bună bucată de vreme, răstimp în care eu m-am schimbat foarte mult. Sînt totuşi de părere că e bine să nu-i atragem atenţia. Sper că o să putem da pe-aici o lovitură bună, şi n-aş vrea să ne stea în cale.

Bineînţeles că Droll nu arăta de loc atît de primejdios cum îl descrisese „colonelul" ; ba dimpotrivă, cei de faţă trebuiau să-şi dea toată osteneala ca să nu izbucnească într-un rîs jignitor la apariţia sa. Ce purta el în cap nu era nici

pălărie, nici căciulă şi nici scufie, şi totuşi aducea cu fiecare din ele. Tichia consta din cinci bucăţi de piele de forme diferite. Cea din mijloc, de pe creştet, semăna cu un blid răsturnat. Bucata din spate îi umbrea ceafa, iar cea din faţă fruntea, ca un fel de cozoroc sau ca un bor de pălărie. Celelalte două serveau de clape pentru urechi.

Surtucul era foarte lung şi neobişnuit de larg, combinat numai din petice şi flecuri de piele, cusute de-a valma, unele peste altele. Nici una din ele nu avea aceeaşi vechime. Se vedea cît de colo că fuseseră aplicate la diferite intervale de timp. În faţă, marginile surtucului erau prevăzute cu mici curele care, legate împreună, ţineau loc de nasturi. Cum lungimea şi lărgimea neobişnuite ale acestei piese vestimentare îngreuiau mersul, omul o tăiase în spate de la tivul de jos pînă la brîu şi-şi înfăşurase picioarele cu cele două jumătăţi, în aşa fel încît formau un fel de pantaloni bufanţi, ceea ce dădea umbletului şi mişcărilor tuşăi Droll o înfăţişare nespus de comică. Aceşti îndoielnici nădragi îi ajungeau pînă la glezne. O pereche de ghete de piele îi completau îmbrăcămintea. Mînecile surtucului erau şi ele neobişnuit de lungi şi de largi. Tuşa Droll le cususe la capete şi tăiase ceva mai sus două găuri prin care-şi trecea mîinile. În felul acesta, capetele mînecilor formau două pungi de piele ce atîrnau de ele, şi puteau adăposti tot felul de lucruri.

Datorită acestei îmbrăcăminţi, statura bărbatului apărea de-a dreptul diformă, pe lîngă aceasta mai provoca un rîs irezistibil şi faţa lui plină, rumenă şi nespus de prietenoasă, cu ochişorii în necontenită mişcare, ca nimic să nu le scape.

Asemenea apariţii nu sînt rare în Vest. Cine trăieşte ani de-a rîndul în sălbăticie, nu are nici timp, nici prilej şi nici bani spre a-şi înnoi hainele uzate decît cîrpindu-le cu ce-i cade în cursul drumeţiei. Poţi întîlni aici adeseori bărbaţi vestiţi, ale căror veşminte sînt atît de ciudate încît, în alte locuri, copiii s-ar ţine după dînşii prăpădindu-se de rîs.

Omul ţinea în mînă o puşcă cu două ţevi, de o vîrstă foarte venerabilă. Dacă mai avea şi alte arme, asta se putea doar presupune, căci de văzut nu se vedeau, de vreme ce surtucul îi învelea toată făptura, ca un sac legat cu grijă, dar care putea ascunde multe obiecte.

Băiatul care-l însoţea pe acest original să tot fi avut şaisprezece ani. Era blond, ciolănos şi avea o privire matură,

chiar dîrză, ca a unuia care știe de pe-acum să-și croiască singur drumul. Îmbrăcămintea i se compunea din pălărie, cămașă de vînătoare, pantaloni, ciorapi și ghete, toate confecționate din piele. În afară de pușcă, mai era înarmat cu un cuțit și un revolver.

De cum urcase pe punte, tușa Droll se îndreptă spre Tom-ce-Negru, îi întinse mîna și, cu vocea lui subțirică, în falset, exclamă :

— *Welcome*, bătrîne Tom ! Ce surpriză ! E o veșnicie de cînd nu ne-am mai văzut ! De unde vii și încotro ți-e drumul ?

Își strînseră mîinile cu efuziune, în timp ce Tom răspunse :

— Dinspre Mississippi încoace. Vreau să ajung în Kansas, unde îmi am tăietorii de lemne prin păduri.

— *Well*, atunci totul e în regulă. Și eu mă duc într-acolo, și chiar mai departe. Așa că rămînem cîtva timp împreună ; dar să achit întîi biletul, Sir ! Cît avem de plătit, eu și cu acest omuleț, dacă nu-i cu supărare ?

Această întrebare era adresată căpitanului.

— Depinde pînă unde vreți să mergeți și ce locuri doriți — răspunse acesta.

— Locuri ? Mătușa Droll nu călătorește decît cu clasa întîi. Deci cabină, Sir. Și pînă unde ? Să zicem deocamdată pînă la Fort Gibson. Putem oricînd să mai lungim lasso-ul. Primiți nuggeți ?

— Da, cu plăcere.

— Dar cu cîntarul aurului cum stați ? Sînteți cinstiți ?

Întrebarea ieși atît de hazlie, în timp ce ochișorii lui clipeau atît de nostim, încît nu i se putea lua în nume de rău. Totuși, căpitanul se sili să pară jignit și mormăi :

— Nu mai puneți astfel de întrebări, că pe loc vă azvîrl peste bord !

— Oho ! Credeți, cumva, că mătușa Droll poate fi atît de ușor aruncată în apă ? N-aveți decît să încercați !

— Ei — se apără căpitanul — cu doamnele trebuie să fii politicos și, de vreme ce sînteți o mătușă, aparțineți sexului frumos. Așa că sînt dispus să trec peste întrebarea dumneavoastră. De altfel, cu plata nu-i nici o grabă.

— Nu, nu-mi place să rămîn dator nici un minut. E unul din principiile mele, dacă nu-i cu supărare.

— *Well !* Atunci poftiți în birou.

Cei doi se depărtară, iar ceilalți rămaseră să-și împărtășească părerile despre acest om bizar.

Căpitanul se întoarse mai curînd decît Droll. Părea uluit și se adresă celor din jur :

— Să fi văzut, domnilor, nuggeții aceia ! A băgat mîna în buzunar și cînd și-a scos-o, avea în palmă o mulțime de grăunțe de aur cît bobul de mazăre, cît aluna și chiar mai mari. Omul ăsta se vede că a descoperit o *bonanza* și a golit-o de aur.

Între timp, Droll achitase la birou costul călătoriei și, reîntors pe punte, începu să scruteze lumea. Îi zări mai întîi pe oamenii lui Brinkley. O luă agale spre prora, uitîndu-se atent la ei. Privirea i se opri cîteva clipe asupra „colonelului", după care întrebă :

— Scuzați-mă, Sir, nu ne-am mai întîlnit noi undeva ?

— Habar n-am ! răspunse cel întrebat.

— Iar mie mi se pare că ne-am mai văzut. Poate ați fost cîndva pe Missouri în sus ?

— Nu.

— Și nici la Fort Sully ?

— N-am fost în viața mea pe-acolo.

— Hm ! N-ați vrea să-mi spuneți cum vă numiți ?

— Pentru ce ? La ce ?

— Fiindcă îmi plăceți, Sir ! Și, de îndată ce un om mă atrage, nu mai am liniște pînă nu aflu cum îl cheamă.

— Cît despre asta, și dumneavoastră îmi plăceți mie — replică tăios „colonelul". Totuși, nu m-aș încumeta să fiu atît de nepoliticos și să vă întreb cum vă numiți.

— De ce nu ? Nu mi s-ar părea o necuviință și v-aș răspunde imediat. N-am nici un motiv să-mi țin numele secret. Numai cine are conștiința încărcată evită să și-l spună.

— Vreți cumva să mă jigniți, Sir ?

— Nicidecum ! Nu jignesc niciodată o ființă omenească, dacă nu-i cu supărare. Rămîneți cu bine, Sir, și păstrați-vă numele pentru dumneavoastră ! N-am nevoie de el.

Droll îi întoarse spatele și se depărtă.

— Mie să-mi spună una ca asta ! scrîșni roșcovanul. Și eu să trebuiască s-o înghit !

— De ce te-ai lăsat ? rîse unul dintre oamenii săi. Acestui sac de piele eu i-aș fi răspuns cu pumnul.

— Şi-ai fi păţit-o !

— *Pshaw !* Broscoiul ăsta nu prea aduce cu un atlet.

— O fi ! Dar un om care aşteaptă pînă ce o panteră neagră se apropie la doi paşi de el şi apoi trage în ea cu atîta sînge rece de parc-ar avea în faţă un biet cocoş de prerie nu-i chiar de dispreţuit. De altfel, nu e vorba numai de el ! Ar fi stîrnit şi pe alţii care ar fi fost numaidecît împotriva mea, şi trebuie să evităm să atragem atenţia.

Droll se îndreptase acum din nou spre trepte şi, în drum, dădu cu ochii de cei doi indieni care şedeau pe un balot de tutun. Cînd îl zăriră, se ridicară. Droll se opri din mers, apoi zori spre ei şi exclamă :

— *Mira, el oso grande y el oso chico !*

Adică, în limba spaniolă : „Ia te uită, Ursul-cel-Mare şi Ursul-cel-Mic ?"

Droll ştia deci că cele două piei-roşii nu vorbeau bine englezeşte, în schimb înţelegeau şi vorbeau mai bine spaniola.

— *Que sorpresa, la Tia Droll !* Ce surpriză, mătuşa Droll ! răspunse indianul mai vîrstnic.

— Ce căutaţi aici, în est, şi pe vaporul ăsta ? întrebă Droll strîngîndu-le mîna.

— Am fost la New Orleans şi sîntem în drum spre casă. S-au perindat multe luni pe cer de cînd nu am mai zărit pe tuşa Droll.

— Da. Ursul-cel-Mic a crescut între timp, şi s-a făcut de două ori mai mare decît era pe-atunci. Oare fraţii mei roşii trăiesc în bună înţelegere cu vecinii lor ?

— Şi-au îngropat securile de război şi nu doresc să fie siliţi să le dezgroape.

— Cînd o s-ajungeţi la ai voştri ?

— Nu ştim încă. Ursul-cel-Mare nu se poate întoarce acasă înainte de a-şi fi muiat cuţitul în sîngele celui care l-a jignit.

— Cine-i acela ?

— Cîinele alb de colo, cel cu părul roşu. L-a lovit pe Ursul-cel-Mare cu palma în obraz.

— Ei, nu mai spune ! Oare individul era în toate minţile ? Doar trebuie să ştie ce înseamnă să loveşti un indian, şi încă pe Ursul-cel-Mare !

— Nu ştie cine sînt. Mi-am spus numele în graiul poporului nostru, şi-l rog pe fratele meu alb să tacă.

— Fii fără grijă ! Dar acum trebuie să mă duc la ceilalţi, care vor să stea de vorbă cu mine ; o să mai trec eu pe la voi.

Îşi continuă drumul întrerupt. Urcă pe puntea superioară, unde tocmai ieşea din cabina sa tatăl fetiţei salvate, ca să dea de veste că fiica lui şi-a revenit din leşin, că se simte destul de bine şi că nu are nevoie decît de odihnă, ca să se întremeze pe deplin. Apoi zori spre indieni, să mulţumească viteazului băiat pentru cutezătoarea lui faptă. Droll îi auzise cuvintele şi se interesă de cele întîmplate. Tom îl lămuri :

— Da — observă mătuşa Droll — îl cred pe băiat capabil de aşa ceva. Nu mai e copil, ci bărbat în lege.

— Îi cunoşti pe aceşti indieni ? Am văzut că ai stat de vorbă cu ei.

— I-am întîlnit de cîteva ori.

— I-ai întîlnit ? Păi spuneau că-s din tribul Tonkawa şi, după cîte ştiu, spiţa e pe cale de dispariţie ; nu pornesc niciodată la drum şi locuiesc într-o rezervaţie mizerabilă în valea lui Rio Grande.

— Ursul-cel-Mare nu s-a statornicit într-un loc, ci a rămas credincios obiceiurilor strămoşilor săi. Hoinăreşte de colo-colo, aidoma căpeteniei apaşilor, Winnetou. Are, desigur, un adăpost stabil, dar îl ţine secret. Vorbeşte uneori de „ai săi", dar cine, ce şi unde sînt aceştia n-am aflat niciodată. Avea şi acum intenţia să se ducă acolo, dar îl ţine pe loc datoria de a se răzbuna pe „colonel".

— Ţi-a vorbit de asta ?

— Da. Nu se va lăsa pînă nu o va îndeplini. În ochii mei, acest „colonel" e un om pierdut.

— Asta am spus şi eu — interveni Old Firehand. Aşa cum îi cunosc eu pe indieni, Ursul-cel-Mare nu din laşitate s-a abţinut să reacţioneze cînd a fost lovit.

— Aşa ? întrebă Droll, măsurîndu-l din ochi pe uriaş. Va să zică, i-aţi cunoscut şi dumneavoastră pe indieni, dacă nu-i cu supărare ? Nu se prea vede, cu toate că-mi păreţi un adevărat gigant. Aş zice chiar că v-ar sta mai bine într-un salon decît în prerie.

— Vai, tuşă Droll ! rîse Tom. De astă dată ai scîntit-o rău. Ia ghici cine-i dumnealui ?

— Nici nu mă gîndesc! Poate eşti dumneata atît de bun să mi-o spui numaidecît.

— Nu. Nu vreau să-ţi fac viaţa chiar atît de uşoară. Tuşico dragă, acest gentlemen este unul dintre cei mai vestiţi bărbaţi din Vest.

— Aşa? Deci nu dintre cei vestiţi, ci dintre cei mai vestiţi?

— Exact.

— Din categoria asta nu fac parte, după părerea mea, decît doi.

Droll făcu o pauză, închise un ochi, cu celălalt îl scrută pe Old Firehand, chicoti lăsînd să se audă un „hi-hi-hi-hi" asemănător unui sunet de clarinet, şi urmă:

— Iar aceşti doi sînt: Olt Shatterhand şi Old Firehand. Cum pe primul îl cunosc, dacă nu-i cu supărare, dumnealui nu poate fi decît Old Firehand. Am ghicit?

— Da, chiar eu sînt — încuviinţă acesta.

— Nu, zău! făcu Droll, dîndu-se doi paşi înapoi şi măsurîndu-l încă o dată pe uriaş dintr-un singur ochi. Chiar dumneavoastră sînteţi? Înfăţişarea e, nu-i vorbă, aşa cum a fost descrisă, dar zău, nu cumva glumiţi?

— Ei, şi asta tot glumă e? răspunse Old Firehand, în timp ce-l apucă de gulerul surtucului, îl ridică în sus cu o singură mînă, îl învîrti de trei ori în aer şi-l aşeză apoi pe o ladă din apropiere.

Obrazul lui Droll devenise purpuriu. Îşi trase cu greu răsuflarea şi exclamă în fraze scurte, întretăiate:

— *Zounds* — fir-ar să fie — Sir, mă luaţi drept o pendulă sau o giruetă? Pentru asta am fost făcut, ca să dansez în cerc prin aer în jurul dumneavoastră? Noroc că *sleeping-gown*-ul [1] e din piele solidă, altminteri se rupea şi aş fi fost proiectat în fluviu! Dar demonstraţia a fost bună, Sir. Acuma văd că sînteţi cu adevărat Old Firehand. O cred, sînt convins, căci altfel aţi fi în stare să mai demonstraţi o dată acestor gentlemeni, prin persoana mea, rotaţia lunii în jurul pămîntului. M-am gîndit adesea, cînd era vorba de dumneavoastră, cît de mult m-aş bucura să vă cunosc. Iată mîna mea şi dacă nu vreţi să mă necăjiţi, să n-o respingeţi.

[1] Halat de noapte (în limba engleză în text).

— S-o resping? Dau mîna cu dragă inimă oricărui bărbat de treabă, cu atît mai mult unuia care s-a introdus la noi într-un mod atît de straşnic.

— Introdus? Cum aşa?

— Prin faptul că aţi împuşcat pantera.

— A, da! Asta nu era o treabă cu care merită să-ţi pierzi vremea. Animalul nu prea se simţea în apele lui, aşa că l-am ajutat.

— Ai procedat ca un înţelept. Pantera nu se teme de apă, căci înoată admirabil şi ar fi putut ajunge la mal fără nici o greutate. Ar fi fost o mare nenorocire dacă ar fi reuşit. Aţi salvat astfel viaţa multor oameni. Vă strîng mîna şi doresc să ne cunoaştem mai îndeaproape.

— Aceasta este şi dorinţa mea, Sir. Şi acum propun să bem ceva în cinstea cunoştinţei noastre. N-am venit pe acest *steamer* [1] ca să mor de sete. Să mergem, aşadar, în sala de mîncare!

Tot grupul dădu urmare invitaţiei. De cum dispărură, se ivi negrul care nu avusese voie să asiste la scena cu pantera. Ieşea din încăperea maşinilor, unde venise rîndul unui alt fochist, şi-şi căuta un locşor tihnit, ca să-şi facă somnul de prînz. Călca rar şi posomorît şi se cunoştea că nu-i în toane bune. Brinkley observă acest lucru; îl strigă, şi-i făcu semn să se apropie.

— Ce doriţi, Sir? întrebă negrul, cînd se apropie. Dacă aveţi ceva de cerut, adresaţi-vă steward-ului! Eu nu mă ocup de pasageri.

— Îmi închipui şi eu — răspunse „colonelul". Am vrut doar să te întreb dacă ţi-ar plăcea să bei cu noi un pahar de rachiu.

— Păi, dacă-i aşa, sînt omul dumneavoastră. La cazan ţi se usucă gîtlejul şi ficatul. Dar nu văd nici o băutură pe-aici.

— Ţine aici un dolar. Ia-ţi ce vrei acolo, la tejghea, şi aşază-te lîngă noi.

Expresia de supărare dispăru imediat de pe chipul negrului. Aduse în grabă două sticle pline şi cîteva pahare şi le depuse apoi în faţa lui Brinkley, care-şi făcu loc cu bunăvoinţă. Roşcovanul umplu un pahar şi-l întinse negru-

[1] Vapor (în limba engleză în text).

lui. Acesta îl goli dintr-o dată, mai dădu încă unul pe gît cu aceeaşi lăcomie, şi apoi zise:

— Asta-i o plăcere, Sir, pe care alde noi nu ne-o putem îngădui prea des. Dar ia spuneţi, cum de v-a dat în gînd să mă invitaţi? Voi, albii, nu prea vă purtaţi de obicei aşa.

— Pentru mine şi prietenii mei un negru e şi el om. Am băgat de seamă că lucrezi la cazane. E o muncă grea şi face sete şi, cum îmi închipui că nu sînteţi plătiţi cu sute de dolari, mi-am zis că o duşcă bună ţi-ar prinde bine.

— Aţi avut o idee minunată. Căpitanul, bineînţeles că plăteşte prost. Nu ajungi să ai parte de o băutură ca lumea, mai ales că nu dă avans, cel puţin mie nu, abia la sfîrşitul călătoriei desface baierele pungii, *damn*[1]!

— Va să zică, nu prea te ai bine cu el?

— Nu. Cică sînt prea setos. Pe ceilalţi îi plăteşte zilnic, dar pe mine nu. Şi atunci mai e de mirare că mi-e tot mai sete?

— Ei, astăzi o să depindă numai de dumneata dacă o potoleşti sau nu. Sînt gata să-ţi mai dau cîţiva dolari dacă-mi faci un serviciu în schimb.

— Cîţiva dolari? Ura! Ar ajunge pentru cîteva sticle pline! Spuneţi-mi repede ce doriţi, Sir! Cînd e vorba de cîştigat un rachiu, oricînd sînt tocmai omul potrivit.

— Se poate. Dar trebuie s-o faci cu dibăcie. Să tragi doar niţel cu urechea, să asculţi ce se vorbeşte.

— Unde? La cine?

— În salon.

— Aşa! Hm! făcu îngîndurat negrul. Şi pentru ce, Sir?

— Pentru că... ei bine, am să-ţi vorbesc deschis.

Îi mai întinse negrului un pahar plin şi continuă, pe un ton confidenţial:

— E acolo un bărbat înalt, un colos, căruia îi zice Old Firehand, apoi un tip cu o barbă neagră, pe nume Tom, şi apoi unul costumat ca de carnaval, cu o fustă lungă de piele, răspunzînd la numele de mătuşa Droll. Acest Old Firehand e un fermier bogat, iar ceilalţi doi sînt invitaţii săi care-l însoţesc. Se nimereşte că şi noi vrem să ne ducem la ferma aia, ca să ne tocmim pentru muncă. Aşa că am vrea să aflăm ce fel de oameni sînt cei cu care o să avem de-a face. Vezi dar că nu-i nimic necinstit sau oprit în ce-ţi cerem dumitale.

— E drept, Sir. Nimeni pe lume nu mi-a interzis să ascult ce spun alţii. Am şase ore libere. Sînt în pauză, şi pot să fac ce vreau.

— Dar cum ai să te descurci? Ai voie să intri în sală?

— Nu, nu este chiar interzis, numai că n-am ce căuta acolo. Pot să intru ca să aduc sau să iau ceva. Dar asta se face numaidecît şi atunci nu-mi pot atinge scopul.

— Nu există şi vreo treabă de făcut acolo, cu care să te poţi ocupa mai multă vreme?

— Nu... adică, totuşi? Îmi vine ceva în minte. Ferestrele sînt cam murdare. Aş putea să mă duc să şterg geamurile.

— N-o să bată la ochi?

— Nu. Cum salonul e mereu ocupat, treaba asta nu se poate face decît în prezenţa pasagerilor. De fapt, asta e sarcina steward-ului. Îi fac cel mai mare serviciu dacă i-o preiau.

— Dar te-ar putea bănui.

— Nu. Ştie că nu prea am bani şi că-mi place un păhărel. Îi spun că mi-e cam sete şi că, în schimbul unui rachiu, sînt gata să spăl geamurile în locul lui. Nu vă faceţi nici o grijă, Sir; o s-o scot eu la capăt, sînt sigur. Deci, cîţi dolari îmi făgăduiţi?

— Plătesc după valoarea informaţiilor pe care mi le-aduci, dar îţi dau cel puţin trei dolari.

— *All right!* S-a făcut! Mai turnaţi-mi un pahar şi-o şterg!

După ce negrul se depărtă, oamenii îl întrebară pe Brinkley ce urmăreşte cu asta.

— Sîntem nişte băieţi pîrliţi — zise el — şi trebuie să încercăm mereu să ne descurcăm. Am plătit biletele de drum şi vreau să încerc într-un fel sau altul să ne recăpătăm cel puţin banii. Pentru drumul lung pe care vrem să-l străba-

[1] Fir-ar blestemat să fie! (în limba engleză în text).

tem, e nevoie de pregătiri și știți bine că pungile ne sînt cam goale.

— Păi, e vorba să le umplem din casa gării.

— Sînteți atît de siguri că ne reușește lovitura? Dacă putem da de bani încă de pe-acum, ar fi cea mai mare prostie să lăsăm să ne scape ocazia.

— Prin urmare, ca să vorbim pe șleau, furt aici, pe bord? Asta e primejdios. Dacă respectivul descoperă paguba, iese un tărăboi îngrozitor, urmat de percheziționarea tuturor persoanelor și a fiecărui colțișor de pe vas. Iar noi am fi primii pe care ar cădea bănuielile.

— Ești cel mai copilăros individ din cîți am întîlnit vreodată! O treabă ca asta e periculoasă sau nu, depinde de cum o apuci. Și nu-s eu omul s-o apuc de unde nu trebuie. Dacă ascultați de mine întru totul, trebuie să izbutim și acum și pe urmă, cînd dăm lovitura cea mare și ultima.

— Acolo-n munți, la Lacul de Argint? Hm! Numai să nu ți se fi spus gogoși?

— *Pshaw!* Știu eu ce știu. Nici prin gînd nu-mi trece să vă spun de pe-acum totul în amănunt. Cînd ajungem la fața locului, vă informez eu. Pînă atunci, trebuie să aveți încredere în mine și să mă credeți cînd vă spun că zac niște bogății acolo de o să ne ajungă tuturor pe toată viața. Dar acum să lăsăm orice pălăvrăgeală inutilă și să așteptăm mai bine liniștiți ce vești ne aduce prostănacul ăla de negru.

Brinkley se sprijini cu spatele de balustradă și închise ochii, ca semn că nu mai vrea să audă nici o vorbă și să nu mai spună nimic. Se întinseră și ceilalți, fiecare cît mai comod. Unii căutau să adoarmă fără să reușească, alții șușoteau între ei, comentînd planul cel mare pentru realizarea căruia se asociaseră pe viață și pe moarte.

„Prostănacul de negru" părea să fie totuși la înălțimea misiunii sale. Dac-ar fi dat peste un obstacol de netrecut, cu siguranță că s-ar fi întors să dea de veste. Pe cînd așa, se duse mai întîi în cabina de serviciu, probabil ca să vorbească cu steward-ul, se întoarse, apoi dispăru prin ușa salonului. Trecu mai mult de o oră pînă să reapară pe bord. Avea în mînă mai multe cîrpe de șters, le puse la locul lor, se apropie de vagabonzii redeveniți deodată vioi, și se așeză lîngă ei, fără să ia seama că două perechi de ochi nu-i slăbeau nici pe el, nici pe oamenii lui Brinkley. Erau ochii celor doi indieni.

— Ei? întrebă cu interes „colonelul". Cum te-ai achitat de misiune?

— Mi-am dat toată osteneala — răspunse morocănos negrul — dar nu cred că cele auzite să merite mai mult de cei trei dolari. Vedeți că v-ați înșelat, Sir.

— Întrucît?

— Pe uriaș îl cheamă într-adevăr Old Firehand, dar nu e fermier, așa că n-avea cum să-i invite pe acel Tom și pe mătușa Droll la ferma lui.

— Așa să fie? sări Brinkley prefăcîndu-se că e dezamăgit.

— Da, așa este — stărui negrul. Uriașul e un vînător vestit și vrea să urce în munți.

— Unde anume?

— Asta n-a spus-o. Am auzit totul și nu mi-a scăpat un singur cuvînt din ce-au vorbit. Stăteau tustrei, izolați de ceilalți, la o masă cu tatăl fetiței pe care a vrut s-o mănînce pantera. Pe tatăl fetei îl cheamă Butler și e inginer. Vrea și el să-i însoțească.

— Un inginer? Dar ce caută oamenii ăștia în munți?

— Poate că au dat de-o mină și vor să-l pună pe Butler s-o cerceteze.

— Nu, fiindcă la asta Old Firehand se pricepe mai bine decît cel mai deștept inginer.

— Vor să treacă mai întîi pe la cumnatul lui Butler, care e proprietarul unei ferme grozave din Kansas. Cumnatul ăsta trebuie să fie un om foarte bogat. A expediat vite și cereale la New Orleans, iar inginerul îi aduce acuma banii din vînzare.

Ochii „colonelului" licăriră. Dar atît el cît și oamenii lui se feriră să trădeze printr-o singură silabă cît de importantă era pentru ei această informație.

— Da, în Kansas sînt mulți fermieri putrezi de bogați — observă conducătorul bandei pe un ton indiferent. Dar inginerul ăsta e un om foarte neprevăzător. Suma e mare?

— A spus în șoaptă că ar fi nouă mii de dolari în hîrtii. Dar l-am auzit totuși.

— Atîția bani nu-i cari așa cu tine. La ce mai există atunci bănci pe lume ? Dacă pică în mîinile *tramp*-ilor, s-a zis cu bănișorii lui !

— Nu, că nu i-ar găsi.

— Ei, *tramp*-ii sînt dați dracului !

— Dar acolo unde-i ține, n-o să le dea în gînd să-i caute.

— Deci știi unde e ascunzătoarea ?

— Știu. A arătat-o celorlalți. E drept că a făcut-o pe ascuns, că eram și eu de față. Dar am văzut-o. Eram cu spatele la dînșii, însă n-au băgat de seamă oglinda prin care-i urmăream.

— Hm ! Oglinda e înșelătoare. Se știe doar că cine se uită în oglindă vede dreapta în stînga și stînga în dreapta.

— La asta nu m-am gîndit și nu mă pricep. Dar ce-am văzut am văzut. Inginerul are un cuțit vechi de vînătoare, cu mînerul scobit, în care ține bancnotele.

— Așa ! Ei, asta firește că nu ne interesează. Noi nu sîntem vagabonzi, ci muncitori agricoli cinstiți. Îmi pare numai rău că m-am înșelat cu privire la uriaș. Asemănarea cu cel pe care-l credeam eu e foarte mare și poartă și același nume.

— O fi vreun frate de-al lui. De altfel, nu numai inginerul are atîția bani la el. Acela cu barba neagră vorbea și el de o sumă însemnată, pe care o primise și pe care urmează s-o împartă între oamenii lui, niște pădurari.

— Unde-s ăia ?

— Doboară acum copaci la Black Bear-River, la rîul Ursului Negru, unde-i asta, nu știu.

— Dar știu eu. Se varsă în Arkansas, mai la vale de Tuley. Sînt mulți tăietori de lemne ?

— Ca la vreo douăzeci, dar niște băieți unu și unu, zicea el. Și ăla hazliul, în halatul de piele, are la el o grămadă de nuggeți. Dînsul tot spre vest vrea să meargă. Mă întreb la ce duce cu sine atîta bănet. Cu așa ceva nu te cari prin locuri neumblate.

— Adică de ce nu ? Și în Vest are omul fel de fel de nevoi. Există și acolo forturi, magazine de sezon și negustori ambulanți care vînd marfă pe nuggeți. Dar, cum am mai spus, de oamenii ăștia nu-mi pasă de loc. Numai un

lucru nu înțeleg : ce caută inginerul ăsta în Munții Stîncoși, și mai cară și o fetiță cu el ?

— N-o are decît pe ea. Copila ține mult la tatăl ei și nu vrea să se despartă de dînsul. Are de gînd să rămînă mai multă vreme în munți și cum e nevoie să se clădească niște case din bîrne, s-a hotărît să ia și fetița, și soția cu el.

— Case ? A spus el asta ?

— Da.

— Păi, pentru dînsul și fiica lui ar ajunge și o singură cabană. E deci de presupus că n-or să fie singuri. Tare aș vrea să știu ce scop urmăresc !

— Asta ar fi vrut să știe și bărbosul, dar Old Firehand i-a spus c-o să afle mai încolo.

— Deci, vrea să păstreze secretul. Se vede treaba că tot e vorba de vreo *bonanza*, de-o vînă bogată de metal pe care vor s-o cerceteze în taină și s-o exploateze, dacă e cazul. Tare-aș vrea să cunosc locul cu pricina !

— Din păcate, nu s-a spus unde e. După cîte am înțeles, vor să-i ia și pe bărbos, și pe mătușa Droll. S-au plăcut și și-au luat chiar cabine alăturate pe punte, deasupra noastră. La numărul unu doarme inginerul, la doi Old Firehand, la trei Tom, la patru Droll și la cinci micul Fred.

— Dar ăsta cine mai e ?

— Băiatul care-l însoțește pe Droll.

— E fiul mătușăi Droll ?

— Nu, după cîte am ghicit.

— Care îi e numele de familie și pentru ce călătorește cu Droll ?

— Despre asta nu s-a suflat o vorbă.

— Cabinele astea de la numărul unu pînă la cinci se află în dreapta, sau în stînga ?

— La tribord, deci, dacă te uiți de-aici, la stînga. Fiica inginerului doarme bineînțeles cu mama ei, într-o cabină rezervată doamnelor.

— De vreme ce m-am înșelat cu privire la oamenii ăștia, mi-e perfect egal unde dorm. De altfel, nu-i invidiez de loc pentru cabinele lor strîmte, unde se sufocă, în timp ce noi, aici jos, avem aer cît ne poftește inima.

— *Well*, dar și cei din cabine au aer destul, fiindcă geamurile se scot și în locul lor se pun pătrate de tifon. Cel mai prost o ducem, bineînțeles, noi. Cînd nu lucrăm noaptea, tre-

buie să dormim în magazia de cărbuni şi, dacă maşinistul ne dă voie, ni se face un hatîr îngăduindu-ni-se să ne culcăm aici, pe punte, lîngă pasageri. Prin geamlîcul îngust nu pătrunde aerul, iar de jos vine miros de putregai. Cînd e zăpuşeală, te sufoci de-a binelea.

— Dormitorul vostru e legat de cala vaporului ?

— Da. O scară duce pînă jos.

— Şi cala poate fi încuiată ?

— Nu, ar fi prea anevoie.

— Sînteţi, fără îndoială, de plîns. Dar hai să lăsăm poveştile astea ! Mai avem ceva rachiu în sticlă.

— Că bine ziceţi, Sir ! Şi de atîta vorbă ţi se usucă gîtlejul. Încă o duşcă, şi mă duc şi eu într-un colţ, să-i trag un pui de somn. După ce trec cele şase ore libere, trebuie să mă întorc la cazan. Dar cu dolarii mei cum rămîne ?

— Mă ţin de cuvînt, deşi dau banii pe degeaba. Dar pentru că greşeala e a mea, nu vreau să fii tu păgubit. Uite cei trei dolari. Mai mult nu-mi poţi cere, fiindcă serviciul ce ni l-ai făcut nu ne e de nici un folos.

— Sînt mulţumit şi aşa, Sir. Cu aştia trei dolari cumpăr atîta rachiu cît să mă satur. Sînteţi un gentleman. Dacă mai aveţi vreo dorinţă, chemaţi-mă tot pe mine, nu cumva pe altul. Vă puteţi bizui pe mine.

Negrul mai goli un pahar plin şi se duse apoi să se culce la umbra unui balot mare.

Banditţii se uitau curioşi la şeful lor. În esenţă, ştiau cam ce urmăreşte, dar nu vedeau prea bine ce legătură avea asta cu unele din întrebările pe care le pusese negrului şi cu informaţiile cerute.

— Vă uitaţi la mine să vă lămuresc — începu Brinkley, în timp ce pe chipul lui se ivi un zîmbet de satisfacţie şi de superioritate. Nouă mii de dolari în bancnote, deci bani peşin şi nu cecuri sau scrisori de credit cu care rişti să fii prins ! E o sumă binevenită pentru noi.

— Cînd o s-o avem ! sări acela care obişnuia să vorbească şi în numele celorlalţi.

— O s-o avem !

— Dar cum punem mîna pe ea ? Cum facem ca să luăm cuţitul acela ?

— Îl scot eu din cabină.

— Tu, personal ?

— Fireşte. O treabă atît de serioasă ca asta n-o las pe seama altuia.

— Şi dacă te prinde ?

— Cu neputinţă ! Mi-am făcut planul şi trebuie să izbutească.

— De-o fi aşa, o să-mi pară bine. Dar cînd s-o trezi inginerul, o să vadă că-i lipseşte cuţitul, şi atunci o să fie mare tărăboi.

— Da, bineînţeles, o să fie mare tărăboi, dar atunci noi vom fi şters-o de mult.

— Încotro ?

— Ce întrebare ! La mal, fireşte !

— Să înotăm cumva pînă la mal ?

— Nu. Nu pretind că sîntem în stare de aşa ceva, nici eu şi nici voi. E drept că nu sînt un prost înotător, dar nu m-aş încumeta să mă măsor cu fluviul ăsta mare, noaptea, cînd nici nu se vede malul.

— Te gîndeşti deci să luăm una din cele două bărci ?

— Nici asta.

— Atunci nu prea văd cum ajungem pe uscat înainte ca furtul să se descopere.

— Ceea ce dovedeşte că ai un creier de copil. De ce crezi oare că m-am informat atît de amănunţit despre cala vaporului ?

— N-am cum să ştiu.

— De ştiut, desigur că nu, dar de ghicit ai putea să ghiceşti. Uită-te în jur ! Ce vezi acolo, lîngă odgonul ancorei ?

— Pare să fie o ladă cu unelte.

— Ai ghicit ! Am văzut ce conţine : ciocane, pile, cleşti, şi mai multe sfredele, printre care unul cu un diametru de patru centimetri.

— Acum fă legătură între cală şi sfredel !

— *Thunder-storm !* [1] Nu cumva vrei să găureşti vaporul ? sări celălalt.

— Chiar asta vreau. Cînd vaporul ia apă, înseamnă că s-a ivit o spărtură şi, pentru a se evita primejdia scufundării, se trage la mal, ca vaporul să poată fi cercetat în tihnă.

— Dar dacă spărtura se observă prea tîrziu ?

[1] Mii de tunete ! (în limba engleză în text).

— Nu mai fi atît de fricos! Cînd vaporul dă să se scufunde, și asta se întîmplă foarte încet, nivelul apei urcă. Asta nu poate scăpa ofițerului de bord sau timonierului, dacă nu sînt orbi. O să se dezlănțuie atunci o zarvă și o panică, că inginerul n-o să se mai gîndească la cuțitul lui. Iar cînd o să descopere paguba, noi o să fim de mult plecați departe!

— Dar dacă totuși se gîndește careva la cuțit și, în clipa acostării, nu se permite nimănui să coboare? Trebuie să ne gîndim la orice eventualitate.

— Tot n-o să găsească nimic. Legăm cuțitul de o sfoară, îl lăsăm să atîrne în apă și legăm un capăt al sforii de vapor, în exterior. Cînd ar da de el acolo, ar trebui să fie de-a dreptul atotștiutor.

— Ideea nu e rea. Dar ce facem după ce părăsim vaporul?

— Cred c-o să dăm curînd de-o fermă sau de o tabără de indieni, unde ne putem procura cai fără să-i plătim.

— Așa da! Și apoi încotro o luăm?

— Mai întîi, spre rîul Black Bear, la pădurarii de care vorbea negrul. O să ne vină ușor să dăm de urma taberei lor. Bineînțeles că nu ne arătăm, ci-l pîndim pe bărbos, ca să-i luăm și lui banii. Odată treaba făcută, o să avem destul bănet ca să ne echipăm pentru expediția noastră cea mare.

— Renunțăm deci la casa de bani a gării?

— Nicidecum! O fi conținînd o mulțime de miare care or să ne prindă bine. Dar am fi niște nerozi dacă n-am lua și ce ni se ivește în cale mai înainte. Ei, acum știți cum stăm. Deseară avem de lucru, iar de dormit nici nu poate fi vorba. Așa că trageți-i acuma un pui de somn!

Ascultară cu toții de acest îndemn. De altfel, din pricina căldurii insuportabile, pe vapor domnea o liniște neobișnuită. Peisajele din stînga și dreapta fluviului nu ofereau nimic care să atragă atenția pasagerilor, așa că-și petreceau timpul dormind sau picotind obosiți, o stare care nu aduce adevărată odihnă nici trupului, nici sufletului.

Abia către seară, cînd soarele se apropie de asfințit, puntea se mai animă. Căldura cedase și se stîrnise o adiere ceva mai răcoroasă. Pasagerii ieșiră din cabinele lor, să se bucure de aerul proaspăt. Inginerul se afla și el printre dînșii, cu soția și cu fiica sa. Aceasta își revenise pe deplin după spaima prin care trecuse și după involuntara baie în apele fluviului.

Toți trei porniră în căutarea indienilor, căci doamna și fetița nu le mulțumiseră încă.

Ursul-cel-Mare și cel-Mic petrecuseră toată după-amiaza într-o liniște și nemișcare tipic indiene, șezînd pe aceeași ladă unde fuseseră salutați de mătușa Droll.

— Hé-elbakh șoi-bakh Ko-ta neșenkh omeon — acum o să ne dea bani! rosti tatăl în graiul Tonkawa către fiul său, în clipa cînd îl zări pe inginer apropiindu-se împreună cu soția și fiica lui.

Se întunecă la chip, deoarece acest fel de a-și arăta recunoștința constituie o jignire pentru un indian. Fiul își ridică mîna dreaptă cu podul palmei în sus și o coborî brusc, ca semn că e de altă părere. Privirea lui se opri cu plăcere asupra fetei pe care o salvase. Ea se îndreptă cu pași grăbiți spre tînărul indian, îi strînse mîna cu căldură și-i zise:

— Ești un băiat bun și curajos. Păcat că nu locuim aproape de voi; mi-ai fi devenit foarte drag.

Adolescentul, uitîndu-se cu seriozitate la fetița cu obrajii trandafirii, îi răspunse:

— Viața mea ar fi a ta. Marele Spirit aude aceste vorbe; el știe că adevărate.

— Atunci vreau să-ți dau măcar o amintire, ca să nu mă uiți. Îmi dai voie? El încuviință. Atunci ea scoase din deget un inel subțire de aur și-l trecu pe degetul mic al mîinii lui stîngi, unde tocmai se potrivea. El se uită la inel, apoi la fată, pe urmă băgă mîna sub pătura Zuni, deznodă ceva de la gît și-i întinse fetei o bucățică de piele tare, pătrată, argăsită alb și netezită cu grijă. Pe fața albă erau imprimate cîteva semne.

— Și eu dau ție amintire — zise el. Este totemul lui Nintro-pan-homoș, piele numai, nu aur. Dar dacă tu în primejdie la indieni și arătăm asta, primejdie gata. Toți indienii știm Nintro-pan-homoș și respectăm totem al lui.

Fata nu știa ce e un totem și nu bănuia ce importanță mare poate avea în anumite împrejurări. Știa doar că, în schimbul inelului, primise și ea un dar de la el, o bucățică de piele, dar nu se arătă dezamăgită. Era prea blîndă și bună, așa că n-ar fi avut inima să-l jignească, refuzîndu-i darul, în aparență atît de sărăcăcios. Își atîrnă deci totemul de gît, în timp ce ochii tînărului indian scînteiau de bucurie, și răspunse:

— Îți mulțumesc! Acum am un dar de la tine și tu unul de la mine. Asta ne bucură pe amîndoi, deși nu ne-am uita nici fără aceste daruri.

Acum îi mulțumi și mama fetei, printr-o strîngere simplă de mînă.

Apoi interveni și inginerul:

— Cum aș putea răsplăti fapta vitejească a Micului-Urs? Nu sînt sărac, dar tot ce posed ar fi prea puțin față de ceea ce a făcut el pentru noi. Nu-mi rămîne decît să fiu datornicul său pe veci. Pot să-i dau numai o amintire cu care să se poată apăra de dușmani, așa cum a apărat-o pe fata mea de panteră. Va primi el oare aceste arme? Îl rog din suflet!

Scoase din buzunar două revolvere nou-nouțe, bine lucrate, cu plăci de sidef pe mînere, și i le întinse. Tînărul indian nu cumpăni nici o singură clipă. Făcu un pas înapoi și, stînd drept, cu capul sus, zise:

— Bărbat alb dă mie arme. Asta mare onoare, numai bărbați capătă arme. Primesc și folosesc doar atunci cînd apărăm oameni buni și împușcăm la oameni răi. *Howgh!*[1]

Apoi vîrî revolverele în cingătoare, sub pătură. Dar acum nici tatăl său nu se mai putu reține. Se vedea pe chipul lui că lupta cu emoția. Îi spuse lui Butler:

— Și eu mulțumim la bărbat alb, că nu dat bani ca la sclavi sau oameni fără onoare. Așa că mare răsplată, niciodată nu uităm. Noi totdeauna prieten cu om alb, cu *squaw*[2] alb. Ea păstra bine totem de la Ursul-Mic; este și al meu. Marele Spirit dea la voi numai soare și bucurie!

Vizita de mulțumire se terminase. Își strînseră încă o dată mîinile și se despărțiră. Cei doi indieni se așezară din nou pe lada lor.

— *Tua encokh* — buni oameni! rosti tatăl.

— *Tua-tua encokh* — foarte buni oameni! întări fiul.

Erau singurele efuziuni sentimentale ce le îngăduia rezerva lor indiană.

Faptul că mulțumirile inginerului fuseseră, după concepția indiană, delicate, nu se datora numai lui. Era prea puțin inițiat în vederile și obiceiurile pieilor-roșii ca să fi știut cum trebuie să se poarte, de aceea ceruse sfatul lui Old Firehand,

[1] Exclamație prin care pieile-roșii își întăresc spusele: „Am zis!"
[2] Femeie, soție.

care-l învățase ce are de făcut. Acum se întoarse la acesta, la Tom și la Droll, sus, pe puntea principală, și le relată felul în care îi fuseseră primite darurile. Cînd pomeni de totem, se simțea după tonul lui, că nu-i prețuia îndeajuns însemnătatea. Așa că Old Firehand îl întrebă:

— Știți ce e un totem, Sir?

— Da. E emblema unui indian; care cum ar fi la noi pecetea sau parafa și se poate compune din cele mai felurite obiecte sau materiale.

— Definiția e justă, dar nu completă. Nu orice indian poate poseda un totem, ci numai căpeteniile. Faptul că băiatul are de pe acum unul dovedește că numără la activul său isprăvi socotite extraordinare chiar de către pieile-roșii. Afară de asta, totemurile variază după destinația lor. O anumită categorie se face, ce-i drept, numai ca să servească de adeverință sau acreditare, deci ca la noi sigiliul sau parafa. Dar totemurile de cea mai mare importanță pentru noi, fețele-palide, au valoarea unei recomandații a celui care a primit unul. Recomandația variază și ea după gradul ei de căldură. Arătați-mi bucata de piele!

Fata i-o dădu și Old Firehand o examină cu atenție.

— Puteți oare să ne descifrați aceste semne, Sir? întrebă Butler.

— Da — dădu din cap Old Firehand. Am fost de atîtea ori și atît de multă vreme pe la diferitele triburi, încît știu nu numai să le vorbesc dialectele, dar le înțeleg și scrierile. Acest totem este atît de prețios, cum numai rar am văzut dăruindu-se cîte unul. E scris în limba Tonkawa, și inscripția sună așa: „Sake-i Kanvan ehlatan henșon-Șakin henson-Șakin șake-i Kanvan-ehlatan ne-el ni-ya." În traducere exactă, înseamnă: „Umbra lui e umbra mea și sîngele lui e sîngele meu; e fratele meu mai mare". Și dedesubt, e semnătura Ursului-Mic. Denumirea de „fratele mai mare" e un titlu de onoare mai mult încă decît numai „fratele". Totemul conține o recomandare cum nu se poate mai călduroasă. Cine face vreun rău posesorului acestui totem, trebuie să se aștepte la răzbunarea cruntă a Ursului-Mare, a Ursului-Mic și a tuturor prietenilor lui. Păstrați totemul și înveliți-l bine, să nu se șteargă culoarea roșie a inscripției. Nu se știe de ce folos vă poate fi, cu atît mai mult cu cît pornim spre regiunea unde

locuiesc aliaţii tribului Tonkawa. De acest mic petic de piele poate depinde viaţa multor oameni.

Vaporul trecuse în timpul după-amiezii de Ozark, Fort Smith şi Van Buren, şi ajunse acum în cotitura unde cursul lui Arkansas face o întorsătură netă spre nord. Căpitanul anunţase că aproximativ cu două ore după miezul-nopţii vasul va ajunge la Fort Gibson. Ca să fie odihniţi la sosire, cei mai mulţi dintre pasageri se duseră devreme la culcare, căci era de aşteptat ca la Fort Gibson să rămînă treji pînă dimineaţa. Călătorii cu locuri în cabine părăsiseră punţile şi chiar în salon rămăseseră doar cîteva persoane care jucau şah sau cărţi. În fumoarul alăturat se aflau numai trei persoane, şi anume Old Firehand, Tom şi Droll, care îşi povesteau din aventurile trăite de fiecare. Uriaşul vînător nu reuşise pînă atunci să afle mare lucru despre condiţiile de viaţă şi intenţiile mătuşii Droll. Acum îl întrebă cum de ajunsese să capete ciudata poreclă de mătuşă.

— Cunoaşteţi bine obiceiul *westmenilor* — răspunse Droll — de a da fiecăruia cîte o poreclă sau un nume de campanie. În halatul ăsta al meu semăn a femeie şi acest aspect se potriveşte şi cu vocea mea subţirică. Înainte vreme aveam o voce de bas, dar o răceală cumplită mi-a răpit sunetele joase. Cum, afară de asta, obişnuiesc să mă port cu fiecare băiat de treabă ca o adevărată mătuşă, mi-au spus „tuşa Droll".

— Droll e numele dumitale de familie ?

— Da, dar nu numai numele meu, ci şi eu sînt tare vesel, poate chiar puţin caraghios. De aceea numele mi se potriveşte bine.

— Pare un nume german. Nu cumva sînteţi de obîrşie germană, ca Tom şi ca mine ?

— Ba da !

— Şi v-aţi născut în Statele Unite ?

Aici Droll (aşa îi vom spune de-acum înainte) făcu mutra lui şireată şi hazlie şi răspunse în germană :

— Da' de unde ! Aşa ceva nici nu mi-a trecut prin cap pe atunci : mi-am căutat nişte părinţi nemţi sadea.

— Cum ? Aşadar, un german băştinaş, un compatriot ! exclamă Old Firehand. Cine-ar fi crezut aşa ceva !

— N-aţi fi crezut ? Şi eu care-mi închipuiam că se vede imediat că m-am născut ca un strănepot al vechilor germani !

Puteţi cumva ghici unde mi-am încălţat şi tocit primii mei pantofiori ?

— Fireşte ! Dialectul dumitale mi-o spune.

— Nu zău, tot se mai cunoaşte ? Asta mă bucură al naibii, fiindcă mi-a plăcut la nebunie de cînd mă ştiu, cu toate că mai tîrziu mi-a stricat, din păcate, întreaga carieră. Ei, să vedem, ştiţi să-mi spuneţi unde m-am născut ?

— În frumosul ducat Altenburg, unde se fabrică cea mai bună brînză frămîntată.

— Exact, prin Altenburg. Aţi ghicit-o numaidecît. Şi chestia cu brînza e foarte adevărată. Se fac rotocoale zise „brînzari" şi nu găseşti în toată Germania alţii mai buni. Ştiţi, am vrut să vă fac o surpriză şi de-aia nu v-am spus de la început că vă sînt compatriot. Acum însă, că stăm atît de tihniţi la sfat, m-a luat aşa gura pe dinainte ; şi acu', hai să vorbim de frumoasa noastră patrie, la care mă tot gîndesc cu dor, deşi mă aflu de atîta vreme aici.

Pesemne urma să se desfăşoare o conversaţie însufleţită, dar, din păcate, nu se întîmplă aşa, căci cîţiva domni, care se săturaseră de joc, veniră să fumeze aici o ţigară şi intrară în vorbă cu cei prezenţi, încît cei trei fură siliţi să renunţe la taifasul lor.

Mai tîrziu, cînd se despărţiră ca să se culce, Droll îi ură lui Old Firehand noapte-bună, spunîndu-i :

— Mare păcat că n-am mai putut sta de vorbă ! Dar e şi mîine o zi, şi o putem lua de la capăt. Somn uşor, domnule compatriot ! Somn uşor, şi să căutăm să adormim cît mai repede, că după miezul-nopţii trebuie să ne sculăm iar.

Acum toate cabinele erau ocupate şi în fiecare încăpere se stinseseră luminile. Pe bord nu mai ardeau decît cele două lanterne reglementare — una la prora, alta la pupa. Cea din faţă lumina fluviul atît de bine şi la o asemenea distanţă, încît marinarul de serviciu putea zări orice obstacol ce s-ar fi ivit pe apă şi putea da de veste din timp. Acest marinar, cîrmaciul şi şeful de echipaj care se plimba pe punte în sus şi-n jos, păreau să fie singurii oameni treji, afară de cei de la maşini.

Şi bandiţii se prefăceau că dorm. Şiretul de „colonel" îi aşezase în jurul bocaportului prin care se cobora în josul vasului, aşa că nimeni nu putea intra fără să fie observat de ei.

— Urîtă treabă ! șopti el omului de lîngă dînsul. Nu m-am gîndit că noaptea stă un om de veghe la prora și scrutează apa. Tipul ne stă în cale.

— Nu chiar așa cum crezi. În întunecimea asta nu poate vedea pînă aici, la bocaport. E beznă. Nici o singură stea pe cer. Afară de asta, trebuie să stea tot timpul cu ochii ațintiți spre cercul de lumină al lanternei și e orbit cînd se întoarce spre noi. Cînd îi dăm drumul ?

— Imediat. Nu avem timp de pierdut, trebuie să fim gata înainte de-a ajunge la Fort Gibson. Burghiul e la mine. Acum cobor. Dacă se întîmplă ceva, tușește tare. Cu siguranță că am să te aud.

Favorizat de întuneric, Brinkley se strecură spre tambuchiul încăperii de lest și-și puse picioarele pe treapta îngustă. Coborî apoi repede cele zece trepte. Examină podeaua, pipăind-o. Găsi bocaportul, care ducea în cală, și coborî o a doua scară, care avea mai multe trepte decît cea de sus. Ajuns jos, scăpără un chibrit și se uită în jur. Încăperea în care se afla era mai înaltă de un stat de om și se întindea aproape pînă la mijlocul vaporului. Nefiind fragmentată de nici un perete despărțitor, avea în față aceeași lărgime ca întregul vas dintr-o parte pînă în cealaltă. Cîteva colete mărunte zăceau pe ici, pe colo.

Colonelul se apropie acum de peretele dinspre babord și înfipse vîrful sfredelului, potrivindu-l bineînțeles, sub linia de plutire. Apăsă cu putere, și unealta se înfipse în lemn, pătrunzînd tot mai adînc. Simți apoi o rezistență tare — tabla ce ocrotea partea vaporului aflată în apă. Trebuia neapărat s-o străpungă. Dar pentru ca apa să poată năvăli cît mai repede, era nevoie de cel puțin două găuri. Brinkley sfredeli deci mai întîi, cît se putea mai spre pupa, o a doua gaură, pînă dădu și aici de tablă. Apoi ridică o piatră din grămada de lest și lovi cu ea în mînerul burghiului pînă ce vîrful străpunse tabla. Un fir de apă țîșni înăuntru și-i udă mîna. Dar cînd scoase burghiul, nu fără un oarecare efort, îl izbi un șuvoi de apă atît de puternic, încît trebui să se dea iute la o parte. Zgomotul mașinilor înăbușise ciocănitul cu piatra. Acum străpunse și tabla primei găuri, care era mai aproape de scară, și se reîntoarse pe munte. Mai ținea încă sfredelul în mînă și-l azvîrli de-abia cînd se afla pe scara de sus. De ce să-l mai fi luat cu el ?

Îndată ce ajunse la ai săi, îl întrebară cu voce înceată dacă izbutise. Le răspunse afirmativ și le spuse că vrea să se furișeze imediat în cabina numărul unu.

Salonul și fumoarul alăturat se aflau pe dunetă, iar cabinele alături, de ambele părți. Fiecare cabină avea o ușă ce ducea spre salon. Pereții exteriori, din placaj subțire, erau prevăzuți cu ferestre destul de mari, închise acum numai cu plase subțiri. Între pereții exteriori ai cabinelor și marginea vaporului exista, de o parte și de alta, un culoar îngust. Pe acest culoar și anume pe partea stîngă, așadar la tribord, trebuia acum să înainteze „colonelul". Cabina numărul unu era prima, deci în colț. Se culcă pe podea și se tîrî încet înainte, lipit de balustradă, deci la marginea vasului, spre a nu fi observat de șeful de echipaj care se plimba încoace și încolo. Ajunse cu bine la țel. Prin vălul de la fereastră se cernea puțină lumină. În cabină ardea o lampă. Oare Butler mai era treaz ? Poate că citea ?

Dar Brinkley se convinse că și în celelalte cabine ardea lumina, ceea ce îl liniști. Era posibil ca tocmai această lumină să-i ușureze executarea planului. Își scoase cuțitul și tăie fără zgomot vălul transparent, de sus pînă jos. O perdea îl împiedica să se uite prin fereastră în cabină. O dădu binișor la o parte — și-i veni să chiuie de bucurie văzînd cum se prezentau lucrurile.

De peretele din stînga, deasupra patului, atîrna o lămpiță aprinsă, învelită în partea de jos, ca lumina să nu-l supere pe cel ce dormea. Culcat în pat, inginerul ațipise cu fața la perete. Îmbrăcămintea și-o așezase pe un scaun, iar la peretele din dreapta, pe o măsuță pliantă, se aflau ceasul, pormoneul și cuțitul cu pricina, ușor de apucat de afară. Brinkley întinse mîna și luă cuțitul, fără să se atingă însă de ceas și de portofel. Îl scoase din teacă și examină mînerul. Acesta se deschidea ca o cutiuță de ace sau de penițe. Atîta era de ajuns.

— Ei, drace, ce ușor a mers ! suflă hoțul. Altfel, ar fi trebuit să intru și, la nevoie, să-l sugrum !

Nimeni nu văzuse cele petrecute, fereastra dădea spre tribord și spre apă. „Colonelul" vîrî cuțitul în cingătoare, se culcă și se întoarse tîrîș la oamenii lui. Reuși să se ferească de șeful de echipaj. Cîțiva metri mai încolo, se uită în stînga. I se păru că zărește două puncte fosforescente licărind ușor și dispărînd îndată. Erau o pereche de ochi, știa bine. Cu o miș-

care bruscă, dar neauzită, se aruncă înainte și se rostogoli tot atît de repede într-o parte. Într-adevăr, din locul unde zărise ochii, se auzi un zgomot, ca și cum cineva da să se repeadă asupra altuia. Șeful de echipaj îl auzise și el și se duse să vadă ce se întîmplă.

— Cine e? întrebă el.

— Eu, Nintropan-hauey — sună răspunsul.

— Aha, indianul! De ce nu dormi?

— Un om furișat. Ceva rău făcut. Eu văzut pe el, dar el repede fugit.

— Încotro?

— În față, unde stă „colonel". Poate fost chiar dînsul.

— *Pshaw!* La ce să se furișeze pe-aici el sau altul? Du-te și te culcă și nu-i mai tulbura și pe ceilalți!

— Eu doarme, dar atunci nu vinovat dacă ceva rău se întîmplă.

Șeful de echipaj mai trase totuși cu urechea spre prora și, cum nu se auzea nimic, se liniști. Era convins că indianul se înșelase.

Trecu un răstimp mai îndelungat. Deodată, omul de pază de la prora îl strigă:

— Sir, nu știu de ce, dar apa urcă repede. Vaporul se scufundă!

— Prostii! rîse șeful de echipaj.

— Veniți să vedeți!

Șeful de echipaj se uită în jos, nu zise nimic și se duse în grabă la cabina căpitanului. Peste două minute se întoarseră împreună. Aduseseră o lanternă cu care luminară și peste bord. Apoi mai aduseră o lanternă. Șeful de echipaj coborî prin bocaportul din spate, căpitanul prin cel din față, ca să cerceteze santina. *Tramp*-ii se depărtaseră între timp. Peste puțin, căpitanul se ivi din nou pe punte și se îndreptă cu pași grăbiți spre timonier.

— Nu vor să alarmeze lumea — șopti Brinkley oamenilor săi. Dar, fiți atenți, vaporul o să tragă la mal!

Avea dreptate. Matrozii și lucrătorii fură treziți în taină și vasul își schimbă cursul. Totuși, lucrul nu se putea face fără oarecare agitație. Pasagerii se treziră și cîțiva ieșiră din cabinele lor.

— Nu e nimic, domnilor, nu e nici o primejdie! le strigă căpitanul. A pătruns puțină apă în santină și trebuie s-o scoatem cu pompa. De aceea acostăm și cui îi e frică poate coborî și să stea pînă una-alta la mal.

Voia să-i calmeze, dar efectul obținut era exact contrariul. Se auzeau țipete, unii cereau colaci de salvare, cabinele se goliră și se iscă o învălmășeală. Deodată, razele lanternei din față căzură asupra malului înalt. Vaporul coti, așezîndu-se paralel cu țărmul, și se aruncă ancora. Ambele pasarele de debarcare se dovediră îndeajuns de lungi, și fricoșii se repeziră pe mal. Cei dintîi fugiră răufăcătorii și dispărură numaidecît în bezna nopții.

Pe bord rămaseră, în afară de echipaj, Old Firehand, Tom, Droll și Ursul-Mare. Vînătorul coborîse în cală, ca să examineze nivelul apei. Se întoarse pe punte cu lanterna în mîna dreaptă și cu burghiul în cea stîngă, și-l întrebă pe căpitan, în timp ce acesta supraveghea instalarea pompelor:

— Sir, unde își are locul sfredelul acesta?

— În lada de unelte — răspunse un marinar. Azi după-masă se mai afla acolo.

— L-am găsit lîngă scară. Vîrful e îndoit. Pariez că vaporul a fost găurit!

Impresia provocată de aceste cuvinte fu întărită de încă o descoperire. Inginerul își dusese mai întîi soția și fiica pe mal. Apoi se înapoiase pe vapor, ca să se îmbrace complet. Acum ieșea din cabina lui, strigînd atît de tare, încît toată lumea îl auzi:

— M-au furat! Nouă mii de dolari! Vălul de la fereastră a fost tăiat și banii mi-au fost luați de pe măsuță!

Îndată după aceea se auzi glasul și mai puternic al Ursului-cel-Mare:

— Eu știe. Cornel furat și găurit vapor. Nintropan-hauey a văzut. Dar șef de echipaj nu crezut. Întrebați fochist negru! El băut cu „cornel". El dus la salon și spălat ferestre, apoi întors și iar băut. El trebuie spune tot.

Într-o clipă, căpitanul, șeful de echipaj, pilotul și cei trei germani îi înconjurară pe indian și pe inginer, ca să afle amănunte. Deodată, se auzi un strigăt de jos, de pe mal, din dreptul vaporului.

— Asta Ursul-Mic — îi lămuri indianul. Nintropan-hauey trimis pe el după „cornel" care repede fugit la țărm. El spune unde acum „cornel".

Şi iată că Ursul-cel-Mic venea în fuga mare peste puntea de debarcare şi striga arătînd spre fluviul luminat între timp, pînă departe, de lanternele vaporului :

— Acolo vîsleşte. „Cornel" tăiat jos barca mare şi plecat la altul mal.

Se zărea barca depărtîndu-se. Banditii jubilau şi strigau spre cei de pe vapor cuvinte de batjocură. Echipajul şi o parte din pasageri le răspundeau furios. În agitaţia generală, nimeni nu-i mai lua în seamă pe indieni, care dispăruseră brusc. În sfîrşit, vocea puternică a lui Old Firehand reuşi să restabilească liniştea şi, deodată, se auzi de pe apă o altă voce.

— Ursul-Mare împrumutat barca mică. El merge după „cornel" pentru răzbunare. Lăsăm barca mică la mal şi legăm. Căpitanul o găsim. Căpetenia Tonkawa nu lăsăm scape „cornel". Ursul-Mare şi Ursul-Mic trebuie căpătăm sîngele lui. *Howgh!*

Căpitanul înjura şi blestema de mama-focului. În timp ce oamenii echipajului începură să pompeze aşa şi să astupe găurile, se procedă la interogarea fochistului negru. Old Firehand îl descusu în aşa fel, încît, strîns cu uşa, mărturisi tot, repetînd fiecare vorbă schimbată cu vagabonzii. Acum era limpede. Hoţul fusese Brinkley ; sfredelise peretele vasului ca să poată fugi, coborînd cu oamenii lui la mal înainte ca furtul să fie descoperit. Trădarea negrului nu putea rămîne nepedepsită. Legal, însă, nu-i putea fi dovedită vinovăţia.

Se vădi curînd că pomparea apei se putea face uşor şi nu numai că vasul nu se afla în primejdie, dar că îşi va putea relua peste puţin cursa. Aşa că pasagerii se putură reîntoarce de pe malul ineospitalier în cabinele lor de pe bord, unde se instalară în tihnă. Nu le păsa de pierderea de timp, ba unii se bucurau chiar de această palpitantă întrerupere a plicticoasei călătorii.

Bineînţeles că inginerul nu putea resimţi nici o bucurie, dat fiind că incidentul îi pricinuse pierderea unei sume atît de importante, pe care trebuia s-o restituie. Old Firehand îl consolă spunîndu-i :

— Încă nu-i pierdută speranţa să recăpătaţi banii. Continuaţi-vă liniştit călătoria împreună cu soţia şi fiica. O să vă regăsesc la fratele dumneavoastră.

— Cum ? Plecaţi ?

— Da, vreau să-l urmăresc pe acest „colonel" şi să-i răpesc prada.

— Dar e un lucru periculos !

— *Pshaw!* Old Firehand nu e omul care să se teamă de asemenea haimanale.

— Totuşi, eu vă rog să renunţaţi. Mai bine pierd banii.

— Sir, nu e vorba numai de cei nouă mii de dolari ai dumneavoastră, ci de mult mai mult. Banditii au aflat de la negru că şi Tom are bani la el şi că e aşteptat de oamenii lui la rîul Black-Bear. Desigur că nu mă-nşel gîndindu-mă că se vor îndrepta într-acolo ca să pună la cale o nouă lovitură, care ar putea costa vieţi omeneşti. Cei doi Tonkawa sînt ca nişte copoi pe urmele lor şi, o dată cu revărsatul zorilor, ne luăm după dînşii şi noi, adică Tom, Droll, tînărul Fred şi cu mine. Nu-i aşa, domnilor ?

— Da ! confirmă simplu şi serios Tom.

— Da, da ! încuviinţă şi Droll. Trebuie să-l prindem pe roşcovan şi de dragul altor oameni. Cînd o încăpea pe mîna noastră, o să fie vai şi amar de dînsul, dacă nu-i cu supărare.

CAPITOLUL III

LUPTE NOCTURNE

Pe malul înalt al lui Black-Bear-River ardea un foc mare. E drept că luna strălucea pe cer, dar lumina ei nu putea pătrunde prin coroana deasă a copacilor. Fără acest foc, ar fi domnit bezna cea mai adîncă. Flacăra ilumina un fel de cabană alcătuită nu din grinzi puse orizontal unele peste altele, ci cu totul altfel. Pe patru trunchiuri de copaci care formau un pătrat şi cărora li se tăiase vîrfurile cu ferăstrăul, fuseseră aşezate bîrne care susţineau acoperişul. Acesta, precum şi cei patru pereţi, constau din aşa-numitele *clap-boards,* nişte scînduri desprinse în stare brută din trunchiuri de chiparoşi sau

goruni. Peretele din faţă avea trei deschizături, uşa ceva mai mare drept uşă, şi celelalte două, mai mici, drept ferestre de o parte şi de alta. În faţa acestei case ardea focul de care am vorbit, iar în jurul lui şedeau vreo douăzeci de făpturi cu o înfăţişare de sălbatici ; se vedea că nu mai veniseră de multă vreme în contact cu civilizaţia. Veşmintele le erau zdrenţuite şi feţele arse de soare, muncite de vînt şi intemperii. Afară de cuţite, nu avea nici un fel de arme la ei : probabil că le ţineau în interiorul cabanei.

Deasupra focului, prins de o cracă groasă, atîrna un cazan în care fierbeau bucăţi mari de carne. În apropiere, se aflau doi dovleci uriaşi, goliţi de miez, conţinînd miere lichidă dospită, deci hidromel. Cine poftea îşi turna din această băutură sau îşi umplea o ceaşcă cu fiertura din cazan.

Toţi luau parte la conversaţie, care era foarte animată. Societatea părea să se simtă în absolută siguranţă, căci nici unul nu-şi dădea osteneală să vorbească mai încet. Dac-ar fi bănuit apropierea vreunui duşman, ar fi întreţinut focul în felul indienilor, adică în aşa chip încît să ardă cu flacără mică, invizibilă de departe. De peretele cabanei erau sprijinite topoare, securi, ferăstraie mari şi alte unelte, din care se putea ghici că grupul era format din *rafters*, adică tăietori de lemne şi plutaşi.

Aceşti *rafters* sînt o specie aparte de colonişti din pădurile seculare. Situaţia lor e la mijloc de drum, între cea de fermier şi cea de *trapper* [1]. Pe cînd fermierul e în mai strînsă legătură cu civilizaţia şi aparţine populaţiei stabile, *trapper*-ul sau puitorul de capcane duce aproape o viaţă de sălbatic, asemănătoare cu modul de existenţă al indienilor. Nici *rafter*-ul nu este legat de un singur loc, ci duce o viaţă liberă, aproape independentă. El hoinăreşte dintr-un sat într-altul şi dintr-o regiune într-alta. Nu se apropie de bună voie de oameni şi de aşezări omeneşti, meseria lor fiind de fapt ilicită. Pădurea de unde taie lemne nu e proprietatea lui. Nici nu i-ar trece prin minte să întrebe a cui e. Dacă dă de codri potriviţi şi, în apropiere de o apă pe care buştenii să poată fi transportaţi uşor, prin plutire, se pune pe lucru fără să-i pese dacă locul pe care-l exploatează este pe teritoriul Statelor Unite sau aparţine

[1] Vînător din stepele Americii de Nord, care întinde capcane.

unui proprietar particular. Îşi alege cei mai buni copaci, doboară, taie şi prelucrează trunchii, îi leagă în plute şi-i mînă în josul apei ca să vîndă apoi undeva lemnul sustras.

De aceea un *rafter* nu-i un oaspete bine văzut. E adevărat că multor colonişti nou veniţi pădurile dese pe care le găsesc le dau bătaie de cap şi că s-ar bucura deci ca pămîntul să le fie despădurit. Dar *rafter*-ul nu lăzuieşte, el îşi alege, aşa cum am mai spus, numai trunchiurile cele mai bune, doboară copacii, le taie coroanele şi le lasă acolo. Printre aceste ramuri şi din butucii cu rădăcinile rămase răsar apoi noi mlădiţe care, împreună cu viţa sălbatică şi alte plante agăţătoare, formează un desiş încîlcit şi de nepătruns, cu care securea şi uneori nici chiar focul nu se pot măsura.

Totuşi *rafter*-ul este de cele mai multe ori lăsat în pace, fiind de obicei un flăcău voinic şi cutezător de care nu prea îndrăzneşte să se lege oricine în această pustietate, departe de orice ajutor. Fireşte că nu poate lucra singur ; se asociază mai mulţi, de obicei patru, opt sau zece oameni. Se întîmplă cîteodată ca societatea lor să se compună din şi mai mulţi inşi. Atunci *rafter*-ul se simte şi mai în siguranţă, căci nici un fermier nu s-ar încumeta să intre în conflict cu o asemenea ceată, gata să-şi pună viaţa-n joc pentru posesiunea unui singur copac.

E drept că aceşti oameni duc o viaţă foarte aspră, istovitoare şi plină de privaţiuni, dar, pînă la urmă, truda lor nu e prost răsplătită. Dimpotrivă, dat fiind că lemnul nu-l costă nimic, *rafter*-ul se alege cu o sumă frumuşică. În timp ce ceilalţi lucrează, unul sau doi dintre ei şi chiar mai mulţi, după cît sînt de numeroşi, se ocupă cu aprovizionarea. Aceştia sînt vînătorii ; ei hoinăresc peste zi şi adeseori şi în timpul nopţii, pentru „a face rost de carne", lucru uşor în regiuni bogate în vînat. Dar dacă vînatul e rar, vînătoarea e anevoioasă. Cum nu prea le mai rămîne timp să caute miere şi alte bunătăţi, *rafter*-ii sînt nevoiţi să mănînce şi bucăţile de carne pe care coloniştii din pădurile seculare le dispreţuiesc în general, ba chiar şi măruntaiele.

Societatea instalată aici, la rîul Black-Bear, nu părea — aşa cum o dovedea cazanul plin — să ducă lipsă de hrană. De aceea erau toţi în toane bune şi, după o zi de trudă grea, se ţineau de glume. Îşi povesteau întîmplări hazlii sau captivante.

— Ei, să fi cunoscut voi unul pe care l-am întîlnit eu mai de mult, tocmai pe la Fort Niobrara ! începu unul mai bătrîn, cu barbă căruntă. Era bărbat și totuși i se zicea „mătușă".

— Nu cumva vorbești de mătușa Droll ? întrebă un altul.

— Da, chiar de el. L-ai întîlnit oare și tu ?

— Da, o singură dată. Asta s-a petrecut la Desmoines, la han, unde apariția lui a făcut mare senzație și toți l-au luat în bășcălie. Era mai ales unul care nu-i dădea pace, pînă ce Droll l-a apucat de turul pantalonilor și l-a azvîrlit pe fereastră. Omul n-a mai intrat pe ușă.

— Nu mă miră de loc din partea mătușii Droll. Îi place gluma și n-are nimic împotrivă ca lumea să rîdă de el. Dar nu trebuie să depășești o anumită limită, altminteri își arată colții ; de altfel, și eu aș fi în stare să dobor un individ care s-ar încumeta să-l jignească serios.

— Tu, Blenter ? ! Și de ce ?

— Fiindcă-i datorez viața. Eram amîndoi prizonieri la siucși și pot să vă spun că, fără ajutorul lui, pieile-roșii m-ar fi expediat pe „plaiurile veșnice ale vînătoarei", cum spun ei. Nu sînt eu omul care să se teamă de cîțiva indieni. Nici nu obișnuiesc să mă văicăresc dacă treburile mi-au ieșit vreodată pe dos. Atunci însă nu mai era nici o nădejde și zău că nu știam pe unde să scot cămașa. Dar acest Droll e un șmecher și jumătate. Le-a aruncat roșilor atîta praf în ochi, că i-a orbit de tot. Și am scăpat.

— Ei, cum așa ? Hai, spune cum s-a petrecut ! Povestește ! Povestește !

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, o să-mi țin mai bine gura. Nu e o plăcere să istorisești o întîmplare dacă n-ai jucat un rol cu care să te poți făli. E destul să vă spun că dacă mai pot savura astăzi carnea asta de cerb, e numai mulțumită mătușii Droll.

— Atunci se vede că intraseși la apă pînă-n gît. Bătrînul Blenter de pe Missouri e doar un *westman* încercat și găsește el o portiță de scăpare, dacă se află una pe undeva.

— Dar atunci n-am găsit-o. Era cît pe-aci să fiu legat la stîlpul de tortură.

— Ei, da, urîtă treabă ! O născocire drăcească stîlpul ăsta al torturii. Cînd mă gîndesc numai la expresia asta, ura mea pentru pieile-roșii e de două ori mai mare.

— Habar n-ai ce faci și spui ! Cine-i urăște pe indieni îi judecă greșit și uită cîte au avut ei de îndurat. Dac-ar veni acum cineva să ne izgonească de-aici, ce-ai face ?

— M-aș apăra, chiar cu prețul vieții, a lui sau a mea.

— Și oare locul ăsta e al tău ?

— N-am idee al cui o fi. În orice caz, e sigur că nu l-am plătit.

— Ei bine, tot ținutul de jur împrejur aparținea pieilor-roșii. Le-a fost răpit de noi și, cînd se împotrivesc, deși sînt mai îndreptățiți ca tine, tu-i judeci și-i găsești vinovați ?

— Hm ! E drept ce spui tu. Dar roșul trebuie să cedeze, e sortit pieirii, fără putință de scăpare.

— Da, piere fiindcă îl ucidem. Cică nu-i capabil de cultură și de aceea trebuie să dispară. Dar cultura nu țîșnește ca un glonț din țeava puștii. Pentru asta e nevoie de timp, de mult timp. Nu prea mă pricep eu în de-alde astea, dar socotesc că o cultură are nevoie chiar de veacuri întregi. Li se lasă cumva acest răgaz ? Trimiți oare un băiețaș de șase ani la școală și-i dai în cap dacă n-a ajuns încă profesor după un sfert de ceas ? Cam în felul ăsta se procedează cu indienii. Nu încerc să-i apăr, că n-am nici un interes. Dar am întîlnit la ei cel puțin tot atîția oameni buni ca printre albi, ba chiar mai mulți. Și de la cine mi se trage mie că nu mai am căminul meu frumos și familia mea și că trebuie să rătăcesc, eu, om bătrîn și cărunt, de colo-colo, prin Vestul sălbatic ? De la roșii sau de la albi ?

— De unde vrei să știu ? Despre asta n-ai vorbit niciodată.

— Fiindcă un bărbat adevărat preferă să îngroape în sufletul lui asemenea lucruri decît să vorbească despre ele. Mai îmi trebuie doar încă unul, ultimul care mi-a scăpat și a supraviețuit bandei, șeful ei, cel mai afurisit dintre toți !

Bătrînul rostise aceste vorbe încet, cu dinții strînși, de parc-ar fi vrut să dea greutate fiecărui cuvînt. Trezi astfel și mai mult interesul celorlalți. Se strînseră mai aproape de el, îndemnîndu-l din ochi, însă fără a mai pune întrebări. El își aținti un răstimp privirea la flăcări, dădu cu piciorul în jeratic și urmă, ca și cînd ar fi vorbit cu sine însuși :

— Nu i-am împușcat și nici nu i-am înjunghiat, ci i-am biciuit pe rînd pînă la moarte. Trebuie să-i prind de vii, ca să moară în chinuri, așa cum mi-a murit familia, soția și cei doi fii ai mei. Erau șase. Pe cinci din ei i-am lichidat curînd

după aceea. Al şaselea a scăpat. L-am urmărit prin toate statele pînă ce a izbutit să mă facă să-i pierd urma. De-atunci n-am mai dat de el. Dar mai trăieşte, că era mai tînăr, mult mai tînăr decît mine, şi aşa, mă gîndesc că le va mai fi dat ochilor mei bătrîni să-l mai vadă încă o dată, pînă nu-i închid pe veci.

Se lăsă o tăcere adîncă. Simţeau cu toţii că e vorba de ceva cu totul neobişnuit. Abia după o pauză îndelungată se încumetă unul să întrebe :

— Ia spune, Blenter, cine era omul ?

Bătrînul tresări din gîndurile în care se cufundase :

— Cine era ? Nu un indian, ci un alb, un ticălos cum nu se găseşte printre roşii. Da, oameni buni, vreau chiar să vă spun că era exact ce sînteţi şi voi şi ce sînt şi eu acum, şi anume un *rafter*.

— Cum ? Nişte *rafter*-i ţi-au ucis familia ? !

— Da, nişte *rafter*-i ! Nu aveţi nici un motiv să fiţi mîndri de meseria voastră şi să vă socotiţi mai buni decît roşii. Aşa cum ne vedeţi, şezînd aici, laolaltă, sîntem cu toţii nişte hoţi şi nişte netrebnici !

Bineînţeles că această afirmaţie stîrni o furtună de proteste. Dar Blenter continuă netulburat :

— Rîul lîngă care ne aflăm, pădurea din care tăiem copacii şi-i vindem nu sînt proprietatea noastră. Ne însuşim ceea ce nu ne aparţine nouă, ci statului sau unor persoane particulare. Dac-ar veni cineva să ne gonească de-aici, chiar de-ar fi el proprietarul legal, l-am dobori cu un glonţ. Asta nu se cheamă jaf ?

Bătrînul îşi roti privirea peste cei din jur şi, neprimind imediat răspuns, reluă :

— Ei, cu astfel de tîlhari am avut de-a face atunci. Venisem încoace de pe Missouri, cu act de cumpărare în regulă. Soţia şi fiii mei erau cu mine. Aveam vite, cîţiva cai, porci şi o căruţă mare, plină cu ce-ţi trebuie într-o casă, fiindcă eram destul de înstărit, pot să vă spun. Nu se afla prin apropiere nici un colonist, dar nici nu aveam nevoie de nimeni, doar număram opt braţe vînjoase şi vrednice. Casa noastră de bîrne a fost curînd gata. Aleseserăm din pădure şi desţeleniserăm o bucată de pămînt arabil şi ne-am pus pe semănat. Într-o bună zi mi-a dispărut o vacă şi m-am dus în pădure s-o caut. Am auzit deodată lovituri de secure şi m-am dus într-acolo.

Am dat peste şase *rafter*-i care doborau din copacii mei. Vaca zăcea la ei. O împuşcaseră ca s-o mănînce. Ei, domnilor, ce-aţi fi făcut în locul meu ?

— I-aş fi împuşcat pe loc ! exclamă unul.

— Şi pe drept cuvînt. După legea Vestului, furtul de cai sau de vite se pedepseşte cu moartea.

— E adevărat. Totuşi, n-am făcut-o. Le-am vorbit calm şi le-am cerut doar să plece de pe pămîntul meu şi să-mi plătească vaca. Au rîs de mine. Iar în ziua următoare mi-a dispărut şi a doua vacă. Tot ei mi-au luat-o. Cînd m-am dus din nou la ei, vita fusese tăiată în bucăţi atîrnate la uscat, ca să facă din ele pemmikan [1]. I-am ameninţat că voi face uz de dreptul meu şi le-am cerut despăgubiri. Cel care vorbea în numele lor, şeful, şi-a îndreptat arma spre mine. I-am sfărîmat-o cu un glonţ. N-am vrut să-l rănesc pe dînsul şi am ţintit în puşcă. Am dat apoi fuga acasă, să-mi aduc feciorii. Nu ne temeam noi trei de cei şase. Dar cînd am ajuns la faţa locului, indivizii dispăruseră. Acum se impunea să fim prudenţi şi, timp de cîteva zile, nu ne-am îndepărtat prea mult, ci am rămas în vecinătatea casei noastre. În dimineaţa a patra proviziile noastre se isprăviseră, aşa că m-am dus cu băiatul meu cel mare să facem rost de ceva carne. Fireşte că am umblat cu băgare de seamă, dar nu se mai zărea nici urmă de *rafter*-i. Dar pe cînd ne furişam tiptil prin pădure, l-am zărit deodată, la nici douăzeci de paşi depărtare, pe şeful lor, tupilat după un copac. El nu mă văzuse, îl zărise numai pe fiul meu, John, şi ridică puşca, ţintind în direcţia lui. N-a fost niciodată felul meu să ucid un om fără să fie nevoie, aşa că am sărit asupra lui, i-am smuls arma din mînă, cuţitul şi pistolul de la cingătoare, şi i-am dat un pumn în obraz, încît s-a prăbuşit la pămînt. Dar nu şi-a pierdut nici o clipă prezenţa de spirit, ba a fost chiar mai rapid decît mine. Într-o clipită a sărit în picioare şi a dispărut înainte să pot întinde măcar braţul după el.

— Ei, drace ! Prostia asta a trebuit s-o ispăşeşti pe urmă ! strigă unul. E clar că omul s-a răzbunat mai tîrziu pentru pumnul acesta.

— Da, s-a răzbunat — încuviinţă bătrînul, ridicîndu-se de jos şi făcînd cîţiva paşi încoace şi încolo.

[1] Carne uscată, pisată şi amestecată, ca o pastă, cu grăsime.

Amintirea îl răscolea. După un răstimp, se aşeză la loc şi urmă :

— Am avut noroc şi ne-am întors cu mult vînat. Ajunşi acasă, m-am dus în spatele cabanei să depun vînatul acolo. Mi s-a părut că aud un strigăt speriat al lui John, dar, din păcate, nu i-am dat atenţie. Intrînd în locuinţă, i-am găsit pe-ai mei legaţi şi cu căluş în gură, zăcînd lîngă vatră şi, în aceeaşi clipă, m-am pomenit apucat pe la spate şi doborît la pămînt. *Rafter*-ii veniseră în absenţa noastră la fermă, se năpustiseră asupra soţiei şi a fiului meu cel mic şi aşteptaseră sosirea noastră. Cum John intrase înaintea mea, puseseră mîna pe el atît de repede, că nu-i mai rămăsese timp decît să scoată acel strigăt scurt. În ce mă priveşte, nu mi-a mers nici mai bine nici mai rău decît celorlalţi. Totul s-a întîmplat atît de neaşteptat şi s-a desfăşurat cu atîta repeziciune, încît m-am pomenit legat înainte de a mă gîndi măcar să mă apăr. Apoi mi-au vîrît şi mie o cîrpă în gură, ca să nu pot striga. Ce-a urmat nu se poate descrie în cuvinte. Au format un tribunal. Faptul că am tras a fost considerat ca o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea. De altfel, ticăloşii beau de zor din rachiul meu şi erau beţi în aşa hal, încît nu mai aveau nimic omenesc într-înşii. Au hotărît să ne omoare. Ca pedeapsă suplimentară pentru pumnul ce-l dădusem conducătorului lor, acesta a cerut să fim bătuţi la rîndul nostru, adică să fim biciuiţi pînă la moarte. Doi au fost de acord, trei împotrivă. Dar şeful izbuti să-şi impună voinţa. Am fost scoşi în curte lîngă gard. Mai întîi i-a venit rîndul soţiei mele. Au legat-o strîns şi au tăbărît cu reteveiele asupra ei. Unul dintr-înşii a simţit parcă un pic de milă şi i-a tras un glonţ în cap. Băieţilor le-a mers mai rău decît ei. Au fost pur şi simplu ucişi în bătăi. Eram de faţă şi silit să asist la toate astea, căci rîndul meu venea la urmă. Vă spun, oameni buni, fiecare sfert de oră mi se părea o veşnicie. Eram ca scos din minţi şi nu mă puteam nici mişca, nici împotrivi. În sfîrşit, a venit şi rîndul meu. Am fost ridicat în picioare şi legat de un stîlp. Loviturile pe care le-am primit nu le-am simţit. Sufletul meu se afla într-o stare care mă făcea nesimţitor faţă de durerile trupeşti. Ştiu doar atît că, pe neaşteptate, s-a auzit un strigăt dinspre cîmpul de porumb, şi cum nu fusese imediat luat în seamă de tîlhari, a urmat o împuşcătură. Eu am leşinat.

— Au venit oameni care te-au salvat ?

— Oameni ? Nu, numai unul singur. Din felul cum îmi ţineam capul, şi-a dat seama încă de departe că viaţa mea nu mai valora o para chioară dacă nu intervenea pe loc. De aci strigătul şi focul de armă. Fusese doar un avertisment, trăsese în aer, neştiind că are de-a face cu nişte ucigaşi. Dar în timp ce se apropia în grabă, unul dintre indivizi l-a recunoscut şi i-a strigat speriat numele. Ştiuseră să ucidă în chip laş, dar n-aveau toţi şase la un loc curajul să se măsoare cu acest om singur. Au luat-o deci la fugă adăpostindu-se în dosul casei şi au dispărut în pădure.

— Atunci străinul trebuie să fi fost un *westman* renumit şi temut ?

— *Westman ? Phsaw !* Era un indian. Da, oameni buni, aflaţi că o piele-roşie m-a salvat !

— O piele-roşie ? ! Atît de temută încît şase inşi s-o ia la goană ? ! Cu neputinţă !

— Era Winnetou.

— Winnetou, apaşul ? *Good luck !* Ei da, atunci e de crezut. Dar era încă de pe-atunci atît de cunoscut ?

— E drept că era de-abia pe la începutul faimei sale. Dar banditul care-i rostise numele şi fugise îl cunoscuse, de bună seamă, într-o împrejurare de aşa natură, încît să nu mai dorească o a doua întîlnire cu el. În plus, cine l-a văzut pe Winnetou o singură dată ştie ce impresie face chiar şi simpla lui apariţie.

— Şi i-a lăsat pe indivizi să-i scape ?

— Pentru moment, da. Sau poate că tu ai fi făcut altfel ? Din dispariţia lor grabnică putea deduce, nu-i vorbă, că au ceva pe conştiinţă, dar nu ştia bine ce se întîmplase. Abia după aceea a descoperit cadavrele zăcînd în ţărînă şi şi-a dat seama de crimele comise. Dar nu mai putea să se ia după fugari, fiindcă înainte de toate trebuia să se ocupe de mine. Cînd m-am trezit din leşin, stătea în genunchi în faţa mea. Mă dezlegase şi-mi scosese căluşul. Sincer vă spun, nu simţeam nici o durere şi voiam să pornesc numaidecît ca să mă răzbun. El însă nu m-a lăsat. A dus morţii în casă, apoi şi pe mine la fel, că de-acolo puteam să mă apăr uşor în cazul că le-ar fi trecut tîlharilor prin minte să se-ntoarcă ; apoi a plecat călare pînă la cel mai apropiat vecin, ca să-mi aducă pe cineva să mă îngrijească şi să mă ajute. Aflaţi că acest

vecin locuia la peste treizeci de mile depărtare și că Winnetou nu mai fusese niciodată în regiunea aceea. L-a găsit totuși, deși a ajuns abia către seară și, în dimineața următoare, s-a întors împreună cu vecinul și cu un servitor al lui. După aceea m-a părăsit, ca s-o ia pe urmele ucigașilor. A lipsit mai bine de o săptămînă. Între timp, mi-am îngropat morții și l-am rugat pe vecin să se ocupe de vînzarea proprietății mele. Mădularele zdrobite nu mi se vindecaseră încă, și zăceam bolnav, așteptînd reîntoarcerea apașului. Îi urmărise pe *rafter*-i, îi pîndise pe întuneric și aflase că vor să meargă la Fort Smoky-Hill. Bineînțeles că nu li se arătase și nici nu le-a făcut nimic, lăsînd răzbunarea în seama mea. După ce și-a luat rămas bun, mi-am luat și eu pușca, am încălecat și am pornit. Restul îl știți sau vi-l puteți închipui.

— Nu știm nimic! Povestește mai departe!

— Înțelegeți și voi că nu-mi face nici o plăcere. Cinci dintre ei s-au curățat, unul după altul. Al șaselea, și cel mai rău dintre ei, mi-a scăpat. Cum v-am mai spus, era *rafter* și probabil că mai e și acum. De aceea m-am făcut și eu *rafter*, gîndindu-mă că în felul acesta o să mai dau o dată de el. Și acum, *behold!* Cine sînt ăștia?

Sări în picioare și ceilalți îi urmară exemplul, căci din întunericul pădurii două făpturi înfășurate în pături pestrițe pășiseră în cercul de lumină al focului. Erau indieni, unul mai în vîrstă, și celălalt abia un adolescent. Primul ridică liniștitor mîna și zise:

— Fără teamă, noi nu dușmani! Sînt aici *rafters* care cunoaște Tom-cel-Negru?

— Da, îl cunoaștem — confirmă bătrînul Blenter.

— El plecat, aduce bani la voi?

— Da, urma să-i încaseze și s-ar putea să se întoarcă peste o săptămînă.

— Tom mai devreme vine. Atunci voi *rafters* care noi căutăm. Foc facem mai mic, altfel văzut departe. Și vorbim încet, nu trebuie auzit departe.

Indianul lepădă pătura, îndepărtă vreascurile aprinse, le stinse și lăsă numai cîteva, să mocnească. Indianul cel tînăr îl ajută, după care primul aruncă o privire spre cazan, se așeză și zise:

— Dați la noi bucată carne, noi mult călărit și nimic nu mîncat.

Purtarea lui autoritară îi uimi, firește, pe *rafter*-i. Omul de pe Missouri întrebă indignat:

— Dar bine, omule, ce-ți trece prin minte? Te instalezi aici de parc-ai fi la tine acasă!

— Noi nu îndrăznește — sună răspunsul. Omul roșu, de ce om rău? Omul roșu om bun. Fața palidă va afla că așa e.

— Dar cine ești tu? Nu pari să aparții unui trib de pe lîngă fluviu sau din prerie. După înfățișare, bănuiesc mai degrabă că vii din New Mexico și că ești un pueblo.

— Din New Mexico venim, dar nu pueblo sîntem, ci căpetenie Tonkawa, Ursul-cel-Mare nume al meu și aici fiul meu.

— Cum, Ursul-cel-Mare? exclamară surprinși mai mulți *rafter*-i.

Și missourianul adăugă:

— Atunci băiatul ăsta e Ursul-cel-Mic?

— Așa adevărat! încuviință indianul.

— Ei, atunci se schimbă povestea. Cei doi urși Tonkawa sînt pretutindeni bineveniți. Luați carne și hidromel după pofta inimii și rămîneți la noi cît vă place. Dar ce vă aduce prin aceste locuri?

— Noi venit spunem la *rafters* băgăm bine seama.

— De ce? Ne amenință vreo primejdie?

— Primejdie mare!

— Cum așa? Spune-ne!

— Tonkawa întîi mîncăm, aducem cai, apoi vorbim.

Ursul-cel-Mare făcu un semn fiului său, la care acesta se depărtă, iar dînsul își luă o bucată de carne din cazan și începu să o mănînce cu atîta liniște, de parcă s-ar fi aflat acasă la el în *wigwam*-ul lui sigur și tihnit.

— Ați venit călare? întrebă bătrînul Blenter. Noaptea, prin pădurea întunecoasă? Și ați umblat să ne căutați pe noi și ne-ați și găsit? Asta zic și eu ispravă!

— Tonkawa are ochi și urechi. El știe, *rafters* la apă stă mereu. Voi vorbit tare și făcut foc mare, așa noi vedem de departe și mirosim și mai de departe. *Rafters* nu prudent, pentru dușman ușor de găsit.

— Aici nu există dușmani. Sîntem absolut singuri în tot ținutul și ne simțim oricum destul de tari ca să ne putem apăra împotriva oricui.

— Missouri-Blenter se înşală.
— Cum ? Îmi ştii şi numele ?
— Tonkawa stat mult după copac şi auzit ce vorbit feţe palide. Auzit şi numele tău. Dacă duşman nu este acum, vine pe urmă. Şi dacă *rafters* nu bagă seama, atunci şi puţini duşmani învinge pe ei.
Se auzea acum un tropăit de copite pe pămîntul moale. Venea Ursul-cel-Mic cu cei doi cai. Îi legă de trunchiul unui arbore, luă şi el o bucată de carne din ceaun şi se aşeză să mănînce lîngă tatăl său. Acesta terminase de cinat, vîrî cuţitul la loc în teacă şi reluă :
— Acum Tonkawa vorbeşte, apoi *rafters* fumat desigur cu el pipa păcii. Tom-Negru are bani mulţi. *Tramps* vine, vor să pîndească la el şi ia banii.
— *Tramp-i?* Aici, la rîul Black-Bear ? Fără îndoială că te înşeli !
— Tonkawa nu greşeşte, ştie sigur şi povesteşte vouă.
În englezeasca lui stîlcită, indianul relată întîmplarea de pe vapor, fiind totuşi prea mîndru ca să pomenească de fapta eroică a fiului său. Îl ascultau, bineînţeles, cu încordare. Le povesti, de asemenea, ce se întîmplase după fuga bandiţilor. Puţin timp de la dispariţia lor, el şi fiul lui ajunseseră cu luntrea cea mică la malul fluviului Arkansas, poposiseră acolo pînă la revărsatul zorilor, noaptea neputîndu-li-se descoperi urmele. Dar la lumina zilei ele erau perfect vizibile şi duceau, ocolind fortul Gibson spre vest, trecînd printre Red Fork şi North Fork, afluenţii Canadianului, pentru a coti din nou spre nord. Într-una din nopţile următoare, vagabonzii atacaseră un sat de indieni din tribul Creek, ca să-şi procure caii. Către amiaza zilei a doua, cei doi Tonkawa dăduseră de nişte războinici indieni din spiţa Cioctaw, de la care cumpărară doi cai. Dar din pricina formalităţilor uzuale la un astfel de tîrg pierdură atîta vreme, încît tîlharii cîştigară un avans de o zi întreagă. Trecură apoi prin vadul lui Red Fork şi mai departe, călare, prin preria deschisă, înspre rîul Black-Bear. Acum poposeau într-un luminiş la malul apei, dar hotărîseră să-i caute mai întîi pe *rafter*-i ca să-i prevină de primejdia ce-i pîndeşte.
Efectul celor povestite de Ursul-cel-Mare nu întîrzie să se arate. Nu mai vorbeau decît în şoaptă şi lăsară focul să se stingă.

— Cît de departe de aici e tabăra acestor bandiţi ? întrebă bătrînul missourian.
— Cam cît numesc feţele-palide jumătate ceas.
— La naiba ! E drept că de-acolo n-au putut vedea focul nostru, dar trebuie să fi simţit mirosul fumului. Prea ne-am crezut în siguranţă ! Şi de cînd se află acolo ?
— De un ceas pînă nu făcut seara.
— Atunci fără îndoială că ne-au căutat. Nu ştii nimic despre asta ?
— Tonkawa nu permis iscodit *tramps* cînd lumină. Plecat îndată, prevenit *rafters*, fiindcă...
Se întrerupse şi trase cu urechea. Apoi, după un răstimp, continuă, şoptind şi mai încet :
— Ursul-cel-Mare văzut ceva, mişcare în colţ de la casă. Stăm tăcut şi nu vorbim ! Tonkawa pleacă tîrîş şi cercetat.
Se şi întinsese la pămînt şi, lăsînd puşca jos, începu să se tîrască în direcţia cabanei. *Rafter*-ii ciulîră urechile. Să tot fi trecut vreo zece minute, cînd răsună un ţipăt scurt, strident, un ţipăt pe care orice *westman* îl cunoaşte — strigătul de moarte al unui om. După puţin, căpetenia se înapoie.
— Iscoadă de la *tramps* — îi lămuri indianul. Tonkawa băgat cuţit în el. Dar poate mai este altul. Acela sigur fugit şi spus la *tramps*. De aceea facem repede, dacă oameni albi vrem pîndit *tramps*.
— E adevărat — se învoi pe şoptite missourianul. Merg cu tine şi ai să mă călăuzeşti, de vreme ce ştii locul unde poposesc ei. Deocamdată n-au habar că am aflat de prezenţa lor. Se simt deci în siguranţă şi vor vorbi despre planurile lor. Dacă o pornim imediat, poate că aflăm ce au de gînd.
— Da, dar uşor şi pe furiş ; dacă altă iscoadă aici, să nu vadă că plecăm. Şi puşcă nu luăm, numai cuţit. Puşcă împiedică la noi.
Sfatul fu urmat. *Rafter*-ii se duseră în cabană, unde nu puteau fi zăriţi. Missourianul însă se depărtă pe furiş, împreună cu indianul.
Rîul Black-Bear poate fi socotit drept graniţa acelui teritoriu deluros, atît de caracteristic, căruia i s-a dat numele de *Rolling prairie*, preria cu valuri rostogolite. Aici se înalţă colină lîngă colină, toate aproape la fel de înalte şi de late, despărţite prin văi tot atît de asemănătoare între ele. Aceste coline străbat întregul est al Kansasului. „Preria vălurită“ e

bogată în ape și păduri. Văzute de sus, dealurile și văile ce se înșiră la nesfîrșit pot fi asemuite cu talazurile agitate ale unei mări verzi. De aci și denumirea din care se vede că prin prerie nu se înțelege totdeauna un șes neted, acoperit de iarbă și de pajiști. În acest ținut deluros, cu pămînt moale, bogat în humus, apele rîului Black-Bear s-au infiltrat adînc, astfel că malurile lui, pînă la locul unde se termină „Preria vălurită", sînt mai mult abrupte și totodată acoperite cu păduri chiar pînă la cursul apei. Această regiune este, sau mai degrabă a fost foarte bogată în vînat, căci, în vremurile noastre [1], *Rolling Prairie* este relativ bine populată, iar mulțimea vînătorilor amatori i-a cam pustiit fauna ei de sălbătăciuni.

Acolo unde *rafter*-ii își aveau locul de muncă, nu departe de cabană, malul înalt era și abrupt, lucru deosebit de avantajos, deoarece făcea posibilă amplasarea așa-numitelor rampe. Acestea sînt niște lunecușuri cu ajutorul cărora trunchiurile copacilor pot fi coborîte pe apă fără prea mari eforturi. Apoi malul mai era și golaș, fără tufișuri. Cu toate acestea, nu era ușor să te orientezi pe întuneric. Missourianul era un *westman* încercat. Nu se putea totuși mira îndeajuns de felul în care căpetenia Tonkawa, care-l luase de mînă, se strecura fără zgomot printre copaci și se pricepea să-i ocolească de parc-ar fi fost ziua-n amiaza mare. De jos, răzbătea vîjîitul rîului, acoperind ușorul zgomot făcut de cei doi.

După ce merseseră cam un sfert de oră, coborîră într-o vale așezată de-a curmezișul față de cursul apei. Și această vale era plină de arbori deși și udată de un pîrîiaș cu murmur lin. În apropierea locului unde acesta se vărsa în rîu, se afla un luminiș în care creșteau doar cîteva tufișuri. Acolo poposiseră *tramp*-ii și aprinseseră un foc, zărit de cei doi încă de sub acoperișul de frunze al pădurii.

— *Tramps* tot așa imprudenți cum *rafters* — șopti căpetenia Tonkawa însoțitorului său. Ard mult foc, parcă vrea frige bizon întreg. Noi foarte ușor ajungem acolo fără ei să vadă.

— Da, de ajuns ajungem noi — replică bătrînul. Dar putem oare să ne apropiem atît încît să auzim ce vorbesc ? Asta rămîne de văzut.

[1] Ale autorului.

— Noi foarte aproape, noi auzim. Dar ne dăm ajutor unul la altul dacă *tramps* descoperă pe noi. Dacă atacă și e nevoie, băgăm cuțit și repede fugim în pădure.

Se duseră pînă la ultimii copaci și vedeau acum mai bine focul și pe cei strînși în jurul lui. Aici erau mai mulți țînțari, această calamitate a cursurilor de ape din aceste ținuturi, decît sus, în tabăra *rafter*-ilor. Probabil că din acest motiv făcuseră focul așa ca să scoată un fum cît mai gros. Caii stăteau deoparte. Nu se vedeau, dar li se auzea tropăitul. Îi chinuiau și pe ei țînțarii și se agitau mereu, încercînd să-i alunge. Missourianul îi auzi dînd din copite.

Se culcară acum la pămînt și se apropiară de foc, tîrîndu-se și adăpostindu-se pe după tufele din marginea luminișului. Bandiții ședeau aproape de pîrîul al cărui mal era năpădit de stuf, un desiș care se întindea pînă la tabăra lor și oferea celor doi un excelent paravan. Indianul, care se tîra înaintea albului, desfășură cu acest prilej o adevărată măiestrie. Trebuia să te strecori printre tuleiele înalte și uscate, fără să faci cel mai mic zgomot. Nici măcar vîrfurile stufului nu trebuiau să se miște, fiindcă asta ar fi putut duce la descoperirea lor. Ursul-cel-Mare ocolea această primejdie croindu-și pur și simplu drum cu cuțitul. Reteza stuful din fața sa și mai era și atent la Blenter, avînd grijă să-i ușureze înaintarea. Tăiatul tulpinelor tari ale stufului se petrecea într-o liniște desăvîrșită, așa că nici chiar bătrînul missourian nu auzea cum cădeau tijele la pămînt.

Se apropiară astfel de foc și se opriră abia cînd ajunseră într-un loc de unde se putea desluși ce vorbeau între ei *tramp*-ii. Blenter îi măsură pe rînd, apoi îl întrebă pe indian :

— Care dintre ei e „colonelul" de care vorbeai ?

— Cornel nu este, el plecat — răspunse în șoaptă indianul.

— Probabil ca să ne caute.

— Ursul-cel-Mare așa crede.

— N-o fi cumva cel pe care l-ai înjunghiat ?

— Nu, nu el acela.

— Dar nu aveai cum să-l vezi !

— Fața-palidă numai cu ochi vede, dar indian și cu mîini vede. Cu degetele sigur recunoșteam dacă era cornel.

— Atunci era însoţit de un altul şi pe acela l-ai doborît tu.

— Asta adevărat. Acum aici aşteptăm pînă vine cornel înapoi.

Tramp-ii se întreţineau cu multă vioiciune. Sporovăiau despre tot felul de lucruri, numai nu despre ce i-ar fi putut interesa pe cei doi la pîndă, pînă cînd unul dintre ei spuse totuşi :

— Aş vrea să ştiu dacă bănuiala colonelului se adevereşte. Ar fi supărător ca *rafter*-ii să nu se mai afle aici.

— Ba sînt încă aici, şi chiar aproape de tot — răspunse un altul. Aşchiile de lemne aduse de apă sînt încă proaspete. Sînt de ieri, cel mult de alaltăieri.

— Dacă-i aşa, trebuie să ne mai retragem, fiindcă aici sîntem atît de aproape de indivizii ăştia, încît ne-ar putea zări, şi doar nu vrem să fim văzuţi. De fapt, cu ei n-avem nimic. Nu vrem decît să punem mîna pe Tom-cel-Negru şi să-i luăm banii.

— Dar n-o să reuşim — interveni un al treilea. Credeţi cumva că *rafter*-ii n-or să ne remarce dacă ne retragem puţin ? Lăsăm doar urme ce nu pot fi şterse. Şi dacă ne trădăm prezenţa, s-a zis cu planul nostru !

— Ba de loc ! Îi împuşcăm pînă la unul !

— Ei nu, c-or să se aşeze unul lîngă altul şi or să se lase împuşcaţi ! I-am dat colonelului sfatul cel mai bun cu putinţă, dar n-a vrut să mă asculte. În est, în marile oraşe, păgubaşul se duce la poliţie şi-i lasă ei sarcina să-l descopere pe hoţ. Aici, în Vest, însă, fiecare îşi face singur dreptate. Sînt convins că am fost urmăriţi măcar o bucată de drum. Şi cine credeţi că s-o fi luat după noi ? În orice caz, numai acei dintre pasagerii vaporului care se pricep la aşa ceva, adică Old Firehand, Tom-cel-Negru şi poate cel mult această ciudată mătuşă Droll. Trebuia să-i aşteptăm şi nu ne-ar fi venit greu să luăm banii lui Tom. Dar în loc să fi făcut aşa, am tot călărit nebuneşte şi acuma stăm aici, la Rîul Black-Bear, fără să ştim dacă punem mîna pe bani. Şi că acum colonelul umblă în toiul nopţii prin pădure în căutarea *rafter*-ilor, e pur şi simplu stupid. Putea aştepta pînă mîine şi...

Se întrerupse brusc, căci omul de care vorbea ieşea în clipa aceea dintre copaci şi păşea spre focul de tabără. Văzu că se

uită toţi plini de curiozitate la el, îşi scoase pălăria, dădu cu ea de pămînt şi zise :

— Nu aduc veşti bune, camarazi. Am avut ghinion.

— Ghinion ? Cum aşa ? se auzi în jur. Unde-i Bruns ? El de ce n-a venit ?

— Bruns ? răspunse „colonelul" aşezîndu-se pe jos. Nu mai vine de loc. A murit.

— A murit ? Aiurezi ? A fost accidentat ?

— Da, a fost accidentat, nenorocitul, dar printr-un cuţit înfipt în inimă.

Această ştire provocă o agitaţie de nedescris. Fiecare voia să ştie cum şi unde şi, copleşit de întrebări, „colonelul" nu mai ajungea la cuvînt. Ceru deci să se facă linişte, după care urmă :

— Bruns şi cu mine bănuiam că *rafter*-ii sînt în susul apei şi ne-am dus în direcţia aceea. Era nevoie de multă precauţie, altminteri puteam fi văzuţi. De aceea înaintam foarte încet şi ne-a prins noaptea. Eu ziceam să ne întoarcem, dar Bruns s-a împotrivit. Descoperisem mai multe urme din care mi-am dat seama că ne aflăm la locul de pornire al plutelor. Dînsul susţinea că o să-i mirosim pe *rafter*-i, fiindcă şi ei trebuie să fi aprins un foc, de n-ar fi decît ca să se apere de ţînţari. Lucrul s-a şi adeverit, am simţit după puţin timp un miros de fum, şi pe malul înalt al rîului se zărea o uşoară lumină, ca de la un foc a cărui strălucire răzbate printre tufe şi copaci. Am urcat malul şi ne-am pomenit cu focul în faţa noastră. Ardea înaintea unei cabane şi, în jurul flăcărilor, şedeau *rafter*-ii, douăzeci la număr, exact cît noi. Ne-am furişat mai aproape. Eu am rămas culcat sub un copac, iar Bruns s-a tîrît pînă-n spatele cabanei. Nici n-am mai apucat să auzim ce vorbeau, cînd au sosit doi străini, nu *rafter*-i, ci străini. Şi pe toţi dracii, erau cei doi indieni de pe *Dogfish !*

Cei din bandă se arătară uluiţi de această veste. Dar fură de-a dreptul consternaţi cînd aflară ce le povestise căpetenia Tonkawa oamenilor din pădure. După care, Brinkley continuă :

— L-am văzut pe indian stingînd focul, apoi au vorbit atît de încet, că n-am mai putut pricepe nimic. Atunci am vrut s-o iau din loc, dar trebuia, bineînţeles, să-l aştept pe Bruns. Deodată, am auzit un ţipăt atît de groaznic şi de înfiorător, că m-a străpuns pînă-n măduva oaselor. Venea

dinspre partea cabanei, după care se ascunsese Bruns. M-a apucat frica pentru el și m-am furișat deci în jurul taberei, pînă la cabană. Era o beznă că nu puteam înainta decît pe pipăite. Pe neașteptate, mîna mea a dat de un trup omenesc zăcînd într-un lac de sînge. După îmbrăcăminte, mi-am dat seama că era Bruns și m-am speriat groaznic. Fusese înjunghiat în spate și cuțitul trebuie să-i fi pătruns pînă-n inimă. Ce puteam să fac? I-am golit buzunarele, i-am luat cuțitul și revolverul, iar pe el l-am lăsat să zacă acolo. Cînd am ieșit iar de după casă, am văzut că *rafter*-ii se retrăseseră înăuntru, așa că am șters-o în grabă. Și acum nu mai avem timp de pierdut, trebuie s-o luăm din loc numaidecît!

— De ce? fu întrebat.

— Cum de ce? N-ați auzit că roșii ăștia știu unde ne e tabăra? Fără îndoială că vor să ne atace. Cum însă trebuie să-și zică și ei că vom remarca absența celui mort și că deci vom intra la bănuială, e posibil să vină foarte curînd. Dacă ne lăsăm surprinși, sîntem pierduți. Așa că trebuie să pornim deîndată și să renunțăm la banii *rafter*-ilor. Este cel mai cuminte lucru și...

Se întrerupse și făcu un gest de surpriză.

— Ce ai? îl întrebă unul. Hai, continuă!

„Colonelul" se ridică fără să răspundă. Șezuse aproape de locul unde erau ascunși cei doi. Cînd privirea missourianului se oprise asupra „colonelului", o agitație neobișnuită pusese stăpînire pe el și luase și mai mari proporții la auzul vocii sale. Nu mai putu sta liniștit locului și înainta tot mai mult prin stuf. Ochii îi scînteiau și stăteau parcă să-i iasă din orbite. În surescitarea lui, uită de orice precauție și nici nu băgă de seamă că-și scosese capul aproape cu totul din stufăriș.

— Nu te arăta! îi șopti căpetenia și-l trase înapoi.

Dar era prea tîrziu, căci „colonelul" zărise capul. De aceea își întrerupse vorba și se ridică repede, să-l facă inofensiv pe cel ce pîndea. Procedă însă cu multă șiretenie, spunînd:

— Mi-am adus tocmai aminte că acolo, la cai, mai am... hai, veniți cu mine, voi doi!

Făcu semn celor doi bărbați din dreapta și din stînga lui. Cînd se ridicară în picioare, dînsul le șopti:

— Mă prefac numai, fiindcă aici, în spatele nostru, e pitit cineva, un *rafter*, de bună seamă, care ne pîndește din stuf.

Dacă observă că l-am zărit, fuge. De cum mă arunc asupra lui, puneți și voi imediat mîna pe el! În felul ăsta îl prindem înainte să se poată apăra sau să dea în mine. Așadar, înainte!

Se întoarse cu iuțeala fulgerului și făcu un salt în direcția capului pe care-l zărise.

Căpetenia Tonkawa era însă un bărbat prevăzător, încercat și ager. Îl văzuse pe „colonel" ridicîndu-se și discutînd în șoaptă cu ceilalți doi și observase că unul dintre ei făcuse fără să vrea o mișcare îndărăt. Oricît de neînsemnat și de stăpînit fusese gestul, pentru Ursul-cel-Mare era suficient. Îl atinse cu mîna pe bătrînul *ratfer* și-i șopti:

— Repede plecăm! Cornel văzut pe tine și vrea prinde. Hai!

În aceeași clipă se întoarse și, fără să se ridice de la pămînt, se repezi după tufa alăturată. Totul se petrecuse în cel mult două secunde. Dar atunci auzi în spatele său acel „Înainte!" al lui Brinkley și, cînd se uită îndărăt, îl văzu cum se aruncă asupra missourianului, pildă ce fu urmată imediat de cei doi *tramp*-i.

Bătrînul Blenter, cu toată vestita lui prezență de spirit, fusese totuși luat prin surprindere. Cei trei, trîntiți deasupra lui sau cu genunchii pe el, îi imobilizau brațele și picioarele, iar ceilalți părăsiră focul și se apropiară în grabă. Indianul își scosese cuțitul și se pregătea să sară în ajutorul bătrînului, dar își dădu seama că nu le-ar putea ține piept, dată fiind covîrșitoarea lor superioritate numerică. Se văzu deci silit să se mulțumească doar să observe ce se întîmplă cu missourianul și apoi să-i înștiințeze pe *rafter-i*. Dar, ca să nu fie descoperit el însuși, părăsi poteca croită prin stuf, se dădu tot tîrîndu-se mult mai la o parte și se ascunse după un tufiș.

Cînd îl zăriră pe cel prins, *tramp*-ii începură să vocifereze, dar „colonelul" le porunci să tacă:

— Liniște! Nu putem ști dacă nu mai sînt și alții prin apropiere. Țineți-l bine! Mă duc să văd.

Făcu ocolul taberei și, spre liniștirea lui, nu zări pe nimeni. În timp ce patru oameni îl țineau strîns pe bătrîn, Brinkley se plecă asupra lui, să-i vadă fața. O cercetă îndelung, cu privirea ascuțită și îngîndurată. Apoi zise:

— Măi, parcă te-aș cunoaște! Unde naiba te-am mai văzut?

Bătrînul se feri să i-o spună. Ura clocotea în pieptul lui, dar se silea să pară cît mai indiferent.

— Da, cred că te-am mai văzut — repetă „colonelul". Cine ești ? Faci parte dintre *rafter*-ii care lucrează acolo sus ?

— Da, — răspunse prizonierul.

— Ce tot pîndeai pe-aici ? De ce ne spionezi ?

— Ciudată întrebare ! Nu cumva e oprit aici, în Vest, să te uiți la oamenii de care dai ? Mai degrabă cred că e o poruncă a necesității s-o faci. Sînt pe-aici destui oameni de care trebuie să te ferești.

— Ai auzit ce-am vorbit între noi, așa că ai aflat cine și ce sîntem.

— N-am auzit nimic. Eram jos, la rîu, și voiam să mă întorc în tabără. Atunci am zărit focul vostru și bineînțeles că m-am apropiat să văd cine poposește aici. Nici n-am mai avut vreme să aud ce se vorbea, căci am fost neprevăzător și m-ați prins.

Spera ca Brinkley să nu-l fi observat sus, la cabană. Dar se înșela, căci roșcovanul îi răspunse batjocoritor :

— Astea-s fleacuri ! Te-am văzut adineauri nu numai stînd cu *rafter*-ii laolaltă, dar te-am și auzit vorbind, așa că te știu acum. Recunoști că ești cu ei ?

— Nici prin gînd nu-mi trece ! Am spus adevărul !

— Ai fost deci singur aici ?

— Da.

— Și susții că n-ai auzit nimic din ce vorbeam noi ?

— Nici un cuvînt !

— Cum te cheamă ?

— Adams — minți missourianul, gîndindu-se că are toate motivele să-și ascundă adevăratul nume.

— Adams — repetă îngîndurat „colonelul". Adams ! N-am cunoscut nici un Adams cu o mutră ca a ta. Și, totuși, parcă ne-am mai întîlnit noi undeva.

— Nu — stărui bătrînul. Și acum dați-mi drumul ! Nu v-am făcut nimic și nădăjduiesc că sînteți niște *westmeni* cinstiți și că lăsați în pace pe alți oameni cinstiți.

— Da, sîntem într-adevăr cinstiți, niște bărbați care nu calcă legile — rîse roșcatul. Dar mai adineauri ați înjunghiat pe unul de-ai noștri și, după legile Vestului, asta cere răzbunare, sînge pentru sînge, viață pentru viață. Și fii tu cine-i fi, dar s-a zis cu tine !

— Cum ? Vreți să mă ucideți ?

— Exact, așa cum l-ați ucis și voi pe camaradul nostru. Mai rămîne de discutat dacă mori de cuțit, ca și dînsul, sau dacă te înecăm în rîu. Multe mofturi n-o să facem cu tine. N-avem timp de pierdut ! Să punem repede la vot ! Astupați-i gura, să nu poată striga. Cine e pentru aruncatul în apă să ridice mîna !

Acest îndemn fusese adresat bandiților și majoritatea votă pe loc pentru.

— Așadar, îl înecăm ! hotărî „colonelul". Legați-i bine brațele și picioarele, să nu poată înota ! Apoi repede în apă cu el, pe urmă, plecarea, pînă nu vin oamenii lui !

În timpul acestei „proceduri", bătrînul missourian fusese ținut strîns de cîțiva *tramp-i*. Acum urma să i se lege mai întîi gura. Știa că indianul nu avusese timp să ajungă pînă la *rafter*-i, deci nu se putea aștepta la ajutor. De aceea făcu ceea ce oricare altul ar fi făcut în locul lui. Se zbătea din răsputeri și începu să strige după ajutor. Chemarea străbătu liniștea nopții pînă-n depărtări.

— *All lighnings !* blestemă roșcatul mînios. Nu-l lăsați să strige ! Dacă nu sînteți în stare să-l stăpîniți, îl fac eu să tacă ! Fiți atenți !

Puse mîna pe armă și o ridică, să dea cu patul puștii în capul bătrînului. În clipa aceasta, însă, se desprinse din desiș o umbră uriașă. O izbitură puternică îl nimeri din plin pe Brinkley și-l întinse pe spate, la pămînt...

Puțin înainte de a se fi înserat, patru călăreți veneau pe urmele *tramp*-ilor, și anume : Old Firehand, Tom-cel-Negru, mătușa Droll și tînărul Fred. Urmele îi duceau printre copaci. Ele se deslușeau cu destulă ușurință, dar nu li se putea stabili vechimea. Abia cînd dădură de un luminiș acoperit de iarbă, Old Firehand descălecă și le examină, fiindcă firele de iarbă erau mai grăitoare decît mușchiul mărunt din pădure. După ce privise cu atenție amprentele, zise :

— Haimanalele se află cam la o milă și ceva înaintea noastră, fiindcă urma a fost lăsată abia acum o jumătate de oră. Trebuie deci să dăm pinteni cailor.

— Pentru ce ? întrebă Rom.

— Ca să ajungem în apropierea bandiților pînă nu s-a înnoptat încă și să aflăm unde-și așază tabăra.

— Dar asta nu-i primejdios pentru noi? O să poposească desigur înainte de a se lăsa întunericul şi putem să ne aşteptăm să le cădem în braţe.

— De asta nu mă tem, chiar dacă presupunerea dumitale ar fi îndreptăţită, fiindcă nu-i putem ajunge din urmă înaintea apusului soarelui. Din anumite semne trag concluzia că nu sînt departe de *rafter*-ii pe care vrem să-i avertizăm. E deci preferabil să ştim întîi unde poposesc *tramp*-ii. Şi de aceea e necesar să ne grăbim. Altminteri ne apucă noaptea, iar pînă dimineaţa cîte nu se pot întîmpla! Dumneata, Droll, ce părere ai?

Discuţia se desfăşurase pe nemţeşte, aşa că Droll răspunse în dialectul său:

— Ai exprimat în totul părerea mea. Dacă înaintăm repede, îi prindem mai degrabă. Dacă înaintăm mai încet, îi prindem mai tîrzi. Deci, domnii mei, hai la trap să se zguduie copacii!

Cum pădurea nu era prea deasă, putură da frîu liber cailor. Dar şi vagabonzii se folosiseră de lumina zilei şi se opriseră abia cînd îi silise întunericul. Dacă Old Firehand nu s-ar fi luat după urmele lor şi s-ar fi ţinut de cursul rîului, ar fi dat de semnele trecerii celor doi indieni Tonkawa care aveau un avans însemnat faţă de ei.

Cînd se întunecase de-a binelea şi urmele de copite aproape că nu se mai vedeau, Old Firehand descălecă din nou, ca să le cerceteze. Rezultatul fu:

— Am scos o jumătate de milă. Dar, din păcate, şi tîlharii au călărit repede. Să încercăm totuşi să-i ajungem. Descălecaţi! Trebuie să ne urmăm drumul pe jos şi să ne ducem caii de dîrlogi.

Întunericul se lăsa însă foarte repede şi urmele nu se mai vedeau de loc. Cei patru se opriră.

— Şi acum? întrebă Tom. Sîntem nevoiţi să rămînem aici.

— Ba de loc! se împotrivi Droll. Dăm frumuşel tot înainte, pînă-i nimerim!

— Dar o să ne audă venind.

— Nu, că mergem uşurel. Pe mine nu m-aud şi nici nu mă prind ei. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule Firehand?

— Pe de-a-ntregul — confirmă vînătorul. Prudenţa însă ne opreşte să mergem în direcţia urmelor. S-o luăm mai spre

dreapta, depărtîndu-ne de rîu. Atunci îi avem pe indivizi între noi şi apă şi le zărim focul înainte ca ei să ne observe.

— Dar dacă n-au aprins nici un foc? se interesă Tom.

— Atunci simţim mirosul cailor lor — răspunse Droll. În pădure îi adulmecăm mai uşor decît pe-afară, în cîmp deschis. Pe mine nasul nu mă-nşală niciodată. Hai, deci, s-o luăm la picior mai departe, şi mai spre dreapta.

Old Firehand porni înainte cu calul după el, şi ceilalţi îl urmară unul după altul. Rîul făcea în acel loc o cotitură destul de largă spre stînga. Prin urmare, se depărtară prea mult de mal, lucru de care Old Firehand îşi dădu imediat seama, pămîntul fiind aici mai puţin umed, aşa că se îndreptă din nou mai spre stînga. Deodată, simţi miros de fum şi se opri. În spatele lui, Droll adulmecă şi el, trăgînd pe nas, şi apoi zise:

— Asta-i fum. Vine de-acolo-ncoace. Deci trebuie s-o luăm dincoace-ncolo. Dar să băgăm de seamă! Mi se pare că e un loc mai luminos în faţa noastră. Asta nu poate proveni decît de la foc.

Dădu să pornească, dar se opri, căci auzul său ascuţit prinse nişte paşi apropiindu-se. Îi auzise şi Old Firehand o dată cu răsuflarea precipitată a celui ce venea. Dădu drumul dîrlogilor şi înaintă niţel. Auzul îi spunea că omul trebuia să treacă prin faţa lui. În bezna nopţii şi a pădurii, abia vizibil chiar şi pentru ochii experimentaţi ai vînătorului, se ivi o siluetă care voia să se furişeze mai departe.

— Stai! porunci el cu voce înăbuşită. Cine eşti?

— *Şai nek-enoch, şai kopeia* — nu ştiu nici eu, nimeni! răspunse cel întrebat, încercînd să scape din strînsoare.

Pînă şi cel mai neînfricat bărbat se sperie dacă se pomeneşte, noaptea în pădure, apucat pe neaşteptate de două mîini puternice. În asemenea clipe de spaimă, oricine se foloseşte fără să vrea de limba lui maternă. Aşa şi cel pe care Firehand îl ţinea strîns. Vînătorul înţelese însă cuvintele şi spuse uimit:

— Păi ăsta e Tonkawa! Ursul-cel-Mare şi fiul său sînt înaintea noastră. Nu cumva... ei, spune, cine eşti?

Acum omul renunţă să se împotrivească. Recunoscuse vocea marelui vînător şi, în englezeasca lui stîlcită, răspunse precipitat:

— Eu Nintropan-hauey, tu Old Firehand. Asta foarte bine ! Mulți oameni cu tine ?

— Așadar, totuși Ursul-cel-Mare ! Fericită întîlnire ! Da, sînt Old Firehand. Mai am trei inși cu mine și ne-am adus și caii. Ce tot faci pe-aici ? Bandiții sînt pe-aproape. Bagă de seamă !

— Văzut pe ei. *Tramps* prins bătrîn Missouri-Blenter. Vrea ucide pe el. Eu fuge la *rafters*, aduce ajutor. Atunci Old Firehand prins pe mine.

— Vor să ucidă un *rafter ?* Atunci trebuie să-i oprim. Dar unde sînt ?

— Acolo, în spate al meu, unde lumină prin copaci.

— E și roșcovanul de „cornel" cu ei ?

— Da, acolo este.

— Unde-și țin caii ?

— Dacă Old Firehand spre ei, atunci caii stau la dreapta, înainte de ajungem la foc.

— Dar *rafter*-ii unde se găsesc ?

— Sus, pe deal. Ursul-cel-Mare fost la ei și vorbit cu dînșii.

Indianul le povesti în fugă cele întîmplate, la care Old Firehand observă :

— Dacă a fost ucis un *tramp*, fără îndoială că o să vrea să-l ucidă în schimb pe missourian. Noi patru o să legăm caii aici și o să ne grăbim să zădărnicim omorul. Tu, însă, dă fuga la *rafter*-i și adu-i repede încoace !

Indianul se depărtă în goană. Cei patru își legară caii de copaci și porniră pe cît puteau de repede spre tabăra bandiților. Peste puțin, se făcu mai lumină printre arbori și apoi zăriră para focului. La dreapta, într-o rariște, văzură caii *tramp*-ilor. Acum cei patru se întinseră la pămînt și se apropiară tîrîș de foc. Old Firehand se întorsese tocmai spre băiatul Fred, să-i spună să se ducă la cai și să tragă în fiecare bandit care ar încerca să încalece și să dispară. Dar nu rostise încă primele cuvinte, că răsună un țipăt puternic, pătrunzător. Era țipătul mai sus-amintit al bătrînului missourian.

— Îl omoară ! strigă Old Firehand. Pe ei ! Nici o milă pentru cine se opune !

Se ridică și se avîntă spre foc. Azvîrli în lături doi-trei bandiți ce-i stăteau în cale și se repezi la roșcovan, care tocmai se

pregătea să lovească. Sosise exact la timp și-l doborî pe „cornel" cu patul puștii. Alți doi-trei *tramp*-i, ocupați să-l lege pe missourian și să-i pună căluș, căzură sub următoarele lui lovituri. Apoi, zvîrlind pușca încă încărcată, scoase revolverul și trase asupra celorlalți dușmani. Între timp, uriașul nu pronunțase un singur cuvînt și nu scosese nici un sunet.

Cu atît mai multă gălăgie făceau ceilalți trei. Tom-cel-Negru se repezi ca o furtună în rîndurile *tramp*-ilor și începu să-i lovească cu patul puștii, ocărîndu-i, batjocorindu-i și amenințîndu-i de mama-focului. Fred, adolescentul de șaisprezece ani, își descărcase mai întîi pușca în ei, o aruncă apoi și scoase revolverul. Trăgea glonț după glonț, în timp ce țipa din răsputeri, spre a mări spaima celor atacați.

Dar cel mai tare se auzea glasul strident și pițigăiat al mătușii Droll. Fenomenalul vînător tuna și fulgera cît o duzină de oameni dezlănțuiți. Mișcările îi erau atît de repezi, încît nici un dușman nu l-ar fi putut ținti cu precizie. E drept că nici nu încerca vreunul. *Tramp*-ii erau așa de uluiți de acest atac neașteptat, că nici nu se gîndiseră la început să opună rezistență, și, cînd își reveniră, cei scăpați neatinși, văzînd atîția morți, răniți sau zăcînd leșinați pe jos, socotiră că cel mai cuminte lucru era să dea bir cu fugiții. O luară la goană fără să-și dea seama că ei sînt în număr mai mare decît atacanții, derutați fiind de țipetele mătușii Droll. Din clipa în care Old Firehand dăduse prima lovitură și pînă la fuga răufăcătorilor care scăpaseră teferi, nu trecuse nici măcar un minut.

— După ei ! strigă Old Firehand. Eu rămîn pe loc. Nu-i lăsați să ajungă la cai !

Tom, Droll și Fred, scoțînd mereu urlete sălbatice, porniră în fuga mare înspre locul unde văzuseră caii. Bandiții care fugiseră cu gîndul să încalece nu apucaseră să ajungă pînă acolo, așa că se năpustiră în adîncul pădurii.

În răstimpul acesta, *rafter*-ii așteptau sus, în cabana lor, reîntoarcerea missourianului și a căpeteniei Tonkawa. Cînd auziră împușcăturile jos, în valea rîului, se gîndiseră că cei doi sînt în primejdie. Puseră mîna pe arme, părăsiră cabana și, în măsura în care întunericul o permitea, alergară înspre partea de unde porniseră împușcăturile, strigînd cît îi ținea gura, ca să-i sperie pe tîlhari. În fruntea *rafter*-ilor alerga Ursul-cel-

Mic, a cărui voce răsunătoare se auzea din cînd în cînd, îndrumîndu-i astfel pe ceilalţi, să nu piardă direcţia. Nu parcurseseră nici jumătatea drumului, cînd se auzi în faţa lor o altă voce şi anume cea a Ursului-cel-Mare.

— Repede veniţi ! strigă el. Old Firehand aici şi trage în *tramps*. Numai trei oameni la dînsul. Ajutăm pe el !

CAPITOLUL IV

SCĂPAT DE PEDEAPSĂ

Cînd *rafter*-ii apărură jos, la rîu, Old Firehand, Tom, Droll, Blenter şi Fred şedeau liniştiţi la focul *tramp*-ilor, de parc-ar fi fost aprins special pentru dînşii şi nu s-ar fi întîmplat absolut nimic neobişnuit. De o parte zăceau morţii, iar de o alta tîlharii răniţi sau prinşi, printre ei şi roşcovanul „colonel".

— Ei, drăcie ! exclamă primul dintre noii sosiţi, adresîndu-se bătrînului missourian. Te credeam în primejdie, şi tu şezi aici sănătos şi vesel !

— Da — răspunse bătrînul zîmbind. Urma, fireşte, să fiu expediat pe lumea cealaltă. „Colonelul" era gata să mă miruie în cap cu patul puştii, cînd au venit aceşti patru gentlemeni şi m-au scos din încurcătură. Treabă făcută la repezeală şi bine ! Aţi putea învăţa ceva de la ei, *boys !*

— Şi... Old Firehand e într-adevăr de faţă ?

— Da, uite-l aici ! Priviţi-l şi strîngeţi-i mîna ! O merită. Închipuiţi-vă, trei bărbaţi şi un băiat se aruncă asupra a alţi douăzeci şi, fără să se aleagă nici măcar cu o zgîrietură, ucid nouă dintre ei şi prind şase !

La aceste cuvinte, Blenter se ridicase de la foc. Ceilalţi făcură la fel. *Rafter*-ii rămaseră respectuoşi la o oarecare distanţă privind spre statura uriaşă a lui Old Firehand. Acesta

îi îndemnă să se apropie şi le întinse mîna pe rînd. Pe cei doi Tonkawa îi întîmpină cu deosebită atenţie, spunîndu-le :

— Fraţii mei roşii au dovedit mare iscusinţă în urmărirea *tramp*-ilor, ceea ce mi-a uşurat mult sarcina.

— Lauda fratelui meu alb mai multă cinste decît merită noi — răspunse cu modestie Ursul-cel-Mare. *Tramps* lăsat urmă cît cireadă bizoni. Cine nu vede orb este. Dar „cornel" unde ? Şi la el mort ?

— Nu, trăieşte. Lovitura puştii mele l-a buimăcit doar. Apoi şi-a revenit şi l-am legat. Uite-l acolo.

Arătă cu mîna înspre locul unde zăcea Brinkley. Indianul se duse într-acolo, scoase cuţitul şi zise :

— Dacă faţa-palidă nu murit de la lovitură, moare acum de cuţit ! El lovit mine, luăm tot sînge de la el !

— Stai ! strigă bătrînul missourian, apucînd braţul ridicat al căpeteniei. Omul ăsta e al meu !

Ursul-cel-Mare se întoarse, îl privi grav şi-l întrebă :

— Şi tu vrei răzbunare pe el ?

— Da, şi încă ce răzbunare !

— Sînge ?

— Sînge şi viaţă !

— De cînd ?

— De mulţi, mulţi ani. Mi-a biciuit nevasta şi ambii mei feciori pînă i-a omorît.

— Tu nu înşeli pe mine ? întrebă indianul, căruia îi venea greu să renunţe la răzbunarea impusă de legile preriei, care-i impuneau însă şi renunţarea în favoarea celui ce avea întîietate.

— Nu, e cu neputinţă să mă-nşel ! L-am recunoscut imediat ! O mutră ca a lui nu se uită atît de uşor.

— Deci tu omori pe el ?

— Da, fără milă şi fără îndurare.

— Atunci Nintropan-hauey retrage, dar nu de tot. Cornel dai la el sînge şi la tine viaţa. Tonkawa nu are voie lăsăm nepedepsit. El ia aşadar urechile. Tu de acord ?

— Hm ! Dar dacă nu accept ?

— Atunci Tonkawa omoară imediat pe el.

— Bine, atunci ia-i urechile. N-o fi creştinesc să admit asta, dar durerile pe care mi le-a pricinuit te fac să aplici legea preriei, nu a milei, care cruţă şi un asemenea răufăcător.

— Deci, urechi mie şi iau la mine imediat.

Căpetenia îngenunche lîngă „colonel", spre a-şi îndeplini intenţia. Cînd criminalul văzu că-i lucru serios, începu să ţipe.

— Ce vă trece prin cap, domnii mei ! Asta-i treabă de creştin ? Ce v-am făcut ca să îngăduiţi acestui păgîn cu piele roşie să-mi mutileze capul ?

— Despre ce mi-ai făcut mie vorbim noi pe urmă — îi răspunse rece şi grav missourianul.

— Iar ceea ce avem noi, ceilalţi, să-ţi reproşăm, o să-ţi arăt chiar acum — adăugă Old Firehand. Nu ţi-am cercetat încă buzunarele. Ia să vedem ce se găseşte acolo !

Făcu un semn lui Droll şi acesta goli buzunarele prizonierului. Printre alte multe obiecte, dădu de portvizitul *tramp*-ului. Cînd îl deschise, se constată că mai conţinea încă întreaga sumă, în bancnote, furată inginerului.

— Aha, încă n-ai împărţit banii cu oamenii tăi ! zîmbi Old Firehand. Asta-i o dovadă că ei aveau mai multă încredere în tine decît am avut noi. Eşti un hoţ, şi poate chiar mai mult. Nu meriţi îndurare. Ursul-cel-Mare să facă cu tine ce doreşte.

Brinkley scoase un ţipăt de groază. Dar căpetenia nu se sinchisi de asta, îl apucă de păr şi din două tăieturi repezi şi sigure, îi reteză ambele urechi şi le aruncă în rîu.

— Aşa ! făcu indianul. Acum Tonkawa răzbunat, poate pleca mai departe pe cal.

— Acum ? întrebă Old Firehand. Nu vrei să mai mergi cu mine, sau să rămîi măcar peste noapte la noi ?

— Tonkawa nepăsător dacă zi sau noapte. Ochii lui buni, dar timpul său scurt. El pierdut multe zile urmăreşte cornel. Acum el călăreşte zi şi noapte, spre *wigwam* al său. El prieten bărbaţi albi. El mare prieten şi frate cu Old Firehand. Marele Spirit dea mereu mult praf de puşcă şi multă carne la feţe-palide care fost prietenos cu Tonkawa. *Howgh !*

Îşi atîrnă puşca de umăr şi se depărtă. Fiul lui făcu la fel, şi-l urmă. Amîndoi se topiră în beznă.

— Dar unde-şi au caii ? se interesă Old Firehand.

— Sus, la cabana noastră — răspunse missourianul. Se duc bineînţeles să-i ia. Dar mă întreb dacă vor nimeri prin pădurea seculară, acum, noaptea...

— Fii fără grijă ! interveni vînătorul. Cunosc ei drumul, altfel ar fi rămas. Să-i lăsăm deci să plece, şi să ne vedem de treburile noastre...

— Ce facem cu morţii şi cu prizonierii ?

— Pe morţi îi aruncăm în apă, iar pe ceilalţi îi judecăm după vechea datină a Vestului. Dar mai întîi să ne convingem că nu ne ameninţă nici o primejdie din partea celor fugiţi.

— O, sînt atît de puţini, că n-avem a ne teme de ei ! Probabil c-au fugit cît de departe au putut. De altfel, putem face de gardă.

„Colonelul" zăcea lîngă camarazii săi prinşi şi se văita de durere. Dar deocamdată nimeni nu se ocupa de el. Dinspre rîu nu ameninţa nici o primejdie, iar în partea cealaltă postară, spre mai multă siguranţă, cîteva străji. Old Firehand trimise după caii rămaşi în urmă, apoi se putea institui tribunalul preriei.

Deliberară mai întîi cu privire la complicii „colonelului". Nu exista nici un indiciu că ar fi făcut un rău vreunuia dintre cei de faţă. Pentru ceea ce puseseră la cale, rănile primite şi pierderea cailor şi armelor puteau fi considerate ca suficientă pedeapsă. Urma să fie păziţi cu străşnicie peste noapte şi dimineaţa să li se dea drumul. Li se dădu voie să-şi îngrijească reciproc rănile.

Apoi veni rîndul făptaşului principal, „colonelul". Zăcuse pînă atunci în întuneric şi acum fu adus în apropierea focului. Nu-l luminase încă bine raza flăcării, că băiatul Fred scoase un ţipăt ascuţit, sări şi se repezi înspre Brinkley şi, aplecîndu-se asupra lui, îl scrută de parc-ar fi vrut să-l fulgere din ochi şi apoi strigă, întorcîndu-şi capul spre mătuşa Droll :

— El e ! Ucigaşul ! Îl recunosc ! Am pus mîna pe el !

Droll se apropie şi el repede şi întrebă :

— Nu cumva te-nşeli ? Nu poate să fie el ! Mi se pare cu neputinţă !

— El e, absolut sigur ! stărui băiatul. Uite ce ochi face ! Nu citeşti în ei groaza de moarte ? Se vede descoperit şi presimte ce-l aşteaptă.

— Păi, dac-ar fi el, l-ai fi recunoscut încă pe vapor.

— Acolo nici nu l-am zărit. Pe *tramp*-i i-am văzut, dar pe el nu. Se vede că şedea aşa încît să-l ascundă ceilalţi.

— Probabil că aşa a fost. Dar mai e ceva : mi l-ai descris pe făptaş cu plete negre, iar ăsta are părul roşu, scurt şi aspru.

Băiatul nu răspunse pe loc. Duse mîna la frunte, clătină din cap, se dădu cu un pas înapoi şi, în cele din urmă, reluă mai puţin sigur :

— Ce-i drept, așa e ! La față e neschimbat, dar părul îi e cu totul altfel.

— Trebuie să fie o confuzie, Fred. Oamenii se aseamănă între ei. Dar un păr negru nu se poate preface în roșu.

— Asta, bineînțeles că nu — interveni bătrînul missourian. Dar părul negru îl poți rade și purta în locul lui o perucă roșie.

— Oare să fie o perucă ? întrebă ezitînd Droll.

— Bineînțeles ! Eu nu m-am lăsat păcălit de părul roșu. Omul pe care-l caut de atîta amar de vreme, ucigașul soției și copiilor mei, avea și el o chică neagră și cîrlionțată. Individul ăsta de aici are părul roșu și totuși susțin sus și tare că el e cel căutat. Poartă o perucă.

— Cu neputință ! rosti Droll. N-ați văzut cum l-a apucat adineauri indianul de păr cînd i-a tăiat urechile ? Dacă individul ar purta păr fals, i l-ar fi scos de pe cap !

— *Pshaw !* E o perucă bine lucrată și perfect prinsă. O să vă dovedesc imediat.

„Colonelul" zăcea la pămînt, cu brațele și picioarele strîns legate. Din urechile lui ciuntite mai curgea încă sînge. Trebuie să-l fi durut tare de tot, dar el n-o lua în seamă. Toată atenția îi era îndreptată asupra spuselor celor doi. Dacă chipul lui exprimase pînă atunci deznădejde, acum se înfățișa cu totul altfel. Panica făcuse loc speranței, frica se transformase în batjocură, descurajarea se risipi în fața certitudinii izbînzii.

Bătrînul missourian era ferm convins că banditul poartă o perucă. Îl așeză deci în capul oaselor, îl apucă de păr și trase cu putere, să-i smulgă presupusa perucă. Spre surprinderea sa, nu izbuti. Părul se ținea bine ; era un păr natural.

— *All devils !* Ticălosul are păr adevărat pe chelie ! exclamă el mirat, făcînd o mină atît de consternată, încît ceilalți ar fi izbucnit în rîs dacă împrejurarea n-ar fi fost atît de dramatică.

Chipul „colonelului" se strîmbă într-un rînjet batjocoritor.

— Ei — făcu el plin de ură — mincinos și defăimător ce ești, unde e peruca ? E ușor să învinuiești un om numai pe temeiul unei asemănări cu un altul ! Dovedește că eu sînt acela drept care vrei să mă iei !

Bătrînul missourian se uita cînd la el, cînd la Old Firehand și, în cele din urmă, îl rugă pe acesta, descumpănit :

— Spuneți-mi, Sir, ce să mai cred ? Cel la care mă refer era într-adevăr brun și cîrlionțat, iar ăsta e roșcovan și are părul țepos ! Și totuși aș putea jura de o mie de ori că el e ucigașul acela. E cu neputință ca ochii să mă-nșele !

— Și totuși poți greși — răspunse vînătorul. După cum s-ar părea, este o asemănare la mijloc care te înșală.

— Atunci nu mă mai pot încrede în bătrînii mei ochi !

— Deschide-i mai bine ! îl luă în rîs „colonelul". Să mă ia dracu' dacă știu ceva despre o mamă cu doi feciori de care susții că au fost biciuiți pînă la moarte !

— Dar tu mă cunoști ! Ai spus-o chiar tu adineauri !

— Ei, și dacă te-am văzut undeva, trebuie neapărat să fiu cel de care vorbești ? Și băiatul se înșală. În orice caz, omul de care spune el e unul și același cu al tău. Dar eu nici nu-l cunosc pe băiat, și...

Se opri brusc, ca și cum s-ar fi speriat sau mirat de ceva, își reveni însă în clipa următoare și continuă pe același ton :

— ...și nici nu l-am întîlnit vreodată. Din partea mea, n-aveți decît să mă învinuiți, dar aduceți dovezi. Dacă vreți să mă osîndiți pe temeiul unei asemănări întîmplătoare și să mă linșați, sînteți niște criminali de rînd, lucru ce nu-l pot crede despre vestitul Old Firehand, sub ocrotirea căruia mă pun.

Faptul că se întrerupsese în mijlocul frazei nu fusese lipsit de motiv. Ședea acum cu spatele la cadavre, dar la început zăcuse chiar cu capul sprijinit de un trup neînsuflețit. Cînd missourianul îl ridicase, punîndu-l să șadă, corpul rigid al celui mort se rostogolise ușor, mișcare neluată în seamă de nimeni, căci părea provocată de faptul că-și pierduse punctul de sprijin în clipa cînd roșcovanul își ridicase capul. Acum, trupul se afla în spatele lui, în afara bătăii focului. Dar omul acela nu era mort și nici măcar rănit. Făcea parte dintre cei pe care Old Firehand îi doborîse cu patul puștii. Sîngele camarazilor săi morți îl stropise și pe dînsul, făcîndu-l să pară rănit. Cînd își revenise din buimăceală, se pomenise între morții cărora li se goliseră buzunarele și li se luaseră tocmai armele. Ar fi vrut să sară în picioare și să fugă, căci nu vedea decît patru dușmani, dar înspre rîu nu se putea îndrepta, iar din partea cealaltă se auzeau strigătele *rafter*-ilor care se apropiau. Se hotărîse deci să aștepte un moment mai prielnic. Își scosese pe ascuns cuțitul și-l vîrîse în mînecă. Missourianul se apropiase apoi de

el, îl întorsese pe o parte și pe alta, îl luase drept mort, îi luase tot ce avea în buzunare și la cingătoare, și-l trăsese alături de celelalte cadavre.

De aci încolo *tramp*-ul observase cu ochii întredeschiși tot ce se petrecuse. Fiind crezut mort, nu fusese legat, putea deci în orice clipă să sară în picioare și s-o ia la fugă. Apoi, cînd „colonelul" fusese așezat peste trupul lui, îi venise pe loc ideea să-și elibereze șeful. După ce roșcovanul fusese ridicat în capul oaselor, presupusul mort se rostogolise după el, astfel că zăcea acum în spatele lui Brinkley, care avea mîinile legate la spate. În timp ce „colonelul" vorbea și atenția tuturor era îndreptată asupra lui, *tramp*-ul își scosese cuțitul din mînecă și, cu o mișcare prudentă, îi tăiase legăturile, după care îi strecură mînerul cuțitului în mîna dreaptă, ca să-și poată tăia repede și frînghiile de la picioare, spre a se ridica și a fugi pe neașteptate. Roșcovanul simțise tainica salvare, precum și mînerul cuțitului, îl apucase repede, fiind însă atît de uluit, încît pierduse pentru o clipă stăpînirea de sine și se oprise în mijlocul frazei. Dar numai pentru o fracțiune de secundă. Apoi își continuă spusele și nimeni nu observă ce se petrecuse în spatele acuzatului.

Deoarece invocase lealitatea lui Old Firehand, acesta îi răspunse :

— În măsura în care am un cuvînt de spus, nu va avea loc o crimă, te poți bizui pe asta. Dar tot atît de sigur este că nu mă las indus în eroare de roșeața părului tău. Poate că e vopsit !

— Oho ! Părul de pe cap se poate vopsi ?

— Fără îndoială — confirmă cu seriozitate vînătorul.

— Nu cumva cu *ruddle* [1] ? întrebă „colonelul" cu un rîs forțat. Ce s-ar mai spălăci !

— Rîzi tu cît vrei ! N-o să-ți mai bați tu multă vreme joc ! răspunse liniștit Old Firehand. Pe alții îi poți duce, dar pe mine nu !

Se duse apoi spre locul unde zăceau armele și obiectele celelalte luate de la morți și de la cei prinși, se plecă, ridică punga de piele care fusese agățată de cingătoarea „colonelului", și, în timp ce o deschidea, zise :

---

[1] Cretă roșie. (n.a.)

— Am mai cercetat eu și adineauri punga asta și am găsit în ea cîteva lucruri al căror rost și întrebuințare nu-mi erau prea limpezi. Acum însă parcă bănuiesc ceva.

Vînătorul scoase la iveală un flaconaș astupat, o pilă mică și o așchie de lemn lungă de un deget, de care mai era prinsă coaja, puse toate trei obiectele sub nasul roșcovanului și-l întrebă :

— La ce duci lucrurile astea cu tine ?

Obrazul celui prins păli, totuși replică pe loc cu aceeași siguranță :

— E cam ciudat că marele Old Firehand se ocupă de asemenea mărunțișuri ! Cine-ar fi crezut așa ceva ! Sticluța conține un medicament, pila este o unealtă indispensabilă oricărui *westman,* iar bucățica de lemn a ajuns din întîmplare în pungă. Sînteți mulțumit acum, Sir ?

Și se uită în ochii vînătorului cu o privire ironică și totuși temătoare. Old Firehand răspunse în felul său serios și precis :

— Da, sînt mulțumit, firește, nu de vorbele tale, ci de concluziile mele. Un *tramp* nu are nevoie de pile, cel puțin nu de una atît de mică. Una mare i-ar fi de mult mai mult folos. Sticluța conține pilitură păstrată în spirt, iar bucățica asta de lemn, cum se vede după scoarța ei, este o frîntură de creangă a arborelui numit în botanică *Celtis occidentalis.* Apoi mai știu perfect că pilitura din acest lemn, conservată în alcool, poate vopsi în roșu cel mai întunecat păr. Așa că... ce mai zici acum ?

— Că nu-nțeleg nici un cuvînt din această savantă cuvîntare — replică mînios „colonelul". Tare-aș vrea să văd și eu pe omul căruia îi poate trece prin minte să-și vopsească frumosul păr negru în roșu ca la o vulpe. Individul ar avea un gust cu totul aparte !

— Gustul n-are ce căuta aici. Scopul contează. Un ins urmărit pentru crime grave își vopsește bucuros părul în roșu dacă prin asta își poate salva viața. Sînt convins că tu ești cel căutat și mîine dimineață, după ce se luminează, o să-ți cercetez mai îndeaproape capul și părul.

— Nu-i nevoie să așteptăm atîta — întrerupse Fred. Există un semn după care-l putem recunoaște. Cînd m-a doborît ucigașul și m-a călcat în picioare, i-am înfipt cuțitul în pulpa dreaptă, adînc, încît a intrat într-o parte și a ieșit vîrful pe cealaltă, de a rămas cuțitul înfipt. Să-și dezvelească pulpa

dreaptă. Dacă e acelaşi individ, trebuie să se mai cunoască cele două cicatrice.

Nimic nu-i putea fi mai binevenit roşcovanului decît această propunere. Dacă o accepta, nu mai trebuia să-şi taie singur frînghiile ce-i încătuşau picioarele. De aceea se grăbi să primească :

— *Well*, tinere deştept ! În cazul ăsta o să vă convingeţi cu toţii că vă înşelaţi. Dar pentru că vădeşti atîta inteligenţă, dă-mi voie să mă mir că ceri unui om legat fedeleş să-şi scoată pantalonii.

Zelul îl făcu pe Fred să se apropie în grabă de prizonier. Îngenunche lîngă el şi se apucă să umble la cureaua petrecută în jurul picioarelor „colonelului", la înălţimea pulpelor. După ce desfăcuse nodul, voia să suflece cracul drept al pantalonului de nanchin, dar roşcovanul îl izbi cu picioarele cu atîta putere, încît zbură cît colo. În clipa următoare, Brinkley sări în picioare.

— *Good bye*, domnilor ! Ne mai vedem noi şi altă dată ! strigă croindu-şi drum la iuţeală, cu cuţitul ridicat ameninţător, printre doi dintre *rafter*-i, şi alergînd peste luminiş, înspre copaci.

Fuga prizonierului pe care-l crezuseră legat bine fu atît de neaşteptată, pentru cei de faţă, încît toţi rămaseră împietriţi. Numai Old Firehand şi mătuşa Droll aveau o prezenţă de spirit care nu-i părăsea nici în situaţiile cele mai neobişnuite.

În clipa în care omul cu păr roşu se ridică în picioare şi scoase cuţitul, Old Firehand îşi luase avînt ca să se repeadă asupra lui şi să-l prindă. Dar dădu peste o piedică neprevăzută. *Tramp*-ul pe care-l crezuseră mort găsise că venise momentul să intervină. Cum atenţia tuturor era îndreptată asupra colonelului, se gîndea că ar putea fugi uşor acum. Sări deci şi el în picioare şi, trecînd pe lîngă foc, se repezi să străpungă cercul format de *rafter*-i. În aceeaşi clipă, Old Firehand, care sărise peste foc, venea în zbor şi se ciocni cu vagabondul. Nu-i trebuiră nici două secunde ca să-l prindă, să-l ridice în aer şi să-l trîntească cu toată puterea de pămînt.

— Legaţi-l pe individul ăsta, care s-a prefăcut că-i mort ! strigă, şi se întoarse spre „colonel", care, datorită carambolului, avusese timp să iasă din cercul taberei. Old Firehand îşi ridică arma, ochi, gata să-l doboare cu un glonţ, dar îşi dădu

seama că era imposibil să execute acest proiect, căci Droll alerga în urma evadatului şi-l proteja cu corpul său într-un mod atît de perfect, încît glonţul l-ar fi nimerit pe Droll.

Roşcatul alerga ca să-şi salveze viaţa. Droll fugea după el cît putea de repede. L-ar fi ajuns cu siguranţă din urmă dacă n-ar fi purtat faimoasa „cămaşă de noapte" de piele. Această îmbrăcăminte era mult prea grea şi incomodă pentru o asemenea urmărire. Aşa că Old Firehand lăsă arma din mîini şi se repezi cu adevărate salturi de panteră în urma celor doi.

— Opreşte-te, Droll ! îi strigă în acelaşi timp primului urmăritor.

Droll însă nu-i luă în seamă apelul şi continuă să alerge. Acum „colonelul" trecuse marginea cercului de lumină şi dispăru în bezna dintre copaci.

— Opreşte-te, Droll ! mai strigă o dată Old Firehand, furios. Se afla acum doar cu trei sau patru paşi în urma acestuia.

— Trebuie să-l prind, trebuie să-l prind ! strigă mătuşa Droll agitat, cu vocea-i de falset şi se repezi de asemenea printre copaci.

Atunci Old Firehand se opri din plină fugă, ca un cal de curse bine dresat care ascultă de frîu în plin galop, se întoarse şi se înapoie încet, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. În jurul focului, ceilalţi stăteau laolaltă în grupuri şi priveau agitaţi înspre pădure, ca să vadă cum iese urmărirea.

— Ei, văd că vă întoarceţi singur — îl întîmpină de la distanţă bătrînul din Missouri pe Old Firehand.

— După cum vedeţi — răspunse acesta dînd din umeri, cu calm.

— N-a fost chip să-l prindeţi ?

— Ba, ar fi fost chiar uşor, dacă *tramp*-ul ăsta afurisit nu s-ar fi amestecat şi nu s-ar fi ciocnit cu mine.

— Ce poveste stupidă că ne-a scăpat tocmai banditul principal !

— Dumneata, dragă Blenter, ai mai puţine motive decît oricine să te plîngi !

— De ce tocmai eu ?

— Pentru că numai dumneata eşti de vină.

— Eu ? făcu bătrînul, mirat. Nu pricep. Cu tot respectul pentru dumneavoastră, Sir, dar vă rog să-mi explicaţi cum vine asta.

— E foarte simplu. Cine l-a examinat pe mortul care a înviat aşa de subit ?

— Fireşte, eu.

— Şi l-ai luat drept mort. Cum i se poate întîmpla aşa ceva unui *rafter* şi vînător cu atîta experienţă ? Şi cine i-a golit buzunarele şi i-a luat armele ?

— Tot eu.

— Dar cuţitul i l-ai lăsat !

— N-avea cuţit.

— Îl ascunsese doar. După aceea a stat culcat în spatele „colonelului" şi nu numai că a tăiat curelele cu care era legat, dar i-a şi dat cuţitul.

— Să fie într-adevăr aşa, Sir ? întrebă, jenat, bătrînul.

— Întreabă-l chiar dumneata. Că doar e aici !

Blenter îi dădu un picior banditului legat şi-l sili, cu ameninţări, să răspundă. Află că totul se petrecuse aşa cum presupusese Old Firehand. Atunci se luă cu mîinile de cap, îşi răvăşi supărat părul lung şi cărunt şi zise furios :

— Îmi vine să-mi trag palme ! O asemenea prostie nu s-a mai făcut în toată America ! Eu sînt de vină, numai eu ! Şi mi-aş pune capul rămăşag că tipul e cel drept care l-am luat.

— Bineînţeles că el era, altfel ar fi aşteptat liniştit să-i examinăm piciorul. Dacă n-avea cele două cicatrice, nu i se putea întîmpla nimic, fiindcă noi nu-l puteam pedepsi pentru furtul banilor, căci, după legile preriei, păgubaşul trebuia să fie de faţă.

Acum se întoarse şi Droll, trecînd ruşinat şi cu paşi şovăitori prin poiană. Urmărise fugarul, după părerea sa, o bună bucată de drum prin pădure, se lovise de copaci, apoi se oprise să asculte, şi neputînd desluşi nici o urmă de zgomot, se hotărîse să se întoarcă.

Old Firehand îl îndrăgise pe acest năstruşnic şi nu voia să-l facă de ruşine de faţă cu *rafter*-ii. De aceea îl întrebă în limba germană :

— Dar bine, Droll, dumneata n-ai auzit ce ţi-am strigat de cîteva ori ?

— Ba am auzit eu ce mi-ai strigat ! răspunse grăsunul.

— Atunci de ce n-ai făcut aşa cum ţi-am spus ?

— Pentru că voiam să-l prind pe individ.

— Pentru asta alergi în urma lui prin pădure ?

— Păi cum era să fac altfel ? Să fi alergat poate dînsul după mine ?

— Fireşte că nu ! rîse Old Firehand. Dar ca să prinzi un om în pădure trebuie să-l vezi, sau cel puţin să-l auzi. Dacă alergi şi dumneata, nu mai poţi auzi zgomotul făcut de paşii lui, mă-nţelegi ?

— Asta, ce-i drept, nu e prea greu de priceput. Deci, trebuia să mă opresc ?

— Da.

— Sfinte Sisoie ! Cine să vă mai priceapă ? Dacă mă opresc, el fuge, iar eu pot să stau în acelaşi loc pînă-n ziua de apoi ! Sau credeţi poate că s-ar fi întors de bunăvoie ca să se arunce în braţele mele ?

— Nu chiar aşa, şi totuşi cam aşa. Pariez că a fost destul de deştept ca să nu se îndepărteze prea mult. S-a înfundat doar puţin în pădure şi s-a ascuns după un copac ca să te lase să treci în goană prin dreptul lui.

— Ce ? Cum ? Să trec prin dreptul lui ? Dacă e aşa, apoi n-aş putea păţi ruşine mai mare !

— Cu siguranţă s-a petrecut aşa. De aceea ţi-am strigat să te opreşti. Îndată ce ne aflam în întuneric prin pădure, ne-am fi culcat pe jos să ascultăm. Cu urechile lipite de pămînt, i-am fi auzit paşii şi ne-am fi dat seama în ce direcţie merge. Dacă s-ar fi oprit, am fi putut să ne apropiem tiptil. În privinţa tîrîtului fără zgomot, ştiu că faci o treabă bună.

— Cred şi eu — răspunse Droll, măgulit de aceste cuvinte de laudă. Dacă stau şi mă gîndesc, parcă-mi vine să cred că ai perfectă dreptate. Am fost prost, niţeluş cam tare prost. Dar poate că o dregem totuşi. Trebuie să aşteptăm pînă mîine dimineaţă şi să-i căutăm urmele. Dacă o luăm apoi pe dîra lăsată, probabil că-l ajungem din urmă.

Părerea asta le-o împărtăşi *rafter*-ilor, după care bătrînul din Missouri declară :

— Sir, merg şi eu cu dumneavoastră. Cai am capturat destui, aşa că puteţi să-mi daţi şi mie unul. Acest „colonel" roşcovan e omul pe care-l caut de atîţia ani de zile. Acum iau parte

la urmărirea lui, iar tovarăşii mei n-or să mi-o ia în nume de rău că-i părăsesc. Şi nici nu suferă vreo pierdere fiindcă ne-am apucat de treabă doar de curînd.

— Îmi pare bine — zise Old Firehand. De altfel, vreau să vă fac tuturor o propunere.

— Ce anume ?

— Să lăsăm asta pentru mai tîrziu. Acum avem ceva mai urgent de făcut. Trebuie să urcăm pînă la cabana dumneavoastră.

— De ce să nu stăm aici pînă dimineaţa, Sir ?

— „Pentru că bunurile dumneavoastră sînt în pericol. De la „colonel" ne putem aştepta la orice. Se prea poate să-i vină ideea să dea pe la cabană.

— Drace ! Asta mai lipseşte ! Acolo ne ţinem uneltele şi armele de rezervă, apoi praful de puşcă şi cartuşele. Trebuie să ne grăbim !

— Foarte bine ! Ia-o înainte, Blenter, cu încă doi. Noi, ceilalţi, vă urmăm cu caii şi prizonierii. O să ne luminăm calea cu făclii pe care le luăm de aici, din focul ăsta.

Vînătorul cel ager la minte îl judecase prea bine pe „colonel". Acesta se pitise, într-adevăr, pe după un copac de îndată ce ajunsese în adîncul pădurii. Îl auzise pe Droll trecînd în fugă pe lîngă el şi-l văzuse şi pe Old Firehand întorcîndu-se la focul de tabără. Cum Droll pleca în altă direcţie decît înspre cabană, îi dădu, fireşte, în gînd să se îndepărteze tiptil în direcţia ei. Bîjbîind în întuneric, cu mîinile întinse înainte spre a nu se lovi de copaci, o luă pe pantă în sus.

Pe drum se gîndi ce avantaje îi oferea casa de bîrne. Mai fusese pe acolo, aşa că nu se putea să n-o nimerească. Desigur că tot avutul *rafter*-ilor se afla în casă ; se putea răzbuna pe ei. De aceea grăbi pasul, în măsura în care i-o permitea întunericul.

Ajuns sus, se opri întîi să asculte. Se prea putea ca unul dintre *rafter*-i să fi rămas acolo. Cum nu se auzea nimic, se apropie de casă, mai trase cu urechea şi nimeri uşa bîjbîind. Începuse tocmai să examineze în ce fel era încuiată uşa, cînd se simţi apucat de beregată şi trîntit la pămînt. Mai mulţi bărbaţi îl ţineau pe jos, cu genunchii pe el.

— Bine că am prins barem unul, ăsta o să ne-o plătească ! zise careva. Omul roşcovan recunoscu vocea cu mirare şi

bucurie. Făcu o sforţare uriaşă ca să-şi slobozească beregata şi reuşi să scoată cuvintele :

— Woodward, ai înnebunit ? Dă-mi drumul !

Woodward era subşeful *tramp*-ilor. Şi el recunoscu vocea „colonelului", îi dădu drumul, îndepărtîndu-i şi pe ceilalţi, şi strigă :

— Colonelul ! De unde ai răsărit ? Te credeam prizonier !

— Am fost — răspunse acesta gîfîind şi ridicîndu-se de pe jos — dar am evadat. Nu puteaţi să fiţi mai prudenţi ? Era cît pe-aci să mă omorîţi cu pumnii voştri ! Dar ce faceţi pe-aici ?

— Ne-am întîlnit din întîmplare, colo, prin vale, dar numai trei dintre noi ; nu ştim unde sînt ceilalţi. Am văzut că *rafter*-ii rămîn pe lîngă focul de tabără, şi atunci ne-am gîndit să venim aici, ca să le jucăm o festă.

— Bravo ! Acelaşi gînd m-a adus şi pe mine încoace. Aş vrea să pun foc la toată casa asta a lor.

— Aşa ne-am gîndit şi noi, dar nu fără să vedem întîi ce conţine. Poate că găsim cîte ceva folositor.

— Pentru asta avem nevoie de lumină. Afurisiţii, mi-au golit buzunarele, iar în casă putem să căutăm mult şi bine pînă găsim o brichetă.

— Uiţi că noi le avem pe-ale noastre, că pe noi nu ne-au jecmănit !

— Adevărat. Dar v-aţi convins că nu ne-au întins vreo cursă ?

— Nu-i nici ţipenie de om pe-aici ; zăvorul se poate desface uşor, eram tocmai pe cale să intrăm, cînd ai sosit.

— Ei, atunci hai să ne apucăm repede de treabă, pînă nu le dă în gînd să se urce pînă aici !

Woodward trase zăvorul şi intrară. După ce închise uşa, făcu lumină şi cercetară încăperea. Deasupra paturilor se aflau rafturi prinse în perete, şi pe ele erau lumînări de seu de cerb din acelea pe care *westmenii* au obiceiul să le toarne singuri. Fiecare dintre cei patru bărbaţi aprinse cîte o lumînare, apoi se apucară să caute în grabă prin toate colţurile obiecte ce le-ar putea fi de folos.

Se aflau acolo cîteva puşti, cornuri pentru praf de puşcă umplute, securi, topoare, ferăstraie, cuţite, rezerve de praf de puşcă, cutii cu cartuşe, carne şi alte provizii. Fiecare *tramp*

își luă ce-i era trebuincios și ce-i plăcea, apoi băgară luminările aprinse în frunzele de papură din așternuturi. Acestea luară foc îndată, iar incendiatorii se grăbiră să iasă. Lăsară ușa deschisă, ca să fie curent suficient, și rămaseră afară, ca să tragă cu urechea. Nu se auzea nimic afară de pîrîitul paielor și lemnelor ce ardeau și de foșnetul copacilor.

— Nu vin încă — zise Woodward. Ce facem acum ?

— Plecăm, bineînțeles — răspunse „colonelul".

— Dar încotro ? Nu cunoaștem regiunea.

— Mîine or să ne caute urmele și or să se ia după noi. Deci nu trebuie să lăsăm urme.

— Imposibil, decît numai prin apă.

— Atunci plecăm pe apă.

— Cu ce, sau în ce ?

— Cu barca, firește. Nu știi că orice asociație de *rafter*-i își face o barcă sau mai multe, de care au neapărată nevoie pentru treburile lor ? Pun pariu că le găsim, jos, în locul din care pornesc plutele.

— Nu cunoaștem locul.

— O să-l găsim. Ia uitați-vă, pe-aici coboară pîrtia pe care alunecă lemnele la vale. Să vedem dacă putem coborî pe ea.

Acum flăcările pătrunseră prin acoperiș, luminînd totul de jur împrejur. La marginea pădurii, înspre rîu, se vedea un loc gol printre copaci. Banditii se îndreptară spre el. Găsiră o pîrtie îngustă, dreaptă și abruptă, care ducea pînă acolo, iar alături era întinsă o frînghie de care te puteai ține. Cei patru se lăsară în jos.

Sosiți pe malul rîului, auziră din depărtare strigăte și zgomot de voci care se apropiau de cabană.

— Vin ! zise colonelul. Hai repede, să găsim o barcă !

Nu fu nevoie să caute mult, căci tocmai acolo unde ajunseseră se aflau trei canoe legate de țărm. Erau construite în maniera indiană, din coajă de copac și etanșate cu rășină, fiecare putînd transporta patru persoane.

— Agățați-le pe celelalte două de prima — comandă „colonelul". Trebuie să le luăm cu noi și să le distrugem mai încolo, ca să nu ne poată urmări.

Ordinul fu executat. Apoi cei patru se urcară în prima barcă, puseră mîna pe vîsle și se îndepărtară de mal. Colonelul ședea la pupa și cîrmea. Unul dintre oamenii săi dădu din

vîsle în așa fel încît se vedea că vrea s-o ia în susul apei.

— Greșit ! zise conducătorul. O luăm la vale.

— Bine, dar voiam să ajungem în inima statului Kansas, la marele miting al *tramp*-ilor ! obiectă omul.

— E adevărat. Dar asta o să afle probabil și Old Shatterhand, o să-i silească pe prizonieri să i-o spună. Deci, o să ne caute mîine în susul apei, așa că trebuie s-o luăm la vale, ca să-l inducem în eroare.

— Ce ocol uriaș !

— De loc. Mergem pînă la preria următoare, la care ajungem dimineața. Acolo scufundăm bărcile și furăm niște cai de la pieile-roșii de prin acele părți. Apoi ne îndreptăm în grabă spre nord și recuperăm această mică întîrziere într-o singură zi, în timp ce *rafter*-ii sînt nevoiți să ne caute urmele încet, cu osteneală și în zadar.

Vîsliră în așa fel încît bărcile să rămînă în umbra malului, ca să nu fie în bătaia luminii incendiului de sus. Apoi, cînd ajunseră la marginea cercului de lumină, „colonelul" cîrmi spre mijlocul fluviului, tocmai în momentul în care *rafter*-ii ajunseră cu caii și prizonierii în fața casei incendiate.

Aceștia se apucară să se lamenteze cu voce tare, cînd își văzură avutul pe cale de a fi consumat de flăcări. Izbucniră în sute de înjurături și blesteme la adresa incendiatorilor. Old Firehand însă îi liniști, spunînd :

— Mi-am închipuit eu că „colonelul" o să pună la cale așa ceva. Din păcate, am ajuns prea tîrziu. Dar nu vă necăjiți prea tare. Dacă primiți propunerea pe care vreau să v-o fac, o să obțineți în curînd mai mult decît deplină despăgubire pentru ce ați pierdut. Acum trebuie să ne convingem înainte de toate că nu se mai află nici unul dintre bandiți în apropiere.

Cercetară împrejurimile cu cea mai mare atenție, dar nu descoperiră nimic suspect. Apoi se strînseră lîngă Old Firehand, în jurul focului. Prizonierii fuseseră duși mai la o parte, ca să nu poată auzi ce se vorbea.

— În primul rînd, domnilor — începu vînătorul — dați-mi cuvîntul dumneavoastră de onoare că nu veți divulga cele ce vă voi spune, chiar dacă nu-mi acceptați propunerea ! Știu că sînteți cu toții niște gentlemeni pe al căror cuvînt mă pot bizui.

I se dădu promisiunea cerută și continuă :

— E cineva printre voi care cunoaște apa mare din mijlocul stîncilor, în inima muntelui, aceea care se numește Lacul de Argint ?

— Eu — răspunse unul singur, și anume mătușa Droll. Fiecare dintre noi cunoaște acest nume, dar afară de mine cred că nici unul n-a umblat prin acele părți, după cîte pot să-mi dau seama din tăcerea acestor gentlemeni.

— *Well !* Știu că există pe acolo mine bogate, foarte bogate, mine vechi, filoane și zăcăminte de pe vremea înaintașilor pieilor-roșii, care nici nu exploatau bogățiile subsolului. Cunosc mai multe dintre aceste vine și zăcăminte și am de gînd să mă urc acolo cu un bun inginer de mine, ca să vedem cum stau lucrurile, dacă se poate face o exploatare în stil mare și dacă apa lacului ne poate furniza forța necesară. Întreprinderea nu e, firește, lipsită de pericol, de aceea am nevoie de un grup de *westmeni* cu experiență, care să ne însoțească. Lăsați-vă deci deocamdată munca de aici și veniți cu mine la Lacul de Argint, domnilor ! Am să vă plătesc bine !

— Asta zic și eu propunere, o frumoasă propunere ! strigă bătrînul din Missouri entuziasmat. Din partea mea, aș accepta numaidecît, dar nu pot, n-am dreptul, pentru că trebuie să-l prind pe acest „colonel".

— Și eu la fel, și eu la fel ! încuviință Droll. Ce mult mi-ar plăcea să iau parte la expediție, ce mult mi-ar plăcea, nu de dragul răsplății, de dragul aventurilor, și pentru că consider ca o mare onoare să pornesc călare în tovărășia lui Sir Firehand. Dar nu se poate, fiindcă nici eu nu pot să abandonez urma „colonelului" roșcovan !

Un zîmbet ușor trecu peste fața lui Old Firehand, în timp ce răspunse :

— Amîndoi aveți o dorință care vi se va împlini poate tocmai cu mai multă certitudine dacă rămîneți cu mine. Cînd am părăsit focul de tabără de jos ca să ne urcăm aici, a trebuit să conducem, firește, pe vagabonzii legați. Am luat și eu pe unul, pe cel mai tînăr, în seama mea. Acesta a îndrăznit să intre în vorbă cu mine și am aflat că, de fapt, nu se potrivește cu societatea lor, că regretă întovărășirea asta, în care a intrat doar de dragul fratelui său, care acum e printre cei căzuți. Mi-a promis să-mi divulge intențiile „colonelului", și

n-aș vrea să-l resping, în parte din omenie, în parte din cumințenie. Sînteți de acord să-l aduc încoace ?

Ceilalți fură cu toții de acord, și Old Firehand se ridică să aducă prizonierul. Era un tînăr de vreo douăzeci și ceva de ani, cu o figură inteligentă și o statură puternică. Old Firehand îl dezlegase și-l invită să șadă lîngă el.

— Ei — i se adresă apoi — după cum vezi, sînt dispus să-ți îndeplinesc dorința. Ai fost împins pe un drum greșit de către fratele tău. Dacă promiți solemn că de acum înainte ai să fii un om cumsecade, poți să devii, în compania mea, un bun *westman*. Cum te cheamă ?

— Mă cheamă Nolley, Sir — răspunse prizonierul, strîngîndu-i mîna cu lacrimi în ochi. Am să vă fiu recunoscător toată viața dacă-mi îndepliniți două dorințe !

— Ce dorințe ?

— Să mă iertați cu adevărat, nu numai aparent, pentru că m-ați găsit într-o societate atît de proastă, și îngăduiți-mi să-l îngrop mîine dimineață pe fratele meu mort. Să nu putrezească în apă și să nu fie sfîșiat de pești.

— Aceste dorințe îmi dovedesc că nu m-am înșelat în privința ta ; sînt ca și împlinite. De acum înainte ești de-ai noștri și n-ai să te arăți foștilor tăi tovarăși, căci nu trebuie să știe că ții cu noi. Ai vorbit de intențiile „colonelului". Le cunoști ?

— Da. Întîi le-a tăinuit multă vreme, dar ieri ni le-a spus. Vrea să se ducă întîi la marele miting al *tramp*-ilor, care va avea loc în curînd.

— *High-day* ! strigă atunci Droll. Va să zică n-am fost fals informat cînd am auzit că acești vagabonzi vor să se adune cu sutele pe undeva, dincolo de Harper, ca să pună la cale o serie de lovituri ! Știi unde e locul întîlnirii ?

— Da — răspunse Nolley. E într-adevăr situat dincolo de Harper, dacă privim de aici, și se cheamă Osaga-nook.

— N-am auzit niciodată de acest Nook. Curios ! Aveam intenția să mă duc la acest miting, cu speranța că-l voi găsi poate acolo pe omul pe care-l caut, și habar n-aveam că am călătorit cu el pe același vapor. Puteam să-l prind acolo, pe bord. Va să zică, „colonelul" se îndreaptă spre Osaga-nook ; ei, atunci ne luăm și noi după el, nu-i așa, nene Blenter ?

— Da — făcu bătrînul, dînd din cap. Bineînțeles că atunci trebuie să renunțăm la societatea lui Old Firehand.

— Ba de loc — răspunse vînătorul. Primul țel al călătoriei mele e prin apropiere, și anume ferma lui Butler, unde mă așteaptă acel inginer care e frate cu proprietarul fermei. Rămînem deci împreună cel puțin pînă acolo. „Colonelul“ mai are și alte intenții ?

— Desigur — răspunse vagabondul pocăit. După miting, vrea să se ducă la Eagle-tail, ca să atace pe funcționarii și muncitorii căilor ferate și să le ia banii.

— Bine că am aflat ! Deci, dacă nu-l prindem la miting, îl găsim cu atît mai sigur la Eagle-tail.

— Și dacă vă scapă și acolo — continuă Nolley — atunci îl puteți prinde mai tîrziu la Lacul de Argint.

Aceste cuvinte stîrniră mirarea tuturor ; chiar și pe Old Firehand îl impresionară într-atît, încît întrebă în grabă :

— La Lacul de Argint ? Ce știe „colonelul“ despre acel loc și ce vrea să facă acolo ?

— Vrea să dea de o comoară.

— De o comoară ?

— Da, se pare că s-au îngropat sau scufundat acolo comori extraordinare, care aparțineau popoarelor străvechi, de odinioară. Are un plan exact al locului unde trebuie căutat.

— Ai văzut planul ?

— Nu. Nu-l arată nimănui.

— Bine, dar noi l-am percheziționat și i-am luat tot ce avea, fără să găsim planul !

— Se vede că l-a ascuns bine. Cred chiar că nu-l are asupra sa. Din spusele lui se putea înțelege că l-a îngropat undeva.

Atenția ascultătorilor era îndreptată asupra vorbitorului, așa că nimeni nu se uită la Droll și la Fred, pe care cele auzite îi aduseră într-o stare de agitație extraordinară. Droll își holba ochii la Nolley, iar Fred strigă îndată ce acesta tăcu :

— El e, „colonelul“, el este ! Planul acela i-a aparținut tatălui meu !

Acum privirea tuturor se aținti asupra tînărului. Urmă un noian de întrebări, dar Droll interveni energic, spunînd :

— Să lăsăm asta acum, domnilor ! O să aflați mai încolo cum stau lucrurile. Principalul e că acum pot să vă declar că eu și cu Fred stăm în orice caz la dispoziția lui Old Firehand.

— Și eu ! strigă bătrînul din Missouri, pe un ton voios. Am dat peste o mulțime de secrete, așa că mă întreb cum o să le descurcăm. Mergeți cu toții cu noi, nu-i așa, tovarăși ?

— Da, firește, da, da ! strigară toți *rafter*-ii din jur.

— *Well !* zise Old Firehand. Deci pornim mîine dimineață. Nici nu mai trebuie să ne sinchisim de urma „colonelului“, de vreme ce știm în ce loc poate fi găsit. Îl urmărim acum prin păduri și peste prerii, peste dealuri și văi, și, la nevoie, chiar și pînă-n creierul munților, la Lacul de Argint. Ne așteaptă o viață plină de peripeții ! Să fim buni camarazi, domnilor !

CAPITOLUL V

O MAGISTRALĂ ISPRAVĂ DE INDIAN

Soarele de amiază strălucea peste Preria Vălurită. Cu mulțimea ei de coline acoperite de iarbă deasă, ce unduia în boarea blîndă, semăna cu un lac de smarald ale cărui valuri ar fi încremenit deodată. Fiecare din aceste valuri era aidoma celuilalt ca lungime, formă și înălțime, așa că, ajungînd dintr-o vale într-alta, puteai să le confunzi, crezînd că ești în aceeași vale. De jur împrejur, cît vedeai cu ochii, numai coline vălurite, pînă la orizont. Cine nu se orienta aici după compas sau după soare, trebuia să se rătăcească, așa cum se rătăcește în largul mării un novice într-o barcă.

În această pustietate verde nu părea să existe vreo viețuitoare ; numai sus, în văzduh, se roteau doi ulii negri, fără să miște aparent din aripi. Să fi fost într-adevăr singurele viețăți de pe aici ? Nu, căci se auzi fornăitul puternic al unui cal, apoi, pe după o colină se ivi un călăreț, și anume un călăreț echipat într-un fel tare ciudat.

Bărbatul avea o statură obişnuită, nici prea mare, nici prea mică, nu era nici prea gras, nici prea slab, dar părea puternic. Purta pantaloni lungi, o vestă şi un veston scurt, îmbrăcăminte confecţionată dintr-un material cauciucat, impermeabil. Pe cap avea o pălărie de plută cu o bucată de pînză la ceafă, cum poartă de obicei ofiţerii englezi din India şi în alte ţări calde. În picioare avea mocasini, ca pieile-roşii.

Acest bărbat avea ţinuta unui călăreţ exersat; faţa îi era ...ei, da, faţa era de fapt cît se poate de neobişnuită. Avea o expresie de-a dreptul prostănacă, şi asta nu numai din pricina nasului, care era făcut din două părţi total diferite. În partea stîngă era alb şi avea forma uşor coroiată a unui nas acvilin obişnuit; în partea dreaptă era gros, ca umflat, şi de o culoare care nu se putea numi nici roşie, nici vînătă. În jurul obrajilor avea o barbă olandeză, ale cărei fire lungi şi subţiri erau îndreptate înainte în dreptul gîtului, pînă în faţa bărbiei. Această barbă se sprijinea pe un guler tare şi înalt, cu cele două vîrfuri răsfrînte, iar luciul albăstriu al acestui guler trăda că omul purta rufărie de cauciuc.

De curelele scărilor de şa era legată, în dreapta şi în stînga, cîte o puşcă, iar patul puştilor prins de piciorul călăreţului, se proptea de scara de şa în formă de pantof. De-a curmezişul, în faţa şeii, se afla un sul lung de tinichea sau o capsulă, despre care era greu de ghicit la ce servea. În spate, omul purta un rucsac de piele de mărime mijlocie, iar pe acesta cîteva vase de tinichea şi sîrme de o formă ciudată. Cingătoarea era lată, de asemenea din piele, şi aducea a chimir. De acesta erau prinse mai multe săculeţe; în faţă, ieşeau din chimir plăselele unui cuţit şi a mai multor revolvere, iar în spate erau fixate de el două pungi care, în mod normal, trebuia să le iei drept cartuşiere.

Calul era o mîrţoagă obişnuită, nici prea bun, dar nici prea prost pentru ostenelile din Vestul îndepărtat. Nu se putea remarca la el nimic deosebit, afară de faptul că avea pe spate, drept cioltar, o pătură care trebuie să fi costat desigur multe parale.

Călăreţul părea să presupună că mîrţoaga lui posedă mai multă inteligenţă a preriei decît el; în orice caz, nu se vedea că l-ar fi condus într-o anumită direcţie; îl lăsa să meargă aşa cum şi încotro voia. Calul păşi prin cîteva văi, se urcă

pe o colină, coborî încetişor panta cealaltă, o dată o porni de la sine în trap, apoi merse iar la pas, într-un cuvînt, omul cu coiful de plută şi cu mutra prostănacă nu părea să aibă vreun ţel precis, în schimb, mult timp şi răgaz.

Deodată, calul se opri, ciuli urechile, iar călăreţul tresări, căci în faţa lui răsună o voce ascuţită, poruncitoare:

— Stop! Nici un pas mai departe, sau trag! Cine sînteţi, master [1] ?

Călăreţul ridică ochii, apoi se uită în jos, în urmă, la dreapta, la stînga; nu zări nici o fiinţă omenească. Dar fără a clipi măcar, scoase capacul de pe capsula lungă de tinichea în formă de sul, aşezată de-a curmezişul, în faţa şeii, o scutură pînă ieşi o lunetă, trase segmentele ei aşa încît se făcu lungă de vreo cinci picioare, închise ochiul stîng încreţind pleoapele, aşeză luneta în faţa ochiului drept, şi o îndreptă spre cer, examinîndu-l cîtva timp cu toată seriozitatea şi atenţia, pînă ce aceeaşi voce se făcu auzită din nou, de astă dată rîzînd:

— Ia mai strîngeţi-vă luneta astronomică la loc! Nu şed în lună, ci aici, jos, pe bătrîna noastră mamă ţărînă! Şi acum, spuneţi-mi, de unde veniţi?

Ascultînd comanda, călăreţul strînse luneta, o băgă în capsulă, pe care o închise cu grijă şi încetineală, ca şi cum n-ar avea nici o grabă, apoi arătă cu mîna în urma lui şi răspunse:

— De acolo.

— Asta văd şi eu, amice! Şi încotro vreţi să vă duceţi?

— Încolo! zise cel întrebat, arătînd cu mîna înainte.

— Sînteţi un băiat delicios, pe onoarea mea! rîse cel ce întreba, tot invizibil. De vreme ce vă aflaţi însă pe această binecuvîntată prerie, presupun că-i cunoaşteţi obiceiurile. Se învîrtesc pe aici atîtea scursori suspecte, încît un om cumsecade se vede silit să fie precaut la orice întîlnire. Înapoi puteţi s-o luaţi; duceţi-vă cu Domnul, dacă doriţi; dar dacă vreţi să mergeţi înainte, aşa cum se pare, atunci trebuie să ne daţi socoteală, spunîndu-ne adevărul. Deci, daţi-i drumul! De unde veniţi?

[1] Întrebuinţat în loc de „domnule", „master" e un fel de a se adresa familiar şi ar putea fi redat prin: meştere, jupîne, nene.

— De la Castelul Castlepool — răspunse cel întrebat, pe tonul unui școlar care se teme de învățătorul său sever.

— Nu cunosc așa ceva. Unde se află acest loc ?

— Pe harta Scoției — declară călărețul, în timp ce mutra lui luă o expresie și mai prostească decît înainte.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze mintea, Sir ! Ce mă privește pe mine Scoția ? Și unde vă duceți ?

— La Calcutta.

— Nu cunosc nici asta. Și unde se află acest loc frumos ?

— În India de est.

— *Lack-a day !* [1] Va să zică în această după-amiază însorită vreți să călăriți din Scoția, peste Statele Unite, pînă-n India de est ?

— Nu fac tot voiajul chiar astăzi.

— Așa ! Nici n-ar fi prea ușor ! Sînteți, prin urmare, englez ?

— *Yes.*

— Ce profesiune aveți ?

— Lord.

— Ei, drăcie ! Un lord englez cu o cutie rotundă de pălării în cap ! Trebuie să vă privesc mai de aproape. Hai, unchiule, pînă la el, că doar n-o să ne muște ! Parcă-mi vine să-i dau crezare. Ori e sărit, ori e într-adevăr un lord englez cu cinci hectolitri de spleen [2] !

Acum se iviră în vîrful colinei din față două personaje care stătuseră culcate în iarbă ; unul lung și altul foarte mărunt. Amîndoi erau îmbrăcați la fel, în haine făcute numai din piele, ca niște adevărați *westmeni ;* chiar și pălăriile lor cu boruri largi erau din piele. Cel lung stătea drept ca un par în vîrful colinei ; cel mic era cocoșat și avea un nas coroiat și îngust ca o muchie de cuțit. Puștile lor erau niște carabine vechi, foarte lungi. Cel mic și cocoșat și-o puse pe jos, cu patul puștii pe pămînt, și totuși gura țevii îi depășea pălăria cu cîțiva țoli. Părea să fie el cel care vorbea mereu în numele ambilor, căci în timp ce lunganul nu scosese încă o vorbă, continuă :

— Mai stați puțin așa, master, că de nu, tragem ! Încă n-am isprăvit cu dumneavoastră.

— Vreți să punem pariu ? întrebă englezul din vale.

---

[1] Exclamație de mirare (Ia te uită !).
[2] Plictis, urît ; prin extensie, țicneală.

— Cît ?

— Zece dolari, sau cincizeci, sau o sută de dolari, cît doriți !

— Pe ce ?

— Că vă împușc eu pe voi mai repede decît voi pe mine.

— Ați pierde pariul !

— Credeți ? *Well,* hai să punem rămășag o sută de dolari.

Duse mîna la spate, trase una din cartușiere în față, o deschise și scoase din ea cîteva bancnote. Cei doi din deal schimbau priviri mirate.

— Master — strigă cel mic — am impresia că duci cu dumneata, prin prerie, o pungă plină de bancnote !

— Cum aș putea paria dacă n-aș avea bani la mine ? Deci, o sută de dolari ați spus ? Sau vreți să puneți mai mult ?

— Noi n-avem bani.

— Nu-i nimic. Vi-i avansez eu, deocamdată, pînă mi-i puteți restitui.

Spuse acestea cu atîta seriozitate, încît lunganul inspiră adînc de mirare, iar cocoșatul strigă uimit :

— Să ne împrumutați bani pînă putem plăti ?! Sînteți deci sigur că veți cîștiga ?

— Absolut !

— Bine, master, dar ca să cîștigați, ar trebui să ne împuști mai repede decît noi pe dumneata ; fiind însă morți, nu te-am putea plăti !

— Nu face nimic ! Barem aș fi cîștigat pariul, și am atîția bani, că n-am nevoie de-ai voștri !

— Unchiule — zise mititelul către lungan, dînd din cap a nedumerire — n-am văzut de cînd sînt un tip de felul ăsta, și nici n-am mai auzit de unul la fel ! Trebuie să coborîm pînă la el, să-l vedem mai de aproape.

Coborî panta cu pași repezi, iar lunganul îl urmă țeapăn și drept ca o lumînare, de parc-ar fi înghițit un arac. Ajunși în vale, cocoșatul zise :

— Băgați banii la loc în pungă ; pariul nu poate avea loc. Și primiți un sfat de la mine : nu mai lăsați pe nimeni să vadă punga asta cu bancnote ; s-ar putea s-o regretați, sau s-o plătiți cu viața. Nu știu, zău, ce să cred despre dumneavoastră și cum să vă pricep ! Mi se pare că nu sînteți chiar

zdravăn la cap ! Hai să vă descoasem nițel. Veniți deci cu noi, numai cîțiva pași !

Întinse mîna ca să apuce calul de căpăstru ; în clipa aceea, două revolvere sclipiră în mîinile englezului, care strigă scurt și poruncitor :

— Ia mîna ori trag !

Mititelul sări înapoi speriat și voi să ridice pușca.

— Las-o jos ! Nici o mișcare, că trag !

Figura și toată ținuta englezului se schimbaseră deodată cu totul. Nu mai avea trăsăturile de prostănac de adineauri, și din ochi îi scăpăra o inteligență și o energie care-i lăsă muți pe cei doi.

— Credeți, într-adevăr, că sînt nebun ? continuă englezul. Și mă luați, într-adevăr, drept un om față de care vă puteți purta ca și cum preria ar fi a voastră ? Ei bine, vă înșelați ! Pînă acum m-ați tot întrebat, iar eu v-am răspuns. Acum însă vreau și eu să știu cu cine am de-a face. Cum vă cheamă și ce sînteți ?

Aceste întrebări erau adresate celui mic ; acesta se uită în ochii scrutători ai străinului, care îl impresionau într-un fel cu totul deosebit, și răspunse, pe jumătate furios, pe jumătate încurcat :

— Dumneata ești străin pe-aici, de aceea nu știi. Dar sîntem cunoscuți de la Mississippi pînă la Frisco (San Francisco) ca niște vînători cinstiți și maeștri în pusul curselor. Acum sîntem în drum spre munți, unde vrem să căutăm un grup de vînători de castori cu care să ne putem asocia.

— *Well !* Și numele dumneavoastră ?

— Numele noastre adevărate nu vă pot fi de nici un folos. Mie îmi zice Humply-Bill [1] fiindcă, din păcate, sînt cocoșat, fără să mor însă de supărare din pricina asta, iar tovarășul meu e cunoscut numai sub denumirea de Gunstick-Uncle [2], pentru că umblă prin lume mereu așa de țeapăn, de parc-ar fi înghițit o vergea de pușcă. Așa, acum ne cunoașteți, și o să ne spuneți și nouă adevărul despre dumneavoastră, fără să faceți glume proaste !

Englezul îi privi cu ochi pătrunzători, ca și cum ar fi vrut să-i scruteze pînă-n rărunchi, apoi trăsăturile-i luară o expresie prietenoasă ; scoase o hîrtie din geanta cu bancnote, o desfășură și le-o întinse, spunînd :

[1] Bill-Cocoșatul.
[2] Nenea Vergea-de-pușcă.

— N-am glumit ! Dat fiind că vă consider niște oameni cumsecade și de treabă, puteți să vă uitați la acest pașaport.

Cei doi îl luară și-l citiră. Schimbară priviri, apoi lunganul căscă ochii și gura cît putu de tare, iar cel mic vorbi, de astă dată pe un ton foarte politicos :

— Într-adevăr, un lord, lord Castlepool ! Bine, *my lord,* dar ce căutați dumneavoastră în prerie ? Viața vă oferă...

— *Pshaw !* îl întrerupse lordul. Ce caut aici ? Vreau să cunosc preria și Munții Stîncoși, apoi vreau să mă duc la Frisco. Am umblat peste tot prin lume, numai în Statele Unite n-am fost încă. Dar hai să mergem la caii dumneavoastră ! Fiindcă, presupun că aveți cai, deși nu i-am văzut încă.

— Bineînțeles că avem ; au rămas acolo, pe după colină, unde ne-am oprit ca să ne odihnim.

— Atunci urmați-mă !

Judecînd după tonul său, el era acum cel care avea să le dicteze ce să facă. Descălecă și o luă înainte, prin vale ; pe după colină, pășteau doi cai de felul celor cărora, în mod vulgar, li se spune gloabe sau mîrțoage. Între timp, calul lordului îl urmă ca un cățel. Cei doi încercară să se apropie de el ; dar calul necheză furios și dădu din copite spre ei, ca să-i alunge.

— Ce viperă ! zise Humply-Bill. Pare să fie nesociabil.

— Ba nu — răspunse lordul. Dar știe că nu sînt încă în relații de rubedenie cu voi, așa că nu vrea să se împrietenească deocamdată nici el cu caii voștri.

— Să fie, într-adevăr, atît de deștept ? Ce-i drept, nu se prea cunoaște. Pare să fi fost un cal de plug.

— Ho-ho ! E un veritabil Husahn [1] din Kurdistan, dacă-mi dați voie !

— Așa ! Și unde se află țara asta ?

— Între Persia și Turcia. Am cumpărat animalul eu însumi acolo și l-am dus acasă.

Spuse aceasta cu atîta indiferență, de parc-ar fi la fel de ușor să duci un cal din Kurdistan în Anglia și de acolo, peste ocean, în Statele Unite, ca și să iei un canar din munții Harz și să-l duci în pădurea din Turingia. Cei doi vînători

[1] Armăsar.

schimbară din nou priviri, pe furiș. Englezul însă se așeză comod în iarbă, pe locul unde stătuseră și adineauri. Acolo se afla o pulpă de căprioară, începută, friptă cu o zi înainte. Scoase cuțitul, își tăie o bucată zdravănă și începu să mănînce, ca și cum carnea n-ar fi fost a lor, ci a lui.

— Așa e bine ! observă cocoșatul. În prerie nu se fac fasoane.

— Nici nu fac — răspunse englezul. Dacă ieri ați vînat voi pentru voi și pentru mine, azi sau mîine vînez eu pentru toți.

— Zău ? Sînteți deci de părere, *my lord*, că mîine vom mai fi împreună ?

— Mîine, și încă multă vreme. Pariem ? Pun zece dolari și chiar mai mult, dacă vreți.

Puse mîna pe punga cu bani.

— Lăsați bancnotele la locul lor — răspunse Humply. Noi nu pariem.

— Atunci stați jos, aici, lîngă mine ! Am să vă explic.

Se așezară pe jos în fața lui. Englezul îi mai examină o dată cu privirea sa scrutătoare, apoi zise :

— Am venit pe apă, pe Arkansas în sus, și m-am dat jos la Mulvane. Acolo aveam de gînd să angajez un ghid sau doi, dar nu am găsit nici unul care să-mi placă. Nu erau decît niște haimanale, nenorociții ! Am luat-o deci călare singur, spunîndu-mi că adevărații oameni de prerie se găsesc, probabil, numai în prerie. Acum v-am întîlnit pe voi și-mi place de voi. Vreți să mergeți pînă la Frisco ?

— Ne-o spuneți cu atîta calm, de parc-ar fi vorba de o cale de o zi !

— E o cale de făcut călare. Că ține o zi sau un an, e indiferent.

— Ei, da ! Dar aveți o vagă idee despre ce ni se poate întîmpla pe drum ?

— Sper s-o aflu.

— Nu vă doriți prea multe ! De altfel, nu putem veni. Noi nu sîntem așa de bogați cum păreți să fiți dumneavoastră ; trăim din vînătoare și nu putem, prin urmare, să întreprindem o escapadă de luni de zile pînă la Frisco.

— Vă plătesc.

— Așa ? Ei, atunci s-ar putea discuta.

— Știți să trageți cu pușca ?

Cocoșatul îi aruncă lordului o privire aproape compătimitoare, spunînd :

— Un vînător din prerie să nu știe să tragă ! E mai rău decît să întrebați dacă un urs știe să devoreze. Ambele se înțeleg de la sine și sînt la fel de firești ca și cocoașa mea.

— Totuși, aș vrea să facem o încercare. Puteți să-i doborîți pe ulii de colo, sus ?

Humply măsură din ochi înălțimea în care se legănau cele două păsări și răspunse :

— De ce nu ! Cu puștile astea de duminică, ale dumneavoastră, sigur că n-ați putea s-o faceți ca noi. Arătă spre calul lordului. Cele două puști erau atîrnate și acum de curelele scărilor ; erau lustruite, așa încît păreau noi, lucru nesuferit pentru un *westman*.

Acesta se sculă, ridică pușca, ochi scurt și trase. Se văzu că unul din ulii primise o lovitură ; bătu din aripi, încercînd să se mențină sus, dar în zadar ; fu nevoit să coboare, întîi încet, apoi mai repede ; în cele din urmă, strînse aripile și căzu la pămînt vertical, ca un bulgăre greu.

— Ei, *my lord*, ce mai ziceți ? întrebă țintașul.

— Nu e rău — fu răspunsul, destul de rece.

— Cum ? Nu e rău ? Atît ? Gîndiți-vă la ce înălțime era, și că glonțul a nimerit pasărea din plin, căci a murit încă în aer ! Orice cunoscător ar fi zis că e o lovitură de maestru.

— *Well*, acum al doilea ! zise lordul, dînd din cap spre vînătorul înalt, fără să ia în seamă reproșul celui mic.

Gunstick-Uncle se ridică de pe jos țeapăn, se sprijini cu stînga pe pușca sa lungă, ridică mîna ca cineva care recită o poezie, îndreptă privirea spre cer și uitîndu-se la celălalt uliu, declamă pe un ton patetic :

— Cînd acvila rotind străbate văzduhul/spre văi și spre rîpe adînci, cu gînd după hoituri parfumate privind/eu trag un glonț și ea își dă duhul.

Recitînd aceste versuri, stătea drept și țeapăn ca un țăndărică. Pînă acum nu scosese o vorbă, cu atît mai puternică impresie urma să facă acest poem sublim ; cel puțin așa credea el, de aceea lăsă brațul jos și întorcîndu-se spre lord, se uită la el plin de mîndrie și așteptare. Englezul își reluase de mult

mutra de prostănac ; acum trăsăturile i se schimonosiră, de parcă rîsul ar fi avut de luptat cu plînsul.

— Aţi auzit, *my lord* ? întrebă cocoşatul. Ei, da, Gunstick-Uncle e un tip remarcabil. A fost cîndva actor şi mai e şi acum poet. E scump la vorbă, dar cînd deschide gura o dată, vorbeşte ca îngerii, adică în versuri.

— *Well !* făcu englezul, dînd din cap. Că vorbeşte în versuri sau în salată de castraveţi, nu e treaba mea, ci a lui ; dar oare ştie să tragă ?

Poetul lungan se strîmbă trăgînd colţul gurii pînă aproape de urechea dreaptă, şi-şi zvîrli mîna departe, în aer, ceea ce voia să fie un semn de dispreţ. Apoi îşi ridică arma ca să ochească, dar o lăsă iar jos. Scăpase momentul potrivit, căci în timpul efuziunii sale poetice, uliul-femelă, speriată de moartea bărbătuşului, se hotărîse s-o şteargă. Pasărea se depărtase mult.

— E imposibil de nimerit ! zise Humply. Nu crezi şi tu, Uncle ?

Cel întrebat ridică ambele mîini spre cer, înspre punctul unde se zărea uliul, şi răspunse pe un ton de parc-ar fi vrut să trezească morţii din groapă :

— Îl poartă aripile / peste munţi şi văi, / îşi savurează clipele / că a scăpat de călăi ! Şi cine vrea să-l prindă / în zbor după el s-o întindă !

— Prostii ! strigă lordul. Credeţi, într-adevăr, că nu mai poate fi nimerit ?

— Da, Sir — răspunse Humply. Nici un *westman* n-ar mai fi în stare să-l dea jos acum.

— Aşa ! În timp ce scoase această vorbă, pe faţa lordului se ivi o tresărire ca o străfulgerare. Se duse repede la calul său, desfăcu una din puşti din cureaua scării de şa, scoase piedica, duse arma la ochi, apăsă trăgaciul, totul într-o clipită, lăsă arma jos, se aşeză la loc, puse mîna pe pulpa de căprioară ca să-şi mai taie o bucată, şi zise :

— Ei, s-a putut nimeri, sau ba ?

Feţele celor doi vînători exprimau cea mai adîncă mirare şi chiar admiraţie. Pasărea fusese nimerită, şi chiar din plin, căci se prăbuşea cu o viteză crescîndă, într-o spirală ce se tot îngusta pe măsură ce se apropia de pămînt.

— *Wonderful* [1] ! strigă Humply, absolut entuziasmat. *My lord,* dacă asta n-a fost pură întîmplare...

Se întrerupse. Se întorsese spre englez şi văzu că acesta şedea pe jos, mestecînd, cu spatele în direcţia spre care trăsese atît de magistral. Era de necrezut !

— Bine, *my lord* — continuă apoi — dar întorceţi-vă ! Nu numai că aţi nimerit uliul, dar chiar l-aţi lovit în plin !

— Ştiu — replică englezul, băgînd în gură o bucată de carne, fără să se întoarcă.

— Dar nici n-aţi stat să vedeţi !

— Nu era nevoie ; tot ştiam. Glonţul meu nu dă greş niciodată.

— Dar atunci sînteţi un om care, cel puţin în ce priveşte trasul cu puşca, poate să se măsoare cu *westmenii* noştri cei mai renumiţi, cu un Winnetou, cu un Old Firehand sau cu Old Shatterhand ! Nu-i aşa, Uncle ?

Faimosul Nenea Vergea-de-puşcă se aşeză din nou în postură de recitant şi răspunse, gesticulînd cu amîndouă mîinile :

— Uliul se prăvale, / ţintaşul colosal e ! / Gloria toată i-o cedez...

— Şi să mai fabric versuri încetez ! îl întrerupse englezul. La ce aceste rime şi toată zarva ? Am vrut să ştiu ce fel de trăgători sînteţi. Acum aşezaţi-vă la loc şi hai să ne continuăm tratativele. Va să zică, veniţi cu mine, iar eu vă plătesc călătoria. De acord ?

Cei doi se uitară unul la altul, dădură din cap şi acceptară cu hotărîre.

— *Well !* Şi cît cereţi ?

— Păi, *my lord,* cu întrebarea asta ne-aţi încurcat. N-am fost niciodată în serviciul cuiva, şi în cazul unor *scouts* [2] ce urmează să fim, nu se prea poate vorbi de o aşa-zisă plată.

— *All right !* Nu sînteţi lipsiţi de mîndrie, şi asta-mi place. Nu poate fi vorba aici decît de un onorariu, la care aş adăuga, dacă sînt mulţumit de serviciile voastre, o gratificaţie. Am venit aici ca să trăiesc aventuri, ca să văd vînători vestiţi, prin urmare vă fac următoarea ofertă : vă plătesc cincizeci de dolari pentru fiecare aventură pe care o trăim împreună.

---

[1] Minunat ! (în limba engleză în text).
[2] Ghizi, cercetaşi (în limba engleză în text).

— Sir — zise Humply rîzînd — atunci o să ne îmbogățim, fiindcă nu ducem lipsă de aventuri pe-aici ; de trăit, le trăiește fiecare, dar dacă le supraviețuiește, asta-i întrebarea. În privința asta, n-o să vă deziluzionăm ; dar pentru un străin e mai nimerit să se ferească de aventuri în loc să le caute.

— Dar eu le vreau ! Ați înțeles ? Și vreau să întîlnesc vînători celebri. Ați pomenit adineauri trei nume pe care le-am auzit de multe ori. Pentru fiecare dintre acești trei vînători vă plătesc, dacă-i întîlnim, o sută de dolari.

— Mii de draci ! Aveți chiar atîta bănet în buzunar, *my lord ?*

— Am cît îmi trebuie la drum. Banii îi primiți abia la Frisco, la bancherul meu. Vă convine așa ?

— Da, cu plăcere ! Poftim, batem palma !

Amîndoi strînseră mîna englezului. Apoi acesta trase în fața sa o a doua pungă, pe care o avea la spate, o deschise și scoase din ea un fel de carte.

— Am aici un caiet de însemnări în care notez tot — le explică. Acum am să deschid un cont pentru fiecare dintre voi și am să pun deasupra capului și numele lui.

— Capul ? întrebă cocoșatul, uimit.

— Da, capul ! Ia stați puțin nemișcați, așa cum ședeți acum !

Deschise caietul legat și luă un creion. Văzură că ba se uită la ei, ba se uită în jos, la hîrtie, mișcînd între timp creionul. După cîteva minute le arătă ce desenase ; se recunoscură în schițele reușite și-și văzură numele pus dedesubt.

— Pe foile astea se va nota încetul cu încetul cît vă voi datora — le explică. Dacă mă prăpădesc, luați însemnările cu voi la Frisco și le arătați bancherului, al cărui nume îl scriu aici ; el o să vă înmîneze imediat și fără dificultăți suma respectivă.

— Asta-i un aranjament minunat, *my lord !* zise Humply. Dar nu dorim de loc ca... *behold* [1] *!* Uncle, ia uită-te la caii noștri ! Dau din urechi și-și umflă nările. Trebuie să fie ceva străin prin apropiere. Preria Vălurită e periculoasă. Dacă te urci pe coline, poți fi văzut, iar dacă rămîi în vale, nu poți să observi venirea vreunui dușman. Am să mă urc să văd.

— Vin și eu — declară lordul.

---

[1] Atenție ! (în limba engleză în text).

— Rămîneți mai bine aici, Sir ! Ați putea să-mi încurcați socotelile.

— *Pshaw !* N-am să încurc nimic !

Cei doi se urcară din vale în vîrful colinei. Cînd ajunseră aproape de culme, se culcară și continuară urcușul în patru labe, cu prudență, pînă sus. Iarba le ascundea trupurile, iar capul îl țineau ridicat numai cît era strict necesar ca să se poată uita în jur.

— Hm, pentru un începător, Sir, nu vă apucați prea prost de treabă ! zise Humply. Zău că nici eu n-aș prea putea s-o fac mai bine ! Dar îl vedeți pe omul acela, pe a doua colină, drept înainte ?

— *Yes* ! Pare să fie un indian, nu ?

— Da, e o piele-roșie. De-aș avea... ah, Sir, duceți-vă pînă jos să aduceți luneta, ca să disting trăsăturile acestui om !

Lordul făcu ce i se ceruse.

Indianul zăcea în iarbă, pe colina în chestiune, și se uita cu atenție spre răsărit, unde nu se vedea însă nimic. Din cînd în cînd, își îndrepta bustul, înălțîndu-se, ca să-și lărgească orizontul, lăsîndu-l să recadă de fiecare dată, în grabă. Dacă aștepta pe cineva, acesta nu putea fi decît o ființă dușmănoasă.

Acum sosi lordul cu luneta, o potrivi și o dădu cocoșatului. Tocmai în clipa în care acesta puse luneta la ochi și prinse imaginea în lentilă, indianul privi o clipă înapoi, în așa fel încît i se putea vedea fața. Humply puse îndată luneta la o parte, sări în picioare așa încît să i se poate vedea toată statura din punctul unde era indianul, făcu mîinile pîlnie în fața gurii și strigă cît putu :

— *Menaka șeha, Menaka șeha !* Fratele meu să vină la prietenul său alb !

Indianul se întoarse brusc, îl recunoscu pe cocoșatul care-l strigase și se dădu jos îndată din vîrful colinei, dispărînd în vale.

— Acum, *my lord,* o să aveți în curînd de plătit primii cincizeci de dolari — zise Humply către englez, lăsîndu-se iar pe vine.

— O să avem o aventură ?

— Foarte probabil, fiindcă nu e nici o îndoială că șeful de trib pîndea niște dușmani.

— E o căpetenie ?

— Da, e un tip straşnic, acest şef Osaga. Uncle şi cu mine am fumat cu el pipa păcii şi a frăţiei şi sîntem deci obligaţi să-l ajutăm.

— *Well !* Atunci doresc să se aştepte la sosirea nu numai a unui, ci a mai multor adversari !

— Nu vorbiţi de dracu', că ne pomenim cu el ! Asemenea dorinţe sînt primejdioase, fiind din acelea care se împlinesc prea uşor. Hai să coborîm ! Uncle o să fie bucuros, dar şi mirat că această căpetenie se află prin regiunea asta.

— Cum ziceai că-l cheamă ?

— În limba osaga, Nenaka-şeha ; asta înseamnă Soare-bun sau Soare-mare. E un războinic foarte viteaz şi încercat, şi în fond nu e un duşman al albilor, deşi osagii fac parte dintre triburile siuxilor încă neîmblînziţi.

Ajunşi în vale, îl găsiră pe Uncle într-o poză ţeapănă, teatrală. Auzise totul şi luase această poză pentru a-l saluta pe prietenul său roşu cu cît mai multă demnitate. După cîtva timp, caii începură să fornăie, şi îndată după aceea îl văzură venind pe indian. Era în plină maturitate şi purta îmbrăcămintea obişnuită, de piele, a indienilor, ruptă însă pe alocurea, şi pe ici, pe colo, mînjită cu sînge proaspăt. N-avea arme. Pe fiecare obraz avea un tatuaj care reprezenta un soare. La încheieturile mîinilor, pielea era julită ; se vedea că fusese legat şi că rupsese curelele. Era limpede că evadase şi că era urmărit.

În pofida primejdiei care-l păştea şi care putea fi foarte aproape, indianul se apropie încet, dădu mîna cu cei doi vînători fără a-l lua în seamă, pentru moment, pe englez, şi exprimîndu-se într-o engleză cursivă, vorbi pe tonul cel mai calm :

— Am recunoscut îndată vocea şi silueta prietenului şi fratelui meu şi mă bucur să vă pot saluta.

— Şi noi ne bucurăm la fel ; cred că eşti convins — răspunse Humply.

Lunganul de Uncle întinse amîndouă mîinile peste capul indianului, ca şi cum ar fi vrut să-l binecuvînteze, şi strigă :

— Bun venit şi bună cale / îţi urăm în astă vale, / mare şef şi om stimat ! / Printre prieteni şezi la sfat / şi consumă făr' de zăbavă / acest rest de căprioară.

Arătă spre locul din iarbă unde zăcea ce mai lăsase lordul din pulpa de vînat, şi anume osul cu cîteva fibre de carne care nu se putuseră îndepărta cu cuţitul.

— Taci, Uncle — îi porunci Humply — acum chiar că nu e momentul să faci poezii ! Nu vezi în ce stare se află căpetenia ?

— Legat, dar evadat, / spre fidelii săi şi-a luat / el zborul neînfricat — răspunse fostul actor, declamînd în continuare.

Cocoşatul îi întoarse spatele şi, făcînd un gest spre lord, îi spuse indianului :

— Această faţă-palidă e un maestru al tirului şi un nou prieten al nostru. Ţi-l recomand ţie şi tribului tău.

Atunci indianul dădu mîna şi cu englezul, răspunzînd :

— Sînt prietenul oricărui alb bun şi cinstit. Dar hoţii, ucigaşii şi profanatorii de morminte să fie mîncaţi de tomahawk !

— Ai întîlnit oameni atît de răi ? se interesă Humply.

— Da. Rog pe fraţii mei să-şi ţină puştile pregătite pentru cei care mă urmăresc şi care ar putea sosi dintr-o clipă într-alta, deşi nu i-am zărit. Ei vor fi călare, iar eu trebuie să umblu pe jos ; dar picioarele Bunului-Soare sînt iuţi şi neobosite ca ale cerbului pe care nici un cal nu-l ajunge din urmă. Am ocolit mult şi am umblat şi în cerc, de multe ori am mers şi de-a-ndăratelea. Mi-au pus gînd rău.

— Sînt mulţi la număr ?

— Sînt mulţi de tot ; mai multe sute de oameni răi, din aceia pe care feţele-palide le numesc *„tramps"*.

— *Tramps ?* Cum au ajuns aici şi ce caută în aceste ţinuturi îndepărtate ? Şi unde se află ?

— Într-un colţ de pădure care se cheamă Osaga-nook, dar căruia noi îi zicem „colţul crimei", pentru că cel mai vestit şef al nostru a fost omorît acolo cu războinicii săi cei mai viteji, prin vicleşug. În fiecare an, cînd luna e plină a treisprezecea oară, cîţiva trimişi ai tribului nostru vizitează acest loc, pentru a executa în jurul mormintelor eroilor noştri căzuţi dansul morţii. Aşa am părăsit şi eu anul acesta, împreună cu doisprezece războinici, păşunile noastre, ca să ne ducem la Osaga-nook. Am sosit acolo alaltăieri şi ne-am aşezat tabăra în apropierea mormintelor. Azi am ţinut festivitatea. Pusesem doi paznici, cu toate acestea cîţiva oameni albi au reuşit să se apropie de noi neobservaţi. Pesemne că au văzut urmele lăsate de

pașii noștri și ai cailor, și în timpul dansului au tăbărît atît de brusc asupra noastră, încît nu ne-am putut opune decît cîteva clipe. Erau cîteva sute la număr ; noi am ucis pe cîțiva dintre ei ; ei au împușcat opt dintre-ai noștri ; eu și ceilalți patru am fost prinși și legați. Am aflat că în seara asta urma să fim schingiuiți la focul de tabără și apoi arși. S-au așezat pe lîngă morminte și m-au izolat de războinicii mei, ca să nu pot vorbi cu ei. M-au legat de un copac și au pus pe un alb să mă păzească ; dar cureaua cu care eram legat era prea slabă ; am rupt-o. E drept că mi-am tăiat carnea adînc, dar am scăpat și am profitat de o clipă în care paznicul s-a îndepărtat puțin, ca să mă strecor nevăzut.

— Și cei patru tovarăși ai tăi ?

— Sînt încă acolo. Sau crezi că ar fi trebuit să-i caut ? Nu aș fi putut să-i salvez, ci aș fi pierit o dată cu ei. Am hotărît să mă duc în grabă la ferma lui Butler, proprietarul ei fiind prieten cu mine, ca să aduc ajutor de acolo.

— Aproape exclus — fu de părere Humply-Bill, clătinînd din cap. De la Osaga-nook pînă la ferma lui Butler sînt vreo șase ore de drum călare ; cu un cal prost faci chiar mult mai mult. Cum poți atunci să te și înapoiezi pînă seara, cînd tovarășii tăi urmează să moară ?

— Picioarele Bunului-Soare sînt la fel de iuți ca ale unui cal — răspunse căpetenia, sigur de sine. Evadarea mea o să aibă ca urmare amînarea execuției, spre a face tot posibilul ca să fiu prins din nou. Așa că ajutorul ar sosi probabil totuși la timp.

— Concluziile pe care le tragi pot fi juste sau nu. Bine că ne-ai întîlnit, așa nu mai e nevoie să alergi pînă la ferma lui Butler ; o să mergem cu tine ca să-i eliberăm pe tovarășii tăi.

— Fratele meu alb e într-adevăr gata să facă acest lucru ? întrebă indianul, cu vocea vibrînd de bucurie.

— Firește ! Ce alta am putea face ? Osagii sînt doar prietenii noștri, pe cînd vagabonzii sînt dușmanii oricărui om cumsecade !

— Dar sînt foarte mulți, sînt atîția, iar noi n-avem cu toții, laolaltă, decît opt brațe !

— *Pshaw !* Patru capete șirete pot să îndrăznească să se apropie tiptil de o hoardă întreagă de vagabonzi, ca să scoată din ghearele lor cîțiva prizonieri. Tu ce zici de asta, Uncle ?

Tot țeapăn de parc-ar fi înghițit un par, acesta întinse brațele în lături, închise ochii și strigă :

— Plec cu plăcere și muniții / acolo unde stau bandiții / și fără frică și ezitare / le scot pe-ai noștri frați din gheare.

— Bun ! Dar dumneavoastră, *my lord ?*

Englezul își scosese carnetul mare pentru a nota numele căpeteniei ; îl puse acum la loc, în buzunar, și zise :

— Firește că vin și eu ! Doar e o aventură !

— Dar una foarte periculoasă, Sir !

— Cu atît mai bine ! Atunci dau zece dolari în plus, va să zică șaizeci. Dar dacă vrem să pornim călare, trebuie să procurăm un cal pentru Bunul-Soare.

— Așa e — zise cocoșatul, privindu-l scrutător. Și de unde, mă rog, ați scoate unul ?

— Firește că de la urmăritorii lui, care, ținîndu-se strîns după el, sînt probabil destul de aproape.

— Foarte just, foarte just ! Nu sînteți un tip de lepădat, Sir, și mă gîndesc că o să ne învățăm unul cu altul destul de ușor. Ar mai fi de dorit ca prietenul nostru roșu să aibă și o armă.

— Îi cedez eu una din puștile mele. Iat-o, poftim ! Am să-i explic cum funcționează. Și acum, nu mai avem vreme de pierdut, trebuie să ne așezăm în așa fel încît urmăritorii, o dată sosiți aici, să fie încercuiți din toate părțile.

Expresia de uimire de pe fața mititelului deveni tot mai pronunțată. Îl măsură pe englez cu o privire întrebătoare și zise :

— Vorbiți exact ca un vînător vechi și plin de experiență, Sir ! Și cum vă gîndiți să ne apucăm de treaba asta ?

— Foarte simplu. Unul dintre noi rămîne aici, pe dealul pe care am fost noi doi adineauri. Acesta îi primește pe tipi exact așa cum m-ați primit voi doi pe mine. Ceilalți trei se duc, formînd un arc, și se urcă pe cele trei coline învecinate. Cînd tipii sosesc, ei se vor afla între cele patru coline ocupate, și noi îi avem în mînă, putem să-i curățăm, căci sus sîntem adăpostiți, pe cînd ei nu văd din noi decît fumul împușcăturilor noastre.

— Vorbiți într-adevăr ca din carte, *my lord !* Spuneți drept, vă aflați într-adevăr pentru prima oară în prerie ?

— E chiar așa. Dar am mai fost și eu în alte locuri, unde nu e necesară tot atîta precauție. Doar am mai vorbit despre asta !

— *Well!* Văd că n-o să ne prea dați de furcă, ceea ce mă bucură. Mărturisesc că aveam de gînd să fac exact aceeași propunere. Ești de acord, bătrîne Uncle ?

Țeapănul făcu un gest teatral și răspunse :

— Da, da, vor fi încercuiți / Și toți laolaltă omorîți.

— Bun, ei, atunci eu stau pe-aici, ca să le adresez cuvîntul de îndată ce se vor ivi. *My lord* se duce spre dreapta ; tu te duci spre stînga, iar căpetenia se postează pe colina cea mai din față. În felul acesta o să-i avem în mijlocul nostru, iar dacă-i omorîm sau nu, asta va depinde întru totul de felul în care se vor comporta. O să vorbesc cu ei destul de tare ca să puteți auzi cu toții fiecare cuvînt ; în felul acesta veți ști ce avem de făcut. Dacă împușc pe vreunul din ei, acesta să fie semnul sigur că aveți de tras asupra celorlalți. Nu trebuie să ne scape nici unul. Gîndiți-vă că au omorît opt osagi, fără să fi fost tratați de ei cu dușmănie înainte ! Dar cruțați caii ; avem nevoie de ei. Și acum, înainte, domnilor ! Cred că nu trebuie să mai zăbovim !

Se urcă pe dealul cel mai apropiat și se culcă în iarbă, acolo unde fusese înainte cu englezul și-l observase pe indian. Ceilalți trei dispărură într-o parte și-ntr-alta, prin văi. Caii rămaseră ascunși unde fuseseră. Lordul luase luneta cu el.

Trecu poate un sfert de oră fără să se poată observa că s-ar apropia vreo ființă omenească. Apoi se auzi de pe colina ocupată de englez un strigăt puternic :

— Atenție, vin !

— Liniște ! răspunse cocoșatul mai încet.

— *Pshaw!* Nu ne pot auzi, sînt cam la o milă depărtare.

— Unde ?

— Drept spre răsărit. Am văzut prin lunetă doi tipi stînd pe o colină și privind încoace, ca să încerce să-l zărească pe șeful de trib. Se vede că au lăsat caii în vale.

Iar mai trecu o bucată de vreme ; apoi se auziră copitele cailor care se apropiau. În valea din fața cocoșatului se zăriră doi călăreți ; erau foarte bine înarmați, aveau cai buni și țineau ochii aplecați spre urmele căpeteniei. După ei se mai iviră alți doi și apoi încă unul ; erau deci cinci urmăritori.

Cînd ajunseră în mijlocul văii, aflîndu-se deci între cei patru oameni ascunși, Bill strigă înspre ei :

— Stop, domnilor ! Nici un pas înainte, sau o să-mi auziți pușca vorbind !

Se opriră surprinși și se uitară în sus, fără însă a zări pe cineva, deoarece cocoșatul stătea culcat în iarba înaltă. Dar ascultară de comandă, iar cel care era mai în față răspunse :

— Ce dracu' ! Ce fel de tîlhari de drumul mare se află pe-aici ? Arătați-vă, să vă vedem, și spuneți-ne ce drept aveți să ne opriți ?

— Dreptul oricărui vînător care se întîlnește cu străini.

— Și noi sîntem vînători ! Dacă ești un tip cinstit, arată-te !

Cei cinci *tramp*-i luaseră armele în mînă ; nu aveau de loc aerul pașnic ; totuși, mărunțelul răspunse :

— Sînt un om cinstit și pot să mă arăt ! Iată-mă !

Sări în picioare, așa încît i se văzu toată statura, ținînd însă ochii îndreptați cu atenție și vigilență asupra lor.

— *Zounds!* făcu unul dintre ei. Dacă nu mă-nșel, e Humply-Bill !

— Așa mi se spune, e adevărat.

— Atunci e și Gunstick-Uncle prin apropiere ; ăștia doi sînt nedespărțiți.

— Va să zică, ne cunoașteți ?

— Cred și eu ! Am o vorbuliță cu dumneata din vremuri mai vechi.

— Dar eu nu te cunosc !

— Se poate, fiindcă nu m-ai văzut decît de la distanță. Băieți, tipul ăsta ne stă în cale ; ba, îmi vine să cred că s-a aliat cu indianul. Ia să-l doborîm de-acolo !

Îl ochi pe cocoșat și trase. Bill căzu iute ca fulgerul în iarbă, ca și cum ar fi fost lovit de glonț.

— *High-day,* strașnic am țintit ! strigă omul. Acum mai avem de isprăvit cu Gunstick...

Nu apucă să-și termine fraza. Bill se aruncase pe jos de bună voie, ca să nu-l nimerească ; acum ieșiră două fulgere, unul după altul, din cele două țevi ale puștii sale, și cîteva clipe mai tîrziu răsunară și împușcăturile celorlalți trei. Cei cinci vagabonzi căzură de pe caii lor, iar cei patru învingători coborîră de pe coline în vale, pentru a împiedica pe cei cinci cai s-o ia la goană. Îi examinară pe bandiți.

— E o treabă făcută cum trebuie. Nici un glonţ nu a nimerit alături ! Moartea a fost instantanee !

Căpetenia osagilor îi cercetă pe cei doi bărbaţi pe care-i împuşcase el, ţintindu-le fruntea. Văzu găurile pe unde pătrunseseră gloanţele, aproape de rădăcina nasului, şi se adresă lordului :

— Puşca fratelui meu e de calibru foarte mic, dar e un gun excelent, pe care te poţi bizui.

— Te cred — răspunse englezul, dînd din cap. Am comandat ambele puşti special pentru prerie.

— Fratele meu, dacă vrea, să mi-o vîndă pe asta ! Îi dau o sută de blăni de castor pentru ea.

— Nu e de vînzare.

— Atunci îi dau o sută cincizeci.

— Nici atunci.

— Nici pentru două sute ?

— Nu, nici chiar dacă blănurile de castor ar fi cît o piele de elefant, fiecare.

— Atunci îi ofer preţul cel mai mare din cîte există ; îi dau în schimb cel mai bun cal de călărie al osagilor !

Se putea vedea, după expresia feţei sale, că e încredinţat de a fi făcut o ofertă nemaipomenită, dar lordul clătină din cap, în semn că nu vrea, şi zise :

— Lord Castlepool nu face schimb şi nu vinde niciodată. Ce să fac cu calul acela, de vreme ce al meu e cel puţin la fel de grozav ca şi cel despre care vorbeaţi ?

— Nici un cal al preriei nu-l întrece pe al meu. Dar cum nu-l pot sili pe fratele meu alb să-mi vîndă puşca sa, i-o înapoiez. Aceşti morţi au mai multe arme decît am eu nevoie.

Restitui arma, făcînd însă o mină care exprima cel mai intens regret. Toate lucrurile folositoare din posesia morţilor fură luate. În timp ce le scotoceau prin buzunare, în căutarea unor asemenea obiecte, Bill remarcă :

— Tipul ăsta mă cunoştea. Eu, însă, nu-mi amintesc că l-aş fi văzut vreodată. O fi cum zice el. Cine ştie cîte mîrşăvii am împiedicat prin faptul că i-am omorît ! Acum şi căpetenia poate umbla călare, şi mai rămîn patru cai fără călăreţi, tocmai cît ne trebuie pentru cei patru osagi pe care vrem să-i eliberăm.

— Acum o pornim călare înspre *tramp*-i ? întrebă englezul.

— Bineînţeles ! Cunosc regiunea asta şi ştiu că nu putem ajunge la Osaga-nook înainte de înserat, de vreme ce nu putem s-o luăm direct într-acolo, ci trebuie să facem un înconjur, ca să ne apropiem de ei dinspre pădure.

— Dar cadavrele astea ?

— Le lăsăm pur şi simplu să zacă. Sau poate aveţi chef să construiţi pentru nemernicii ăştia un monument funerar, poate un mauzoleu ? Las' să le fie mormîntul în stomacul vulturilor şi al coioţilor ; mai mult nu li se cuvine !

Cuvintele acestea erau poate dure şi necreştineşti, dar Vestul sălbatic îşi are felul său propriu de a fi sensibil ; într-o regiune unde moartea şi pieirea te pîndesc din toate părţile, omul e adesea silit să aibă consideraţie întîi şi întîi faţă de sine însuşi, evitînd tot ce i-ar putea periclita siguranţa personală.

Legară caii liberi unii de alţii, urcară în şa şi o porniră întîi drept spre nord, pentru a coti mai încolo, spre est. Căpetenia îi conducea. Toată după-amiaza trecură mereu prin Preria Vălurită, deschisă. Cînd soarele era spre scăpătat, zăriră în depărtare o geană întunecată de pădure, şi osagaul explică :

— Acolo e fundul pădurii. Partea din faţă e scobită şi formează un unghi sau un colţ, acela pe care-l numim colţul crimei, şi unde se află mormintele războinicilor noştri răpuşi. După ce intrăm în pădure, mai avem de mers vreun sfert de oră ca să ajungem la tabăra *tramp*-ilor.

Auzind acestea, Bill îşi opri calul, descălecă şi se aşeză în iarbă, fără a scoate un cuvînt. Uncle şi cu indianul îi urmară exemplul, ca şi cum ar fi fost vorba de un lucru de la sine înţeles. Atunci, englezul descălecă şi el, dar ceru lămuriri.

— Mă gîndesc că nu e bine să pierdem din timp. Cum putem să-i scăpăm pe osagi, dacă ne aşezăm aici şi stăm cu mîinile în sîn ?

— E o întrebare cu totul greşit pusă, Sir ! răspunse cocoşatul. Credeţi că banditii stau liniştiţi în tabăra lor ?

— Nu prea.

— Ba chiar sigur că nu ! Trebuie să mănînce şi ei, deci trebuie să umble după vînat. Se răzleţesc prin pădure. Acolo, pe unde intrăm noi, pădurea nu e mai lată decît cale de un sfert de oră, şi e de presupus că tocmai acolo se află oameni de-ai lor, care ar putea să ne vadă venind. Prin urmare, sîntem nevoiţi să aşteptăm aici pînă se-ntunecă ; atunci indivizii se

vor fi retras în tabăra lor, iar noi putem ajunge în pădure neobservaţi. Vă daţi seama că-i aşa ?

— *Well !* făcu lordul aşezîndu-se acum şi el. N-aş fi crezut că pot fi atît de prost !

— De, eraţi în stare să mergeţi înainte, drept în ghearele drăguţilor de ei, iar noi, Uncle şi cu mine, puteam să vă ducem jurnalul de călătorie la Frisco fără să căpătăm măcar un dolar.

— Fără să căpătaţi nimic ? ! Dar de ce ?

— Pentru că aventura noastră nu e încă trăită complet.

— Ba am trăit-o ! A şi avut loc şi e înregistrată. Întîlnirea cu căpetenia osagilor şi împuşcarea celor cinci bandiţi a fost o aventură completă care face cincizeci de dolari. Figurează de pe acum în caiet. Eliberarea osagilor e o altă aventură.

— Tot pentru cincizeci de dolari ?

— *Yes.*

— Ei, atunci notaţi, Sir, notaţi mereu ! zise Bill rîzînd. Dacă descompuneţi fiecare păţanie în atîtea şi atîtea subaventuri, o să aveţi să ne daţi la Frisco atîta bănet că n-o să ştiţi de unde să-l luaţi !

— O să ajungă cît am — zise lordul zîmbind. Pot să vă plătesc fără să fiu nevoit să vînd castelul Castlepool.

Soarele dispăru, iar umbrele amurgului se furişară peste văile unduioase, urcînd tot mai sus pe flancul colinelor, inundîndu-le şi pe acestea şi învăluind în cele din urmă tot pămîntul cu o mantie sumbră. Şi cerul era întunecos, fără stele.

Acum porniră ; dar nu înaintară călare chiar pînă în pădure. Prudenţa cerea să lase caii pe cîmp. Orice *westman* are asupra lui ţăruşi cu ajutorul cărora poate ţine pe loc caii, legîndu-i cu frîul de ţăruşul înfipt în pămînt. Legară deci caii în felul acesta, apoi se îndreptară în şir indian spre pădure.

Indianul umbla în frunte. Picioarele sale abia atingeau pămîntul, aşa încît nici o ureche nu-i putea auzi paşii. Lordul, care venea după el, îşi dădea silinţa să umble la fel de uşor. Nu se auzea în jur nimic, decît foşnetul vîrfurilor de copac, mişcate de o boare. Deodată, osaga îl apucă pe englez de mîna dreaptă şi-i şopti :

— Fratele meu alb să dea mîna cealaltă următorului, ca feţele-palide să alcătuiască un lanţ pe care să-l conduc.

În timp ce el mergea pipăind cu o mînă întinsă înainte, îi trăgea cu cealaltă pe cei trei albi după el. Lordului i se păru lung timpul scurs, căci în asemenea situaţii minutele se lungesc de par ceasuri. În cele din urmă, căpetenia se opri şi zise în şoaptă :

— Fraţii mei albi să asculte. Am auzit vocile *tramp*-ilor.

Traseră cu urechea. Se auzeau voci în depărtare mare, aşa că nu se putea înţelege ce se vorbea. După cîţiva paşi, zăriră o vagă lumină, încît ochii lor putură distinge trunchiurile copacilor.

— Fraţii mei albi să aştepte aici pînă mă întorc — zise căpetenia osagilor, şi în clipa următoare dispăru. Trecuse cam o jumătate de oră pînă cînd se întoarse. Nu-l văzuseră şi nici nu-l auziseră venind. Deodată se ivi în faţa lor, ca ieşit din pămînt.

— Ei ? întrebă Bill. Ce ai de raportat ?

— Că au mai venit mulţi *tramp*-i, încă mult mai mulţi.

— Drace ! Oare bandiţii ăştia au de gînd să ţină un miting aici ? Atunci vai de fermierii care stau în apropiere ! Ai auzit ce vorbeau ?

— Au aprins mai multe focuri şi toată poiana era luminată. Bandiţii formaseră un cerc în jurul unei feţe-palide cu părul roşu, care ţinea o cuvîntare lungă, cu voce foarte tare. Atenţia mea era încordată să descopăr locul unde stau fraţii mei roşii, aşa că n-am reţinut decît foarte puţin din cîte spunea.

— Totuşi, ce-a spus ?

— Zicea că bogăţia e rezultatul jafului şi că, deci, trebuie să se ia bogaţilor tot ce au. Susţinea că statul n-are dreptul să ia impozite de la cetăţeni, deci trebuie să i se ia toţi banii pe care-i are în casierii. Mai spunea că toţi *tramp*-ii sînt fraţi şi că pot deveni bogaţi foarte repede, dacă acceptă propunerile lui.

— Mai departe ? Ce mai spunea ?

— N-am mai dat atenţie vorbelor sale. A mai vorbit de casa mare de bani a căilor ferate, care trebuie golită. După aceea, n-am mai ascultat ce spunea, căci am văzut locul în care se află fraţii mei roşii.

— Unde e acel loc ?

— În apropierea unui foc de tabără mic, în jurul căruia nu şedea nimeni. Stăteau acolo, legaţi de copaci, şi în faţa fiecăruia şedea un *tramp* şi-i păzea.

— Așa că nu ne putem apropia tiptil ?

— Ba se poate. Aș fi putut să tai chiar eu curelele cu care sînt legați, dar am vrut întîi să-i chem pe frații mei albi. M-am apropiat totuși tîrîș de unul dintre războinicii mei și i-am spus în șoaptă că o să-i salvăm.

— *Tramp*-ii ăștia nu sînt *westmeni*. E o prostie nemaipomenită să pui prizonierii la mijloc. Condu-ne la locul unde se află !

Cei patru se strecurară, cu căpetenia în frunte, printre copaci, dîndu-și osteneala să rămînă mereu în umbra trunchiurilor. În felul acesta se apropiară iute de tabără, unde văzură acum arzînd opt focuri. Cel mai mic ardea în partea dinspre pădure a luminișului, foarte aproape de copaci, și într-acolo își îndreptă căpetenia pașii. O dată se opri pentru cîteva clipe și le șopti celor trei albi :

— Acum stau mai multe fețe-palide la acest foc. Adineauri nu era nici unul. Omul cu părul roșu e și el acolo. Aceștia par să fie conducătorii. Îi vedeți pe osagii mei, la cîțiva pași de dînșii, în dreptul cîte unui copac ?

— Da — răspunse cocoșatul. Cuvîntarea ținută de omul cu păr roșu s-a isprăvit, și acum tipii stau izolați de ceilalți, probabil ca să se sfătuiască. Ar putea fi foarte important să aflăm ce au de gînd. Așa de mulți *tramp*-i nu s-au adunat aici de florile mărului. Noroc că sînt cîteva tufișuri pe la rădăcinile copacilor. Mă tîrăsc pînă acolo să aud despre ce vorbesc.

— Fratele meu să nu facă așa, nu e bine ! îl preveni căpetenia.

— De ce ? Crezi că o să mă las prins ?

— Nu. Știu că fratele meu se pricepe la tîrîtul în recunoaștere ; dar ar putea fi totuși văzut.

— Văzut, poate, dar nu prins.

— Bine, fratele meu are picioare iuți și ar fugi la iuțeală, dar atunci nu ne-ar mai fi posibil să-i eliberăm pe războinicii osaga.

— Ba da. Am da gata paznicii în cîteva clipe și le-am tăia legăturile ; după aceea ne-am face nevăzuți prin pădure și am alerga pînă la cai. Aș vrea să-l văd pe *tramp*-ul care să ne împiedice ! Deci, mă furișez pînă la ei. Dacă mă observă, săriți să dezlegați prizonierii. Nu ni se poate întîmpla nimic. Ține-mi pușca, Uncle !

Își dădu arma tovarășului său, se culcă la pămînt și începu să se tîrască spre foc. Misiunea lui se arătă mai ușor de îndeplinit decît crezuse. Bandiții vorbeau atît de tare, încît înțelese fiecare cuvînt.

Căpetenia osagilor nu se înșelase crezînd că cei patru bandiți așezați la acest foc erau conducătorii bandei. Unul dintre ei, cel cu părul roșu, era „colonelul" Brinkley, care sosise aici în seara aceasta, împreună cu cei cîțiva tovarăși ai săi, scăpați din mîinile *rafter*-ilor. Vorbea tocmai, așa că Humply-Bill îl auzi spunînd :

— Pot să vă promit, prin urmare, un mare succes, căci acolo se află casa de bani principală. Sînteți deci de acord ?

— Da, da, da ! răspunseră ceilalți trei.

— Și cum stau lucrurile cu ferma lui Butler ? Vreți s-o luăm împreună ? Sau să fac eu asta pe cont propriu, angajînd vreo treizeci de băieți de-ai voștri ?

— Luăm și noi parte, firește — declară unul. Nu văd de ce să lăsăm să-ți umpli numai tu buzunarele ! Întrebarea e numai dacă banii au și sosit.

— Încă nu. *Rafter*-ii n-au avut cai imediat, pe cînd eu am găsit chiar a doua zi de dimineață un cal bun. Deci, nu se poate să fi sosit de pe acum la fermă. Dar Butler e destul de bogat și așa. Atacăm ferma, o prădăm, apoi așteptăm liniștiți sosirea *rafter*-ilor și a nemernicilor care-i comandă.

— Dar știi precis că or să vină ?

— Absolut precis. Acest Old Firehand trebuie să se ducă acolo din pricina unui inginer care se află probabil de pe acum la fermă.

— Ce fel de inginer ? Ce-i cu el ?

— Nimic. E o poveste care nu prezintă nici un interes pentru voi. Poate v-o spun altă dată. Poate vă mai angajez pentru o altă lovitură la care se pot cîștiga bani cu grămada.

— Vorbești în enigme. Ca să fiu sincer, aș prefera să nu am de-a face cu acest Old Firehand.

— Prostii ! Ce crezi că ne poate face ? Gîndește-te că am adunat patru sute de indivizi care s-ar măsura și cu dracu' !

— Hm, asta așa e. Și cînd pornim ?

— Mîine după-masă, așa ca să ajungem la fermă seara. E mare și o să ardă splendid, va fi un foc la care vom putea frige multă carne !

Humply-Bill auzise destul ; se întoarse tîrîş la tovarăşii săi şi-i invită să treacă acum la eliberarea osagilor. Planul lui era ca fiecare să se posteze în spatele cîte unui prizonier, dar căpetenia îl întrerupse :

— Ce trebuie să se întîmple de acum înainte nu mai e treaba oamenilor albi, ci a celor roşii. Mă duc singur, iar fraţii mei să-mi sară în ajutor numai dacă se va observa ce voi face.

Plecă tîrîndu-se ca un şarpe pe jos.

— Ce are de gînd ? întrebă englezul în şoaptă.

— O ispravă de maestru — răspunse Bill. Uitaţi-vă bine într-acolo, spre prizonieri. Dacă iese prost, trebuie să ne grăbim să-i sărim în ajutor. N-avem decît să le tăiem legăturile şi apoi să alergăm la cai.

Lordul făcu ce i se spusese. Focul la care şedeau conducătorii bandiţilor era la o depărtare de vreo zece paşi de marginea pădurii. Acolo se aflau copacii de care erau legate mîinile şi picioarele prizonierilor, ei stînd în poziţie verticală. Lîngă fiecare prizonier şedea sau stătea culcat cîte un paznic înarmat. Englezul îşi forţă ochii ca să vadă căpetenia, dar în zadar. Văzu doar că unul din paznici, care şezuse, se culcă acum atît de brusc, de parc-ar fi căzut. Şi ceilalţi trei paznici se mişcară unul după altul, şi anume în mod ciudat, în aşa fel încît capetele lor ajunseră în umbra copacului respectiv. Între timp nu se auzise nici un sunet, nici cel mai mic zgomot.

Mai trecu o bucată de vreme şi lordul îl zări deodată pe osaga pe jos, între el şi Bill.

— Ei, gata ? întrebă acesta din urmă.

— Da — răspunse indianul.

— Dar osagii tăi mai sînt legaţi ! îi şuşoti lordul.

— Nu, dar au rămas aşa pe loc, pînă vorbesc cu voi. Cuţitul meu i-a nimerit pe paznici drept în inimă, apoi le-am luat scalpul. Acum mă tîrăsc iar pînă acolo ca să-i conduc pe fraţii mei roşii la cai, printre care se mai găsesc şi ai noştri. De vreme ce totul a mers aşa de bine, n-o să plecăm fără să ne luăm caii.

— De ce să vă mai expuneţi acestei primejdii ? îl preveni Bill.

— Fratele meu alb se înşală. Acum nu mai e nici o primejdie. Îndată ce îi vedeţi pe osagi dispărînd din faţa copacilor lor, puteţi să vă îndepărtaţi şi voi. În curînd veţi auzi tropot de cai şi ţipetele *tramp*-ilor care îi păzesc. Apoi vom sosi la locul unde am descălecat mai înainte. *Howgh!*

Prin această exclamaţie de întărire a celor spuse voia să semnifice că orice obiecţiune ar fi inutilă ; apoi dispăru brusc. Lordul îi observă pe prizonieri ; se rezemau drepţi şi ţepeni de copacii lor, şi-apoi dintr-o dată se făcură nevăzuţi, de parc-ar fi intrat în pămînt.

— *Wonderful!* şuşoti lordul entuziasmat către Humply. Absolut ca în romane !

— Hm ! făcu mititelul. O să mai trăiţi cu noi nişte aventuri de roman. Dar fireşte că cititul e mai uşor decît trăitul.

— Plecăm acum ?

— Încă nu. Aş vrea să văd mutrele tipilor cînd se declanşează zarva. Mai aşteptăm cîteva minute.

Nu trecu mult şi din partea opusă a taberei răsună un strigăt puternic de groază ; îi răspunse un al doilea ; apoi urmară cîteva ţipete stridente, despre care se putea spune cu certitudine că sînt scoase de beregăţi de indieni, şi apoi un fornăit şi un tropăit, un nechezat şi un bubuit, de parc-ar fi fost un cutremur de pămînt.

Tramp-ii săriseră în picioare. Fiecare ţipa, striga şi întreba ce se întîmplase. Atunci se auzi vocea „colonelului" roşcat :

— Osagii au dispărut ! Mii de draci, cine i-a...

Se întrerupse în mijlocul frazei, îngrozit. În timp ce vorbea, se repezise spre paznici şi-l apucase pe unul ca să-l scuture şi să-l ridice de pe jos. Atunci văzu ochii sticloşi şi ţeasta fără păr, însîngerată. Îl trase pe al doilea, pe al treilea, apoi pe al patrulea în cercul de lumină a focului şi strigă înspăimîntat :

— Sînt morţi ! Au fost scalpaţi toţi patru ! Iar pieile-roşii au dispărut ! Unde ?

— Indienii ! Indienii ! se auzi acum din partea unde fuseseră caii.

— La arme ! La cai ! urlă „colonelul". Am fost atacaţi ! Vor să ne fure caii !

Fu o scenă de cea mai cumplită învălmăşeală. Toţi alergau în dezordine de colo pînă colo, dar nici un duşman nu se arăta, şi abia cînd se mai liniştiră întrucîtva, se constată că nu lipseau decît caii luaţi pradă de la osagi. Acum se apucară să cerceteze împrejurimile taberei, dar fără nici un rezultat. Traseră concluzia că mai sînt şi alţi osagi prin pădure care s-au

apropiat tiptil ca să-și elibereze tovarășii. Așa se face că i-au înjunghiat pe paznici pe la spate, i-au scalpat și apoi au pus mîna pe caii indienilor. Nu puteau însă pricepe cum de omorîrea paznicilor decursese în cea mai perfectă liniște. Ce s-ar mai fi mirat însă dac-ar fi știut că un singur om săvîrșise această lovitură magistrală de indian.

Cînd conducătorii se așezară din nou în jurul focului, „colonelul" zise :

— Această întîmplare nu e o mare nenorocire pentru noi, ce-i drept, dar ne silește să ne modificăm planurile de mîine. Trebuie să plecăm de-aici foarte devreme.

— De ce ? întrebară ceilalți.

— Pentru că osagii au auzit tot ce am vorbit. E un adevărat noroc că nu au aflat nimic despre intențiile pe care le avem la Eagle-tail, căci despre asta n-am vorbit aici, ci dincolo, la focul celălalt. Dar ce avem de gînd să facem cu ferma lui Butler au aflat.

— Și crezi că or să ne trădeze ?

— Bineînțeles !

— Crezi că nemernicii ăștia de indieni sînt prieteni cu Butler ?

— Prieteni sau nu, or să-l prevină ca să se răzbune asupra noastră, pregătindu-ne o primire călduroasă.

— E drept că e foarte verosimil, și atunci e într-adevăr nevoie să ne grăbim cît putem. Aș vrea numai să știu unde întîrzie cei cinci care au pornit în urmărirea căpeteniei.

— Nici eu nu pricep. Dacă s-ar fi adăpostit în pădure, nu putea fi găsit decît cu multă greutate sau de loc ; dar urmele lui duceau spre preria deschisă și n-avea cal. Așa că trebuie să-l fi prins totuși.

— Desigur. Dar probabil că la înapoiere i-a surprins noaptea pe drum și s-au rătăcit. Sau au preferat să rămînă peste noapte într-un loc, ca să nu se rătăcească, și se întorc la noi mîine dimineață. În orice caz, o să le întîlnim urmele, fiindcă au luat-o exact în direcția în care trebuie s-o luăm și noi.

Bineînțeles că vorbitorul se înșela în această privință. Cerul, sau mai bine zis norii avură grijă să șteargă urmele făcute, căci se porni, ceva mai tîrziu, o ploaie care continuă să cadă cîteva ore în șir, ștergînd toate amprentele de copite și de pași.

O CAVALCADĂ ÎN ÎNTUNERIC

Bill, Uncle și englezul se grăbiră, pe cît le permitea întunericul, să ajungă prin pădure pînă unde-și lăsaseră caii. Faptul că îi nimeriră se datoră flerului celor doi vînători. Lordul probabil că s-ar fi rătăcit, pentru că noaptea colinele și văile Preriei Vălurite semănau între ele încă și mai mult decît ziua. Dezlegară caii, încălecară și-i luară pe cei liberi de frîie.

Abia isprăviseră cu aceste pregătiri, că îi auziră venind pe cei cinci indieni.

— *Tramp*-ii ăștia sînt orbi și surzi — zise Marele-Soare. Mulți dintre ei or să călătorească spre veșnicele plaiuri ale vînătoarei ca să slujească acolo duhurile osagilor.

— Vrei să te răzbuni ? întrebă Bill.

— N-au căzut azi în luptă opt osagi a căror moarte trebuie răzbunată ? Și nu urma ca noi, cei rămași, să fim schingiuiți și omorîți ? Vom pleca spre *wigwamurile* osagilor ca să aducem mulți războinici. Apoi o vom lua pe urmele fețelor-palide și vom ucide atîția dintre ei cîți o să vrea Marele Manitu să dea pe mîna noastră.

— În ce parte pasc acum turmele osagilor ?

— Spre apus.

— Atunci trebuie să treceți pe la ferma lui Butler ?

— Da.

— Și de acolo, cît mai faci călare ca să ajungi la ai tăi ?

— De primele turme poți da după o cale de jumătate de zi, dacă ai un cal bun și te grăbești.

— Asta-i foarte bine. Va trebui să ne grăbim, ca să salvăm ferma lui Butler.

— Ce zice fratele meu ? Butler e prietenul și apărătorul osagilor. Îl amenință vreo nenorocire ?

— Da, dar să nu vorbim despre asta aici și acum. Întîi de toate, trebuie să plecăm, ca să ne depărtăm de bandiți. Ei vor să atace mîine ferma, așa că trebuie să ne grăbim să-l prevenim pe Butler.

— Uf ! Fraţii mei roşii să conducă caii liberi, pentru ca fraţii albi să mă poată urma mai uşor.

Oamenii lui îl ascultară, luară caii capturaţi de frîu, apoi porniră toţi în galop printre colinele joase, şi anume pe urmele lăsate de căpetenie şi de urmăritorii lui în după-amiaza aceleiaşi zile. Aceste urme duceau în linie dreaptă spre regiunea unde se afla ferma lui Butler, spre care voia să se îndrepte căpetenia osagilor.

În galop ! Şi pe o asemenea beznă ! Chiar şi ziua în amiaza mare numai un cunoscător se putea orienta fără greş în Preria Vălurită ; dar să nu te rătăceşti noaptea, asta părea aproape un miracol ! Cînd englezul făcu o remarcă în acest sens către micul Bill, alături de care călărea, acesta îi răspunse :

— Da, Sir ; am avut eu prilejul să observ că nu sînteţi tocmai tare de cap, dar aici o să mai vedeţi, o să auziţi şi o să mai păţiţi şi singur multe lucruri pe care înainte nu le-aţi fi crezut posibile.

— Va să zică, dumneata nici singur nu te-ai rătăci pe-aici ?

— Eu ! Ei, ca să spun drept, trebuie să vă mărturisesc că nici nu m-aş gîndi să trec aşa, valvîrtej, printre valurile astea de coline. Eu aş călări încetişor şi aş examina cu atenţie cotitura fiecărei văi prin care urmează s-o iau. Cu toate acestea, nu m-aş afla a doua zi dimineaţă în locul în care am vrut să ajung.

— Atunci şi căpeteniei i se poate întîmpla acelaşi lucru.

— Nu. O piele-roşie din asta adulmecă de-a dreptul direcţia şi drumul pe care trebuie să le ia. Şi mai ales că şi-a regăsit acum propriul său cal. Animalul ăsta nu se îndepărtează nici cu un pas de urma lăsată chiar azi de stăpînul lui. Cerul e întunecat ca un sac plin de funingine, iar din pămînt nu văd nici cît negru sub unghie, totuşi galopăm ca în plină zi şi ca pe drum drept, şi pun rămăşag că în mai puţin de şase ore caii noştri se vor opri drept în poarta fermei lui Butler.

— Cum ? Ce ? strigă englezul plin de bucurie. Vrei să pui rămăşag ? E splendid ! Dumneata susţii deci că va fi aşa ? Atunci eu susţin contrariul şi pariez cinci dolari, sau chiar zece, sau vrei să pariem mai mult ?

— Mulţumesc, *my lord !* Cu rămăşagul a fost doar un fel de a vorbi. Repet că nu pariez niciodată. Păstraţi-vă banii !

O să mai aveţi nevoie. Gîndiţi-vă numai cît aveţi să ne daţi, mie şi lui Uncle, doar pentru ziua de azi !

— O sută de dolari. Cincizeci pentru cei patru bandiţi împuşcaţi, şi cincizeci pentru osagii eliberaţi. Iar atacul asupra fermei, pe care-l vom respinge, e o altă aventură care o să coste cincizeci de dolari.

— Nu e chiar atît de sigur, cum credeţi, că o să reuşim să respingem atacul asupra fermei. Dar cum a fost de fapt chestiunea aceea cu Old Shatterhand, Old Firehand, şi Winnetou ? Cît vreţi să daţi dacă ne întîlnim cu unul dintre aceşti trei bărbaţi ?

— O sută de dolari !

— E probabil că-l vom întîlni mîine sau poimîine pe Old Firehand ; se ştie că şi el are intenţia să se ducă la ferma lui Butler.

Căpetenia, care călărea în frunte, auzise aceste cuvinte. Întoarse capul, fără a încetini fuga calului său, şi întrebă :

— Old Firehand, această faţă-palidă faimoasă, are de gînd să vină acolo ?

— Da. Aşa a spus „colonelul" roşcat.

— Omul acela cu părul roşu care a ţinut cuvîntarea ? Dar de unde ştie ? L-a văzut pe marele vînător alb, sau poate a şi vorbit cu el ?

Bill îi povesti în plină goană a calului tot ce auzise.

— Uff ! strigă căpetenia. Atunci ferma e salvată, căci mintea acestui alb face mai mult decît armele a o mie de bandiţi ! Ce mult mă bucur că am să-l văd !

— L-ai mai văzut ?

— Am fumat cu el pipa păcii. Simţi că s-a pornit ploaia? Asta-i bine, fiindcă ploaia îi dă ierbii călcate în picioare puterea de a se ridica din nou. Deci vagabonzii nu vor mai distinge mîine dimineaţă urmele noastre.

Terenul în sine nu oferea dificultăţi ; nici o piatră, nici o groapă sau altă piedică nu stăvileau paşii cailor, iar văile erau destul de largi pentru ca mai mulţi cai să poată merge mereu comod alături. Solul era făcut exclusiv din pămînt moale, acoperit cu iarbă. Numai întunericul punea stavile. Uneori călăreţii îşi ţineau caii la pas, pentru a nu-i obosi prea tare ; majoritatea timpului însă înaintau în trap sau în galop. După ce trecuseră cîteva ore, încrederea, adineauri nestră-

mutată, a lui Bill, părea să cedeze, căci îl întrebă pe Marele-Soare :

— Fratele meu roșu e convins că ne aflăm în direcția cea bună ?

— Fratele meu alb să nu-și facă griji — răspunse acesta. Am venit în mare grabă și vom ajunge foarte curînd la locul în care te-am întîlnit azi, împreună cu Uncle.

Oare experiența sau instinctul îl făcea pe indianul acesta să-și afirme cu atîta siguranță convingerea ? Lui Bill nici nu-i venea să creadă că parcurseseră într-adevăr o distanță atît de importantă. Dar o dată cu ploaia se pornise un vînt vioi, care venea din spatele călăreților și le ușura simțitor înaintarea.

Puțin timp după aceea, calul căpeteniei trecu din galop în pas măsurat, apoi se opri chiar, fără să-l fi înfrînat călărețul, și scoase un fornăit ușor.

— Uff ! făcu indianul cu voce scăzută. Se vede că sînt oameni în fața noastră. Frații mei să asculte, să nu se miște și să tragă puternic aerul prin nări.

Mica ceată se opri și se auzi cum examina căpetenia mirosul aerului, trăgîndu-l prin nas.

— E un foc ! șușoti.

— Nu se vede nici o urmă de lumină — răspunse Bill.

— Dar simt mirosul fumului ; pare să vină de după colina următoare. Fratele meu să descalece și să urce cu mine pe vîrful dealului !

Cei doi își părăsiră caii și se strecurară cot la cot spre colină. Dar nu făcuseră nici zece pași, cînd două mîini îl apucară pe indian de gît, strîngîndu-l puternic și culcîndu-l la pămînt, așa încît în zadar se zbătu dînd din mîini și din picioare și încercă să scoată un sunet. În același timp, alte două mîini îl apucară de beregată pe cocoșat și-l doborîră la pămînt în același fel.

— L-ai prins ? întrebă cel care-l prinsese pe indian, vorbind încet de tot și anume în limba germană.

— Da, l-am apucat așa de bine, că nu poate vorbi — se auzi răspunsul dat la fel de încet.

— Atunci s-o ștergem repede pe după colină ! Trebuie să știm cu cine avem de-a face. Sau ți-e prea greu ?

— Nici pomeneală ! Tipul e mai ușor decît o muscă care n-a mai mîncat și nici n-a mai băut nimic de trei săptămîni.

Ia te uită, pare să aibă o cocoașă în spinare, ceva ce se cheamă o coloană vertebrală strîmbă ! Nu cumva o fi...

— Ce să fie ?

— Nu cumva o fi bunul meu prieten, Humply-Bill ?

— O să ne dăm seama la lumina focului. Pentru moment, sîntem siguri că nu ne va urmări nimeni. Ceilalți nu se vor mișca din loc, pentru că așteaptă pînă se întorc ăștia doi.

Toate acestea se petrecuseră repede ca fulgerul și fără nici un zgomot, așa încît însoțitorii celor doi capturați habar nu aveau de cele întîmplate, deși erau atît de aproape. Old Firehand — căci el era — își luă prizonierul în brațe, iar Droll îl tîrî pe al său după el, prin iarbă. Dincolo de colină se odihneau niște cai obosiți ; ardea un foc mic, la lumina căruia se puteau distinge peste douăzeci de figuri, cu puștile în mîini, gata să primească un eventual dușman cu tot atîtea focuri de armă.

— Ce surpriză ! zise Old Firehand, cînd își dusese prizonierul în cercul de lumină al focului. Iată-l pe Nenka șeha, căpetenia osagilor ! Din partea lui nu poate fi nici o primejdie !

— Ei, drăcie ! exclamă apoi și Droll. E într-adevăr Bill, Humply-Bill ! Bine, mă prietene, omulețule iubit, n-ai putut să-mi spui și mie cine ești cînd te-am strîns de beregată ? Și acum zaci aici și nu poți nici să respiri, nici să vorbești ! Scoală-te, frățioare, și îmbrățișează-mă ! A, stai, păi ăsta nici măcar nu știe nemțește ! Vai, nu cumva se apucă și-mi moare ! Hai, sări în picioare odată, scumpule ! Zău că n-am vrut să te sugrum !

Omul strîns de gît zăcea cu ochii închiși și inspira din răsputeri, înghițind aerul cu lăcomie. În cele din urmă deschise ochii, aruncă o privire, din ce în ce mai conștientă, asupra lui Droll, care stătea aplecat peste el, și întrebă cu voce răgușită :

— E posibil ? Mătușa Droll !

— Eu sînt, firește ! strigă acesta, acum în limba engleză, chiuind de bucurie.

— Am fost luat așa de repede, încît... Doamne, Old Firehand !

Îl recunoscu pe vînătorul care stătea în picioare lîngă el, și această nouă surpriză îl făcu să-și recapete putința de a se mișca. Strînsoarea mîinilor lui Old Firehand fusese însă

mult mai puternică decît a lui Droll, așa că indianul mai zăcea și acum nemișcat, cu ochii închiși.

— A murit ? întrebă Bill.

— Nu — răspunse gigantul, dînd mîna cu mititelul. E doar amețit și o să-și revină în curînd. Bine-ai venit, Bill ! Cine mai e cu voi ? Probabil că indieni din tribul căpeteniei ?

— Da, patru oameni.

— Atît ? Atunci mai aveți cai fără călăreți ?

— Așa e. Afară de asta mai sînt cu noi Gunstick-Uncle și un lord englez.

— Un lord ? Ce societate distinsă ! Aduceți-i încoace !

Bill plecă fuga ; dar nu se duse decît pînă la jumătatea drumului, strigînd de acolo cu bucurie :

— Uncle, hai, porniți drept înainte ! Am ajuns la niște prieteni ! Old Firehand și cu mătușa Droll sînt pe-aici !

Cel strigat făcu ce i se spusese. *Rafter*-ii întinși în iarbă, gata de atac, se ridicară ca să spună bun venit noilor sosiți. Ce surprinși fură aceștia văzîndu-l pe indianul lor zăcînd în nesimțire și aflînd ce se întîmplase ! Osagii se țineau la distanță, o dată ce descălecaseră, examinîndu-l pe vînătorul renumit cu priviri pline de respect. Lordul căscă ochii și se apropie agale ; totodată, făcu o mutră atît de prostească, încît oricui i-ar fi venit să rîdă de el cît și de nasul lui umflat într-o parte. Old Firehand îi întinse mîna, spunînd :

— Bine ați venit, *my lord !* Ați fost prin Turcia, prin India, poate și în Africa ?

— De unde știți, Sir ? replică englezul.

— Presupuneam,fiindcă mai purtați și acum pe nas resturile abcesului zis „buboi de Alep". Cine a făcut asemenea călătorii știe să se orienteze și să se adapteze desigur și pe aici, deși...

Se întrerupse și examină zîmbind echipamentul englezului, mai ales lampa de gătit, cu grătar, legată de rucsacul lui. În această clipă căpetenia osagilor își reveni. Deschise ochii, inspiră adînc și în aceeași clipă sări în sus și puse mîna pe cuțit. Atunci privirea i se opri asupra vînătorului ; lăsă jos mîna cu cuțitul și strigă :

— Old Firehand ! Tu ai fost cel care m-a atacat ?

— Da ! Era prea întuneric ca să recunosc pe fratele meu roșu.

— Atunci îmi pare bine. Să fii învins de Old Firehand nu e o rușine. Fratele meu alb vrea să meargă la ferma lui Butler ?

— Da. Dar de unde știi ?

— Niște fețe-palide spuneau așa.

— De fapt, la fermă vreau să mă duc mai tîrziu. Primul punct pe care vreau să-l ating e Osaga-nook.

— Pe cine caută vestitul meu frate acolo ?

— Pe un alb care a luat numele de colonel Brinkley și pe tovarășii săi, niște *tramp*-i.

— Atunci fratele meu poate să vină fără grijă cu noi la fermă, fiindcă omul cu păr roșu vine și el acolo mîine, ca s-o atace.

— De unde știi ?

— A spus-o el însuși ; l-a auzit Bill. *Tramp*-ii ne-au atacat azi pe noi, pe osagii mei și pe mine, au ucis opt, iar pe mine și pe ceilalți ne-au făcut prizonieri. Eu am reușit să scap și l-am adus pe Bill și pe Uncle, care, împreună cu englezul acesta, m-au ajutat să-i eliberez pe frații mei roșii.

— Ai fost urmărit de cinci vagabonzi pînă în acest loc ?

— Da.

— Bill și cu Uncle au poposit aici ?

— Exact.

— Iar englezul se întîlnise cu puțin înainte cu cei doi ?

— Întocmai ; dar de unde le știi pe toate astea ?

— Veneam călare în susul apei, de-a lungul rîului Black-Bear, și am părăsit malul azi-dimineață, ca să cotim spre Osaga-nook ; am găsit aici cadavrele celor cinci *tramp*-i și...

— Sir — îl întrerupse Humply-Bill — de unde știți că acești oameni erau *tramp*-i ?

— Mi-a spus-o această bucată de hîrtie — răspunse Old Firehand. I-ați cercetat pe cei împușcați, dar ați lăsat-o în buzunarul unuia dintre ei.

Scoase un petic de ziar, îl ținu în dreptul focului și citi :

„O omisiune sau o eroare despre care s-ar crede că nu e posibilă a fost semnalată de comisarul Oficiului teritorial al Statelor Unite. Acest funcționar a atras atenția guvernului asupra faptului uimitor că există în interiorul Statelor Unite o regiune mai mare decît unele dintre state și care se bucură de privilegiul de a nu fi administrată și guvernată în nici un fel. Această curioasă bucată de pămînt e un patrulater imens,

lat de 40 de mile, lung de 150 de mile, avînd aproape 4 milioane de acri. E situată între teritoriul indian și New Mexico, la nord de Texas și la sud de Kansas și Colorado. Cum s-a constatat acum, acest teritoriu a fost trecut cu vederea pe vremea măsurătorilor cadastrale și-și datorează regimul privilegiat unei greșeli în determinarea hotarelor regiunilor învecinate. În consecință, el nu ține de nici unul dintre state și de nici un teritoriu, și nu e supus nici unei autorități sub nici o formă, și nici unei jurisdicții. Legea, dreptul și impozitele sînt niște noțiuni necunoscute acolo. În raportul comisarului, această bucată de pămînt e descrisă ca una din cele mai frumoase și mai mănoase regiuni ale întregului Vest, potrivită mai ales pentru agricultură și creșterea vitelor. Cele cîteva mii de „americani liberi" care o locuiesc nu sînt însă agricultori sau crescători de vite pașnici, ci formează, împreună cu adunături venite de peste tot, cu vagabonzii, hoții de cai, „desperados", criminalii evadați și scursorile din toate direcțiile rozei vînturilor, niște bande care sînt spaima teritoriilor învecinate. Acolo, în special, crescătorii de vite au de suferit de pe urma jafurilor acestor delicvenți. Vecinii ce suferă din pricina lor cer să se pună de urgență capăt acestui stat liber al pungașilor prin introducerea suveranității guvernamentale".

Indienii care auziseră acest text rămaseră indiferenți, în schimb albii se uitau mirați unii la alții.

— Să fie adevărat? E cu putință? întrebă lordul.

— Eu cred că e adevărat — răspunse Old Firehand. De altfel, nouă acum ne e indiferent dacă acest raport e veridic sau nu. Principalul este că numai un *tramp* poate căra cu el atîta vreme și atît de departe o foaie ca asta. Hîrtia asta m-a făcut de altfel să-i consider pe acești cinci oameni drept *tramp*-i. Sosind aici și văzînd niște cadavre, am știut firește că a avut loc o luptă. Am examinat cadavrele și toate urmele rămase și am reconstituit, ca rezultat al cercetării, următoarele fapte: Aici au poposit doi albi, unul lung, altul mic. Apoi a sosit un al treilea alb, care li s-a alăturat și a mîncat restul proviziilor lor. S-a procedat la un tir de probă, cu prilejul căruia au fost împușcați doi ulii. Al treilea alb a dovedit că e un bun trăgător și a fost acceptat în societatea celorlalți doi. Apoi se apropie de ei în grabă un indian, venind pe jos. Acesta se refugia dinspre Osaga-nook, și era urmărit de cinci bandiți. Albii l-au ajutat, au împușcat pe cei cinci urmăritori și au pornit călare, împreună cu indianul, ca să se apropie nevăzuți de Osaga-nook, pe un drum ocolit, probabil ca să-i atace pe *tramp*-i. Eu m-am hotărît să le vin în ajutor. Dar cum între timp se făcuse noapte, trebuia să aștept pînă-n zori, neputînd vedea urmele lor în timpul nopții.

— De ce ne-a atacat fratele meu alb prin surprindere? întrebă căpetenia.

— Pentru că în mod logic trebuia să cred că sînteți *tramp*-i. Știam că sînt mulți la Osaga-nook. Cinci dintre ei porniseră să urmărească un indian și au fost împușcați, deci nu s-au întors. Faptul trebuia să-i nelinișească pe ceilalți, și era cu totul verosimil că au trimis ajutoare după ei. De aceea am pus pe unii dintre ai noștri să stea de pază, și aceștia mi-au raportat adineauri că se apropie o ceată de călăreți. Cum vîntul bătea dinspre Osaga-nook, am putut să observăm din vreme venirea voastră. I-am pus pe oamenii mei să stea gata de atac, iar eu cu Droll ne-am apropiat tiptil. Doi dintre voi au descălecat ca să se furișeze pînă la noi. Restul îl știți.

— Și ce are de gînd fratele meu acum? *Tramp*-ii aceștia sînt dușmanii lui personali?

— Da. Eu îl urmăresc pe omul cu păr roșu, ca să-l prind. Dar nu știu ce voi face acum, pînă nu aflu cum stau lucrurile la Osaga-nook și ce s-a întîmplat acolo. Vrei să-mi povestești, Bill?

Humply-Bill îi făcu o dare de seamă amănunțită, pe care o încheie cu următoarele cuvinte:

— Vedeți deci, Sir, că trebuie să acționăm rapid. Presupun că veniți numaidecît cu noi spre fermă?

— Nici nu mă gîndesc! Rămîn aici, deși știu că primejdia e încă mult mai mare decît credeți. Sînteți de părere că tipii or să pornească abia după-masă?

— Da.

— Iar eu vă spun că vor porni încă din zori!

— Bine, dar așa a spus „colonelul"!

— Între timp s-a răzgîndit, însă, Bill. Unde se aflau osagii prizonieri?

— În apropierea focului la care stătea și omul cu păr roșu.

— Așa că au auzit și ei de planul de a ataca ferma lui Butler?

— Da.

— Şi apoi au scăpat. Nu e firesc ca şeful de bandă să se gîndească şi el că osagii se vor grăbi spre Butler, să-l înştiinţeze ?

— Drace, aşa e ! Se înţelege de la sine !

— Întocmai. Spre a reduce inconvenientele ce decurg de aici pentru ei, vor porni la drum cît mai devreme. Pun pariu că s-au decis încă de pe acum să pornească de cu zori.

— Pariu ? strigă lordul. *Well*, sînteţi omul meu, Sir ! Puneţi pariu că pornesc devreme ? Bun, atunci eu susţin că nu vor pleca decît mîine seară de la Osaga-nook. Pun zece dolari, chiar douăzeci sau treizeci. Sau preferaţi să fie cincizeci ?

Trase punga în faţă şi o deschise pentru a scoate bani. Un mic gest al lui Humply-Bill, neobservat de englez, fu suficient pentru a indica lui Old Firehand că are de-a face cu un fel de maniac, de aceea răspunse :

— Puteţi să închideţi punga liniştit, nici nu mă gîndesc să iau în serios vorba despre pariu, care mi-a scăpat aşa !

— Bine, dar mie-mi place mult de tot să pariez ! zise lordul.

— Mie, însă, nu !

— Ce păcat ! Mare păcat ! Am auzit atîtea lucruri bune şi frumoase despre dumneavoastră ! Un adevărat gentleman cum sînteţi ar trebui neapărat să parieze !

— Sînt în joc proprietatea şi viaţa multor oameni, şi datoria noastră e să împiedicăm această nenorocire. Asta nu se face prin pariuri.

— E foarte adevărat, Sir. De altfel, şi eu pariez doar aşa, printre altele. Cînd va fi vorba de fapte, o să mă vedeţi la postul meu, poate la fel de ferm şi de liniştit cum o să staţi dumneavoastră la postul dumneavoastră. Forţa fizică nu e totul.

Se mîniase şi măsură cu o privire aproape ofensantă statura herculeană a vînătorului. Acesta părea să ezite un moment, neştiind ce să creadă despre englez ; faţa i se întunecă, dar apoi se lumină repede din nou, în timp ce răspunse :

— Domol, domol, Sir ! Pînă nu ne-am cunoscut cum trebuie, să nu ne adresăm vorbe neplăcute. Sînteţi nou venit şi fără experienţă în această ţară.

Cuvintele acestea nu-şi ratară efectul dorit, căci lordul strigă şi mai mînios decît adineauri :

— Cine v-a spus asta ? Poate că aşa arăt ? Sînt cel puţin pe atît de echipat pe cît e necesar în prerie ; dumneavoastră, însă, aveţi aerul de a fi ieşit abia acum dintr-un club sau dintr-o societate de cucoane.

Ei, aici era secretul ! Fiindcă, într-adevăr, Old Firehand purta şi acum acelaşi costum de voiaj elegant pe care-l avusese pe vapor. Nu şi-l putuse schimba, echipamentul său de vînător aflîndu-se la ferma lui Butler. Costumul suferise întrucîtva de pe urma drumului parcurs călare pînă la *rafter*-i şi apoi pînă aici, dar la lumina focului scăzut, aproape stins de ploaie, părea încă nou. Vestitul bărbat nu avea în ochii englezului un prestigiu corespunzător cu renumele său. Dar el încuviinţă din cap zîmbind şi zise :

— Nu pot să nu fiu oarecum de acord, Sir ! Dar poate că mai reuşesc să mă adaptez şi eu Vestului ; în orice caz, hai să rămînem prieteni !

— Dacă presupuneţi asta cu toată seriozitatea, să nu mai spuneţi nimic rău despre pariuri, căci adevăratul, veritabilul gentleman se cunoaşte după miză. Pe de altă parte, nu pricep de ce vreţi să rămîneţi aici, în loc să plecăm numaidecît spre fermă. Acesta e primul lucru care mi-a inspirat îndoieli în legătură cu persoana dumneavoastră.

— Am eu motivele mele.

— Oare fratele meu alb e dispus să-mi spună mie care e motivul ? întrebă osagul.

— Da. Ajunge dacă pleci tu la fermă ca să-l înştiinţezi pe Butler. El nu e omul care să nu ştie ce pregătiri să facă. Iar eu cu *rafter*-ii mei rămînem aici şi-i hărţuim pe bandiţi în aşa fel încît să nu poată înainta decît încet şi să nu ajungă la fermă înainte ca cei de acolo să fie gata de a-i primi aşa cum trebuie.

— Fratele meu are întotdeauna gîndurile cele mai potrivite. Dar Butler nu se află în *wigwamul* lui.

— Nu ? întrebă Old Firehand mirat.

— Nu. În drumul spre Osaga-nook, am trecut pe la ferma lui şi am intrat ca să fumez un calumet cu fratele meu alb. Dar nu l-am găsit acasă. Veniseră la el în vizită fratele său care stă departe şi cu fiica acestuia, apoi Butler plecase cu ei la Fort Dodge ca să cumpere îmbrăcăminte pentru fata albă.

— Va să zică, fratele lui a și sosit ! Știi cît timp are de gînd Butler să stea la Fort Dodge ?

— Numai cîteva zile.

— Și cînd ai fost pe la fermă ?

— Alaltăieri dimineața.

— În cazul acesta trebuie să vin și eu neapărat ! strigă Old Firehand sărind în picioare. Cît timp e necesar ca să poți aduce războinici osagi de-ai tăi într-ajutor ?

— Dacă plecăm îndată, putem sosi la fermă mîine la miezul nopții.

— E mult prea tîrziu ! Osagii sînt acum în relații bune cu șeienii și cu arapahoeșii ?

— Da. Am îngropat în pămînt securile războiului.

— Aceste două triburi locuiesc pe malul celălalt al fluviului și pot fi atinse de aici în patru ore. Fratele meu roșu e dispus să plece îndată ca să le ducă un mesaj din partea mea ?

Căpetenia se îndreptă fără a scoate o vorbă spre calul său și încălecă.

— Du-te la ei — continuă Old Firehand — și roagă cele două căpetenii din partea mea să vină cît mai repede, cu cîte o sută de oameni, la ferma lui Butler.

Indianul plesni din limbă, își înfipse călcîiele în flancurile calului și dispăru în clipa următoare în bezna nopții. Lordul privi scena cu mirare. Era cu putință ca un asemenea războinic să asculte astfel, necondiționat și fără să mai întrebe ceva, de omul îmbrăcat într-un costum de salon ? Dar și acesta se afla de acum în șa !

— Domnilor, să nu pierdem nici o clipă ! zise. Caii noștri sînt obosiți, ce-i drept, dar trebuie să reziste pînă la fermă. Înainte !

Se formă îndată un convoi. Focul fu stins și călăreții se puseră în mișcare.

Întîi înaintară încet, apoi la trap și, cînd ochii lor se obișnuiseră cu întunericul, pe măsură ce se îndepărtaseră de focul de tabără, în galop. Lordul se apropie de Bill și întrebă :

— N-o să se rătăcească cumva Old Firehand ?

— Tot atît de puțin ca și căpetenia osagilor. Se pretinde chiar că vede noaptea ca pisicile.

— Și poartă un costum de societate ! Ciudat individ !

— Stați puțin, să-l vedeți în costumul lui din piele de bivol ! Atunci pare să aibă o cu totul altă statură.

— Mă rog, ca statură ajunge și atît. Dar cine e oare femeia care v-a atacat ?

— Ce femeie ? Această doamnă e un domn.

— Dar i se spune mătușă !

— Numai în glumă, pentru că are o voce atît de subțire și se îmbracă așa de ciudat. Îi zice Droll și e un vînător strașnic, se bucură chiar de un mare renume. Dar hai, să nu mai stăm de vorbă ! Așa cum galopăm acum, e nevoie să ne concentrăm puțintica minte ce-o avem.

Avea dreptate. Old Firehand călărea în frunte ca un drac, iar ceilalți goneau cum puteau în urma lui. Lordul era un călăreț pasionat de goană nebună, și-și riscase de multe ori capul, dar nu mai văzuse asemenea galopadă. Era întuneric beznă, întocmai ca într-un tunel neluminat ; caii se mișcau parcă înăuntrul unei galerii întunecate și nesfîrșite, și totuși nici unul nu se poticni și nu se împiedică. Alergau în șir, unul după celălalt, și totul depindea numai de Old Firehand. Calul său nu mai fusese niciodată în această regiune și era, în plus, o mîrțoagă ordinară, pe care fusese nevoit s-o ia, negăsind alt cal mai bun. Lordul începu din nou să simtă mare stimă pentru acest om.

Merseră așa o jumătate de oră, apoi o oră întreagă, și încă una, cu scurte întreruperi ca să răsufle caii. Tot mai ploua, dar era o ploaie subțire și ușoară, așa încît nu putea incomoda niște oameni atît de căliți. Apoi îl auziră pe Old Firehand strigînd :

— Atenție, domnilor ! Aici drumul coboară și trecem prin vad. Dar apa nu ajunge decît pînă la burta cailor.

Înaintară mai încet. Se auzi vuietul apei și, în pofida obscurității, zăriră suprafața apei cu lumina ei fosforescentă. Picioarele călăreților pluteau în valuri ; apoi ajunseră pe țărmul celălalt. Mai urmă o cavalcadă scurtă de un minut, pe urmă se opriră și lordul auzi sunetul strident al unui clopoțel. Dar în fața ochilor săi era aceeași beznă ca pînă atunci.

— Ce-i asta ? Cine sună și unde sîntem ? îl întrebă pe Humply-Bill.

— La poarta fermei lui Butler — răspunse acesta. Mai faceți cîțiva pași călare și o să dați de zid.

Cîinii începură să latre. Vocile lor groase și aspre lăsau să se ghicească ce mari erau. Apoi cineva dinăuntru întrebă :

— Cine sună ? Cine vrea să intre ?

— Master Butler s-a întors ? întrebă Old Firehand.

— Nu.

— Atunci cereți doamnei cheia și spuneți-i că a venit Old Firehand.

— Old Firehand ? *Well*, Sir, numaidecît. Cucoana nu doarme și nimeni n-a închis ochii. Căpetenia osagilor a trecut pe aici și ne-a anunțat că veniți.

„Ce oameni strașnici trăiesc pe-aici ! își zise lordul. Indianul a călărit deci încă mult mai repede decît noi."

După cîtva timp se auziră porunci care goniră cîinii, apoi cheia scrîșni în broască, zăvorul de lemn scîrțîi, la fel și țîțînile porții și, în sfîrșit, lordul zări mai multe lanterne a căror lumină nu reuși însă să risipească întunericul din ograda ce părea imensă, făcîndu-l dimpotrivă și mai impenetrabil. Argații adunați în grabă luară în primire caii, apoi oaspeții fură conduși în casa înaltă, ce părea întunecată. O slujnică îi propuse lui Old Firehand să-l conducă la etaj, la stăpîna casei. Pentru ceilalți, se descuie la parter o odaie mare, înnegrită de fum, unde atîrna din tavan o lampă mare cu petrol. Găsiră mai multe mese lungi cu bănci și scaune, și se așezară. Pe mese se aflau tot felul de mîncăruri, sticle și pahare, ca urmare a faptului că sosirea lor fusese anunțată de căpetenia osagilor.

Rafter-ii și indienii se așezară în jurul a două mese lungi și nu așteptară să fie mult îmbiați ca să se servească. *Westmanului* nu-i place să pronunțe fără necesitate formule de politețe, și nici să le audă adresate lui. Și lordul luase loc, făcînd semn lui Humply-Bill și lui Gunstick-Uncle să se așeze lîngă el ; apoi veniră alături de dînșii mătușa Droll cu Fred Engel și cu Tom-cel-Negru, și în cele din urmă se apropie și Blenter, bătrînul din Missouri. Acum se apucară să benchetuiască de-a binelea. Lordul părea să împărtășească opinia că dacă te afli printre lupi, trebuie să urli cu ei, căci renunțase la orice demnitate de clasă privilegiată și se comporta nici mai bine nici mai prost decît vecinii lui de masă.

După cîtva timp, intră și Old Firehand împreună cu stăpîna casei, care-și salută oaspeții urîndu-le bunvenit în modul cel mai amabil. Apoi Old Firehand își îndemnă tovarășii să se odihnească bine pînă dimineața, pentru a fi proaspeți a doua zi ; deocamdată, fiind destule slugi și văcari, ajutorul acestora îi ajungea ca să poată face pregătirile necesare.

Lordul nu-și putea lua ochii de la el, căci vînătorul vestit își îmbrăcase între timp costumul de vînătoare. Purta legginși [1] cu franjuri la cusături, împodobiți într-o parte și alta cu broderii bogate, scurți numai pînă la genunchi, unde intrau în tureatca cizmelor înalte ; o vestă albă din piele de căprioară, scurtă și moale, iar peste ea un veston tot din piele, dar mai groasă, din pîntece de bivol. În jurul taliei de om vînjos, era încins cu o cingătoare de piele lată în care băgase armele scurte, iar în cap avea o pălărie de castor cu boruri foarte late și cu coada de castor atîrnînd la spate. De gît îi atîrna un colier lung, făcut din dinți de urs cenușiu, și de acest colier era fixată pipa păcii din lut sfînt, decorată cu crestături făcute de o mînă de maestru. Toate cusăturile vestonului erau împodobite cu gheare de grizzly și cum un om ca Old Firehand desigur că nu se împodobea cu prăzi făcute de altul, din aceste ornamente și din lanțul purtat de gît se putea trage concluzia că multe din aceste fiare înfricoșătoare deveniseră victimele gloanțelor sale sigure și pumnilor săi puternici. După ce se depărtase împreună cu doamna Butler, englezul zise către ceilalți :

— Acum îmi vine și mie să cred tot ce se povestește despre el. Omul ăsta e un adevărat gigant !

— *Pshaw!* răspunse Droll. Nu trebuie să judeci un *westman* numai după statură. Mintea are valoare și mai mare. E destul de rar ca asemenea uriași să fie și curajoși. La el există, firește, ambele calități. Dar Old Shatterhand nu e atît de mare și de lat în spate, iar Winnetou, apașul, e mult mai subțire încă ; și totuși amîndoi sînt egalii lui în toate privințele.

— Și în privința forței mușchilor ?

— Da. Mușchii *westmanului* devin cu timpul ca de fier și tendoanele ca de oțel, chiar dacă nu are statura unui uriaș.

---

[1] Pantaloni strîmți de piele cum poartă pieile-roșii.

— Atunci probabil că şi dumneata eşti din fier şi oţel, master Droll ?

Tonul lui avea ceva ironic, dar *westmanul* mărunt îi răspunse zîmbind prietenos :

— Vreţi s-o constataţi, mi se pare ?

— *Yes*, mi-ar face multă plăcere.

— Mi se pare că vă cam îndoiţi ?

— Aşa e. O mătuşă cu muşchi şi tendoane de oţel ! Să punem rămăşag ?

— Pe ce şi cum ?

— Cine e mai puternic, dumneata sau eu ?

— De ce nu ?

În sfîrşit, englezul găsise pe cineva care să nu-l refuze. Sări în picioare de bucurie şi strigă :

— Bine, dar, mătuşă Droll, eu am doborît pe unii care ar fi trebuit să se aplece numai ca să vă zărească ! Vreţi într-adevăr să facem încercarea ?

— Se înţelege !

— Punem pariu pe cinci dolari ?

— *Well !*

— Vi-i împrumut eu !

— Mulţumesc ! Droll nu se împrumută niciodată.

— Aveţi deci bani ?

— Pentru cît o să cîştigaţi, o să ajungă cu siguranţă, Sir !

— Şi zece dolari ?

— Şi zece.

— Sau douăzeci ?

— De ce nu !

— Poate chiar cincizeci ? strigă lordul în culmea bucuriei.

— De acord ! Dar mai mult nu, fiindcă nu vreau să vă iau toţi banii !

— Cum ? Ce ? Să iei toţi banii lordului Castlepool ! Eşti nebun, mătuşă ? Scoate banii ! Poftim cincizeci de dolari !

Trase în faţă una din pungile agăţate de centură, scoase din ea cincizeci de dolari şi-i puse pe masă. Droll scotoci în mîneca halatului ce-i atîrna peste mînă, şi scoase din ea o pungă. Cînd o deschise, se văzu că e plină de nuggeţi mari ca alunele. Puse cinci pe masă, vîrî punga la loc în mînecă şi zise :

— Aveţi bani-hîrtie, *my lord ?* Fie ! Mătuşa Droll nu umblă decît cu aur adevărat ! Aceşti nuggeţi fac mai mult de cincizeci de dolari. Ei, acum putem începe, dar cum ?

— Fă ceva şi eu am să urmez pilda ; apoi e rîndul meu.

— Nu ! Eu sînt doar o „mătuşă". Dumneavoastră, însă, sînteţi un lord. Deci, aveţi întîietate.

— Bun ! Ţineţi-vă bine atunci ; şi apăraţi-vă ! Am să vă ridic şi am să vă pun pe masa asta !

— Încercaţi !

Droll se postă cu picioarele depărtate, iar lordul îl apucă de talie ca să-l ridice ; dar picioarele mătuşii Droll nu părăsiră podeaua nici măcar cu un ţol, ca şi cum Droll ar fi fost de plumb. Englezul se opinti în zadar şi fu nevoit să recunoască, în cele din urmă, că nu e în stare să-şi pună planul în aplicare, dar se consolă cu cuvintele :

— Dacă eu n-am putut să vă ridic, apoi nici dumneavoastră n-o să mă puteţi ridica !

— Vom vedea — zise Droll rîzînd şi ridicînd privirea spre tavan, deasupra mesei, unde se afla un cîrlig de fier, servind, la nevoie, pentru o a doua lampă. Ceilalţi, văzînd această privire şi cunoscîndu-l pe poznaşul de Droll, precum şi neobişnuita sa putere fizică, îşi dădură coate pe ascuns.

— Ei, hai ! îl îndemnă lordul.

— Va să zică numai pe masă ? întrebă Drol.

— Vreţi, poate, să mă ridicaţi şi mai sus ?

— Cît de sus e cu putinţă pe-aici. Atenţie, Sir !

În pofida hainelor sale incomode, Droll se urcă cu un salt pe masă şi-l apucă pe lord de umeri. Acesta zbură în sus la iuţeală, mult mai sus decît masa, şi în clipa următoare era agăţat de cîrlig, cu ajutorul curelei de piele ce-i servea de cingătoare. Droll însă sări de pe masă şi întrebă rîzînd :

— Ei, Sir, sînteţi sus ?

Englezul dădu din mîini şi din picioare strigînd :

— Dumnezeule, unde mă aflu ! *Woe to me* [1], agăţat de tavan ! Daţi-mă jos ! Daţi-mă jos ! Dacă cedează cîrligul, îmi frîng gîtul !

— Spuneţi întîi cine a cîştigat ?

— Dumneata, fireşte, dumneata !

---

[1] Vai mie ! (În limba engleză în text).

— Şi a doua parte a pariului, în care urmează să am eu iniţiativa ?

— Renunţ la ea ! Dar scoate-mă de-aici ! Repede ! Repede !

Droll se urcă din nou pe masă, îl apucă pe englez cu amîndouă mîinile de şolduri, îl ridică mai sus ca să scoată cureaua din cîrlig, apoi îl aşează întîi lîngă el, pe masă, şi pe urmă jos, pe podea. După ce sări jos şi el, îi puse mîna pe umăr şi-l întrebă :

— Ei, Sir, cum vă place mătuşa ?

— *Much, how much, too much* — mult, ce mult, prea mult ! răspunse englezul abătut.

— Atunci să băgăm hîrtiile astea în buzunar ! Vîrî bancnotele împreună cu nuggeţii în pungă şi continuă, zîmbind : Şi vă rog, *my lord*, dacă aveţi din nou poftă să pariaţi, adresaţi-vă mie, vă stau la dispoziţie bucuros, oricînd !

Lordul se aşeză pe locul lui, îşi pipăi braţele, picioarele şi şoldurile, de nu cumva s-a slăbit vreun şurub pe undeva, şi după ce se convinse că totul e în ordine, dădu mîna cu mătuşa şi zise, zîmbind cu voie bună :

— Splendid pariu ! Nu-i aşa ? Sînt nişte tipi grozavi *westmenii* ăştia ! Numai să ştii cum să umbli cu ei !

— Mă rog, eu sînt de părere că am ştiut să umblu cu dumneavoastră !

— Şi asta-i drept ! Sînteţi un tip straşnic, mătuşă ! Mă interesaţi. Am auzit că sînteţi german. Ce-a fost tatăl dumneavoastră, şi de ce aţi venit în Statele Unite ?

— Tatăl meu n-a fost un lord, dar a fost infinit mai mult.

— *Pshaw !* Nu e cu putinţă !

— Ba da ! Dumneavoastră sînteţi doar un lord, probabil că nimic afară de asta. Tatăl meu însă era multe.

— Ei, şi ce anume ? insistă lordul.

— Era vornicel la nunţi, botezuri şi înmormîntări, era clopotar, paracliser, chelner, gropar, tocilar de coase, paznic de livezi şi în acelaşi timp plutonier de gardă civilă. Nu e destul ?

— Da, mai mult decît destul !

— Foarte adevărat, căci dacă vreau să mă exprim mai concis, era un om cumsecade.

— A murit ?

— De mult. Nu mai am rude.

— Şi atunci aţi plecat de supărare peste ocean ?

— Nu de supărare. Din poftă de a călători, Sir ! Da, pofta de a călători ! Dar de multe ori mi-e dor de brava, bătrîna Germanie.

Acum se înapoie Old Firehand ca să-i avertizeze că ar fi indicat să se culce cu toţii, de vreme ce urmează să se scoale foarte devreme. Ascultară de îndemnul său cu o docilitate lăudabilă şi se retraseră într-o încăpere în care se aflau nişte piei întinse pe rame de lemn, putînd servi la fel de bine drept hamace, ca şi drept culcuşuri. Comoditatea o asigurau nişte pături moi, întinse dedesubt. În aceste culcuşuri, cu adevărat din Vest, toţi dormiră excelent.

CAPITOLUL VII

LUPTA PENTRU FERMA LUI BUTLER

Apărătorii fermei fură treziţi la o oră foarte matinală. Părea să se facă o zi caldă, chiar fierbinte şi însorită, iar clădirea care arătase atît de sumbră ieri era cu totul schimbată în lumina prietenoasă a dimineţii. Era concepută pentru mulţi locuitori, construită din cărămizi foarte lungi şi cu fundament adînc şi se compunea dintr-un parter şi un etaj cu acoperiş plat. Ferestrele erau foarte înalte, dar atît de înguste, încît un om nu s-ar fi putut strecura prin ele. Aceasta era o măsură de precauţie foarte indicată într-o regiune bîntuită adesea de bande de indieni porniţi pe jaf. Pe acolo se întîmplă des, sau cel puţin se întîmpla des, ca o fermă izolată să trebuiască să fie apărată zile de-a rîndul împotriva unor asemenea scursori.

Cu tot atîta prudenţă fusese construită ograda largă, înconjurată de ziduri înalte, prevăzute cu creneluri. În dreptul crenelurilor se aflau bănci late de zidărie, unde te puteai urca cînd trebuia să tragi peste ziduri.

Nu departe de casă trecea vuind pîrîul peste al cărui vad veniseră cu o seară înainte călăreţii. De pe zid se putea trage

comod pînă-n vadul situat în bătaia puştilor şi baricadat în timpul nopţii trecute, în urma dispoziţiilor lui Old Firehand, cu pari, ca să nu se poată trece. Ca o a doua măsură de precauţie foarte necesară, tot Old Firehand ordonase ca turmele lui Butler să fie mînate pe păşunile vecinului celui mai apropiat, încă de cu noapte. Apoi mai fusese trimis un sol în regiunea fortului Dodge spre a-i preveni pe fraţii Butler de prezenţa vagabonzilor, pentru cazul că cei doi fraţi s-ar fi aflat deja pe drumul întoarcerii.

Old Firehand îşi conduse tovarăşii pe acoperişul casei de unde se oferea o privelişte foarte largă, spre est şi nord, asupra Preriei Vălurite, acoperită cu iarbă, iar spre sud şi vest asupra unor vaste holde îngrijite bine, semănate cu porumb şi alte cereale.

— Cînd or să sosească indienii pe care-i aşteptăm ? întrebă Droll.

— După socotelile făcute ieri de căpetenie, ar putea sosi în curînd — răspunse Firehand.

— N-aş conta pe asta. Aceşti indieni urmează să fie adunaţi întîi, poate din depărtări, şi ei nu se apucă niciodată de vreo campanie fără să-şi practice mai întîi vechile obiceiuri. Putem să ne felicităm dacă sosesc înspre prînz. Atunci însă şi *tramp*-ii s-ar putea afla în apropiere. Nu prea mă bizui eu pe aceşti seieni şi arapahoşi.

— Nici eu — încuviinţă Bill. Amîndouă triburile sînt foarte mici şi n-au mai dezgropat de foarte multă vreme securea războiului. Nu ne putem bizui pe ei. Nici vecini puternici nu există pe aici, aşa că trebuie să ne aşteptăm la un asediu de lungă durată.

— Asta nu are de ce să ne sperie, fiindcă pivniţele sînt pline de provizii — îi informă Old Firehand.

— Dar apa, care este lucrul principal ? obiectă Droll. Dacă *tramp*-ii ne asediază, nu putem coborî la rîu după apă !

— Nici nu e nevoie ! În pivniţă există un ochi de fîntînă, iar pentru animale s-a prevăzut un canal.

— Există într-adevăr un canal ?

— Da. Aici totul a fost construit şi amenajat în eventualitatea unui caz de război. În spatele casei veţi observa un chepeng de lemn. Dacă-l deschizi, dai de nişte trepte care duc spre canalul acoperit cu o boltă şi alimentat din rîu.

— E adînc ?

— De un stat de om. Apa îţi ajunge cam pînă la piept.

— Dar deschiderea canalului înspre rîu e descoperită ?

— Ba nu. Duşmanul nu trebuie s-o remarce. De aceea locul din jurul gurii de canal de pe malul rîului a fost plantat cu tufişuri dese şi cu plante agăţătoare.

Nu era, de fapt, o intenţie precisă care-l îndemna pe Droll să se intereseze atît de exact de canal, dar aceste cunoştinţe aveau să-i fie de mare folos mai tîrziu.

Mesele, băncile şi scaunele care serviseră seara ca să se ia masa fură transportate în curte, pentru ca micul dejun să poată fi luat în aer liber. Apoi se aduseră toate armele şi muniţiile ce se găseau în casă.

Ceva mai tîrziu, Old Firehand şedea cu doamna Butler şi cumnata ei pe acoperişul plat al casei, privind spre sud, în direcţia din care urmau să sosească indienii aşteptaţi. Trecuse de amiază cînd, în sfîrşit, se apropie un lung şir de oameni roşii, umblînd unul după altul ; erau cei aşteptaţi, iar Marele-Soare venea călare în fruntea lor.

În timp ce intrau pe poartă, Old Firehand îi numără : erau peste două sute de războinici. Din păcate, numai puţini dintre ei erau într-adevăr bine înarmaţi. Cei mai mulţi nu posedau nici măcar cai, iar cei care aveau refuzaseră să-i aducă : preferau să fie răniţi sau chiar împuşcaţi, mai degrabă ei decît caii.

Old Firehand îi împărţi pe aceşti indieni, odinioară atît de mîndri, şi acum atît de decăzuţi, în două grupe : cea mai mică avea să rămînă la fermă, iar ceilalţi, sub conducerea căpeteniei osagilor, aveau să se posteze pe hotarul dinspre pămîntul vecin, pe păşunile căruia fuseseră duse turmele. Această trupă avea misiunea să zădărnicească o eventuală încercare a *tramp*-ilor de a năvăli în proprietatea vecinului. Pentru a-i îndemna spre vigilenţă şi vitejie, li se fixă o primă pentru fiecare *tramp* ucis, apoi căpetenia plecă cu trupa sa.

În interiorul zidurilor fermei se aflau acum peste cincizeci de indieni, douăzeci de *rafter*-i şi cei patru *westmani*. Faţă de numărul mare al banditilor nu erau, desigur, mulţi ; dar un singur vînător sau *rafter* făcea fără îndoială mai mult decît un număr de *tramp*-i, iar adăpostul pe care-l ofereau zidurile şi casa nu era de desconsiderat. Mare noroc era că doamna Butler întîmpina primejdia cu destul calm. Nici nu se gîndea să-şi zăpăcească slugile prin lamentări ; dimpo-

trivă, îi chemă la ea şi le promise o recompensă corespunzătoare comportării unor oameni fideli şi viteji. Erau vreo douăzeci de argaţi care ştiau să-şi mînuiască armele şi pe care Old Firehand putea conta cu siguranţă.

Cînd toate pregătirile erau gata, *westmanul* îşi reluă locul de pe platformă împreună cu doamnele şi cu englezul. Se folosea de luneta uriaşă a acestuia, scrutînd de zor acea parte a orizontului în care urmau să apară *tramp*-ii. După o lungă atenţie zadarnică, descoperi în cele din urmă trei inşi care se mişcau în direcţia fermei, dar nu călare, ci pe jos.

— Poate că sînt iscoade trimise înainte, ca să ceară să fie primite — zise Old Firehand.

— Ar fi o îndrăzneală de care nu-i cred capabili pe oamenii ăştia — observă lordul.

— De ce nu ? Se trimit trei indivizi pe care aici nu-i cunoaşte nimeni ; vin şi intră sub un pretext oarecare ; cine ar putea obiecta ceva ? Hai să coborîm la etaj, ca să nu ne zărească aici, pe acoperiş. Dar putem să-i observăm cu luneta din fereastră.

Caii aduşi se aflau în spatele casei, aşa că nu puteau fi văzuţi. Apărătorii urmau să se ascundă şi ei cu toţii. În cazul că intrau în curte, cei trei *tramp*-i trebuiau să aibă impresia că ferma nu e suficient păzită.

Trecuseră cu multă osteneală şi vizibil miraţi prin vadul stricat de baricade, iar acum se apropiau încet, şi Old Firehand văzu că unul dintre ei îl ridică pe celălalt ca să poată privi printr-un crenel în curte. Vînătorul coborî repede şi cînd ajunse în curte, răsună clopoţelul ; se duse la poartă şi întrebă ce doresc.

— Fermierul e acasă ? întrebă o voce.

— Nu, e plecat — răspunse Old Firehand.

— Am vrea să ne angajăm ca lucrători. Nu e nevoie de un văcar sau argat ?

— Nu.

— Atunci am vrea să cerem barem o îmbucătură. Venim de departe şi ne e foame. Vă rog, lăsaţi-ne să intrăm !

Aceste cuvinte fură spuse pe un ton foarte jalnic. Nu există în tot Vestul vreun fermier care ar refuza să primească un om flămînd. La toate popoarele primitive şi în toate regiunile unde nu există hoteluri şi restaurante frumosul obicei al ospitalităţii e în vigoare ; aşa şi în Vestul îndepărtat. Oamenii fură deci primiţi şi, cînd poarta se zăvorî din nou, fură poftiţi să ia loc la mesele aşezate într-o parte a casei. Dar acest lucru nu părea să le fie pe plac. E drept că se sileau să-şi dea aere nepăsătoare, dar nu scăpă nimănui că examinau casa şi împrejurimile ei cu priviri scrutătoare, uitîndu-se apoi unul la altul în mod semnificativ. Unul dintre ei zise :

— Sîntem oameni săraci şi umili, care nu vor să vă stingherească. Îngăduiţi-ne să rămînem aici, pe lîngă poartă, unde sîntem de altfel mai la umbră decît în partea aceea. Ne luăm noi o masă de acolo.

Li se împlini dorinţa, deşi era, fireşte, cu tîlc : voiau să stea în apropierea porţii ca s-o deschidă la sosirea tovarăşilor lor. Îşi luară o masă şi scaune, apoi o slujnică le aduse o gustare îmbelşugată. Acum nu se mai afla nimeni în acea parte a curţii, căci şi slujnica se îndepărtase. Pretinşii lucrători erau foarte încîntaţi de această împrejurare, lucru pe care Old Firehand cu ochiul lui ager îl citi din expresia lor şi din gesturile ce însoţeau conversaţia dusă cu voce scăzută. După cîtva timp, unul dintre ei se sculă şi se duse, cu aerul de a o face fără nici un rost precis, la cea mai apropiată ferestruie în zid, pentru a privi afară. Asta repetîndu-se în răstimpuri de mai multe ori, era un semn sigur că vagabonzii aşteptau venirea tovarăşilor lor pe curînd.

Old Firehand se postase din nou la fereastra de la etaj şi observa prin lunetă regiunea din care urmau să sosească. Într-adevăr, se ivi în depărtare o ceată foarte mare de călăreţi care se apropiau de fermă în galop. Se vedea că erau printre ei oameni care cunoşteau împrejurimile, căci se îndreptau spre vad în linie dreaptă. Ajunşi acolo şi găsindu-l camuflat, se opriră să examineze locul. Acum sosise momentul acţiunii pentru Old Firehand. Coborî pînă la poartă. Unul dintre cei trei bandiţi stătea tocmai în faţa crenelului şi căuta să-şi vadă tovarăşii. Cînd se trezi observat, se sperie vizibil şi se dădu repede înapoi.

— Ce faci aici ? Ce cauţi la ferestruie ? îl întrebă Old Firehand aspru.

— Voiam să... voiam să văd încotro o luăm de aici încolo — răspunse omul încurcat, uitîndu-se de jos în sus la bărbatul uriaş.

— Nu minţi ! Vă cunoaşteţi drumul prea bine ! Duce jos, la rîu, spre oamenii care se află acolo.

— Despre ce oameni vorbiţi, Sir? întrebă omul cu prefăcută mirare.

— Nu-ţi da osteneala să te prefaci, că e în zadar! Făceţi parte dintre *tramp*-ii de la Osaga-nook care vor să ne atace şi aţi fost trimişi înainte ca să deschideţi poarta dinăuntru cînd vor veni ceilalţi. Din cauza asta v-aţi aşezat aici, aşa de aproape de poartă.

— Sir! strigă omul furios, ducînd mîna la buzunar.

Dar Old Firehand scosese revolverul mai repede şi-l ameninţă:

— Lăsaţi-vă armele ascunse acolo unde sînt! Cum văd una, trag! A fost o mare îndrăzneală din partea voastră că aţi venit, fiindcă aş putea să vă fac prizonieri şi să vă trag la răspundere; dar îmi păreţi prea puţin periculoşi, aşa că am să vă dau drumul. Duceţi-vă la ceilalţi din această pleavă şi spuneţi-le că tragem în fiecare îndată ce trece prin vad. Am terminat cu voi, hai, căraţi-vă!

Deschise poarta. Banditii tăceau, văzînd revolverul îndreptat asupra lor. Dar cînd se văzură afară şi zăvorul fusese pus din nou, rîseră batjocoritor.

— Prostule! strigă unul. De ce ne dai drumul dacă sîntem *tramp*-i? Apucă-te şi numără cîţi sîntem! O să isprăvim repede cu cei cîţiva oameni ai tăi! Peste un sfert de oră o să fiţi cu toţii spînzuraţi!

Acum Old Firehand dădu semnalul convenit, la care apărătorii din spatele casei, pînă acum invizibili, ieşiră în faţă, pentru a-şi ocupa posturile la ferestrui şi creneluri şi a observa, ca şi Old Firehand, mişcările duşmanului.

Iscoadele trimise ajunseseră la malul rîului, de unde strigau peste apă, către cei de pe malul celălalt, cuvinte ce nu se puteau înţelege dincoace de ziduri. După aceea, *tramp*-ii mai înaintară călare o bucată de drum de-a lungul apei, pentru a o traversa înot mai încolo. Îşi mînară caii în apă.

— Luaţi pe seama voastră iscoadele, ca să nu scape de pedeapsă — zise Old Firehand către Tom-cel-Negru, Blenter şi Humply-Bill, care stăteau lîngă el — eu îi ochesc pe primii doi care ajung la mal. După mine trag Uncle, Droll, lordul şi ceilalţi, în ordinea în care stau la rînd. În felul acesta fiecare are o ţintă precisă, nu se va întîmpla ca doi dintre noi să tragă asupra aceluiaşi *tramp*, şi evităm să prăpădim muniţia.

— E foarte bine aşa! răspunse Humply-Bill. Pe-al meu îl am de pe-acum în dreptul cătării.

Iar prietenul său intim, Gunstick-Uncle, încuviinţă:

— Îndată ce pe mal sosesc, / ale noastre gloanţe-i nimeresc. / Rînd pe rînd vor fi vizaţi / şi în iad expediaţi.

Acum primul călăreţ urca malul de dincoace; al doilea îl urmă. Pe locul în care atinseseră ţărmul aşteptau pretinşii lucrători. Old Firehand dădu semnalul. Cinci puşti pocniră aproape simultan; cei doi călăreţi fură azvîrliţi de pe cai, iar cele trei iscoade zăceau la pămînt. *Tramp*-ii izbucniră în urlete de furie şi se năpustiră înainte ca să ajungă mai repede la mal. Fiecare îl împingea pe cel dinaintea sa spre pierzanie, căci îndată ce un cal se urca pe mal, călăreţul său era scos din şa cu un glonţ tras dinspre fermă. Într-un răstimp de cel mult două minute, se putură număra între douăzeci şi treizeci de cai fără călăreţi, alergînd speriaţi de colo pînă colo.

Tramp-ii nu se aşteptaseră la o asemenea primire. Probabil că vorbele strigate peste apă de iscoadele lor conţineau informaţia că ferma e rizibil de săracă în apărători. Şi acum iată o împuşcătură după alta din creneluri; şi nici un glonţ nu nimerea alături! Urletele de furie se transformară în strigăte de groază; se auzi răsunînd o voce pe un ton de comandă, după care toţi călăreţii ce se aflau încă în apă îşi întoarseră caii ca să ajungă din nou pe celălalt mal.

— Atacul a fost respins! zise Blenter din Missouri. Sînt curios să văd ce-o să facă acum.

— Or să traverseze apa înot, într-un loc care nu e în bătaia puştilor noastre — răspunse Old Firehand.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Asta-i greu de spus deocamdată. Dacă atacă într-un mod inteligent, n-o să ne fie prea uşor.

— Şi ce consideraţi drept un atac inteligent?

— Trebuie să se apropie răzleţiţi, nu în masă. Dacă-şi lasă caii undeva şi aleargă din toate patru părţile deodată pînă la zid, ca să fie în adăpostul lui, atunci sîntem prea slabi ca să-i respingem. Am fi siliţi să ne apărăm pe patru fronturi. Dacă apoi *tramp*-ii se adună subit într-un punct, ar putea să escaladeze zidul.

— E adevărat, dar mulţi dintre ei s-ar curăţa. Bineînţeles că şi noi ne-am afla atunci cam fără acoperiş faţă-n faţă cu ei.

— *Pshaw!* Nu mi-e teamă de asta! Să vedem ce au de gînd!

Între timp, *tramp*-ii se sfătuiseră pesemne; toată trupa o luă la vale, deci spre nord, pînă ce ajunse dincolo de bătaia puştilor de la fermă. Acolo trecură peste apă şi formară o ceată deasă, cu faţa îndreptată spre latura zidului unde era poarta. Pînă acum, apărătorii fuseseră postaţi pe latura dinspre răsărit; de aceea Old Firehand strigă cu voce puternică:

— Hai repede pe latura dinspre nord! Vor să ia poarta cu asalt!

— Tot nu pot s-o dărîme! obiectă Blenter.

— Nu; dar dacă ajung pînă la poartă, pot să escaladeze poarta şi zidul repede, urcîndu-se cu picioarele pe şa, aşa că ar putea să ne strivească aici, în curte.

— Pînă atunci, însă, vor mai cădea mulţi!

— Dar vor rămîne în viaţă şi mai mulţi! Nu trageţi pînă nu dau comanda, dar atunci cu toţii, deodată, din plin, în mijlocul cetei!

Latura dinspre nord fu repede ocupată. O parte dintre apărători se postară în faţa crenelurilor, de unde se putea trage peste zid. Cei din urmă stăteau ghemuiţi, pentru a nu fi văzuţi prea devreme de asediatori.

Ceata se puse în mişcare, la galop, drept spre poartă. Abia cînd se aflau doar la vreo optzeci de paşi de ea, Old Firehand dădu ordinul de a trage; puştile pocniră...

Toată ceata *tramp*-ilor fusese parcă oprită în plină goană de o funie întinsă de-a curmezişul drumului. Se iscă o învălmăşeală cumplită, din care nu se putură descurca destul de repede. Astfel, apărătorii fermei avură timp să-şi încarce armele, şi apoi nu mai traseră în salve, ci fără comenzi, încontinuu, în mijlocul învălmăşelii. *Tramp*-ii nu erau în stare să îndure aşa ceva; se răspîndiră, lăsîndu-şi morţii şi răniţii să zacă. Caii fără călăreţi alergară din instinct spre fermă, iar cei dinăuntru deschiseră poarta ca să-i lase să intre. Ceva mai tîrziu,

cînd banditii încercară să se ocupe de răniţii lor, nimeni nu-i împiedică, de vreme ce era un act de omenie. Se văzu că-şi duc răniţii la umbra unui pîlc de copaci, ca să le panseze rănile, de bine de rău, pe cît o permiteau împrejurările.

Între timp, se făcuse amiază, şi vajnicii apărători primiră alimente şi băutură. Apoi observară că vagabonzii se îndepărtează, lăsînd pe cei răniţi sub copaci; se îndreptau spre apus.

— Oare pleacă? întrebă Humply-Bill. Au primit o lecţie straşnică, şi ar fi tare înţelepţi dacă s-ar învăţa minte.

— Nici nu se gîndesc! fu de părere mătuşa Droll. Dac-ar renunţa cu adevărat la intenţiile lor, şi-ar lua răniţii cu ei. Cred că acum au pus gînd rău turmelor care ţin de fermă. Ia uitaţi-vă la acoperiş! Îl vedeţi pe Old Firehand cu luneta în mînă? Îi observă pe tipi şi mă gîndesc că în curînd vom primi ordinul să pornim în ajutorul văcarilor şi indienilor.

Presupunerea mătuşii Droll se dovedi justă. Deodată Firehand strigă către cei din curte:

— Înşăuaţi caii repede! Indivizii se îndreaptă spre sud şi or să dea acum de Marele-Soare şi de oamenii lui!

În mai puţin de cinci minute caii erau pregătiţi şi toţi încălecară, afară de cîţiva argaţi, care rămaseră la fermă cu misiunea de a deschide repede poarta la nevoie. Cu Old Firehand în frunte, ieşiră pe poartă, o luară pe după colţul zidului spre a se îndrepta apoi spre sud. În partea asta se aflau cîteva ogoare, apoi începea preria, o imensă păşune verde, pe care se zărea pe alocuri cîte un tufiş.

Nici acum *tramp*-ii nu erau încă vizibili cu ochiul liber; dar Old Firehand luase luneta cu el şi-i observa. Datorită acestui fapt, era posibil să se ţină mereu paralel cu cei urmăriţi, fără să fie văzut. După un sfert de oră, Old Firehand se opri, căci şi banditii se opriseră. Ajunseseră la hotarul vecinului şi zăriră nu numai vitele care păşteau acolo, dar şi pe apărătorii lor înarmaţi.

Old Firehand examină diferitele grupe de tufişuri de pe păşune, alegînd pe acelea care le puteau oferi un ascunziş. La adăpostul lor, se apropie cu oamenii lui de locul în care în mod previzibil urma să aibă loc ciocnirea. Apoi lăsară caii şi înaintară furişîndu-se aplecaţi, pînă ajunseră la un grup mai mare de tufişuri, după care şi banditii, după toate previziunile, aveau să caute adăpost în timpul luptei. Din acest loc se pu-

teau zări cu ochiul liber atît cei care aveau să atace, cît şi cei care urmau să fie atacaţi.

Tramp-ii păreau surprinşi să găsească un număr atît de mare de indieni puşi să păzească vitele. Cum se făcea că fuseseră angajaţi nişte piei-roşii, şi încă atît de numeroşi? Şovăiră. În curînd, însă, băgară de seamă că indienii erau slab înarmaţi, fără arme de foc, şi asta îi linişti. Conducătorii ţinură o scurtă consfătuire, după care urmă ordinul de atac. După felul în care porniră, se vedea că nu aveau de gînd să zăbovească mult într-o luptă de la distanţă, ci se gîndeau să-i doboare pur şi simplu pe indieni trecînd în galop peste ei. Călăreţii înaintau în goană mare şi în rînduri dese, drept spre indieni, scoţînd strigăte de ameninţare.

Acum se arătă că Marele-Soare era la înălţimea misiunii sale. Dădu cu voce tare un ordin, în urma căruia oamenii săi, care stătuseră laolaltă, se răzleţiră, aşa că nu mai putea fi vorba de strivirea lor sub copitele cailor. Şi *tramp*-ii îşi dădură seama de asta; cotiră într-o parte, pentru a-i lua pe indieni din flancul drept şi a-i replia spre cel stîng. Căpetenia osagilor pătrunsese această intenţie; din nou răsună vocea sa puternică. Oamenii săi se adunară în grabă, formînd pentru moment un fel de ghemotoc încurcat, şi apoi se răzleţiră din nou. Îşi schimbaseră complet poziţia; pînă atunci aceasta fusese o linie de la vest spre est, acum avea direcţia nord-sud. Căpetenia osagilor luase această dispoziţie nu fiindcă ar fi ştiut de prezenţa aliaţilor săi, ci doar pentru a-şi primi duşmanii, ca un bizon atacat, nu în flanc, ci a-i înfrunta cu coarnele-i puternice. Manevra, un act de bravură în sine, mai avu şi efectul, ce-i drept nebănuit de el, că bandiţii se aflau acum dintr-o dată între indieni şi albii ascunşi pe după tufişuri. Îşi văzură planul zădărnicit şi se opriră, o imprudenţă pe care o plătiră îndată. Păreau să se înşele asupra distanţei la care băteau armele indienilor, simţindu-se astfel în siguranţă. Unul dintre conducătorii lor începu să le vorbească, probabil ca să le propună un alt plan de bătălie. De această pauză profită căpetenia osagilor. Scoase un strigăt, după care oamenii săi se precipitară înainte, se opriră apoi subit, îşi repeziră săgeţile şi se retraseră la fel de rapid. Proiectilele îşi ajunseră ţinta; rezultatul fu cîţiva morţi şi mulţi răniţi, nu numai printre călăreţi, dar şi printre cai. Aceştia se ridicau în două picioare,

voiau s-o ia razna şi abia putură fi domoliţi. De încurcătura asta trebuia să se folosească Old Firehand.

— Acum începem! comandă. Dar trageţi numai în oameni, nu în cai!

Oamenii lui se aflau în spatele duşmanului; armele lor pocniră şi gloanţele loviră ceata din plin, aşa încît *tramp*-ii, speriaţi, izbucniră în urlete.

— Fugiţi! strigă o voce. Sîntem încercuiţi! Spargeţi o breşă în linia indienilor!

Ascultară fără întîrziere de acest ordin. Lăsîndu-şi morţii şi pe cei grav răniţi în plata Domnului, *tramp*-ii o luară la goană, drept spre linia indienilor, care se dădură bucuroşi la o parte pentru a-i lăsa să treacă şi pentru a izbucni în urma lor în urlete de triumf.

— Ia te uită cum dau bir cu fugiţii! rîse bătrînul Blenter. Ăştia nu se mai întorc! Ştiţi cine era cel care i-a îndemnat să fugă?

— Bineînţeles — răspunse Tom-cel-Negru. Cunoaştem bine vocea. Era „colonelul" cu părul roşu; se vede că pe ăsta îl apără Satana de gloanţele noastre. Nu ne luăm după ticăloşi, Sir?

Întrebarea se adresa lui Old Firehand, care răspunse:

— Nu. Sîntem prea slabi ca să ne măsurăm cu ei într-o luptă corp la corp. De altfel, poate că au ghicit că nu ne-am aflat aici din întîmplare, ci sîntem cei de la fermă şi am venit de acolo în ajutorul indienilor. În cazul acesta, e foarte probabil că se întorc acolo ca să pătrundă în lipsa noastră. Trebuie deci să ne întoarcem în grabă.

— Şi ce se întîmplă cu *tramp*-ii răniţi şi cu caii care rătăcesc fără stăpîn?

— Trebuie să-i lăsăm în seama indienilor. Dar să nu mai pierdem vremea, hai repede la caii noştri!

Bărbaţii îşi fluturară pălăriile strigînd un „ura" răsunător spre indieni, la care aceştia răspunseră cu strigăte stridente de victorie; apoi se duseră să-şi ia caii şi se întoarseră la fermă. Old Firehand se sui numaidecît pe acoperişul plat, ca să stea de pază cu luneta.

Acolo dădu de doamna Butler, care fusese foarte îngrijorată şi află cu bucurie că atacul fusese respins în chip strălucit.

— Asta înseamnă că sîntem salvaţi? întrebă ea respirînd uşurată. Dat fiind că *tramp*-ii au suferit pierderi grele, nu se

poate oare presupune că le-a pierit curajul de a mai continua ostilitățile ?

— Poate — răspunse vînătorul pe gînduri.

— Numai poate ?

— Din păcate ! De turme n-or să mai îndrăznească să se atingă, pentru că vor presupune că acestea sînt apărate nu numai de indieni, ci și de un număr însemnat de albi. Lucrurile stau însă altfel în privința casei. Nemernicii își vor fi dat seama că ziua nu pot întreprinde mare lucru, dar s-ar putea să creadă că e posibil să năvălească în cursul nopții. În orice caz, trebuie să fim pregătiți pentru un atac nocturn. E posibil ca...

Se întrerupse. Privind mereu prin lunetă, o întorsese spre nord.

— Ce e ? întrebă doamna. De ce nu mai continuați, Sir ? De ce aveți deodată o expresie atît de îngrijorată ?

Old Firehand mai privi cîtva timp prin lunetă, apoi o lăsă jos și răspunse cu un aer nepăsător :

— Nu e nimic care ar putea să ne înfricoșeze în mod deosebit, *my lady*. Puteți să coborîți fără grijă, ca să dați ordin să se ofere de băut oamenilor.

Ea ascultă de această invitație, calmată de vorbele lui ; dar îndată ce dispăru, vînătorul spuse către lordul care tocmai își făcu apariția pe platformă cu telescopul lui uriaș :

— Am avut motive bine întemeiate s-o îndepărtez acum pe doamna. Luați-vă luneta, *my lord*, și priviți spre vest. Pe cine zăriți acolo ?

Englezul făcu ce i se spusese și răspunse apoi :

— Pe *tramp*-i. Îi văd clar. Se întorc.

— Vin, într-adevăr ?

— Firește ! Ce alta ar putea face ?

— Atunci se vede că binoclul meu e mai bun decît al dumneavoastră. Îi vedeți în mișcare ?

— Nu, stau pe loc.

— Cu fața în ce direcție ?

— Spre nord.

— Atunci duceți luneta mai departe în această direcție ! Poate veți vedea atunci de ce s-au oprit banditii.

— *Well*, Sir, am să mă uit !... De acolo se apropie trei călăreți, fără să-i zărească pe *tramp*-i.

— Călăreți ? Adevărat ?

— *Yes*. Ba nu. Pare să fie o *lady* cu ei. Într-adevăr, este o doamnă. Zăresc rochia lungă de călărie și vălul fîlfîind.

— Și știți cine sînt acești călăreți ?

— Nu, de unde să știu... *heigh ho !* Nu cumva sînt...

— Ba tocmai — zise Old Firehand, îngrijorat. Ei sînt ; fermierul cu frate-său și cu fata acestuia. Solul pe care l-am trimis înaintea lor ca să-i avertizeze nu i-a întîlnit.

— Atunci trebuie să încălecăm repede și să plecăm — zise lordul, strîngîndu-și luneta. Altfel or să cadă în mîna *tramp*-ilor.

Voia să pornească. Vînătorul îl prinse de braț, spunînd :

— Stați, Sir, și nu dați alarma ! Femeile nu trebuie să afle nimic deocamdată. Nu putem nici să-i avertizăm, nici să-i ajutăm, e prea tîrziu ! Priviți, priviți !

Lordul își duse luneta iarăși la ochi și văzu că banditii se pun în mișcare, pornind la galop în întîmpinarea celor trei.

— *All devils !* strigă. Or să-i omoare !

— Nici nu se gîndesc ! Oamenii de teapa asta își cunosc avantajele și caută să profite de ele. Ce cîștigă dacă omoară aceste trei persoane ? Nimic. Dacă, în schimb, le lasă în viață, ca să se folosească de ele ca de ostatici, pot să ne șantajeze. Ia uitați-vă ! Acum s-a zis ! Cei trei sînt încercuiți. Nu mai putem face nimic.

— *Well !* Aveți dreptate, Sir ! zise lordul. Dar o să ne lăsăm într-adevăr șantajați ? În fond, ar fi o rușine să intri în tratative cu asemenea oameni !

Old Firehand dădu din umeri într-un fel caracteristic, și un zîmbet îi juca pe buze în timp ce răspunse :

— Lăsați-mă pe mine, Sir ! Nu mi s-a întîmplat încă să fac ceva de care să-mi fie rușine. Dacă vă spun că cele trei persoane care acum au devenit prizoniere nu sînt în nici un fel de pericol, puteți să mă credeți. Totuși, vă rog să nu înștiințați femeile de cele întîmplate.

— Să nu afle nici ceilalți ?

— Hai să le spunem celor care ne sînt mai apropiați, ca să știe măcar ei cum stăm. Dacă vreți să vă ocupați de asta, duceți-vă jos acum, dar ei să nu dea știrea mai departe. Eu rămîn să-i mai observ pe banditi ca să pot lua măsuri potrivite cu comportarea lor.

Lordul coborî în curte. Old Firehand își concentră atenția din nou asupra *tramp*-ilor care luaseră pe cei trei prizonieri la

mijloc și se duseră călare pînă la pîlcul de arbori amintit, unde se opriră, descălecară și se așezară pe jos. Vînătorul văzu că duceau o convorbire animată, că se sfătuiau. Era convins că-și dă seama de rezultatul acestei consfătuiri. Fu întrerupt în gîndurile sale de Droll, care urcă în grabă și-l întrebă în limba germană :

— E adevărat ce ne-a spus lordul ? Cei doi domni Butler au fost prinși, și cu domnișoara pe deasupra ?

— Așa e — zise Old Firehand dînd din cap.

— Să vezi și să nu crezi că e posibil așa ceva ! Acum banditii or să creadă că l-au prins pe Dumnezeu de un picior ; or să vină cu mari pretenții ! Iar noi ? Ce-o să le răspundem ?

— Păi dumneata ce mă sfătuiești ? întrebă Old Firehand, aruncînd o privire înveselită și scrutătoare asupra măruntelului.

— Mai întrebi ! răspunse acesta. Nimic, absolut nimic nu acceptăm ! Nemernicii ăștia nu pot să ne facă nimic. Sau aveți cumva de gînd să le dăm bani de răscumpărare ?

— Păi nu sîntem siliți ?

— Nu, nu și iarăși nu ! Ce să facă ? Să omoare cumva prizonierii ? La asta nu se pot gîndi, căci atunci ar avea să se teamă de răzbunarea noastră. Sigur că o să ne amenințe cu asta, dar noi n-o să-i credem și o să rîdem doar de ei.

— Dar chiar dacă presupunerea dumitale e justă, trebuie să luăm în considerație situația prizonierilor, care e destul de neplăcută. Chiar dacă nu se ating de ei și le cruță viața, or să le facă fel de fel de mizerii și or să-i chinuiască cu amenințările.

— Asta nu le poate face mare rău ; și n-au încotro, trebuie să rabde. De ce s-au băgat cu atîta imprudență în capcană ? O să le fie învățătură de minte pentru altă dată, și de altfel mizeria asta n-o să țină mult. Noi ce păzim ? Ar trebui să-și bage dracul coada ca să nu găsim moduri și mijloace ca să-i scoatem din belea.

— Cum să ne apucăm de treaba asta ? Ai cumva un plan ?

— Ei nu, nu încă ; și nici nu-i nevoie. Pentru moment, trebuie să așteptăm, să vedem ce se mai întîmplă ; abia după aceea putem trece la acțiune. Nu mi-e frică de loc, cel puțin în ce mă privește, că mă cunosc. La momentul potrivit o să-mi vină și mințile potrivite la cap. Dumneata și cu mine am mai văzut noi altele și mai și. N-am căzut în cap nici unul dintre

noi. Mă gîndesc că... stai ! se întrerupse singur. Ia vezi ! Uite că vin ! Doi tipi, drept spre casă ! Flutură batistele în mînă, ca să vedem că sînt parlamentari și trebuiesc respectați ca atare. O să vorbești dumneata cu ei ?

— Bineînțeles ! Trebuie să aflu ce pretenții au, de n-ar fi decît de dragul prizonierilor ! Hai să mergem !

Amîndoi se duseră în curte, unde toată compania stătea la creneluri, ca să-i observe pe cei doi soli. Aceștia se opriră în afara bătăii puștilor și făcură semn cu batistele. Old Firehand deschise poarta, ieși și le făcu semn să se apropie. Cînd ajunseră în fața lui, îl salutară politicos, dîndu-și însă osteneala să pară cît mai plini de încredere.

— Sir, venim ca emisari — zise unul dintre ei — ca să vă comunicăm pretențiile noastre.

— Așa ? răspunse vînătorul pe un ton ironic. De cînd îndrăznesc iepurii preriei să se ducă la ursul cenușiu ca să-i dea porunci ?

Comparația făcută nu era de loc proastă. Stătea în fața lor, atît de înalt, de lat și de puternic, și îi străfulgera cu o privire atît de amenințătoare, încît cei doi, fără să vrea, se dădură înapoi cu un pas.

— Noi nu sîntem iepuri, Sir ! declară vorbitorul.

— Nu ? Atunci poate niște lupi de prerie lași care se mulțumesc cu hoituri ? Vă pretindeți emisari. Nu sînteți decît niște bandiți, hoți și ucigași, care stau în afara legii și asupra cărora orice om cinstit are dreptul să tragă.

— Sir ! se opuse cu violență *tramp*-ul. Asemenea ofense nu pot să...

— Taci, nemernicule ! tună Old Firehand. V-am lăsat să vă apropiați numai ca să văd și eu cît de departe pot merge cu obrăznicia niște lepădături ca voi. Acum vorbesc eu, iar voi trebuie să mă ascultați fără să crîcniți. Dacă mai suflați o vorbă care nu-mi place, vă dobor imediat cu pumnii. Știți cine sînt ?

— Nu — răspunse omul, intimidat și încurcat.

— Îmi zice Old Firehand. Să spuneți asta celor care v-au trimis ; poate că ei or să știe că nu sînt omul care permite să fie tras pe sfoară. De altfel, au simțit-o și și-au dat seama încă de azi-dimineață. Și acum, pe scurt, cu ce însărcinare ați venit ?

— Aveam să vă aducem la cunoștință că fermierul cu fratele și nepoata lui sînt în mîinile noastre.

— Asta știm.
— Aceste trei persoane trebuie să moară...
— *Pshaw* ! îl întrerupse vînătorul.
— ...dacă nu acceptați condițiile noastre — continuă trimisul — și nu dați ferma pe mîna noastră. Dacă nu ne dați ascultare, prizonierii vor fi spînzurați sub ochii voștri, acolo, de copacii aceia.
— N-aveți decît ! Avem și aici, la fermă, destule frînghii pentru voi toți.
La asta nu se așteptase banditul. Știa bine, desigur, că ei înșiși nu vor avea curajul să traducă în faptă amenințarea. Se uită încurcat în pămînt, apoi zise :
— Gîndiți-vă, trei vieți omenești !
— Mă gîndesc foarte bine ! Și acum plecați, că de nu, vai de voi !
Scoase revolverul. Cei doi se retraseră repede, unul dintre ei îndrăzni totuși să se oprească la o anumită distanță și să întrebe :
— Putem să revenim dacă primim o altă însărcinare ?
— Nu. N-am să stau de vorbă decît cu „colonelul" vostru cu păr roșu, dar și cu el numai un minut !
— Promiteți că se va întoarce teafăr la noi ?
— Da, dacă nu mă insultă.
— O să-i spunem așa.
O luară la fugă, atît de repede, încît se văzu cît de bucuroși erau să scape de prezența renumitului *westman*. Acesta nu se mai întoarse în curte, ci păși în direcția *tramp*-ilor pînă ce ajunse cam la jumătatea drumului. Acolo se așeză pe o piatră, ca să aștepte venirea lui Brinkley, căci era convins că acesta va veni.
În curînd se adeveri că nu se înșelase în presupuneri. Cercul *tramp*-ilor se deschise, „colonelul" ieși la iveală și se apropie agale. Făcu o plecăciune destul de țeapănă, deși își dădea ifose, și zise :
— *Good day*, Sir ! Ați dorit să vorbiți cu mine ?
— Nu știu de așa ceva — răspunse *westmanul*. Am spus doar că nu accept să stau de vorbă cu altul ; aș fi preferat să nu te arăți nici dumneata.
— Master, folosiți un ton foarte mîndru !
— Am toate motivele. Dar nu te-aș sfătui să adopți același ton.

Își înfipseră privirile unul în ochii celuilalt. „Colonelul" lăsă primul ochii în jos și răspunse, stăpînindu-și cu greu furia :
— Cred că stăm față-n față ca egali în drepturi.
— Un *tramp* în fața unui *westman* cinstit, învinsul în fața învingătorului... asta se cheamă egalitate în drepturi ?
— Nu sînt încă învins. Stă în puterea noastră să schimbăm situația.
— Încercați ! zise Old Firehand, rîzînd disprețuitor.
Asta-l supără pe *tramp*, încît izbucni vehement :
— N-avem decît să profităm de imprudența dumitale !
— Zău ? Cum așa ? Ce imprudență am comis ?
— Aceea că te-ai îndepărtat de fermă pînă aici. Dacă voiam, puteai să cazi în mîinile noastre. Chiar de neînvins, așa cum se spune, nu ești nici pe departe. Te afli tocmai la mijloc de drum între noi și fermă. Era destul ca un grup dintr-ai noștri să încalece și să-ți taie retragerea, atunci erai în puterea noastră.
— Crezi, într-adevăr ?
— Da. Chiar dac-ai fi cel mai bun alergător, un cal e și mai rapid ; cred că recunoști și dumneata. Deci, erai încercuit înainte de a putea ajunge la poartă !
— Socoteala dumitale se potrivește pînă la un punct. Ai omis însă faptul că cei care ar fi încercat să mă prindă ar fi ajuns în bătaia puștilor oamenilor mei ; ar fi fost pur și simplu măturați ; dar nu despre asta avem de vorbit.
— Nu, Sir, nu despre asta. Am venit ca să vă ofer ocazia de a salva viața celor trei prizonieri ai noștri.
— Atunci te-ai deranjat degeaba, căci viața acestor oameni nu e primejduită.
— Nu ? făcu „colonelul" cu un rînjet răutăcios. Aici te înșeli grozav, Sir. Dacă nu acceptați propunerile noastre, vor fi spînzurați.
— V-am mai trimis vorbă că în cazul acesta și voi toți veți fi spînzurați.
— E ridicol ! Ați numărat cîți sîntem ?
— Foarte bine ; dar știți cumva de cîți oameni dispun împotriva voastră ?
— Foarte exact.
— *Pshaw !* N-ați putut să ne numărați.

— Nici nu e nevoie. Ştim precis cîţi argaţi are Butler de obicei la fermă ; n-or să fie nici acum mai mulţi. La asta se adaugă cel mult *rafter*-ii pe care i-aţi adus de pe malul rîului Black-Bear.

Se uita pieziş, plin de aşteptare, la Old Firehand, fiindcă, într-adevăr, nu era lămurit asupra numărului de oameni pe care acesta îi avea la dispoziţie. Old Firehand făcu un gest de dispreţ şi zise :

— Număraţi-vă morţii şi răniţii şi vedeţi şi voi dacă cei cîţiva *rafter*-i ar fi fost în stare de asta. În plus, i-aţi văzut pe indienii mei şi pe ceilalţi albi care v-au atacat pe la spate.

— Ceilalţi albi ? rîse banditul. N-au fost alţii decît *rafter*-ii. Recunosc că aţi fost mai şireţi decît noi. V-aţi repezit în ajutorul indienilor părăsind ferma ; la asta nu m-am gîndit din păcate decît prea tîrziu. Ar fi trebuit să ne întoarcem numaidecît la fermă ; atunci puteam să punem mîna pe ea. Nu, Sir, nu ne poţi speria cu superioritatea numerică. Dacă omorîm prizonierii, vă este cu totul imposibil să-i răzbunaţi.

Privirea pe care „colonelul" o aruncă asupra lui Old Firehand era din nou ascunsă, pînditoare. Acesta dădu din umeri cu dispreţ şi zise :

— Hai să nu ne certăm ! Chiar dac-am fi aşa de puţini la număr cum pari să crezi în mod greşit, tot v-am fi cu mult superiori. *Tramp*-i, doar *tramp*-i, ce fel de oameni sînt aceştia ? Lucrători leneşi, vagabonzi, oameni fără căpătîi. Acolo însă, pe după ziduri, aşteaptă unii dintre cei mai renumiţi vînători şi cercetaşi ai Vestului sălbatic. Unul singur dintre ei isprăveşte cel puţin cu zece *tramp*-i. Dacă n-am fi cu toţii laolaltă decît douăzeci de *westmeni*, şi aţi îndrăzni să ucideţi prizonierii, ne-am ţine după voi săptămîni şi luni de-a rîndul ca să vă exterminăm pînă la ultimul om. O ştiţi prea bine, şi de aceea o să vă feriţi să clintiţi măcar un fir de păr celor trei persoane.

Vorbise atît de ameninţător şi de sigur de el, încît „colonelul" lăsă privirea în jos. Ştia că vînătorul e omul care ar fi în stare să-şi transforme cuvintele în fapte. Se mai întîmplase de multe ori ca un singur bărbat îndrăzneţ să urmărească o bandă întreagă pentru ca să se răzbune, şi că toţi din bandă să devină pe rînd victimele glonţului său fără greş. Şi dacă exista un om pe care să-l crezi în stare de o asemenea performanţă, apoi Old Firehand era acela. Dar *tramp*-ul se

feri să admită acest lucru ; ridică privirea, o înfipse în ochii vînătorului şi spuse batjocoritor :

— Să vedem ce se mai întîmplă. Dac-ai fi atît de sigur că-i aşa, n-ai sta acum aici. Numai îngrijorarea te-a putut împinge să vii aici, să stai de vorbă cu mine.

— Nu mai vorbi prostii ! M-am arătat dispus să vorbesc cu dumneata, tocmai cu dumneata, dar nu de frică, ci ca să imprim memoriei mele încă o dată cu precizie trăsăturile şi vocea dumitale. Iată motivul. Acum te-am încorporat aducerii aminte atît de bine, încît putem să ne despărţim. Am terminat !

— Încă nu, Sir ! Mai am de făcut o propunere. Şi anume, să ştiţi că vrem să renunţăm la asediul fermei.

— Ah, cîtă mărinimie ! Şi afară de asta ?

— Ne daţi înapoi caii pe care i-aţi capturat ; în plus, ne cedaţi un număr de vite necesare ca să ne facem provizii şi, în sfîrşit, ne plătiţi douăzeci de mii de dolari ; e o sumă care se află desigur la fermă.

— Numai atît ? Încolo nimic ? Foarte frumos ! Şi ce ne oferi în schimb ?

— Vă restituim prizonierii şi plecăm, după ce ne-aţi dat cuvîntul de onoare că vă veţi abţine de acum înainte de la orice ostilitate faţă de noi. Acuma ştii ce vreau şi te rog să hotărăşti. Am pălăvrăgit îndeajuns şi fără nici un rost !

Vorbise cu tonul unui om care avea o deplină îndreptăţire morală să ridice aceste pretenţii. Old Firehand scoase revolverul şi răspunse, nu mînios, ci foarte calm şi cu un zîmbet nespus de dispreţuitor :

— Da, de pălăvrăgit ai pălăvrăgit destul, de aceea cară-te imediat de aici, altfel te trezeşti cu un glonţ în cap !

— Cum ? Asta e...

— Marş ! În clipa asta ! îl întrerupse vînătorul, ridicînd vocea şi îndreptînd arma spre el. Una... două...

Banditul preferă să nu aştepte pînă la „trei" ; se întoarse, scoţînd o înjurătură, şi grăbi pasul spre ai săi. Pentru ca să nu fie cumva împuşcat pe la spate, vînătorul îl urmări cu privirea pînă ce se asigură că se îndepărtează, apoi se întoarse la fermă, de unde întrevederea fusese urmărită cu cea mai mare atenţie. Acolo le făcu celorlalţi un scurt raport despre ciudata convorbire.

— Aţi făcut foarte bine, Sir ! declară lordul. Nu trebuie să faci nici un fel de concesii unor asemenea ticăloşi. Le va fi

frică și nu se vor atinge de prizonieri. Ce credeți că or să facă acum ?

— Hm ! făcu cel întrebat. Soarele apune. Presupun că or să aștepte pînă se face întuneric și apoi or să mai încerce totuși să escaladeze zidul. Dacă nu reușesc, atunci tot le mai rămîne să încerce noi șantaje cu prizonierii.

— Să mai îndrăznească oare încă un atac ?

— Probabil. Ei știu că au și acum o mare superioritate numerică asupra noastră. Trebuie să ne pregătim de apărare. Prudența ne comandă să-i observăm bine. Îndată ce se lasă întunericul, cîțiva dintre noi trebuie să iasă și să se apropie de ei tiptil, ca să mă înștiințeze de fiecare mișcare a lor.

Acum soarele ajunsese la orizont și razele lui, răspîndite ca un aur lichid peste toată întinderea cîmpiei imense, luminau ceata banditilor în așa fel, încît de pe fermă fiecare ins se putea distinge cu precizie. Nu făceau nici un fel de pregătiri, nici de plecare, nici de așezare a unei tabere pentru înnoptat. Din acest fapt se putea trage concluzia că n-au de gînd să părăsească regiunea, dar că nici nu au intenția să rămînă acolo.

Old Firehand porunci să se așeze lemne în cele patru colțuri, precum și cărbuni — care în Kansas se găsesc în masă și sînt deci foarte ieftini — și în plus cîteva butoaie cu petrol. După ce se întunecă de-a binelea, mătușa Droll, Humply-Bill și Gunstick-Uncle fură trimiși în recunoaștere. Ca să nu trebuiască să aștepte pînă li se deschide poarta în cazul în care ar fi fost nevoiți să se întoarcă în grabă, fixară în cîteva locuri ale zidului lasso-uri puternice, atîrnate afară, de care se puteau agăța ca să se urce și să se salte repede în curte. Apoi îmbibară cîteva bucăți de lemne cu petrol, le aprinseră și le aruncară afară, prin creneluri. Peste ele mai aruncară lemne și cărbuni, așa că în cele patru colțuri ardeau focuri mari care luminau atît de bine zidurile și terenul dinaintea lor, încît nimeni nu ar fi putut rămîne neobservat, chiar dacă s-ar fi apropiat unul singur. Flăcările erau alimentate neîncetat după trebuință, prin creneluri, fără ca cineva să se expună astfel gloanțelor inamice.

Apoi trecu mai bine de o oră, dar pe afară nimic nu părea să se miște. Iată însă că sosi Gunstick-Uncle, escaladînd zidul. Îl căută pe Old Firehand și-i raportă în modul său original :

— De lîngă pomi *tramp*-ii au plecat / și-n alt loc ei s-au așezat.

— Mi-am închipuit eu. Dar unde ? întrebă vînătorul zîmbind de aceste rime. Cel întrebat arătă spre colțul din dreapta porții și răspunse cu o seriozitate imperturbabilă :

— Colo pe mal printre tufișuri / sînt de găsit prin ascunzișuri.

— Au îndrăznit să se apropie într-atît ! Dar cum de n-am auzit tropotul cailor ?

— Caii au fost mînați pe cîmp / să pască iarbă între timp, / dar nu știu bine în ce loc, / căci ne lipsea al lămpii foc.

— Și unde sînt Bill și cu Droll ?

— Ei i-au urmat tiptil, pitiți, / ca să-i păzească pe bandiți.

— Bravo ! Trebuie să știu locul exact în care stau *tramp*-ii. Fii bun, te rog, deci, și du-te după cei doi tovarăși ai noștri. Îndată ce tipii și-au instalat tabăra, vă rog să mă înștiințați ; ei cred, probabil, că au procedat în mod înțelept, dar în fond au căzut într-o cursă pe care n-avem decît s-o închidem.

Lunganul plecă, iar lordul, care ascultase convorbirea, îl întrebă pe Old Firehand la ce cursă făcuse aluzie. Acesta răspunse :

— Inamicul se află pe malul apei. Are deci rîul în spate și zidurile în față. Dacă închidem cele două părți laterale, i-am prins în capcană.

— Foarte just ! Dar cum să procedăm ca să închidem capcana ?

— Iată cum : trimit după indieni, ca să se apropie tiptil din sud, iar noi, cei de aici, atacăm din nord.

— Atunci, vreți să lăsați zidurile fără apărare ?

— Nu ; aici rămîn argații ; sînt destui la număr. Ar ieși prost, ce-i drept, dacă *tramp*-ilor le-ar da prin minte să se arunce asupra zidurilor ; dar nu-i cred capabili de atîta șiretenie încît să presupună că avem îndrăzneala de a lăsa fără acoperire tocmai acest punct principal al apărării noastre. Apoi am să mai pun iscoade care să afle unde le sînt caii. Cînd o s-o știm, n-o să fie greu să isprăvim măcar cu cei cîțiva paznici ai cailor. Iar dacă sîntem în posesia lor, bandiții sînt pierduți, căci pe cei care ne scapă în seara asta, putem să-i urmărim mîine, să-i ajungem din urmă și să-i nimicim pînă la ultimul.

Acum fu rîndul lui Tom-cel-Negru şi al bătrînului, iscusitului Blenter, să iasă ca să caute caii. Apoi doi argaţi, care cunoşteau bine împrejurimile, fură trimişi la căpetenia osagilor, ca să-i ducă instrucţiuni amănunţite. Nu se putea întreprinde nimic înainte ca aceşti trimişi să se fi întors.

Trecu multă vreme pînă să se arate unii dintre ei. Într-un tîrziu se întoarseră întîi argaţii. Îi găsiseră pe indieni şi-i aduseseră cu ei ; acum indienii stăteau pe malul rîului, la numai cîteva sute de paşi de *tramp*-i, şi erau gata să pornească la atac la primul foc de armă pe care aveau să-l audă. Apoi se întoarseră şi Bill, Droll şi Gunstick-Uncle.

— Toţi trei ? întrebă Old Firehand pe un ton de mustrare. Cel puţin unul ar fi trebuit să rămînă afară !

— Nu văd de ce, dacă nu-i cu supărare — răspunse Droll, iarăşi cu ticul său verbal cunoscut.

— Ca să continue să-i observe pe bandiţi, fireşte !

— Ar fi absolut de prisos ! Ştiu exact care e situaţia, m-am furişat destul de aproape de ei ca să aud tot. Sînt furioşi din pricina focurilor noastre, care fac imposibil asaltul plănuit, şi vor să aştepte ca să vadă pînă cînd ne ajung proviziile de lemne şi cărbune. Sînt de părere că peste cîteva ore s-a isprăvit cu ele, dat fiind că fermierul nu poate fi pregătit să întreţină asemenea incendii. În momentul acela vor să pornească la atac.

— Asta-i foarte avantajos pentru noi, fiindcă astfel avem răgaz să închidem capcana.

— Ce fel de capcană ?

Old Firehand îi explică ce avea de gînd să facă.

— E splendid, hi-hi-hi-hi ! chicoti Droll, manifestîndu-şi buna dispoziţie fără rîsete zgomotoase, cum obişnuia cînd un lucru îl înveselea. O să reuşim, trebuie să reuşim ! Mai ales că tipii sînt convinşi că noi credem că sînt tot acolo, sub copaci. Dar mai e ceva, Sir, de care trebuie să ţinem seama, ceva de mare importanţă.

— Ce anume ?

— Situaţia prizonierilor. Mi-e teamă că or să-i omoare în clipa în care începem ostilităţile.

— Crezi că nu m-am gîndit şi eu mult la chestiunea asta ? O să ne tîrîm pînă-n imediata apropiere şi trei dintre noi

vor avea misiunea să vegheze asupra celor doi Butler şi a domnişoarei. Sînt legaţi ?

— Da, dar nu prea tare.

— Atunci trebuie să-i dezlegăm repede şi pe urmă...

— Şi pe urmă îi băgăm în apă — îl întrerupse Droll repede.

— În apă ? făcu Old Firehand mirat.

— Da, în apă cu ei, hi-hi-hi-hi-hi, e cea mai bună festă pe care le-o putem juca. Ce mutre or să facă *tramp*-ii ! Şi ce-o să-şi mai bată capul ! O să le răpim prizonierii încă înainte de atac.

— Crezi că e posibil ?

— Nu numai posibil, dar chiar foarte necesar. În timpul luptei e greu să avem grijă de siguranţa prizonierilor ; trebuie deci să-i punem în afara oricărui pericol mai dinainte. Şi nici măcar nu e greu !

— Nu ? Ei, şi cum îţi imaginezi că o să facem ? Ştiu că eşti o vulpe şireată.

— Nu e nevoie de prea multă şiretenie pentru asta. Mă mir că nu te-ai gîndit şi dumneata cum să procedăm. Ia gîndeşte-te la canalul care duce din curte pe după casă pînă la fluviu ! E subteran şi bandiţii n-au habar de existenţa lui. M-am furişat pe lîngă ei pînă la mal şi am găsit, deşi era întuneric, locul în care se varsă în rîu, dîndu-mi seama, după pietrele mari aruncate în apă pe acolo, pentru a forma un mic dig, datorită căruia apele rîului sînt dirijate spre canal. Şi imaginaţi-vă, domnilor, tocmai în dreptul gurii canalului şi-au aşezat *tramp*-ii tabăra. Au format un semicerc pe mal şi în mijlocul semicercului se află prizonierii. Sînt convinşi că în felul acesta s-au asigurat împotriva oricărei tentative de evadare, dar tocmai această împrejurare ne dă posibilitatea să-i răpim.

— A, încep să înţeleg — zise Old Firehand. Vrei să cobori din curte în canal şi să mergi de-a lungul lui pînă la fluviu ?

— Exact. Bineînţeles nu eu singur. Mai e nevoie de încă doi, aşa încît să fie unul pentru fiecare prizonier.

— Hm ! Ideea e într-adevăr excelentă. Hai să ne interesăm dacă se poate trece prin canal.

Old Firehand vorbi cu cîţiva argaţi şi află, spre bucuria lui, că în canal nu se adună nămol şi că nu are un aer irespirabil, că se poate umbla prin el destul de bine şi că — o

împrejurare deosebit de fericită — la gura lui se află ascunsă o barcă mică în care încăpeau trei oameni. Barca se ţinea mereu ascunsă, ca să n-o fure indienii sau alţi străini.

Se discută apoi în amănunt planul şiretului Droll şi se hotărî de comun acord ca el însuşi, împreună cu Humply-Bill şi Gunstick-Uncle să-l pună în execuţie. Cînd acestea fuseseră stabilite, se întoarseră şi Blenter cu Tom. Cercetaseră o arie destul de întinsă, din păcate însă nu găsiseră caii ; banditii fuseseră atît de deştepţi, să-i ducă cît mai departe de fermă.

Droll, Bill şi lunganul îşi scoaseră costumele şi coborîră în canal, ducînd o lanternă. Constatară că apa le ajunge doar pînă la piept. Îşi luară puştile pe umeri, şi-şi legară cuţitele, revolverele şi muniţiile de gît. Lunganul de Gunstick-Uncle păşea în frunte, cu lanterna. Îndată ce dispărură în deschizătura canalului, porni şi Old Firehand cu oamenii săi.

Deschiseră poarta fără zgomot şi n-o închiseră complet în urma lor, ca să poată intra repede, la nevoie. Dar un argat rămase acolo de pază, ca s-o poată închide imediat dacă s-ar fi apropiat banditii. Argaţii ceilalţi, precum şi slujnicele erau postaţi pe după latura dinspre rîu a zidului, gata să respingă din răsputeri un eventual atac.

Rafter-ii, sub conducerea lui Old Firehand, plecară descriind un arc de cerc spre nord, pentru a nu umbla în lumina focurilor ; apoi, cînd ajunseră la rîu. se întoarseră spre sud, tîrîndu-se de-a lungul malului, pînă ce puteau presupune că se aflau cam în dreptul *tramp*-ilor. Old Firehand mai înaintă singur, tot tîrîş, pînă cînd ochiul său ager zări, în pofida întunericului, semicercul bandiţilor întinşi spre odihnă. Acum ştia unde urmau să atace, şi se întoarse la oamenii săi, în aşteptarea semnalului asupra căruia conveniseră cu cei trei liberatori ai prizonierilor.

Aceştia trecuseră între timp prin canal, unde apa nu era atîta de rece încît să-i incomodeze. Nu departe de gura canalului, dar încă în interior, dădură peste mica barcă, fixată de un cîrlig de fier. Găsiră în ea două vîsle. Lunganul stinse lanterna şi o agăţă de cîrlig ; apoi Droll îi puse pe ceilalţi doi să-l aştepte, căci voia să plece mai întîi în recunoaştere. Trecu mai bine de un sfert de oră pînă se întoarse.

— Ei ? întrebă Humply-Bill încordat.

— N-a fost o treabă uşoară — răspunse Droll. Apa nu ne stînjeneşte, fiindcă nici pe afară nu-i mai adîncă decît aici ; dar bezna dintre tufişuri şi copaci mi-a dat de furcă. Nu se vedea absolut nimic, şi am fost nevoit să înaintez numai pipăind cu mîinile.

— Dar dacă priveşti în direcţia focurilor noastre, nu se poate să nu desluşeşti totul destul de bine.

— Da, dar asta nu poţi decît de pe malul înalt, nu şi de la marginea apei care e situată mai adînc. Bandiţii stau deci într-un semicerc al cărui diametru îl formează rîul, şi în centrul lor, nu departe de apă, se află prizonierii. Au ca paznic pe unul din *tramp*-i, care stă lîngă ei şi-i observă. Pe acesta trebuie să-l curăţăm ; n-o să fie mare pagubă.

— Deci, ţi-ai făcut planul ?

— Da, nu-i nevoie ca prizonierii să intre în apă. Ducem barca acolo.

— Asta o să se vadă, contururile ei se vor desena pe suprafaţa lucie a apei.

— Ce lucie, da' de unde ! Din cauza ploii de ieri apa e atît de tulbure, încît nu se deosebeşte de uscat, mai ales în umbra copacilor de pe mal. Ducem deci barca pînă acolo şi o legăm de mal ; voi rămîneţi în apropierea ei, în apă, iar eu mă duc singur la ţărm ca să înfig cuţitul în paznic şi să tai curelele cu care sînt legaţi prizonierii ; pe urmă vi-i aduc aici ; ei vîslesc pînă-n interiorul canalului, unde se vor afla în siguranţă, iar noi ne aşezăm frumuşel în locul unde au stat prizonierii. Pe urmă, cînd dăm semnalul, ţipătul de vultur, reprezentaţia va începe. De acord ?

— *Well*, mai bine nici că se poate !

— Şi dumneata, Uncle ?

— Exact aşa cum te-ai gîndit / Isprava-o ducem la bun sfîrşit — răspunse cel întrebat în maniera sa versificată.

— Bun, deci înainte !

Dezlegară barca şi o împinseră din canal pe apa rîului. Droll îi conducea. Ţinîndu-se mereu în apropierea imediată a malului, înaintară încet şi prudent, pînă ce Droll se opri ; ceilalţi doi văzură că leagă barca de mal.

— Am ajuns — le şopti. Acum aşteptaţi pînă mă întorc.

Malul nu era prea înalt. Se căţără fără zgomot. Dincolo de tufişuri văzu cele două focuri din colţurile zidului, formînd un fundal luminos pe care se desenau contururile destul de vizibile ale lucrurilor situate în faţa lui. La cel mult zece paşi

de mal şedeau patru persoane : prizonierii şi paznicul lor. Mai încolo, Droll îi văzu pe bandiţi odihnindu-se în diverse poziţii. Înaintă tîrîndu-se, fără a lăsa puşca din mînă, pînă ajunse în spatele paznicului. Abia acum puse puşca jos şi scoase cuţitul. Banditul trebuia să moară fără a scoate un sunet. Droll se ghemui pe vine, apoi se repezi în sus, îl apucă de la spate cu mîna stîngă de beregată şi-i înfipse cuţitul în spinare cu mare precizie, aşa încît îi străpunse inima. Lăsîndu-se apoi iarăşi repede la pămînt, îl trase pe *tramp* lîngă el, pe jos. Asta se petrecu atît de fulgerător, încît prizonierii nu observaseră nimic. Abia după cîtva timp, fata spuse :

— Tăticule, paznicul nostru a plecat !

— Serios ? A, da ; asta mă miră ; dar stai liniştită, probabil că vrea să ne pună la încercare.

— Încet-încet ! le şopti Droll. Să nu audă nimeni nici cel mai uşor zgomot. Paznicul zace înjunghiat aici, în iarbă. Am venit să vă salvez.

— Să ne salvezi ? *Heavens !* Imposibil ! Sînteţi însuşi paznicul !

— Nu, Sir, sînt prietenul dumneavoastră ! Mă cunoaşteţi din Arkansas. Sînt Droll, căruia i se zice Mătuşa.

— Doamne ! Să fie adevărat ?

— Mai încet, mai încet, Sir ! Şi Old Firehand e pe-aici, împreună cu Tom-cel-Negru şi cu alţii. *Tramp*-ii voiau să prade ferma, noi însă i-am respins. Am văzut cum v-au prins şi m-am tîrît pînă la voi cu doi băieţi straşnici, ca să vă scoatem de-aici, întîi de toate. Şi dacă totuşi n-aveţi încă încredere în mine, pentru că nu-mi puteţi vedea faţa, am să vă dovedesc că vă spun adevărul, dezlegîndu-vă. Ia daţi curelele încoace !

Cîteva tăieturi cu cuţitul, şi cei trei se văzură din nou cu membrele libere.

— Acum încetişor pînă jos, la barcă — şopti Droll. Am venit prin canal, şi am adus barca cu noi. Dumneavoastră cu micuţa *miss* vă aşezaţi în barcă şi vă refugiaţi în canalul pe care-l cunoaşteţi, unde aşteptaţi pînă se termină distracţia.

— Distracţia ? Ce distracţie ?

— Care urmează să înceapă numaidecît. Aici, în partea asta, e rîul, dincolo zidul, între el sînt bandiţii, deci sînt între

două obstacole pe care nu le pot înlătura. La dreapta noastră stă Old Firehand cu o ceată de *rafter*-i şi de vînători, iar la stînga, căpetenia osagilor, Marele-Soare, cu o ceată de indieni, aşteaptă numai un semn din partea mea ca să treacă la atac.

— Va să zică, aşa stau lucrurile ! Şi noi să ne punem la adăpost în barcă ? Credeţi, într-adevăr, că fratele meu şi cu mine sîntem asemenea laşi încît să stăm cu braţele încrucişate în timp ce dumneavoastră toţi vă puneţi viaţa în joc pentru noi ? Nu, Sir, vă înşelaţi !

— Hm ! Foarte frumos ! Îmi pare bine că aud astfel de vorbe ! Asta face doi oameni în plus de partea noastră. Dar micuţa *miss* nu trebuie să stea pe-aici, unde o să zboare gloanţele.

— Asta-i adevărat. Fiţi aşa de bun s-o duceţi cu barca pînă la canal ! Dar cum stăm cu armele ? Nu cumva puteţi să ne cedaţi măcar un revolver, un cuţit ?

— Nu e necesar, Sir ! Avem şi noi nevoie de arme, dar aici zace paznicul, armamentul lui ajunge măcar pentru unul dintre dumneavoastră. Pentru celălalt o să fac eu rost de cele necesare, apropiindu-mă tiptil de un alt *tramp*, ca să-l... sst ! Linişte ! Uite că vine unul ! Probabil unul dintre conducători, care vrea să se asigure că sînteţi bine păziţi. Lăsaţi pe mine !

Uitîndu-te în direcţia focului, puteai zări un om care se apropia inspectînd posturile de pază, ca să vadă dacă totul e în ordine. Trecu agale, se opri în faţa prizonierilor şi întrebă :

— Ei, Collins, s-a întîmplat ceva ?

— Nu — răspunse Droll, ca să fie luat în continuare drept paznic.

— *Well !* Deschide ochii bine ! Plăteşti cu capul dacă nu-i păzeşti cum trebuie ! Ai înţeles ?

— *Yes*. Capul meu stă în orice caz mai solid pe umeri decît al tău. Ia seama !

Se folosi intenţionat de vorbele acestea de ameninţare şi le spuse tot intenţionat cu voce neprefăcută ; dorea ca omul să se aplece spre el. Scopul său fu atins. *Tramp*-ul se apropie cu un pas, se aplecă şi zise :

— Ce ţi-a venit ? Ce vrei să spui ? A cui voce e asta ? Nu eşti tu Collins, pe care l-am pus...

Nu putu continua, căci mîinile lui Droll i se aşezară ca nişte cleşti de fier în jurul gîtului şi-l traseră jos, strîngîndu-i beregata. Se auzi cum i se zbat picioarele, apoi se făcu linişte. În cele din urmă, Droll spuse încet :

— Aşa ! Şi ăsta şi-a adus armele ; foarte gentil din partea lui !

— Va să zică, l-aţi prins ? întrebă fermierul.

— Ce întrebare ! S-a zis cu el ! Luaţi-i puşca şi tot ce are asupra lui, ca arme ; între timp, eu o duc pe micuţa *miss* la barcă.

Droll se ridică pe jumătate, o luă pe Ellen Butler de mînă şi o conduse la malul apei, unde-i informă pe tovarăşii care-l aşteptau de cele întîmplate. Bill şi cu Gunstick-Uncle duseră fata pînă la canal, unde legară barca, apoi se întoarseră prin apă la Droll şi la cei doi Butler. Aceştia se înarmaseră între timp cu ce luaseră de la cei doi bandiţi şi mătuşa Droll zise :

— Acum spectacolul poate începe. Bandiţii or să vină, fireşte, imediat încoace, ca să se asigure de prizonieri, şi atunci am fi în primejdie. Hai să ne tîrîm, deci, o bucată de drum mai încolo, spre dreapta, în susul apei, ca s-o evităm.

Cei cinci înaintară cu prudenţă de-a lungul malului, pînă ce dădură de un loc potrivit. Acolo se ridicară în picioare şi fiecare se ascunse după un copac, care le oferea o pavăză. Se aflau în deplin întuneric, pe cînd bandiţii se zăreau destul de bine pentru a putea fi ochiţi cu precizie. Atunci Droll duse mîna la gură şi scoase un fel de croncănit scurt şi ostenit, ca o pasăre de pradă care se trezeşte o clipă din somn. Acest sunet atît de frecvent în prerie nu putea să dea de bănuit bandiţilor ; şi, într-adevăr, nu-l luară în seamă, nici cînd el se mai repetă o dată şi încă o dată. Timp de cîteva minute, mai domni liniştea, apoi răsună vocea puternică a lui Old Firehand, comandînd :

— Atenţie ! Foc !

În dreapta pocniră puştile *rafter*-ilor care veniseră tiptil, apropiindu-se suficient pentru ca fiecare să poată ţinti cu precizie cîte un om. Apoi răsună în stînga urletul de război, strident şi înspăimîntător, al indienilor, care trimiseră întîi o ploaie de săgeţi asupra *tramp*-ilor, pentru a trece apoi la atac cu tomahawkurile.

— Acum e rîndul nostru ! comandă Droll. Întîi gloanţele, pe urmă cu patul puştilor !

Spectacolul ce se desfăşură atunci fu o veritabilă scenă din Vestul îndepărtat şi sălbatic. Bandiţii se simţiseră în deplină siguranţă, aşa că atacul subit îi umplu de o spaimă adîncă. Ca nişte iepuri peste care trec în zbor ghearele vulturului, se ghemuiră întîi îngroziţi, fără a opune rezistenţă ; apoi, cînd atacanţii se aflau în mijlocul lor muncind din răsputeri cu paturile puştilor, tomahawkurile, revolverele şi cuţitele de vînătoare, amorţirea momentană cedă şi începură să se apere. N-aveau cum să-şi numere duşmanii ; în întunericul nopţii abia luminat de focuri, numărul acestora le apăru dublu şi triplu faţă de numărul lor real. Asta le spori teama şi singura cale de scăpare li se păru fuga.

— Fugiţi, fugiţi spre cai ! se auzi o voce strigînd sau mai degrabă răcnind.

— Ăsta e „colonelul" ! strigă Droll . Pe el ! Nu-l lăsaţi să ne scape !

El însuşi alergă spre locul de unde se auzise vocea, şi alţii îl urmară, dar în zadar. „Colonelul" roşcat fusese destul de şiret să se ascundă numaidecît în crîng. Se strecură ca un şarpe de la un tufiş la altul, rămînînd mereu în întuneric, aşa încît nu putea fi văzut. Învingătorii îşi dădură toată osteneala să nu lase să scape decît un număr minim, dar *tramp*-ii erau prea numeroşi ca să nu le reuşească o străpungere, mai ales că în sfîrşit avură destulă minte să rămînă strînşi laolaltă. Scăpară din strînsoare fugind spre nord.

— După ei ! comandă Old Firehand. Nu-i lăsaţi să răsufle !

Avea de gînd să sosească o dată cu bandiţii la caii lor, dar în curînd se vădi că nu era posibil. Pe măsură ce se îndepărtau de fermă, lumina focurilor devenea tot mai slabă, şi în cele din urmă se văzură în plină beznă, astfel că nu puteai distinge prietenii de duşmani. Se întîmpla chiar ca prietenii să se ciocnească unii de alţii, ceea ce întîrzia urmărirea. Old Firehand se văzu silit să comande adunarea ; trecură cîteva minute pînă ce oamenii săi reuşiră să se adune, fapt care asigură fugarilor un avans ce nu mai putea fi redus. Deşi urmăritorii continuară să înainteze în aceeaşi direcţie, auziră în curînd strigătele batjocoritoare ale *tramp*-ilor, şi-apoi tropăitul copitelor îi lămuri că orice osteneală în plus ar fi zadarnică.

— Ne întoarcem ! comandă Old Firehand. Nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să-i împiedicăm pe răniţi să ne scape, ascunzîndu-se şi fugind mai tîrziu.

Această grijă era de prisos. Indienii nu luaseră parte la urmărire. Rîvnind la scalpurile albilor, rămăseseră în urmă şi cercetaseră cu de-amănuntul cîmpul de luptă şi tufişurile din apropiere, pentru a ucide orice bandit rămas în viaţă şi a-i lua scalpul.

Cînd se trecu apoi, în lumina unor focuri, la numărarea cadavrelor, se constată că dacă se adăugau şi cei căzuţi în timpul zilei, fiecare învingător avea la activul său doi învinşi, o cifră îngrozitoare. Cu toate acestea, numărul celor scăpaţi era încă destul de mare pentru ca învingătorii să se felicite că au fugit.

Ellen Butler fusese scoasă, fireşte, numaidecît din ascunzişul ei. Fata nu se temuse, şi chiar din clipa în care căzuseră prizonieri, se arătase uimitor de calmă şi de rezonabilă. Aflînd aceasta, Old Firehand zise către tatăl ei :

— Pînă acum eram de părere că e prea riscant s-o ducem pe Ellen cu noi la Lacul de Argint, dar acum nu mai am nimic împotrivă, fiind convins că nu ne va da nici o bătaie de cap.

Cum nu putea fi vorba de o eventuală întoarcere a *tramp*-ilor, restul nopţii fu dedicat, cel puţin întrucît îi privea pe indieni, bucuriilor victoriei. Aceştia primiră două vite pe care le tăiară şi le împărţiră, şi în curînd se simţi dinspre focurile lor de tabără un miros îmbietor de friptură. Mai tîrziu se trecu la împărţirea prăzii. Armele celor căzuţi şi tot ce mai avuseseră asupra lor fură cedate indienilor, lucru care-i încîntă nespus. Se ţinură lungi cuvîntări, executară dansuri războinice şi alte dansuri ; zarva se astîmpără abia cînd miji de ziuă ; chiotele de bucurie amuţiră, indienii se înfăşurară în păturile lor ca să adoarmă, în sfîrşit.

Nu însă şi *rafter*-ii. Din fericire, nici unul dintre ei nu căzuse, numai cîţiva fuseseră răniţi. Old Firehand avea intenţia să pornească de cu ziuă pe urmele bandiţilor, ca să afle încotro se îndreptau. De aceea albii se culcaseră numaidecît, ca să fie odihniţi şi vioi la timpul stabilit. Constatară apoi că urmele duceau înapoi, spre Osaga-nook, şi se luară după ele pînă acolo ; dar cînd ajunseră, nu mai era nimeni. Old Firehand cercetă locul cu atenţie. Între timp, mai sosiseră acolo noi cete de *tramp*-i ; fugarii se uniseră cu aceştia şi plecaseră fără întîrziere spre nord. Nu bănuiau că Old Firehand cunoştea exact planul pe care aveau de gînd să-l urmeze de acum înainte.

CAPITOLUL VIII

O DRAMĂ ÎN PRERIE

Un om umbla încet şi obosit prin prerie ; mergea pe jos, fapt rar acolo unde şi cel mai sărac dintre săraci posedă un cal. Era greu de ghicit cărui strat social îi aparţinea acest om. Purta un costum orăşenesc, dar foarte uzat, ceea ce-i dădea un aspect paşnic, cu care nu se prea potrivea însă puşca veche şi foarte lungă, agăţată de umăr. Faţa îi era palidă şi scofîlcită, pesemne din cauza privaţiunilor suferite, aduse cu sine de o lungă drumeţie.

Din cînd în cînd se oprea ca să se odihnească, dar speranţa de a întîlni oameni îl mîna de fiecare dată din nou înainte, şi îl îndemna spre un nou efort al picioarelor sale ostenite. Scruta mereu orizontul, dar multă vreme în zadar, pînă ce, în sfîrşit, faţa i se lumină de bucurie : zărise departe, la orizont, un om, de asemenea pieton, care venea din dreapta, aşa încît urmau să se întîlnească. Faptul îi învioră membrele cu un nou influx de energie, grăbi şi lungi pasul, şi în curînd îşi dădu seama că şi celălalt îl observase, căci se opri să-l aştepte.

Celălalt avea o îmbrăcăminte foarte ciudată. Purta un frac albastru, cu un guler înalt, roşu, şi cu nasturi galbeni, pantaloni pînă sub genunchi, din catifea roşie, şi cizme înalte cu răsfrîngături de piele galbenă. Îşi înfăşurase gîtul cu un şal de mătase albastră, legat în faţă într-o fundă dublă, care-i acoperea tot pieptul. Pe cap purta o pălărie de pai, cu boruri late, umbroasă. De o cureluşă petrecută pe după gît îi atîrna

în față o lădiță din lemn lustruit. Bărbatul era lung și subțire, cu fața osoasă, complet rasă, cu trăsături puternic cizelate. Uitîndu-te la aceste trăsături și în ochii mici, cu privirea șireată, știai numaidecît că ai de-a face cu un adevărat iancheu, un iancheu din teapa celor unși cu toate alifiile, însușire devenită de-a dreptul proverbială.

Cînd cei doi se apropiaseră atît cît să se poată auzi fără efort, cel cu lădița ridică puțin pălăria și salută :

— *Good day*, camarade ! De unde vii ?

— Dinspre Kinsley colo — răspunse cel întrebat, arătînd cu mîna în urma sa. Dar dumneata ?

— De peste tot. Ultimul loc e ferma care e colo, în urma mea.

— Și încotro mergi ?

— În toate părțile. Întîi la ferma care e colo, în fața noastră.

— Există o fermă pe acolo ?

— Da. N-o să avem de mers decît cel mult o jumătate de oră.

— Har Domnului ! Mai mult nici n-aș mai fi rezistat !

Spuse acestea cu un oftat adînc. Ajunsese în fața celuilalt și se oprise, și acum se vedea că se clatină.

— N-ai fi rezistat ? De ce ?

— De foame.

— Ei, drăcie ! De foame ! ? E cu putință ? ! Stai, că am cu ce te ajuta ! Ia așază-te aici, pe lădița mea. O să-ți dau îndată ceva de înfulecat.

Așeză lădița pe jos, îl sili pe străin să se așeze pe ea, apoi scoase din buzunarul de la piept al fracului două felii uriașe de pîine cu unt, iar dintr-un buzunar lateral, o bucată mare de șuncă, dădu totul flămîndului și continuă :

— Hai, mănîncă, prietene ! Nu sînt niște delicatese, dar cînd ți-e foame sînt destul de bune.

Celălalt nu se lăsă rugat. Îi era atît de foame, încît duse pîinea numaidecît la gură ; dar se răzgîndi și, rămînînd cu gestul neterminat, zise :

— Ești foarte bun, Sir ! Dar alimentele astea erau pentru dumneata ; dacă le mănînc, o să trebuiască să rabzi dumneata de foame.

— Ba nu ! Las' că la ferma următoare or să-mi dea de toate, cîte o să poftesc !

— Atunci te cunoaște lumea de acolo ?

— Nu. N-am mai fost niciodată în regiunea asta. Dar nu mai vorbi acum, și mănîncă !

Flămîndul ascultă de acest îndemn, iar iancheul se așeză în iarbă, se uită la el și se bucură văzînd ce repede dispar îmbucăturile uriașe pe după dinții lui sănătoși. Cînd nu mai rămăsese nimic, nici din pîine, nici din șuncă, îl întrebă :

— Sătul cred că nu ești încă, dar măcar mulțumit pentru moment ?

— Sînt ca renăscut, Sir ! Gîndește-te, umblu de trei zile fără să fi luat ceva în gură.

— De necrezut ! De la Kinsley și pînă aici n-ai mîncat nimic ? De ce ? Nu puteai să-ți iei ceva merinde ?

— Nu. Am fost nevoit să plec cît se poate de repede.

— A, așa ? Dar văd că ai o pușcă, așa că puteai să faci rost de ceva vînat !

— Vai, Sir, nu prea știu să trag ! Aș nimeri mai degrabă luna decît un cîine care ar sta în fața mea.

— Atunci la ce-ți servește pușca ?

— Ca să sperie pe vagabonzii roșii sau albi pe care i-aș putea întîlni.

Iancheul îl măsură cu o privire scrutătoare, apoi zise :

— Ia ascultă, domnule ! Cu dumneata e ceva în neregulă. Pesemne ai fugit de undeva, deși pari a fi un individ cu totul inofensiv. În fond, unde vrei să te duci ?

— La Sheridan, la calea ferată.

— Atît de departe, și fără provizii ! Nu mă cunoști, dar cînd omul e la ananghie, e bine să se încreadă în celălalt. Spune-mi, deci, care ți-e necazul ?

— Nu sînt multe de spus. Mă cheamă Haller ; părinții mei erau germani. Au emigrat din bătrîna țară, ca să se procopsească aici, dar n-au izbutit. Nici eu n-am stat pe roze. Am lucrat și am întreprins ba una, ba alta, pînă ce m-am angajat, acum doi ani, conțopist la căile ferate. Ultima dată am avut slujbă la Kinsley. Sir, sînt un om care nu e în stare să omoare o muscă, dar cînd te jignește cineva prea din cale-afară, pînă la urmă îți sare muștarul. M-am certat cu redactorul de pe acolo, după aceea a urmat un duel. Închipuie-ți dumneata, un duel cu puștile ! Și eu, care nu am mai avut de cînd sînt o asemenea unealtă a crimei în mînă ! Un

duel cu puştile, la o distanţă de treizeci de paşi ! Mi s-a făcut negru înaintea ochilor numai cînd am auzit de asta. Dar să nu lungesc vorba. A sosit ora stabilită şi iată că ne postăm la distanţa cuvenită. Sir, poţi să crezi despre mine ce vrei, dar sînt un om paşnic şi n-aş vrea să ajung un ucigaş. Numai la ideea că aş putea să-l omor pe adversar, mă treceau toţi fiorii, aveam pielea de gîscă. De aceea am ţintit cu bună ştiinţă alături, cu mai mulţi coţi. Am apăsat pe trăgaci, el la fel. Împuşcăturile au pocnit şi — închipuieşte-ţi ce s-a întîmplat ! — eu n-am avut nimic, glonţul meu însă l-a nimerit drept în inimă ! Strîngînd în mînă puşca, de altfel nici nu era a mea, am luat-o la fugă îngrozit. Eu susţin că ţeava e strîmbă ; glonţul o ia cu trei coţi întregi mai la stînga. Faptul cel mai supărător era însă că acest redactor avea un cerc numeros de prieteni influenţi, lucru foarte important aici, în Vest. Trebuia să fug, să fug numaidecît, şi am zăbovit doar atît cît a fost necesar ca să-mi iau rămas bun de la şeful meu. El mi-a dat sfatul să mă duc la Sheridan şi mi-a înmînat o scrisoare de recomandaţie deschisă către inginerul de acolo. Poţi s-o citeşti, ca să te convingi că spun adevărul.

Scoase o scrisoare din buzunar, o desfăcu şi o întinse iancheului. Acesta citi următoarele :

„Dragă Charoy, îţi trimit prezenta prin domnul Joseph Haller care a fost pînă acum copist la noi. E de origine germană şi un om cinstit, fidel şi harnic, dar a avut ghinionul să tragă alături de ţintă, doborînd tocmai de aceea pe adversarul său. Din cauza aceasta trebuie să plece de aici pentru cîtva timp, şi-mi faci un serviciu dacă-l angajezi în biroul tău pînă ce pe aici se va aşterne uitarea peste această afacere.

Al tău,
Bent Norton“.

Iancheul împături scrisoarea la loc, o restitui posesorului ei şi zise, în timp ce în jurul buzelor îi flutura un zîmbet pe jumătate ironic, pe jumătate compătimitor :

— Te credeam pe cuvînt, master Haller, chiar dacă nu mi-ai fi arătat scrisoarea. Cine te vede şi te aude vorbind îşi dă seama că are în faţa sa un om tare cumsecade, care n-ar face de bună voie nici cel mai mic rău. Cazul meu e cu totul asemănător. Nici eu nu sînt un mare vînător şi trăgător. Nu-i un cusur, căci omul nu trăieşte numai prin plumb şi praf de puşcă. Dar în locul dumitale, n-aş fi fost totuşi atît de înfricoşat. Cred că te-ai cam lăsat păcălit.

— Ba nu, afacerea era într-adevăr periculoasă.

— Deci eşti convins că ai fost urmărit ?

— Sigur ! De aceea am evitat pînă acum toate fermele, ca să nu se afle încotro am luat-o.

— Şi eşti convins că vei fi primit bine la Sheridan şi că ţi se va da un serviciu ?

— Da, fiindcă domnul Norton şi domnul Charoy, inginerul din Sheridan, sînt prieteni intimi.

— Şi ce leafă crezi că ai să primeşti acolo ?

— Aveam pînă acum opt dolari pe săptămînă şi cred că acolo or să-mi dea tot atîta.

— Aşa ? Ei bine, eu cunosc o situaţie cu un salariu dublu, deci şaisprezece dolari, unde ai pe deasupra casă şi masă gratuite.

— Cum ? Serios ? strigă funcţionarul cu bucurie, sărind în picioare. Şaisprezece dolari ? E destul ca să te-mbogăţeşti ! Unde se găseşte acest post ?

— La mine.

— La... dumneata ? zise cu un ton dezamăgit.

— Da, da ! Probabil că nu mă crezi în stare de aşa ceva ?

— Hm ! Nu te cunosc.

— Asta se poate remedia. Sînt magistru doctor Jefferson Hartley, *physician* şi *farrier* de felul meu.

— Adică medic şi veterinar ?

— Da, medic pentru oameni şi animale — zise iancheul dînd din cap. Dacă ai poftă, poţi să devii elevul meu, şi-ţi plătesc salariul amintit.

— Dar nu mă pricep de loc la meseria asta — zise Haller cu modestie.

— Nici eu ! mărturisi magistrul.

— Nu ? făcu celălalt mirat. Dar trebuie să fi studiat medicina !

— Aş, de unde !

— Dar dacă eşti „magistru“ şi „doctor“... !

— Sînt, e adevărat ! Posed aceste titluri şi demnităţi. O ştiu mai bine decît oricine, fiindcă mi le-am acordat eu însumi.

— Dumneata... însuţi ?

— Sigur că da! Sînt sincer cu dumneata, pentru că mă gîndesc că ai să accepți propunerea mea. În fond sînt croitor, apoi m-am făcut frizer, după aceea profesor de dans; mai tîrziu, am întemeiat un institut pentru educația fetelor tinere; cînd s-a isprăvit și cu asta, m-am apucat de armonică și am devenit muzicant ambulant. De atunci am mai excelat în alte zece sau douăsprezece profesiuni. Am ajuns să cunosc viața și oamenii, și această experiență de viață culminează într-o concluzie, și anume că nu e permis ca un tip deștept să fie un prost. Oamenii țin să fie păcăliți; ba le faci chiar cel mai mare hatîr dacă-i duci de nas, și-ți sînt extrem de recunoscători. E recomandabil mai ales să-i măgulești cu privire la cusururile lor intelectuale și fizice, de aceea m-am dedicat acestora din urmă și m-am făcut medic. Ia uită-te și dumneata la farmacia mea!

Deschise lădița cu o cheie și săltă capacul. Interiorul avea un aspect extrem de elegant; era împărțit în cincizeci de compartimente căptușite cu catifea, decorate cu dungi și arabescuri aurite. Fiecare despărțitură conținea cîte o sticluță cu un lichid frumos colorat. Erau de toate culorile curcubeului și în toate nuanțele.

— Va să zică, asta e farmacia dumitale! zise Haller. Și de unde iei medicamentele?

— Le fabric singur.

— Parcă spuneai că nu te pricepi în meserie!

— O, la atîta lucru mă pricep! E ușor de tot! Tot ce vezi aici nu e nimic alta decît puțintel colorant și nițel cam multă apă, zise *aqua*. Toată latineasca mea constă din acest cuvințel. În plus, mi-am născocit singur denumirile speciale; esențialul e să sune cît mai frumos. Așa se face că vezi aici inscripții ca: *Aqua salamandra, Aqua pelopennesia, Aqua chimborassolaria, Aqua invocabulatoria* și altele. Nici n-ai crede ce vindecări am săvîrșit cu aceste ape, iar eu nu ți-o iau în nume de rău, fiindcă nu cred nici eu în ele. Principalul e să nu aștepți efectul, ci să bagi onorariul în buzunar și s-o ștergi. Statele Unite sînt mari; pînă să nimeresc iar în același loc, pot să treacă ani mulți, și între timp voi fi ajuns un om bogat. Întreținerea mea nu mă costă nimic, căci peste tot unde poposesc mi se oferă mai multă mîncare decît pot consuma, și cînd plec, mi se mai umplu și buzunarele cu de toate. De

indieni n-am de ce mă teme, fiindcă în ochii lor sînt sfînt și intangibil, ca un vraci. Hai, bate palma! Vrei să fii asistentul meu?

— Hm! mormăi Haller, scărpinîndu-se pe după ureche. Afacerea mi se pare îndoielnică. Nu prea e cinstită.

— Nu vorbi prostii! Totul e credința. Bolnavii mei cred în eficacitatea remediilor mele și se vindecă. Găsești că-i o înșelăciune? Încearcă și dumneata măcar, pînă una alta! Acum ți-ai revenit puțin, și cum ferma la care vreau să mă duc se află în calea dumitale, nu vei fi păgubit cu nimic.

— Ei, nu refuz să încerc, dacă n-ar fi decît din recunoștință; dar n-am îndemînarea necesară să vînd oamenilor gogoși.

— Nici nu e nevoie, asta o fac eu. Rolul dumitale e să taci plin de respect, iar munca dumitale va consta în a scoate din lădiță medicamentul pe care ți-l indic. Bineînțeles, trebuie să accepți ca între timp să te tutuiesc. Deci, hai să pornim! Înainte!

Își atîrnă iarăși lădița de gît, apoi merseră împreună înspre fermă. Peste mai puțin de o jumătate de oră, o zăriră în depărtare; nu părea prea mare. Acum Haller trebui să care lădița, dat fiind că asta nu cadra cu demnitatea șefului său, magistru și doctor.

Clădirea principală a fermei era făcută din lemn; alături, se întindea o grădină de zarzavat, iar în spatele casei, o livadă, ambele bine îngrijite. Acareturile se aflau la oarecare depărtare de casă. În fața lor stăteau trei cai legați, semn sigur că veniseră niște străini. Aceștia ședeau în camera de zi, la un pahar de bere făcută în casă, chiar de fermier, și-i văzură venind pe vraci cu învățăcelul său.

— *Thunderstorm*![1] exclamă unul dintre ei. Oare nu mă înșală ochii? Mi se pare că-l cunosc pe ăsta! Dacă n-am chiorît, e Hartley, muzicantul cu armonica!

— Un cunoscut de-al tău? întrebă altul. Ai avut ceva cu el?

— Te cred! Individul făcuse afaceri bune și avea buzunarele pline de dolari. Bineînțeles că am făcut și eu afaceri bune, golindu-i-le în timpul nopții.

— Oare știe că tu i-ai luat banii?

[1] Tunete și fulgere! (în limba engleză în text).

— Probabil. Ce bine că ieri mi-am vopsit iar părul din roşu în negru ! Nu cumva să mă strigaţi Brinkley sau „colonelule". Tipul ar putea să ne încurce socotelile.

Noii veniţi ajunseseră acum în curte. Nevasta fermierului ieşi din grajd, îi salută prietenos şi-i întrebă ce doresc. Auzind că e vorba de un medic şi de asistentul său, se arătă foarte bucuroasă şi-i rugă să intre în odaie.

— Domnilor — strigă ea spre cei din casă — a venit un medic învăţat, cu farmacistul său. Sper că societatea acestor domni n-o să vă displacă.

— Un medic învăţat ? murmură „colonelul". Ce neobrăzare ! Mi-ar face plăcere să-i arăt ce cred despre el.

Cei doi intrară dînd bună ziua şi se aşezară fără fasoane la masă cu ceilalţi. „Colonelul" observă, spre satisfacţia sa, că Hartley nu-l recunoaşte. Se dădu drept vînător şi spuse că el şi cu cei doi tovarăşi ai săi au intenţia să se ducă în munţi. Apoi începu o convorbire în timp ce gospodina se ocupă de bucătărie. Cînd prînzul fu gata, ieşi în faţa casei şi, după obiceiul din acea regiune, suflă din corn să-şi cheme familia. Se adunară toţi de pe ogoarele din apropiere, şi anume fermierul, un fiu, o fiică şi un argat. Strînseră mîna oaspeţilor în modul cel mai prietenos, cu sinceră amabilitate, mai ales faţă de medic, apoi se aşezară să prînzească, făcîndu-şi rugăciunea înainte şi după masă. Erau oameni simpli, sinceri, evlavioşi, care, fireşte, nu se puteau măsura în *smartness* [1] cu un adevărat iancheu.

În timp ce mînca, fermierul era scump la vorbă ; apoi îşi aprinse pipa, se sprijini cu coatele pe masă şi spuse către Hartley, într-un fel din care se vedea că aşteaptă multe de la el :

— După aceea, doctore, trebuie să ne întoarcem pe ogor ; dar acum mai avem puţin timp să stăm de vorbă. Poate că o să apelez la ştiinţa dumneavoastră. La ce boli vă pricepeţi îndeosebi ?

— Ce întrebare ! răspunse vraciul. Sînt medic şi veterinar, deci vindec toate bolile oamenilor şi animalelor.

— *Well !* Atunci sînteţi omul de care am nevoie. Sper că nu sînteţi unul dintre şarlatanii aceia care umblă prin

[1] Vioiciunea minţii, dibăcie (în limba engleză în text).

ţară, dîndu-se drept medici, şi care au fost de toate şi promit tot, dar nu au făcut studii ?

— Arăt cumva ca un asemenea netrebnic ? strigă Hartley, umflîndu-se în pene. Aş fi putut să-mi trec examenul de doctor şi de magistru, dacă nu mi-aş fi făcut studiile ? Uitaţi-l aici pe asistentul meu. Întrebaţi-l şi o să vă spună că mii şi mii de oameni îmi datorează sănătatea şi viaţa, fără să mai vorbim de animale.

— Vă cred, Sir, vă cred ! Aţi venit tocmai la timpul potrivit. Am o vacă în grajd. Cred că ştiţi ce înseamnă asta. Pe aici, pe la noi, o vacă stă în grajd numai dacă e grav bolnavă. N-a mai mîncat de două zile şi stă cu capul lăsat pînă-n pămînt. După mine, s-a zis cu ea !

— *Pshaw !* După mine, un bolnav e pierdut numai după ce a murit. Să vină argatul cu mine, să mi-o arate. Pe urmă vă spun cum stau lucrurile.

Fu condus la grajd ca să examineze vaca. Cînd se înapoie, avea o mină foarte serioasă şi zise :

— Era ceasul al doisprezecelea, căci pînă-n seara asta vaca se prăpădea. A mîncat măselariţă. Din fericire, am un antidot infailibil ; mîine va fi la fel de sănătoasă ca înainte. Daţi-mi o găleată de apă, iar tu, asistentule, dă-mi nişte *aqua sylvestropolia !*

Haller deschise lădiţa şi scoase sticluţa respectivă, din care Hartley vărsă cîteva picături în găleata cu apă, recomandînd să i se dea vacii din trei în trei ore cîte o jumătate de galon [1]. Apoi veni rîndul pacienţilor umani. Femeia avea o guşă incipientă şi primi *aqua sumatralia.* Fermierul suferea de reumatism şi i se dădu *aqua sensationia.* Fiica era sănătoasă tun, dar nu fu greu s-o convingă să ia împotriva pistruilor nişte *aqua furonia.* Argatul şchiopăta niţeluş, de cînd era copil, dar profită de ocazie să scape de acest beteşug prin *aqua ministerialia.* În cele din urmă, Hartley îi întrebă şi pe cei trei străini dacă vor să-i primească serviciile. „Colonelul" dădu din cap a negare, şi răspunse :

— Mulţumesc, Sir ! Sîntem sănătoşi tun. Şi dacă mi se-ntîmplă să nu mă simt bine, mă ajut prin metoda suedeză.

— Cum aşa ?

[1] Măsură egală cu patru litri şi jumătate.

— Prin gimnastică medicală. Şi anume pun pe cineva să-mi cînte din armonică un dans rapid şi joc pînă năduşesc. Metoda asta e încercată. M-aţi înţeles ?

Îşi însoţi vorbele de un semn din cap plin de tîlc. Vraciul păru tulburat şi îşi luă privirea de la el, întorcîndu-se spre gazdă, ca să-l întrebe unde se află ferma cea mai apropiată. Cea mai apropiată era la opt mile spre vest, alta la vreo cincisprezece mile spre nord. Cînd magistrul declară că are intenţia să pornească neîntîrziat spre prima, fermierul îl întrebă cît îi datorează. Hartley ceru cinci dolari, pe care fermierul îi dădu bucuros. Apoi plecară amîndoi, asistentul din nou cu lădiţa de gît. Cînd se depărtaseră îndeajuns ca să nu mai poată fi văzuţi de la fermă, Hartley spuse :

— Au luat-o spre vest, dar acum cotim spre nord, căci nici nu mă gîndesc să mă duc la prima fermă ; o vizităm pe a doua. Vaca era atît de prăpădită, încît probabil că o să moară peste cel mult o oră. Dacă atunci fermierului îi dă în gînd să încalece şi să vină după mine, s-ar putea s-o păţesc. Dar un prînz şi cinci dolari pentru zece picături de apă cu culori de anilină, nu găseşti că e frumuşel ? Sper că-ţi dai seama de avantajele situaţiei pe care ţi-o ofer, şi intri în serviciul meu !

— Speranţa asta te înşală, Sir — răspunse Haller. Ceea ce-mi oferi dumneata e mult bănet, foarte mult bănet ; dar ca să-l primesc, trebuie să spun şi mai multe minciuni. Nu mi-o lua în nume de rău ! Sînt un om cinstit şi aşa vreau să şi rămîn. Conştiinţa îmi interzice să-ţi accept propunerea.

Spuse acestea cu atîta seriozitate şi hotărîre, încît vraciul îşi dădu seama că orice insistenţă în plus ar fi zadarnică. De aceea spuse, clătinînd din cap cu compătimire :

— Am vrut să-ţi fac un bine. Păcat că ai o conştiinţă atît de gingaşă !

— Eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-a dat alta. Poftim, reia-ţi lădiţa. Aş vrea să mă arăt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar nu pot, nu am cum.

— *Well!* Fiecare e liber să facă ce vrea, de aceea nu vreau să mai insist. Cu toate astea, nu e nevoie să ne despărţim numaidecît. Putem rămîne împreună cel puţin pînă la ferma următoare.

Îşi luă din nou lădiţa în primire. Tăcerea pe care o păstră de acum înainte lăsa să bănuieşti că cinstea funcţionarului nu rămăsese fără efect : îl impresionase. Merseră astfel alături în continuare, cu ochii îndreptaţi doar înainte, pînă ce auziră în urma lor un tropot de cai. Întorcînd capul, zăriră pe cei trei bărbaţi cu care se întîlniseră la fermă.

— *Woe to me!* exclamă Hartley. Mi se pare că mi-au pus gînd rău. Ziceau că vor să se ducă la munte, Atunci de ce nu călăresc spre vest ? N-am încredere în ei ; par să fie mai degrabă vagabonzi decît vînători.

Spre nefericirea sa, avea să afle în curînd că această presupunere corespundea adevărului. Călăreţii opriră în dreptul celor doi drumeţi şi „colonelul" se adresă vraciului pe un ton batjocoritor :

— Hei, master ! De ce v-aţi schimbat direcţia ? Acum fermierul n-o să vă poată găsi.

— Să mă găsească pe mine ? întrebă iancheul.

— Da. După ce aţi plecat, i-am spus sincer cum stau lucrurile cu faimoasele dumitale titluri şi a pornit repede ca să vă ajungă din urmă şi să-şi ia banii înapoi.

— Prostii, Sir !

— Nu sînt prostii, ci adevărul. S-a dus la ferma pe care pretindeaţi că vreţi s-o fericiţi cu prezenţa voastră. Noi însă am fost mai deştepţi decît el. Noi ne pricepem să citim urmele şi le-am urmărit pe ale voastre, ca să vă facem o propunere.

— Nu văd ce propunere. Nu vă cunosc şi n-am nimic de împărţit cu dumneavoastră.

— Dar cu atît mai mult avem noi cu dumneavoastră. Te cunoaştem. Permiţînd să-i înşeli pe aceşti bravi fermieri, ne-am făcut complicii dumitale, drept care nu e decît cinstit şi just să ne dai o parte din onorariu. Sînteţi doi, iar noi sîntem trei ; deci, pretindem trei cincimi din sumă. Vedeţi că sîntem echitabili şi procedăm cinstit. Dacă cumva nu sînteţi de acord, atunci... ei, n-aveţi decît să vă uitaţi la camarazii mei !

Arătă spre ceilalţi doi, care-şi îndreptau acum puştile spre Hartley. Acesta înţelese că orice obiecţie ar fi de prisos. Era absolut convins că are de-a face cu hoţi de drumul mare, şi în secret se bucura să scape atît de ieftin. De aceea scoase trei dolari din buzunar, îi întinse „colonelului", zicînd :

— Mi se pare că vă înşelaţi în privinţa persoanei mele şi că vă găsiţi într-o situaţie care face să aveţi trebuinţă de o parte din onorariul meu binemeritat. Aşa că iau pretenţia dumneavoastră drept o glumă şi o accept ca atare. Poftim cei trei dolari care, după socoteala dumneavoastră, vi se cuvin.

— Trei dolari ? Ești nebun ? rîse „colonelul". Crezi că ne-am luat după voi pentru un astfel de fleac ? Nu, nu ! Nu m-am gîndit numai la banii de azi, noi ne cerem partea din tot ce-ai cîștigat în general pînă acum. Presupun că porți o sumă frumușică cu dumneata.

— Sir, nu e de loc cazul ! strigă Hartley, speriat.

— O să vedem ! De vreme ce negi, trebuie să te examinez. Mă gîndesc că o să te lași cercetat liniștit, fiindcă tovarășii mei nu glumesc cu puștile lor. Viața unui biet cîntăreț din armonică nu face pentru noi nici cît o ceapă degerată.

Descălecă și se apropie de iancheu. Acesta se apucă să înșire tot felul de argumente ca să evite nenorocirea ce-l amenința, dar în zadar ; gurile țevilor de pușcă se îndreptau spre el amenințătoare, așa că se resemnă. Dar, în secret, spera că banditul nu va găsi nimic, fiind convins că-și ascunsese foarte bine banii.

Fostul roșcat, acum cu părul vopsit în negru, îi cercetă buzunarele, dar nu găsi decît cîțiva dolari. Apoi pipăi tot costumul, bucățică cu bucățică, să vadă dacă nu era poate ceva cusut în căptușeală, dar fără rezultat. Acum Hartley credea că a scăpat de primejdie, dar „colonelul" era șiret. Îl puse să deschidă lădița și o privi cu luare-aminte.

— Hm ! făcu el. Această farmacie de catifea e atît de adîncă, încît despărțiturile nu ajung pînă-n fund. Ia să vedem dacă nu se pot scoate.

Hartley păli, căci pungașul ghicise bine. Acesta apucă pereții despărțitori cu amîndouă mîinile și trase... într-adevăr, toată farmacia se putea scoate din casetă, iar dedesubt se aflau mai multe plicuri alăturate și unele peste altele. Cînd le deschise, văzu că sînt pline de bancnote de valori diferite.

— Ha-ha ! Aici se găsește ascunsă comoara ! zise rîzînd cu poftă. Mi-am închipuit eu ! Un *phyisician* și *farrier* cîștigă o groază de bani. Trebuia să fie deci undeva !

Puse mîna, ca să bage bancnotele în buzunar. Văzînd asta, iancheul fu apucat de o furie oarbă. Se aruncă asupra lui ca să-i smulgă banii. În clipa aceea se auzi pocnetul unei împușcături. Glonțul l-ar fi nimerit, desigur, în plin, dacă nu s-ar fi aflat tocmai într-o mișcare rapidă ; așa îi pătrunse doar în braț, rupînd osul. Rănitul scoase un țipăt și căzu în iarbă.

— Bine ți-a făcut, canalie ! strigă „colonelul". Vezi să te mai ridici sau să mai spui o vorbă nepotrivită, dacă vrei să

te nimerească al doilea glonț mai bine decît primul. Acum, hai să-l cercetăm și pe domnul asistent.

Băgă plicurile în buzunar și se apropie de Haller.

— Nu sînt asistentul lui ; l-am întîlnit abia cu puțin înainte de a ajunge la fermă — zise acesta înfricoșat.

— Așa ? Dar cine ești dumneata, și ce ești ?

Haller răspunse conform adevărului. Îi arătă chiar „colonelului" scrisoarea de recomandare, ca să dovedească adevărul spuselor sale. Acesta îi înapoie scrisoarea și zise disprețuitor :

— Te cred. Cine te vede pe dumneata își dă seama dintr-o singură privire că ești un tip profund onest, dar care n-a inventat praful de pușcă. Du-te fuga pînă la Sheridan ; n-am nimic cu dumneata. Am vorbit despre partea noastră — continuă apoi, adresîndu-se din nou iancheului — dar pentru că ne-ai mințit, nu poți să te plîngi dacă-ți luăm tot. Dă-ți osteneala să faci și de acum încolo afaceri bune. Dacă te mai întîlnim, o să împărțim mai exact.

Hartley încercă să le vorbească frumos pentru a-și recăpăta barem o parte din bani, dar rezultatul fu numai că rîseră de el. Apoi „colonelul" încălecă și plecă cu tovarășii săi și cu prada, luînd-o spre nord, aducînd astfel dovada că nu era vînător de piei și că nici nu avusese intenția să plece înspre vest, în munți.

În drum, bandiții discutară între ei despre aventura trăită, rîzînd de ce făcuseră și se înțeleseră să-și împartă banii, fără să pomenească de ei în fața celorlalți tovarăși. După cîtva timp, cînd ajunseră într-un loc potrivit, de unde aveau o priveliște asupra întregii regiuni și deci nu se putea apropia nimeni să-i observe sau să-i audă fără ca ei să remarce, descălecară ca să numere banii jefuiți. După ce fiecare își băgase în buzunar partea, unul dintre cei doi *tramp*-i zise către „colonel" :

— Ar fi trebuit să-l cercetezi și pe celălalt. Mă întreb dacă a spus adevărul și e într-adevăr un conțopist. Ce scria în scrisoarea pe care ți-a arătat-o ?

— Era o scrisoare de recomandare către inginerul Charoy de la Sheridan.

— Ce ? Zău ? strigă individul. Și tu i-ai dat-o înapoi ?

— Da, de ce nu ? La ce ne-ar fi folosit hîrtia aia ?

— La multe, la foarte multe ! Mă mai întrebi ? Doar e limpede ca bună ziua că scrisoarea ne-ar fi fost extraordinar de folositoare pentru reușita planului nostru. I-am lăsat pe-ai

noştri în urmă ca să cercetăm întîi regiunea pe ascuns. Trebuie să cunoaştem localitatea şi cum stau lucrurile cu casa de bani, lucru cu atît mai greu cu cît nu vrem să fim văzuţi. Dar dacă-i luam omului ăstuia scrisoarea, atunci unul dintre noi putea să se ducă la Sheridan şi să se dea drept funcţionar ; i s-ar fi dat desigur un post la birou, ar fi avut registrele de contabilitate la îndemînă şi ar fi putut să ne dea toate informaţiile necesare încă din prima zi sau din a doua.

— Ei, drace ! strigă „colonelul". Ai dreptate. Cum e posibil să nu-mi fi venit şi mie ideea asta ! Chiar tu te pricepi la scris şi puteai să preiei rolul ăsta.

— Şi l-aş fi jucat, fără îndoială, bine. Ar fi fost înlăturate astfel o seamă de greutăţi. Nu cumva mai e timp să dregem ce am greşit ?

— Cum să nu ! Fireşte că mai e timp. Doar ştim încotro se îndreptau cei doi. Drumul le-a fost indicat de fermier şi trece pe aici. N-avem deci decît să aşteptăm pînă vin.

— Foarte just. Aşa vom face. Dar nu ajunge să-i luăm scrisoarea funcţionarului. S-ar duce la Sheridan şi ne-ar încurca socotelile. Prin urmare, trebuie să-l împiedicăm şi pe el, şi pe vraci să se ducă acolo.

— Se înţelege de la sine. Tragem fiecăruia un glonţ în cap şi-i îngropăm. Tu te duci apoi cu scrisoarea la Sheridan, cauţi să afli tot ce e necesar şi ne dai de veste.

— Dar unde şi cum ?

— Noi doi ne întoarcem la ceilalţi să-i luăm. O să ne găseşti pe urmă în regiunea unde calea ferată trece prin Eagle-tail. Nu putem să fixăm dinainte locul exact. Am să pun avanposturi în direcţia dinspre Sheridan, iar tu ai să dai negreşit de ele.

— Bun. Dar dacă plecarea mea se remarcă şi trezeşte bănuieli ?

— Ei, la asta trebuie să ne aşteptăm, n-avem încotro. Dar şi asta se poate evita dacă nu te duci singur, ci cu Dugby. Pretinzi că l-ai întîlnit în drum, iar el spune că e în căutare de muncă la căile ferate.

— Excelent ! încuviinţă al doilea *tramp*. Muncă o să-mi dea îndată, iar dacă nu, cu atît mai bine, fiindcă atunci am timp să aduc un mesaj la Eagle-tail.

Mai discutară cîtva timp planul şi se hotărîră să-l pună în execuţie. Apoi cei trei aşteptară venirea vraciului şi a tovarăşului său. Trecură însă ore şi nu mai veneau. Era de presupus că-şi schimbaseră direcţia, ca nu cumva să se mai întîlnească cu cei trei *tramp*-i. Aceştia luară deci hotărîrea de a se întoarce, ca să se ia după noile lor urme.

Iar în ce priveşte pe cei doi bărbaţi ameninţaţi de această nouă primejdie, primul lucru fu că iancheul îl puse pe funcţionar să-i panseze rana cît de cît. Braţul era lezat grav, aşa că era absolut necesar ca rănitul să ajungă într-un loc unde putea fi îngrijit măcar primele zile. Un loc potrivit era ferma la care avuseseră intenţia să se ducă. Dar cum *tramp*-ii plecaseră în aceeaşi direcţie, iancheul zise :

— Să nimerim iar în mîinile lor ? E de aşteptat ca ei să regrete că nu ne-au lichidat şi, dacă ne mai întîlnim o dată cu ei, s-o dreagă, făcînd ce-au omis atunci. Banii mi i-au luat ; n-aş vrea să-mi ia şi viaţa, şi cu atît mai puţin să mă duc să le-o ofer singur. Să ne căutăm deci o altă fermă !

— Cine ştie cînd o să găsim alta ! Rezişti să faci un drum atît de lung ? întrebă Haller.

— Cred că da. Sînt un om destul de voinic şi mă gîndesc că vom sosi înainte de a începe frigurile pricinuite de rană. În orice caz, sper că n-o să mă părăseşti înainte.

— Sigur că nu. Dacă cumva vei fi nevoit să te întinzi şi să rămîi în drum, o să caut oameni care să te ia şi să te ducă la ei. Dar acum, să nu mai pierdem vremea. Încotro o luăm ?

— Spre nord, ca mai înainte, dar ceva mai spre dreapta. În partea aceea, orizontul e întunecat ; pare să fie o pădure pe acolo, sau tufişuri, şi unde sînt copaci este şi apă, de care am neapărată nevoie să-mi răcoresc rana.

Haller luă lădiţa şi părăsiră împreună locul acela nefericit. Presupunerea iancheului se adeveri. După cîtva timp, ajunseră într-o regiune unde, printre tufişuri verzi, şerpuia o apă, pe malul căreia Hartley îşi schimbă pansamentul. Pe urmă goli toate sticluţele cu picături colorate şi le umplu cu apă curată, ca să poată umezi pansamentul după trebuinţă, pe drum. Apoi porniră din nou.

Trecură peste o prerie cu iarba măruntă de tot, în care nu se prea cunoşteau urmele paşilor. Numai ochiul unui *westman* foarte experimentat ar fi putut distinge dacă urma a fost făcută de un singur om sau de doi. După un răstimp mai lung, văzură

că linia orizontului din fața lor era din nou întunecată, semn sigur că se apropiau iarăși de un loc împădurit. Întorcînd o dată capul din întîmplare, iancheul zări în urma lor mai multe puncte care se mișcau. Erau trei puncte, deci fu numaidecît convins că *tramp*-ii se întorseseră ; era, prin urmare, o chestiune de viață și de moarte. Altul în locul lui l-ar fi avertizat pe tovarășul său de pericolul în care se aflau ; Hartley însă nu făcu așa ; își văzu de drum umblînd însă mult mai repede ca pînă acum, și cînd Haller se miră de această grabă, pretextă dureri în braț.

Călăreții se văd, firește, de la o distanță mai mare decît pietonii. Acești călăreți erau destul de departe pentru ca Hartley să poată presupune că el și însoțitorul său nu fuseseră încă observați de ei. Pe acest fapt își întemeia planul născocit în vederea salvării sale. Își zise că orice împotrivire ar fi zadarnică ; dacă bandiții îi ajungeau din urmă, ei doi erau pierduți. Exista o posibilitate de a scăpa, cel mult pentru unul dintre ei, dar atunci celălalt trebuia sacrificat, și „celălalt" avea să fie, firește, funcționarul ; de aceea nu trebuia să afle în ce pericol se găsește. Așa că iancheul șiret tăcu.

Merseră tot așa de repede, înaintînd mereu, pînă ce ajunseră la pădDuricea formată din tufișuri dese, deasupra cărora se ridicau vîrfuri de arbori răzleți : stejari, hicorii, nuci și ulmi. PădEuricea nu era adîncă, dar se întindea pînă departe spre dreapta. După ce o străbătuseră și ajunseră la marginea cealaltă, iancheul se opri și zise :

— Master Haller, m-am gîndit ce povară sînt pentru dumneata. Vrei să te duci la Sheridan și din cauza mea ai fost nevoit să te abați din cale. Cine știe dacă și după cît timp vom da de o fermă, dacă mergem mereu în direcția asta ; așa că s-ar putea să te ostenești cu mine zile de-a rîndul, deși există un mijloc foarte simplu ca acest sacrificiu să devină de prisos.

— Așa ? Ce mijloc ? întrebă Haller nebănuind nimic.

— Continuă liniștit drumul, iar eu mă-ntorc la ferma la care am fost înainte de a te întîlni.

— Nu pot să admit asta ; e mult prea departe !

— Ba de loc. Am mers întîi spre apus, apoi, după ce ne-am întîlnit, spre nord, descriind deci un unghi drept. Dacă-l tai, nu am de mers de aici decît mai puțin de trei ore, și atîta mai pot să rezist.

— Crezi ? Bine ; dar atunci vin și eu. Am promis să nu te părăsesc.

— Iar eu trebuie să te dezleg de această promisiune, pentru că nu am dreptul să te expun unei primejdii. Iată de ce : soția fermierului e sora șerifului din Kinsley, așa mi-a spus. Dacă cei de acolo te urmăresc, poți să pariezi o sută contra unu că șeriful vizitează această fermă. Ai cădea drept în mîinile lui.

— Atunci, bineînțeles că mă feresc — răspunse Haller speriat. Și într-adevăr vrei să te duci acolo ?

— Da ; e lucrul cel mai potrivit pentru mine, dar și pentru dumneata.

Îi prezentă avantajele acestei hotărîri într-un mod atît de convingător și de sincer în aparență, încît bietul conțopist se declară, în cele din urmă, de acord cu despărțirea. Hartley își reluă lădița. Își strînseră mîna, își exprimară reciproc cele mai bune urări și apoi se despărțiră. Haller își continuă drumul, ieșind pe preria deschisă. Hartley se uită după el, zicîndu-și : „Bietul om, mi-e milă de dînsul ; dar nu se poate altfel. Dacă rămîneam împreună tot ar fi fost pierdut, iar eu ar fi trebuit să mor o dată cu el. Dar acum e momentul să dispar urgent. Cînd bandiții or să-l ajungă din urmă și-or să-l întrebe unde sînt, o să le spună încotro m-am dus, adică spre dreapta. Deci o iau spre stînga și caut un loc unde mă pot ascunde".

Nu era vînător și nici vînător de blănuri cu capcana ; dar știa că trebuie să evite cu orice preț să lase vreo urmă după el, și auzise de mai multe ori cum se procedează ca să ștergi urmele. Pătrunzînd în tufișuri, căută locuri unde pămîntul era tare. Pe alocuri, cînd piciorul se înfunda totuși puțin, netezea locul cu mîna. Făcînd așa, firește că rana, precum și lădița îl stinghereau. De aceea înainta foarte încet, dar în curînd găsi un loc cu tufișuri dese, de nepătruns cu ochiul. Se adînci printre ramuri, puse lădița jos și se așeză pe ea. Abia se așezase, că auzi vocile celor trei călăreți și pașii cailor lor. Trecură pe lîngă el fără să observe că urmele după care se luau nu mai erau decît ale unui singur om.

Iancheul depărtă cîteva ramuri în direcția în care dispăruseră ; vedea astfel pînă în prerie. Acolo mergea Haller. *Tramp*-ii îl zăriră și o luară la galop. Acum îi auzi și el, se întoarse și se opri speriat. În curînd îl ajunseră din urmă și

intrară în vorbă ; el arătă spre răsărit ; pesemne le spunea că iancheul a luat-o spre ferma la care mai fusese. Apoi se auzi pocnetul unui revolver şi Haller se prăbuşi la pămînt.

— S-a sfîrşit ! murmură Hartley. Staţi, nemernicilor ! Dacă vă mai întîlnesc o dată, o să-mi plătiţi voi împuşcătura asta ! Sînt curios să văd ce-or să mai facă acum.

Văzu că descalecă şi se ocupă de omul împuşcat. Apoi se strînseră laolaltă, sfătuindu-se, pînă ce încălecară din nou, „colonelul" luînd mortul pe calul său şi culcîndu-l de-a curmezişul, în timp ce tovarăşii săi îşi continuară drumul înainte. Cînd „colonelul" ajunse în pădurice, sili calul să pătrundă în desiş şi aruncă mortul pe jos ; cadavrul se găsea acum destul de aproape de Hartley, în aşa fel încît nu putea fi văzut din afara tufişurilor. După aceea călăreţul îşi trase calul înapoi şi plecă ; Hartley nu văzu încotro, auzi numai tropotul de copite depărtîndu-se, apoi se făcu linişte.

Iancheul fu cuprins de groază. Regreta acum că nu-l avertizase pe funcţionar. Fusese martorul acelei fapte îngrozitoare ; iar acum cadavrul zăcea în apropierea sa ; ar fi vrut să fugă de acolo, dar nu îndrăznea, fiindcă se putea presupune că banditii îl vor căuta. Trecu un sfert de oră, apoi încă unul ; atunci se hotărî să părăsească acel loc înfiorător. Dar întîi mai aruncă o privire spre prerie ; atunci zări ceva ce-l determină să mai stea în ascunzişul său.

Un călăreţ, care ducea de frîu un cal liber, venea peste prerie, dinspre dreapta. Dădu de urmele celor doi bandiţi şi opri calul ca să descalece. După ce privise în jur cu atenţie, se aplecă să cerceteze urmele. Apoi păşi de-a lungul urmei, în sens invers, în timp ce caii îl urmau de bunăvoie, pînă la locul unde se petrecuse crima. Aici se opri din nou ca să examineze solul. Abia după un timp mai îndelungat se îndreptă din şale şi se apropie. Cu ochii la pămînt, venea pe urmele „colonelului". Cam la cincizeci de paşi de desiş se opri, scoase un sunet gutural curios, arătînd cu braţul întins spre tufişuri. Gestul părea să fie făcut pentru calul lui de călărie, căci acesta se depărtă de el, descriind un mic arc de cerc înspre tufişuri şi, mergînd tot pe marginea lor, continuă să se apropie, trăgînd aerul prin nările larg deschise. Cum nu dădu nici un semn de nelinişte, stăpînul lui se arătă satisfăcut şi se apropie la rîndul lui.

Atunci iancheul văzu că are în faţa sa un indian. Acesta purta legginşi cu franjuri şi o tunică de vînătoare, de asemenea prevăzută cu franjuri şi broderii la cusături. Picioarele sale mici erau încălţate cu mocasini. Părul lung şi negru era strîns într-un fel de moţ în formă de coif, dar fără să fie împodobit cu vreo pană de vultur. De gît îi atîrna un triplu lanţ din gheare de urs, pipa păcii şi punguţa cu totemul. În mînă ţinea o puşcă cu două ţevi, patul puştii fiind bătut cu o mulţime de ţinte de argint. Faţa sa, de un cafeniu deschis şi mat, cu o uşoară nuanţă de bronz, avea trăsături aproape romane, şi numai pometii uşor ieşiţi aminteau de configuraţia caracteristică pieilor-roşii.

În fond, prezenţa unui om roşu era de natură să-l înfricoşeze pe iancheu, care nu se născuse cu calităţi tocmai eroice. Dar pe măsură ce privea figura acestui indian, i se întări tot mai mult impresia că n-are de ce să se teamă de el. Indianul se apropiase pînă la vreo douăzeci de paşi. Calul, trimis înainte, venise şi mai aproape, pe cînd celălalt se ţinea după stăpînul său. Acum — ridicase tocmai una din graţioasele sale copite din faţă ca să păşească mai departe — se ridică în două picioare şi se dădu înapoi cu un fornăit puternic, neobişnuit ; simţise o adiere venind dinspre iancheu, sau dinspre cadavru. Indianul făcu în aceeaşi clipă un adevărat salt de panteră în lături şi dispăru, la fel şi al doilea cal.

Hartley stătu o bună bucată de vreme nemişcat, ţinîndu-şi aproape răsuflarea, pînă ce urechea îi percepu un sunet reţinut. „Uf !" era silaba pe care o auzise, şi cînd întoarse capul în direcţia vocii, îl văzu pe indian în genunchi, aplecat peste cadavru şi examinîndu-l cu ochii şi mîinile. Apoi omul roşu se retrase, tîrîndu-se în patru labe, şi rămase vreun sfert de oră nevăzut, pînă ce iancheul tresări speriat, căci în imediata sa apropiere răsunară cuvintele :

— De ce stă faţa-palidă aici, ascunsă ? De ce nu iese afară ca să se arate războinicului roşu ? Nu cumva pentru că nu vrea să spună unde au fugit cei trei ucigaşi ai celuilalt alb ?

Întorcînd capul brusc, Hartley îl văzu pe indian în genunchi lîngă el, cu cuţitul de vînătoare în mînă. Cuvintele lui dovedeau că descifrase bine urmele şi că le judecase cu deosebită pătrundere. Nu considera că iancheul e ucigaşul, lucru care-l linişti pe acesta, aşa că răspunse :

— M-am ascuns de ei. Doi au plecat în prerie ; al treilea a aruncat cadavrul aici, iar eu am stat ascuns pentru că nu știu dacă a plecat sau nu.

— A plecat. Urma lui trece prin tufiș și apoi spre est.

— Atunci s-a dus spre fermă ca să mă urmărească. Dar într-adevăr nu mai e pe-aici ?

— Nu ! Fratele meu alb și cu mine sîntem singurii oameni în viață care se află aici. Să vină deci la lumină și să povestească ce s-a întîmplat.

Omul roșu vorbea foarte bine englezește. Ceea ce spunea și felul în care o spunea trezi încrederea iancheului ; ieși din desiș și cînd depăși tufișurile, văzu că cei doi cai erau legați de țăruși, la o oarecare distanță. Indianul îl privi pe alb cu ochi care păreau să-l pătrundă în întregime, apoi zise :

— Dinspre sud au venit doi bărbați pe picioarele lor ; unul s-a ascuns aici, acela ești tu ; celălalt și-a continuat drumul, ieșind în prerie. Atunci au venit trei călăreți care l-au urmărit, i-au tras un glonț de revolver în cap. Doi au plecat călare. Al treilea a luat cadavrul pe calul său, a venit în tufiș, a aruncat cadavrul și a plecat apoi la galop înspre est. Așa este ?

— Da, exact așa — încuviință Hartley dînd din cap.

— Atunci să-mi spui de ce l-au împușcat pe fratele tău alb. Cine ești și de ce te afli în această regiune ? Tot cei trei bărbați te-au rănit la braț ?

Tonul prietenos cu care puse această întrebare îl convinse pe iancheu că indianul e binevoitor față de el și nu-l bănuiește cu nimic. Îi răspunse deci la întrebări. Între timp, indianul nu se uita la el ; pe urmă însă, îl întrebă, brusc, uitîndu-se la el cu o privire pătrunzătoare :

— Așadar, tovarășul tău a trebuit să plătească cu viața pentru viața ta ?

Iancheul plecă ochii și răspunse cam bolborosit :

— Nu. L-am rugat să se ascundă o dată cu mine ; dar n-a vrut.

— Deci i-ai arătat ucigașii care veneau după voi ?

— Da.

— Și i-ai spus că vrei să te ascunzi ?

— Da.

— Atunci de ce, cînd a întrebat ucigașul de tine, l-a trimis spre est, la fermă ?

— Ca să-l înșele.

— Înseamnă că a vrut să te salveze și că a fost un brav tovarăș. Ai fost demn de el ? Numai Marele Manitu știe tot ; ochiul meu nu poate pătrunde în sufletul tău. Dac-ar putea, poate că ar trebui să te rușinezi de mine ; mai bine tac ; Dumnezeul tău să-ți fie judecătorul. Mă cunoști ?

— Nu — răspunse Hartley abătut.

— Sînt Winnetou, căpetenia apașilor. Mîna mea se îndreaptă împotriva oamenilor răi, și brațul meu apără pe oricine care are conștiința curată. Am să mă uit la rana ta ; dar întîi spune-mi de ce s-au întors ucigașii ca să vă urmărească ? O știi ?

Hartley auzise multe despre Winnetou. Răspunse pe un ton de mare politețe :

— De fapt, ți-am mai spus-o. Voiau să ne lichideze ca să nu putem divulga că m-au jefuit.

— Nu. Dac-ar fi avut doar motivul ăsta, v-ar fi omorît pe loc. Trebuie să fi fost altceva, ce le-a dat în gînd abia pe urmă. Te-au căutat prin buzunare cu de-amănuntul ?

— Da.

— Și ți-au luat tot ? Și tovarășului tău la fel ?

— Nu. El le-a spus că e un biet fugar, și a dovedit-o arătîndu-le o scrisoare.

— O scrisoare ? Și au păstrat-o ?

— Nu ; i-au dat-o înapoi.

— Unde a pus-o ?

— În buzunarul de la piept al vestonului.

— Acolo nu mai e. Am cercetat toate buzunarele mortului și n-am găsit nici o scrisoare. Deci această hîrtie e motivul care l-a determinat să se întoarcă și să vă ajungă din urmă.

— N-aș crede — zise Hartley, clătinînd din cap.

Indianul tăcu. Trase cadavrul din tufiș și mai cercetă o dată buzunarele. Mortul avea o înfățișare înfiorătoare, nu din pricina rănii de la cap, ci fiindcă îi ciopîrțiseră fața cu cuțitul, ca să fie de nerecunoscut. Buzunarele erau goale. Firește că-i luaseră și pușca.

Indianul stătu pe gînduri cu privirea pierdută în zare. Apoi vorbi ferm și convins :

— Tovarășul tău voia să se ducă la Sheridan ; doi dintre ucigași au luat-o spre nord, în direcția acestei localități ; și ei se îndreaptă spre ea. De ce i-au luat scrisoarea ? Pentru că au nevoie de ea, pentru că vor s-o folosească. De ce au desfi-

gurat fața mortului ? Ca să nu poată fi recunoscut. Ca să nu se știe că Haller a murit: trebuie să se creadă că trăiește, pentru că unul dintre ucigași vrea să se dea drept Haller.

— Dar cu ce scop ?

— Asta nu știu, dar o să aflu.

— Va să zică, vrei să te duci și tu acolo, după ei ?

— Da. Voiam să mă duc la rîul Smoky-Hill, și Sheridan e în apropiere ; dacă trec întîi pe acolo, calea mea nu va fi cu mult mai lungă. Aceste fețe-palide au fără îndoială intenții rele. Poate că voi fi în stare să le zădărnicesc planurile. Fratele meu alb vine cu mine ?

— Voiam să caut o fermă apropiată ca să-mi îngrijesc brațul. Bineînțeles că aș prefera să mă duc la Sheridan. Poate că acolo reușesc să-mi recapăt banii furați.

— Atunci ai să vii cu mine.

— Dar rana mea ?

— Am s-o examinez. La fermă, fratele meu alb ar avea parte într-adevăr de îngrijire, dar nu de un medic. Winnetou se pricepe la îngrijirea rănilor. Știe să refacă oase sfărîmate și are un remediu excelent împotriva febrei din răni. Arată-mi brațul !

Mîneca fracului fusese tăiată încă de Haller ; nu-i veni deci greu lui Hartley să-și dezvelească brațul. Winnetou examină rana și declară că nu-i chiar așa de gravă cum pare. Dat fiind că se trăsese din imediata apropiere, glonțul nu zdrobise osul, ci-l rupsese net. Omul roșu scoase o plantă uscată din cobur, o umezi și o așeză pe rană ; apoi făcu două atele de lemn și imobiliză cu ajutorul acestora fractura, pansînd rana după toate regulile artei, așa cum nici un chirurg nu ar fi putut face mai bine cu mijloacele date. Apoi spuse :

— Fratele meu poate veni cu mine călare fără nici o grijă. N-o să facă febră de loc, sau abia cînd se va afla la Sheridan.

— Dar nu încercăm să aflăm mai întîi ce face al treilea ucigaș ? întrebă Hartley.

— Nu. El te caută, dar n-o să-ți găsească urma și se va duce după ceilalți doi. Poate mai are și alți aliați pe care-i va căuta ca să meargă cu ei la Sheridan. Eu vin din ținuturi locuite și am aflat că la Kansas se adună multe din acele fețe-palide cărora le zice *tramp*-i. S-ar putea ca ucigașii să facă parte dintre aceștia și ca *tramp*-ii să aibă intenția de a da

o lovitură la Sheridan. Nu trebuie să ne pierdem vremea ; mai bine să ne grăbim ca să-i avertizăm pe albii de acolo. Winnetou știe unde vor să se ducă ucigașii, deci n-are nevoie de urmele lor. O luăm pe altă cale.

— Și cînd vom sosi la Sheridan ?

— Nu știu cum călărește fratele meu.

— Păi, nu sînt tocmai un artist în călărie. Am stat prea puțin în șa ; dar mă țin pe cal atît cît să nu mă trîntească.

— Atunci nu trebuie să galopăm, în schimb vom cîștiga timp înaintînd încontinuu. Călărim toată noaptea, pornind numaidecît, și dimineața vom sosi la țintă. Cei pe care-i urmărim vor face o tabără de noapte, așa că vor sosi mai tîrziu.

— Și ce se întîmplă cu cadavrul bietului Haller ?

— Îl îngropăm, apoi fratele meu să spună o rugăciune.

Pămîntul era afînat, așa că putură să sape o groapă destul de adîncă într-un timp destul de scurt, deși nu aveau decît cuțitele la dispoziție, așezară mortul în groapă și-l acoperiră cu pămînt. Apoi iancheul își scoase pălăria și împreună mîinile. Rămîne îndoielnic dacă se ruga într-adevăr. Apașul stătea cu privirea gravă, adîncită în direcția soarelui care apunea. Era ca și cum ochii săi ar fi căutat dincolo de asfințitul soarelui plaiurile veșnice ale vînătoarei. Era un păgîn, dar se ruga fără îndoială. Apoi pășiră spre cai.

— Fratele meu alb să ia calul meu — zise omul roșu. Are un pas lin și egal, ca un canoe pe apă. Am să-l iau eu pe celălalt.

Încălecară și porniră, întîi cîtăva vreme spre vest, apoi cotiră spre nord. Caii făcuseră desigur un drum lung, dar alergau vioi și energic, de parcă abia veniseră de la pășune. Soarele era la scăpătat ; cobora tot mai jos, pînă ce dispăru după orizont ; amurgul nu dură mult, după aceea se făcu noapte adîncă. Asta-l neliniști pe iancheu.

— N-ai să te rătăcești în bezna asta ? îl întrebă pe Winnetou.

— Winnetou nu se rătăcește niciodată, nici ziua nici noaptea. E ca o stea care se găsește mereu în locul cuvenit, și cunoaște toate regiunile țării la fel de bine cum cunoaște fața-palidă odăile din casa lui.

— Dar există atîtea piedici care nu se văd !

— Ochii lui Winnetou văd și pe întuneric. Și ce nu observă el n-o să-i scape calului său. Fratele meu să nu călă-

rească alături de mine, ci în urma mea, atunci calul său nu va face nici un pas greşit.

Era într-adevăr aproape miraculos cu cîtă siguranţă se mişcau calul şi călăreţul. Ba la pas, ba la trap, adesea chiar în galop ; se înaintă astfel ceasuri de-a rîndul, evitînd orice obstacol. Întîlniră locuri mlăştinoase care trebuiau ocolite, pîraie care trebuiau traversate ; trecură pe lîngă ferme ; Winnetou ştia mereu unde se află, nici o clipă nu părea să aibă îndoieli în privinţa locului în care erau. Asta îl linişti nespus pe iancheu. Fusese îngrijorat mai cu seamă din pricina braţului, dar iarba de leac avea un efect extraordinar. Adesea nu simţea durerea de loc şi nu se putea plînge decît de incomoditatea acestei cavalcade neobişnuite. De cîteva ori se opriră ca să adape caii şi ca să umezească pansamentul cu apă răcoritoare. După miezul-nopţii, Winnetou scoase din proviziile sale o bucată de carne şi îl îndemnă pe Hartley să mănînce. Alte întreruperi nu mai avură loc şi cînd frigul crescînd anunţă venirea zorilor, Hartley îşi zise că ar mai fi în stare să se ţină destul de bine în şa.

Acum cerul se făcu cenuşiu spre răsărit, dar contururile peisajului nu se cunoşteau încă, pentru că se lăsase o ceaţă deasă.

— Astea sînt ceţurile rîului Smoky-Hill — explică Winnetou. În curînd ajungem acolo.

Se simţea, după ton, că avusese intenţia să mai spună ceva, dar îşi opri calul şi trase cu urechea înspre stînga, de unde se apropia tropotul unui cal. După sunet, trebuie să fi fost un călăreţ care venea în galop. Într-adevăr, îl auziră apropiindu-se şi trecînd pe lîngă ei „ventre à terre"[1] cu iuţeala fulgerului, ca o fantomă. Cei doi nu-l văzuseră nici pe el, nici calul, nu zăriseră decît pentru o clipă o pălărie de culoare închisă, cu boruri late, care ieşea deasupra stratului de ceaţă deasă, întinsă în pale peste pămînt. Cîteva secunde mai tîrziu nu se mai auzea nici tropotul copitelor.

— Uf ! strigă Winnetou surprins. Aşa cum călărea omul ăsta nu ştiu să călărească decît foarte puţini albi ! Aşa călăreşte Old Shatterhand şi Old Firehand ; primul nu e pe-aici, de vreme ce am întîlnire cu el în munţi, la Lacul de Argint ; dar Old Firehand se pare că se găseşte acum prin Kansas. Să fi fost el ?

[1] În galop întins, mîncînd pămîntul (în limba franceză în text).

— Old Firehand ? întrebă iancheul. E un *westman* foarte renumit.

— El şi cu Old Shatterhand sînt cei mai buni, mai viteji şi mai experimentaţi oameni albi din cîţi cunoaşte Winnetou. E prieten numai cu ei.

— Omul părea grăbit. Oare unde se ducea ?

— La Sheridan, căci mergea în aceeaşi direcţie cu noi. La stînga noastră se află Eagle-tail şi în faţa noastră e vadul prin care trecem. Ajungem acolo numaidecît. Iar la Sheridan o să aflăm cine a fost călăreţul.

Ceaţa începea să se risipească ; vîntul de dimineaţă mătura palele şi în curînd văzură rîul Smoky-Hill în faţa lor. Şi aici apaşul îşi dovedi extraordinarul simţ al orientării. Ajunseră la malul apei exact în locul unde era vadul. Trecură cu uşurinţă şi fără pericol, apa ajungînd doar pînă la burta cailor.

Ajunşi pe malul celălalt, călăreţii avură de străbătut un şir de tufişuri ce se întindeau de-a lungul malului, apoi călăriră iarăşi pe o întindere deschisă, acoperită de iarbă, pînă ce li se înfăţişă în faţa ochilor localitatea Sheridan, ţelul călătoriei lor.

CAPITOLUL IX

VICLEŞUG ŞI CONTRAVICLEŞUG

Pe vremea cînd s-au petrecut cele povestite, Sheridan nu era nici oraş, nici sat, ci doar o aşezare temporară a muncitorilor de la căile ferate. Se compunea dintr-o seamă de căsuţe de piatră, de lut şi de lemn, construcţii cu totul primitive, dar care arborau uneori deasupra uşii nişte inscripţii din cele mai pretenţioase. Citeai, de pildă, inscripţia „Hotel" sau „Saloon" pe clădiri în care, în Germania, nici cel mai umil meseriaş

n-ar fi dorit să locuiască. Dar mai erau şi cîteva case foarte drăguţe, construite din lemn, în aşa fel, încît se puteau demonta şi reconstrui cu uşurinţă în alt loc. Cea mai mare dintre acestea se afla pe o movilă şi purta inscripţia vizibilă de departe: „Charles Charoy, inginer". Într-acolo se îndreptară cei doi călăreţi; descălecară la uşă, lîngă care era legat un cal înşăuat şi cu frîul pus în maniera indiană.

— Uf! exclamă Winnetou, contemplînd calul cu ochii scînteind de plăcere. Bidiviul ăsta merită să poarte un călăreţ bun. Aparţine, fără îndoială, feţei-palide care a trecut pe lîngă noi.

Descălecară şi-şi legară şi ei caii. Nu era nici ţipenie de om în apropiere; nici căutînd cu ochii în jur nu văzură pe nimeni în toată aşezarea, ora fiind încă foarte matinală. Dar uşa era larg deschisă şi intrară. Le ieşi înainte un negru tînăr, întrebîndu-i ce doresc. Înainte de a putea răspunde, se deschise o uşă laterală şi apăru un alb încă tînăr, care se uită la indian cu ochi miraţi şi prietenoşi. Era inginerul. Numele său, precum şi tenul mai oacheş şi părul brun cîrlionţat te făcea să presupui că se trăgea dintr-o familie de origine franceză, din statele din sud.

— Pe cine căutaţi aici atît de devreme, domnilor? întrebă, făcînd o plecăciune plină de respect în faţa indianului.

— Îl căutăm pe domnul inginer Charoy — răspunse acesta, într-o engleză curgătoare, pronunţînd şi numele franţuzesc corect.

— *Well*, eu sînt! Vă rog să poftiţi!

Se retrase în cameră, ca să-l poată urma cei doi oaspeţi. Încăperea era mică şi mobilată cu simplitate. Rechizitele de scris care se aflau pe mobile arătau că aici era biroul inginerului. Acesta trase două scaune, poftindu-i să şadă, apoi aşteptă cu un interes vizibil să afle ce aveau să-i spună. Iancheul se aşeză numaidecît; indianul mai rămase în picioare, politicos, înclină capul său frumos în semn de salut şi se prezentă:

— Sînt Winnetou, căpetenia apaşilor...

— Ştiu, ştiu! interveni repede inginerul.

— Ştii? întrebă omul roşu. Adică m-ai văzut şi altă dată?

— Nu; dar e cineva aici care te cunoaşte şi care v-a văzut venind prin fereastră. Sînt extrem de bucuros să fac cunoştinţă cu vestitul Winnetou. Ia loc şi spune-mi ce te aduce la mine; apoi am să te rog să fii oaspetele meu.

Indianul luă loc pe scaun şi începu:

— Cunoşti o faţă-palidă care locuieşte la Kinsley şi se cheamă Bent Norton?

— Da, foarte bine. Omul acesta e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei — răspunse inginerul.

— Şi mai cunoşti şi o faţă-palidă cu numele de Haller, care e funcţionarul lui?

— Nu. De cînd prietenul meu locuieşte la Kinsley, nu i-am făcut încă nici o vizită.

— Acest conţopist va veni astăzi la tine, cu încă un alb, ca să-ţi aducă o scrisoare de recomandare de la Norton. E vorba să angajezi pe unul dintre ei în biroul tău şi să-i dai de lucru celuilalt. Amîndoi sînt nişte ucigaşi! Dacă eşti un om înţelept, vom ghici, după ce ai stat de vorbă cu ei, ce scopuri urmăresc.

— Nu cumva să mă omoare? întrebă Charoy zîmbind neîncrezător.

— S-ar putea! zise Winnetou dînd din cap cu gravitate. Şi nu numai pe tine, ci şi pe alţii. Eu îi consider *tramp*-i.

— *Tramp*-i? întrebă inginerul în grabă. A, asta-i altceva. Tocmai adineauri am aflat că o ceată de *tramp*-i se îndreaptă spre Eagle-tail, apoi vor să vină şi încoace, ca să ne jefuiască. Indivizii ăştia sînt atraşi de casa noastră de bani.

— De la cine ai aflat?

— De la... ei, cred că e mai bine să nu numesc această persoană, ci să v-o arăt îndată.

Faţa-i strălucea de bucurie la gîndul că-i face lui Winnetou o surpriză plăcută. Deschise uşa spre camera alăturată, din care ieşi Old Firehand. Dacă inginerul credea că indianul va izbucni în cuvinte care să-i exprime încîntarea, nu era familiarizat cu moravurile pieilor-roşii. Nici un războinic roşu nu-şi va exterioriza necontrolat bucuria sau durerea în prezenţa altora. E drept că ochii apaşului străluceau, încolo, însă, rămase liniştit, înaintă cu mîna întinsă spre vînător. Acesta îl trase la pieptul său lat, îl sărută pe amîndoi obrajii şi spuse cu vocea vibrînd de emoţia bucuriei:

— Prietene, scumpe frate! Ce surprins şi ce încîntat am fost văzîndu-te venind şi descălecînd aici! De cînd nu ne-am mai văzut!

— Te-am văzut azi în zori — răspunse indianul — cînd ai trecut în goană pe lîngă noi, în marea de ceaţă de peste rîu.

— Şi nu m-ai strigat!

— Ceaţa te învăluia, aşa că nu te desluşeam bine, şi ai trecut ca vîntul preriei.

— Trebuia să călăresc repede ca să sosesc înaintea *tramp*-ilor. Şi a trebuit să întreprind eu însumi drumul acesta, fiindcă afacerea e prea importantă ca s-o fi încredinţat altuia. Sînt peste două sute de *tramp*-i care se apropie.

— Atunci nu m-am înşelat. Ucigaşii sînt iscoadele lor trimise înainte.

— Pot să aflu şi eu ce-i cu oamenii ăştia?

— Căpetenia apaşilor nu e omul vorbei, ci al faptei. Dar iată aici o faţă-palidă care vă va povesti totul amănunţit.

Arătă spre Hartley care se ridicase de pe scaun cînd intrase Old Firehand şi care contempla şi acum, cu mirare, pe puternicul bărbat. Ei, da, erau nişte voinici acest Old Firehand şi acest Winnetou! Iancheului i se păru că e atît de mic şi de nenorocit pe lîngă ei! Pesemne şi inginerul simţea vag acelaşi lucru, cel puţin aşa arăta expresia feţei sale şi atitudinea sa plină de respect.

După ce toţi luaseră loc din nou, Hartley povesti aventurile sale din ziua precedentă. Apoi Old Firehand relată cît se poate de concis întîlnirea sa cu „colonelul" cu păr roşu pe vapor, la *rafter*-i şi în cele din urmă la ferma lui Butler. Apoi ceru să i se descrie şeful celor trei ucigaşi, pe acela care-l împuşcase pe funcţionar şi se despărţise apoi de ceilalţi doi. Iancheul reuşi să dea o imagine destul de exactă a acestui om, aşa că Old Firehand se putu lămuri.

— Pun rămăşag că era „colonelul" — zise. Şi-a vopsit părul în negru. Sper că, în sfîrşit, o să-mi cadă în mîini!

— Atunci o să-i treacă pofta de lovituri! zise inginerul mînios. Peste două sute de *tramp*-i! Ce s-ar mai fi dedat la omoruri, incendieri şi jafuri! Domnilor, sînteţi salvatorii noştri, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Acest „colonel" trebuie să fi aflat într-un fel oarecare că eu încasez banii pentru o linie importantă şi că urmează să-i distribui colegilor mei.

Acum, că sînt avertizat, n-are decît să vină cu *tramp*-ii lui; or să ne găsească pregătiţi.

— Să nu vă credeţi prea în siguranţă — îl preveni Old Firehand. Două sute de indivizi desperaţi nu sînt de neglijat!

— Se poate; eu însă pot să adun în cîteva ore o mie de muncitori de la căile ferate.

— Care sînt bine înarmaţi?

— Fiecare are o armă oarecare. În cele din urmă se face treabă şi cu cuţitele, tîrnăcoapele, şi sapele.

— Tîrnăcoape şi sape împotriva a două sute de puşti? Ar ieşi o vărsare de sînge de care n-aş vrea să fiu răspunzător.

— Ei, atunci, cei de la Fort Wallace or să-mi trimită bucuroşi vreo sută de soldaţi.

— Curajul dumneavoastră e demn de laudă, Sir. Dar în asemenea situaţii vicleşugul e mai bun decît forţa. Dacă pot să-l fac pe duşman inofensiv prin viclenie, atunci de ce să sacrific atîtea vieţi omeneşti?

— La ce vicleşug vă gîndiţi, Sir? Sînt gata să fac tot ce mă sfătuiţi. Sînteţi un om cu mult mai deosebit decît mine, şi dacă acceptaţi, sînt dispus să vă cedez imediat comandamentul peste acest loc şi peste oamenii mei.

— Nu aşa de repede, Sir! Trebuie să chibzuim. Întîi, *tramp*-ii nu trebuie să bănuiască nici măcar că sînteţi avertizat. Deci nu trebuie să ştie că noi ne aflăm aici. Nici caii noştri să nu-i vadă! Nu există pe aici vreun ascunziş pentru aceste animale?

— Îi fac eu dispăruţi numaidecît! Noroc că aţi venit atît de devreme, aşa că nu v-au văzut muncitorii. Iscoadele ar fi putut afla de la ei. Negrul meu, care e credincios şi tăcut, o să vă ascundă caii şi o să aibă grijă de ei.

— Bine, daţi-i ordin s-o facă! Iar dumneavoastră ar trebui să vă ocupaţi de acest domn Hartley. Daţi-i un pat, ca să se poată culca. Dar să nu afle nici un suflet de om de prezenţa lui, afară de dumneavoastră, negrul şi medicul; fiindcă există pe aici un medic, presupun?

— Sigur. Am să trimit numaidecît să-l cheme.

Se depărtă cu iancheul care-l urmă foarte bucuros, simţindu-se tare obosit. După cîtva timp, cînd inginerul se întoarse anunţîndu-i că atît rănitul cît şi caii sînt bine îngrijiţi, Old Firehand zise:

— Voiam să evit ca orice consfătuire a noastră să aibă loc în fața acestui șarlatan, căci nu mă-ncred în el. Există în povestirea sa un punct obscur. Sînt convins că l-a trimis la moarte intenționat pe bietul conțopist, ca să-și salveze pielea. Nu-mi place să am de-a face cu asemenea oameni.

— Prin urmare, vreți să ne împărtășiți un plan al dumneavoastră ? întrebă inginerul, dornic de a-l afla.

— Nu. Un plan putem elabora abia atunci cînd aflăm planul *tramp*-ilor, și asta nu se va întîmpla decît după ce iscoadele vor fi sosit aici și vor fi vorbit cu dumneavoastră.

— E adevărat. Deci, pînă una alta, trebuie să avem răbdare.

Atunci Winnetou ridică mîna în semn că vrea să exprime o părere diferită și zise :

— Orice războinic poate lupta în două feluri : el poate să atace sau să se apere. Winnetou, cînd nu știe cum să se apere, sau dacă poate să se apere, preferă să atace. E mai rapid, mai sigur, și e și mai vitejesc.

— Deci fratele meu roșu nici nu vrea să afle planul *tramp*-ilor ? întrebă Old Firehand.

— Îl va afla în orice caz ; dar de ce să se lase silit căpetenia apașilor să acționeze după planul lor, cînd îi este ușor să-i silească el pe ei să se orienteze după al lui ?

— Ah, va să zică ai un plan ?

— Da. Acești indivizi nu sînt niște războinici cu care e o onoare să lupți, ci niște cîini rîioși, care trebuiesc omorîți cu bîta. De ce să aștept pînă mă mușcă un astfel de cîine, dacă-l pot omorî înainte cu o lovitură, sau dacă-l pot sugruma într-o capcană ?

— Știi o capcană potrivită pentru *tramp*-i ?

— Cunosc una și o să le-o pregătim. Acești coioți vin ca să jefuiască, ei caută casa de bani. Dacă ea se află aici, vin și ei aici, dacă e în altă parte, se duc acolo, iar dacă se află în trăsura de foc [1], se vor urca și ei și vor călători spre pieire, fără să dăuneze cu nimic celor care locuiesc aici.

— A, încep să înțeleg ! strigă Old Firehand. Ce plan formidabil ! Te gîndești să-i ademenim în tren ?

[1] Trenul, în exprimarea plastică a pieilor-roșii.

— Da. Winnetou nu se pricepe de loc la bidiviul de foc și la felul cum trebuie condus. El a dat ideea, iar frații săi albi să se gîndească la punerea ei în practică.

— Să-i ademenim într-un tren ? întrebă inginerul. Dar la ce bun ? Putem doar să-i așteptăm aici și să-i nimicim, întinzîndu-le o cursă.

— Metodă prin care mulți dintre noi ar urma însă să moară ! replică Old Firehand. Pe cînd dacă se urcă într-un tren, îi putem duce într-un loc în care trebuie să se predea fără să ne poată face mult rău.

— Nici prin gînd n-o să le treacă să se urce în tren !

— Se vor urca, dacă-i ademenim cu casa de bani.

— Va să zică, să pun casa în tren ?

Era o întrebare de care nu l-ai fi crezut capabil pe inginerul care părea totuși un om inteligent. Winnetou făcu un gest de dispreț, iar Old Firehand răspunse :

— Cine vă cere așa ceva ? E suficient ca bandiții să fie convinși că banii se găsesc în tren. Îl angajați ca funcționar pe cel care vine să iscodească și vă prefaceți că-i acordați cea mai mare încredere. Îi comunicați că staționează un tren aici în care se găsește o sumă mare de bani. Atunci or să vină cu siguranță și or să se înghesuie toți în vagoane. O dată ce s-au urcat, trenul pornește. N-aveți la dispoziție un tren pentru acest scop ?

— O, da, am cîte vagoane vreți ! Și aș lua și răspunderea asupra mea cu plăcere, dac-aș fi cît de cît convins de reușită. Dar mai sînt și alte probleme. Cine să conducă locomotiva ? E absolut sigur că mașinistul și fochistul vor fi împușcați de bandiți !

— *Pshaw !* Cred că se va găsi un mașinist, iar fochist voi fi eu. Dar despre amănuntele astea o să mai vorbim noi. Presupun că *tramp*-ii vor sosi azi la Eagle-tail, căci acolo voiau să se ducă întîi. Deci putem să fixăm data loviturii pentru noaptea de mîine. Apoi trebuie să determinăm locul în care-i ducem pe bandiți. Acest loc îl vom căuta încă în cursul dimineții de azi, pentru că iscoadele sosesc probabil după-amiază. Aveți o drezină, Sir ?

— Firește.

— Ei, atunci ieșim cu ea noi doi. Winnetou nu poate veni cu noi ; trebuie să stea ascuns, pentru că prezența lui ne-ar trăda intențiile. Nici pe mine nu trebuie să mă recunoască

nimeni ; am prevăzut asta, de aceea mi-am adus un costum vechi de pînză.

Figura inginerului exprima o nedumerire crescîndă.

— Sir — zise — dumneavoastră vorbiţi despre chestiunea asta ca un peşte despre înot. Mie însă nu mi se pare de loc aşa de uşoară şi de firească. Cum le dăm de veste banditilor ? Cum îi facem să se comporte cum vrem noi ?

— Ce întrebare ! Noul funcţionar vă va trage de limbă, şi tot ce-l veţi face să creadă, el o va comunica în taină tovarăşilor săi, ca fiind adevărul deplin.

— Bine. Dar dacă le dă în gînd să nu se urce în tren ? Dacă preferă să distrugă şinele într-un loc anumit ca să provoace o deraiere ?

— Puteţi evita uşor asta, spunîndu-i pretinsului conţopist că fiecare din aceste trenuri care duc bani e precedat de o locomotivă de siguranţă. Atunci or să renunţe la distrugerea şinelor. Dacă sînteţi deştept, totul se va petrece fără complicaţii. Trebuie să aveţi grijă ca noul funcţionar să fie foarte ocupat şi să-l reţineţi şi prin amabilitate în aşa fel, încît pînă la ora culcării să nu iasă din casă şi să nu poată vorbi cu nimeni. Apoi îi daţi o cameră la etaj, care are o singură fereastră. Acoperişul plat se găseşte doar la un cot deasupra ; eu mă urc pe acoperiş şi voi auzi fiecare cuvînt din ceea ce va vorbi.

— Credeţi, deci, că va vorbi cu cineva pe fereastră ?

— Sigur că da. Cel care se dă drept Haller urmează să vă spioneze, iar celălalt care vine cu el are rolul de a transmite mesaje. Altfel nici nu e cu putinţă ; o să vă daţi seama în curînd. Acest al doilea va cere şi el de lucru ca să poată rămîne aici, dar nu-şi va începe slujba dintr-un motiv oarecare, ca să poată părăsi localitatea oricînd. Va încerca să vorbească cu funcţionarul ca să afle noutăţi, dar nu se poate întîlni cu el înainte de ora culcării. Atunci se va furişa pe după casă ; aşa-zisul funcţionar va deschide fereastra, iar eu voi auzi tot de pe acoperiş. Fireşte că acum totul vi se pare încă dificil şi foarte aventuros, pentru că nu sînteţi un *westman ;* dar cînd veţi fi prins exact cum stau lucrurile, veţi vedea că totul e de la sine înţeles.

— *Howgh !* întări indianul. Fraţii mei albi să caute acum un loc potrivit pentru ca să închidem capcana. Cînd se vor fi întors, o să plec eu pe furiş, ca să nu stau pe-aici fără rost.

— Unde vrea să se ducă fratele meu pînă una alta ?

— Winnetou e acasă pretutindeni, în pădure şi în prerie.

— Căpetenia apaşilor poate avea parte de companie, dacă vrea. *Rafter*-ii şi vînătorii mei au primit de la mine dispoziţia să vină într-un loc situat la o oră de drum călare, mai la vale de Eagle-tail. Au misiunea să-i observe pe bandiţi de acolo. Mătuşa Droll se află printre ei.

— Uf ! strigă apaşul în timp ce figura sa atît de serioasă căpătă o expresie de veselie. Mătuşa Droll e o faţă-palidă cumsecade, curajoasă şi deşteaptă. Winnetou se va duce să-l vadă.

— Bun ! Fratele meu roşu va mai găsi acolo şi alţi bărbaţi de ispravă, pe Tom-cel-Negru, pe Humply-Bill şi pe Gunstick-Uncle, numai bărbaţi pe care-i cunoaşte măcar din auzite. Deocamdată însă, ar fi bine să vină cu mine în camera mea şi să aştepte acolo pînă ne întoarcem.

Înainte de sosirea lui Winnetou, inginerul îl instalase pe Old Firehand într-o odăiţă ; acum acesta se retrase acolo cu Winnetou, ca să se schimbe, dezbrăcînd costumul de vînătoare bătător la ochi şi punînd costumul în care putea fi luat de către muncitorii de la căile ferate drept un tovarăş nou. În curînd, drezina fu gata de plecare. Old Firehand şi cu inginerul se aşezară pe locurile din faţă şi doi muncitori se urcară pe şasiul roţilor alergătoare ca să pună în mişcare tijele. Vehiculul trecu prin localitate, acum animată peste tot de muncitori cu braţe harnice, şi ieşi pe linia ferată de pe cîmpie, terminată de pe atunci pînă la Kit Karson.

Între timp, apaşul se instală comod şi nu scăpă ocazia să tragă în sfîrşit un pui de somn. Cînd se întoarseră cei doi, îl treziră. Află că Old Firehand găsise un loc foarte potrivit, şi dădu din cap, satisfăcut :

— Aşa e bine ! Cîinii or să urle de groază şi or să tremure de spaimă. Winnetou încălecă acum şi se duse la mătuşa Droll ca să-i spună lui şi *rafter*-ilor să fie pregătiţi.

Ieşi din casă furişîndu-se pînă-n locul unde erau caii.

Abia trecuse pauza de prînz a muncitorilor, cînd apărură dinspre rîu doi călăreţi ce se apropiau încet. După descrierea dată de iancheu era neîndoielnic că sînt cei aşteptaţi. Îl treziră pe Hartley şi acesta-i recunoscu cu toată certitudinea. Atunci Old Firehand îşi ocupă postul din camera vecină cu

biroul pentru ca, prin ușa întredeschisă, să devină martorul întrevederii.

Inginerul se afla în biroul lui cînd intrară. Cei doi bărbați salutară politicos, apoi unul dintre ei îi înmînă scrisoarea de recomandare, fără să spună deocamdată nimic despre scopul venirii lor. Inginerul citi scrisoarea, apoi zise pe un ton prietenos :

— Ați fost în slujbă la prietenul meu Norton ? Ce mai face ?

Urmară cîteva întrebări și răspunsuri obișnuite în asemenea situații, apoi inginerul se interesă de motivul plecării funcționarului de la Kinsley. Cel în cauză povesti o istorie jalnică conformă cu conținutul scrisorii, dar inventată de el. Inginerul îl ascultă cu atenție, apoi zise :

— E foarte trist, și în orice caz îmi trezește compătimirea, mai ales că văd din aceste rînduri că v-ați bucurat de bunăvoința și încrederea lui Norton. De aceea rugămintea lui către mine, de a vă da un post, nu va rămîne zadarnică. E adevărat că mai am pe cineva pentru lucrări de birou, dar de mai multă vreme am nevoie de un om căruia să-i pot încredința lucruri confidențiale și importante. Credeți că aș putea să încerc cu dumneavoastră ?

— Sir — răspunse pretinsul Haller cu bucurie — puneți-mă la încercare ! Sînt convins că veți fi mulțumit !

— *Well,* hai să încercăm ! Despre salariu să nu discutăm acum ; întîi trebuie să vă cunosc mai bine, și asta se poate face în cîteva zile. Cu cît sînteți mai pricepuți, cu atît veți fi mai bine plătit. Acum sînt foarte ocupat. Deocamdată, plimbați-vă prin localitate și reveniți pe la ora cinci. Pînă atunci, aleg cîțiva muncitori. O să stați aici, în casa mea, o să mîncați la masa mea și vă veți conforma deci programului casei. Nu doresc să vă amestecați cu muncitorii de rînd. La ora zece fix se închide ușa.

— Asta-mi convine, Sir, căci și pînă acum tot așa am dus-o — îl asigură omul, care simțea o vie satisfacție în urma simplului fapt că fusese angajat. Apoi adăugă : Și acum, încă o rugăminte cu privire la tovarășul meu de drum. Nu cumva aveți să-i dați de lucru ?

— Ce fel de lucru ?

— Orice fel — răspunse celălalt cu modestie. Sînt bucuros dacă găsesc o ocupație.

— Cum vă cheamă ?

— Dugby. M-am întîlnit cu domnul Haller pe drum și l-am însoțit cînd am auzit că va lucra aici, la căile ferate.

— Și ce-ați făcut pînă acum, master Dugby ?

— Am fost mai multă vreme cowboy la o fermă de pe Las Animas. Era o viață cam aspră, pe care nu mai puteam s-o îndur, așa că am plecat. Colac peste pupăză, m-am certat în ultima zi cu un alt văcar, un tip violent, care a scos cuțitul și m-a rănit la mînă. Rana nu s-a vindecat încă bine ; dar sper că peste două-trei zile o să mă pot folosi de ea, dacă vreți să-mi dați de lucru.

— Mă rog, de lucru putem să vă dăm oricînd. Rămîneți prin urmare aici, pînă una alta ; îngrijiți-vă mîna, și cînd vă veți face bine, prezentați-vă. Puteți pleca acum.

Indivizii părăsiră biroul. Inginerul intră în odaia alăturată și spuse către Old Firehand :

— Ați avut perfectă dreptate, Sir ! Acest Dugby a avut grijă să nu fie obligat să muncească, ca să aibă timp să se ducă la Eagle-tail. Avea mîna bandajată.

— Fără îndoială că n-are nimic la mînă. De ce l-ați comandat pe funcționar abia pentru ora cinci ?

— Pentru că era vorba să-l țin ocupat pînă la ora culcării. Dacă începeam mai devreme, îl oboseam și pe el și pe mine, și i s-ar fi părut curios că orele de birou durează atîta.

— Foarte just. Mai rămîn în orice caz cinci ore pînă la zece și n-o să fie prea ușor să-l împiedicăm să ia legătura cu ceilalți.

Astfel, prima parte a preludiului era încheiată. Nu se putea trece la a doua decît după ce se asculta convorbirea dintre cele două iscoade. Pînă atunci mai era timp destul, un răgaz pe care Old Firehand îl folosi ca să doarmă. Cînd se trezi, se făcuse aproape întuneric, și negrul intră aducîndu-i cina. Spre ora șase veni inginerul să-l anunțe că noul său funcționar luase de mult masa și se retrage acum în camera lui.

Old Firehand urcă deci etajul, de unde, printr-un chepeng, puteai ajunge pe acoperiș. Acolo se întinse pe burtă și se tîrî pînă la streașină, în locul sub care, după cum se informase, se afla fereastra în cauză.

După ce stătu cîtva timp liniştit în aşteptare, auzi dedesubt zgomotul unei uşi, nişte paşi se apropiau de fereastră, prin care răzbi lumina unei lămpi croind o zonă luminată în întunericul de afară. Acoperişul consta dintr-un strat subţire de scînduri peste care era fixat în cuie un strat de tablă zincată. Aşa cum Old Firehand auzise fiecare mişcare de jos, tot aşa şi cel din cameră putea să-l audă, deci trebuia să fie foarte prudent.

Acum, vînătorul se strădui să pătrundă întunericul cu ochii, şi nu în zadar. În apropierea pătratului de lumină venind din fereastră zări o figură. Apoi se auzi fereastra deschizîndu-se.

— Tîmpitule ! murmură o voce reţinută, dar furioasă. Stinge lampa ! Lumina cade direct pe mine !

— Tîmpit eşti tu ! răspunse funcţionarul. De ce vii de pe acum ! Lumea din casă e încă trează. Vino peste o oră !

— Bine ! Dar spune-mi, barem, dacă ai vreo veste ?

— Şi încă ce veste !

— Bună ?

— Extraordinară ! E cu mult, mult mai minunată decît puteam bănui ! Dar du-te acum ! Ar putea să te vadă !

Fereastra se închise şi individul dispăru din apropierea casei. Iată că Old Firehand se vedea silit să mai stea o oră şi mai bine în aşteptare, fără să se mişte. Timpul trecu foarte încet. Prin casele şi cocioabele din vale luminile mai ardeau. Dar aici sus, în jurul casei inginerului, totul era învăluit în beznă. Old Firehand auzi că fereastra se deschide din nou ; lampa nu mai ardea. Aşa-zisul funcţionar îşi aştepta complicele. Nu mult după aceea se auzi scrîşnetul uşor al pietricelelor călcate de un picior de om.

— Dugby ! şuşoti funcţionarul din fereastră.

— Da — răspunse cel strigat.

— Unde eşti ? Nu te văd !

— Lipit de zid, sub fereastra ta.

— Nu se mai vede lumină în casă ?

— E întuneric peste tot. M-am furişat de două ori de jur împrejurul casei. Toată lumea doarme. Ce ai să-mi spui ?

— Că nu facem nici o treabă cu casa de bani de aici. Salariile se plătesc cu chenzina, şi ieri a fost zi de plată. Ar

trebui, deci, să aşteptăm două săptămîni întregi, ceea ce e imposibil. Nu sînt nici trei sute de dolari în casă ; pentru atîta nu merită.

— Despre asta ziceai adineauri că e o veste extraordinară, minunată ? Prost mai eşti !

— Taci ! Sigur că nu-i nici o afacere cu casa de aici ; dar mîine noapte va trece pe aici un tren cu patru sute de mii de dolari !

— Aiurea !

— Ba e adevărat ! M-am convins cu ochii mei. Trenul vine de la Kansas City şi se duce la Kit Karssen, unde banii urmează să fie folosiţi pentru construirea liniei noi. Am citit scrisoarea şi telegrama. Inginerul ăsta prostănac are încredere în mine ca în el însuşi.

— La ce ne foloseşte asta ! Trenul doar trece !

— Tîmpitule ! Se opreşte aici şi stă cinci minute încheiate.

— Ei, drăcie !

— Iar eu şi cu tine o să stăm pe locomotivă.

— Ia te uită ! Aiurezi !

— Aş, de unde ! Trenul va fi luat în primire de un funcţionar special la Carlyle. Omul acela rămîne pe locomotivă pînă aici, pe urmă însoţeşte trenul chiar pînă la Wallace, ca să predea acolo încărcătura.

— Şi acel funcţionar special urmează să fii chiar tu ?

— Exact ! Iar tu ai să vii cu mine. Adică ţi se permite să vii. Inginerul mi-a dat voie să-mi aleg un om care să mă însoţească şi cînd l-am întrebat pe cine-mi propune, mi-a răspuns că în privinţa asta n-are să-mi prescrie nimic. Atunci se înţelege de la sine că te aleg pe tine.

— Mă, dar o încredere atît de rapidă şi de necondiţionată nu ţi se pare suspectă ?

— În fond, da. Dar din toate trag concluzia că are nevoie de un om de încredere şi că nu l-a avut pînă acum. Faimoasa scrisoare de recomandare şi-a făcut pesemne efectul. Şi afară de asta, marea încredere cîştigată atît de rapid nu mă prea pune pe gînduri, pentru că afacerea e cu cîntec : misiunea nu e lipsită de primejdie.

— Ah ! Asta mă linişteşte cu totul ! O fi pesemne o linie prost construită ?

— Nu, deşi, de fapt, e doar o linie provizorie, după cîte mi-am dat seama din registre şi planuri. Dar poţi să-ţi închipui că la o cale ferată atît de importantă şi nouă nu sînt destui funcţionari verificaţi. Au mecanici pe care nu-i cunosc încă, şi ca fochişti se prezintă oameni cu un trecut şi o purtare dubioasă. Acum gîndeşte-te că e vorba de un tren care duce aproape o jumătate de milion de dolari şi e condus de un astfel de mecanic şi fochist. Dacă cei doi tipi sînt înţeleşi între ei, pot să oprească cu uşurinţă trenul undeva, pe linie, şi să se facă nevăzuţi cu banii. De aceea trebuie să-i însoţească un funcţionar, şi cum ei sînt doi, urmează să-şi ia şi el un ajutor. Să ne înţelegem, e vorba de un fel de misiune poliţienească. O să avem fiecare un revolver încărcat în buzunar, ca să-i putem împuşca pe loc dacă tipii manifestă vreo intenţie criminală.

— Mă, ştii că asta are haz ! Noi să păzim banii ! O să silim tipii să oprească pe parcurs şi o să ne luăm dolarii.

— Asta nu se poate, fiindcă, afară de mecanic şi de fochist, mai e un conducător şi un funcţionar al casieriei de la Kansas City, care duce banii într-o valiză. Amîndoi sînt bine înarmaţi. Chiar dacă am reuşi să-i silim pe primii doi să oprească trenul, ceilalţi doi ar intra numaidecît la bănuieli şi şi-ar apăra vagonul. Nu, trebuie să procedăm cu totul altfel. Trebuie să-i atacăm cu forţe superioare, şi anume într-un loc unde nu se poate presupune ca aşa ceva să se întîmple, deci aici.

— Şi crezi că reuşim ?

— Fireşte ! Nu e nici o îndoială în privinţa asta, şi nici unul dintre noi nu va păţi nimic. Sînt atît de convins, că te trimit acum ca să-l înştiinţezi pe „colonel".

— Nu se poate călări pe întunericul ăsta, mai ales că nu cunosc regiunea.

— Atunci poţi să aştepţi pînă dimineaţa ; dar va fi ultimul moment, fiindcă pînă după-amiază trebuie să primesc răspunsul. Să dai pinteni calului, chiar dacă l-ai forţa pînă crapă.

— Şi ce să spun ?

— Tot ce ţi-am spus eu acum. Trenul soseşte aici la ora trei fix noaptea. Noi doi sîntem pe locomotivă şi în clipa în care opreşte, avem grijă de mecanic şi de fochist. La nevoie, îi împuşcăm. Între timp, „colonelul" trebuie să se fi postat cu ai noştri de-a lungul liniei şi să se urce în vagoane imediat. În faţa unei asemenea superiorităţi numerice, cei cîţiva locuitori din Sheridan, treji la ora aceea, şi cei trei-patru funcţionari cu care vom avea de-a face vor fi atît de uluiţi că nici n-or să-şi revină la timp ca să se apere.

— Hm, planul nu e prost ! O sumă fantastică ! Dacă împărţim în părţi egale, fiecare urmează să ia două mii de dolari. Sper că colonelul acceptă propunerea. Cum să-ţi aduc răspunsul lui ?

— Asta-i o chestiune delicată. Trebuie să evităm să ne întîlnim personal. Şi nu ştiu dacă o să avem timpul şi ocazia potrivite. Trebuie să mă înştiinţezi printr-o scrisoare.

— N-o să fie şi mai bătător la ochi ? Dacă-ţi trimit un curier...

— Un curier ? Cine a spus aşa ceva ? îl întrerupse funcţionarul. Ar fi cea mai mare prostie pe care am putea s-o facem. Nu pot să-ţi spun încă dacă am să apuc să părăsesc casa ; deci trebuie să-mi spui totul în scris şi să ascunzi hîrtia pe undeva, prin apropiere.

— Dar unde ?

— Hm ! Trebuie să stabilim un loc la care pot ajunge fără să se observe şi fără să fie nevoie de timp mult. Ştiu de pe acum că în cursul dimineţii o să am mult de lucru ; sînt de completat lungi state de salarii, aşa mi-a spus inginerul. Dar în orice caz, o să am o dată răgazul să mă duc pînă la poarta casei. Chiar lîngă poartă e un butoi pentru apă de ploaie în dosul căruia poţi să ascunzi hîrtia. Dacă aşezi o piatră peste ea, nici un nechemat n-o s-o găsească.

— Cum afli însă că hîrtia a fost aşezată în locul cuvenit ? Că doar nu poţi să te duci mereu pînă la butoi aşa, degeaba !

— Şi asta se poate rezolva. De fapt, urmează să-ţi spun sau să-ţi dau de veste că poţi să te urci cu mine în trenul cu bani. Am să întreb de tine puţin după ora prînzului. Atunci vii să vezi pentru ce te-am căutat, şi cu ocazia asta ascunzi hîrtia, iar eu voi şti că se află la locul ei. Eşti de acord ?

— Da.

— Şi grăbeşte-te la dus şi la întors. Şi acum, noapte bună !

Celălalt îi dădu şi el noapte bună şi dispăru fără zgomot. Fereastra se închise încetişor. Old Firehand mai rămase nemişcat cîtăva vreme, apoi se tîrî cu prudenţă pînă la chepeng ca să coboare. Se furişă pe trepte în jos, pînă-n camera inginerului, care-l aştepta treaz, şi-i povesti ce auzise, exprimîndu-şi convingerea că lucrurile vor decurge în felul plănuit. Apoi se despărţiră ca să se ducă la culcare.

A doua zi, Old Firehand se trezi devreme. Fiind obişnuit cu activitatea şi mişcarea, nu-i venea uşor să stea liniştit şi ascuns în cameră, dar n-avea încotro. Să fi fost cam unsprezece cînd inginerul intră în camera lui, ca să-i spună că funcţionarul se ocupă cu zel de lucrarea ce-i fusese încredinţată şi că-şi dă toată osteneala să pară un om destoinic. În clipa aceea Old Firehand zări un om mărunt şi cocoşat, îmbrăcat într-un veston de vînătoare de piele, purtînd în bandulieră o puşcă lungă şi urcînd colina.

— Humply-Bill ! strigă uimit, şi adăugă explicaţia : Face parte dintre oamenii mei. Trebuie să se fi întîmplat ceva neaşteptat, altfel nu s-ar fi arătat pe-aici. Sper să nu fie ceva prea grav. Ştie că mă aflu aici incognito, ca să zic aşa, deci n-o să întrebe despre mine pe nimeni în afară de dumneavoastră. Vreţi să-l aduceţi aici, Sir ?

Inginerul ieşi chiar în clipa în care Bill intră pe poartă.

— Sir — zise acesta — văd pe tăbliţa de pe uşă că aici stă un inginer. Pot să vorbesc cu domnul acela ?

— Eu sînt. Intraţi. Îl conduse în camera lui Old Firehand, care-l primi pe mărunţel întrebîndu-l ce-l determinase să vină în pofida celor stabilite înainte.

— Nici o grijă, Sir ; nu s-a întîmplat nimic rău — răspunse Bill. Poate că e chiar ceva bun, în orice caz e ceva ce trebuia să aflaţi. De aceea m-au ales pe mine să vă aduc vestea. Am călătorit în goană şi am urmat mereu calea ferată, ştiind că *tramp*-ii n-or să se arate în nici un caz în apropierea ei. Deci nu m-au observat. Calul l-am ascuns în pădure şi m-am apropiat în aşa fel încît nu cred că m-a văzut cineva de pe aici.

— Bun — zise Old Firehand dînd din cap. Ce s-a întîmplat deci ?

— Aseară, cum ştiţi, desigur, a venit Winnetou pe la noi. Asta i-a făcut o plăcere nespusă mătuşii Droll, dar şi ceilalţi erau foarte mîndri să-l salute în mijlocul lor pe acest bărbat. Alesesem pentru tabără un loc pe care nu cred să-l poată găsi vreunul dintre bandiţii ăştia. Dar ce să scape ochilor unui Winnetou ! Cu puţin înainte iscodise tabăra *tramp*-ilor şi cînd se făcu întuneric complet, se duse acolo ca să-i observe şi eventual să asculte ce vorbesc. Văzînd că nu mai vine pînă-n zori şi nici chiar după cîteva ceasuri mai tîrziu, în toiul dimineţii, începuse să ne apuce îngrijorarea ; dar era de prisos : nu păţise nimic ; dimpotrivă, se apropiase în plină zi de *tramp*-i pînă la o distanţă de la care putea auzi ce vorbesc. Conversaţia asta de fapt nu erau vorbe, ci mai degrabă ţipete ; sosise un trimis de-aici şi-i înnebunise pe toţi cu vestea pe care o aducea.

— Aha, Dugby !

— Da, Dugby, aşa-l chema pe tip. Povestea ceva despre o jumătate de milion de dolari şi că urmează să-i scoată dintr-un tren.

— Aşa e.

— Da ? Şi apaşul ne-a spus aşa. Va să zică, asta e capcana în care vreţi să-i ademeniţi ! Dugby le-a spus *tramp*-ilor numai ce-aţi vrut dumneavoastră să le băgaţi în cap. Şi ştiţi, fără îndoială, că s-a dus la ei ca să le raporteze povestea ?

— Da, face parte din planul nostru să se ducă să le spună.

— Dar trebuie să aflaţi şi dumneavoastră ce s-a hotărît apoi ?

— Desigur ! Am pus noi la cale ceva ca s-o aflăm curînd după întoarcerea lui Dugby.

— Ei, nu mai aveţi nevoie de individul ăsta, fiindcă Winnetou a tras cu urechea şi a auzit tot. Pungaşii au ţipat atît de tare, de fericire, că se putea auzi cale de o poştă. Dugby are un cal prost, aşa că va sosi abia înspre prînz, deci Winnetou a fost foarte prevăzător trimiţîndu-mă aici. Fiindcă *tramp*-ii au adoptat numaidecît propunerile funcţionarului, urmînd totuşi să schimbe un singur punct de program.

— Pe care ?

— Cu privire la locul unde va avea loc atacul. Dat fiind că aici, la Sheridan, locuiesc o seamă de muncitori și că un asemenea tren special trezește curiozitatea, banditii se gîndesc că mulți muncitori își vor părăsi probabil casele ca să se uite la tren. Prin urmare, ar putea opune o rezistență neașteptată ; indivizii doresc banii, dar nu țin să-și dea sîngele pentru ei. De aceea nu vor ca funcționarul să împiedice plecarea trenului din Sheridan, ci să-i silească pe mecanic și pe fochist să oprească la o oarecare distanță, pe linie deschisă.

— Au fixat un loc anume ?

— Nu ; dar au intenția să aprindă un foc pe lîngă șine, ca locomotiva să oprească în dreptul lui. Dacă mecanicul și fochistul n-or să vrea să dea ascultare, au de gînd să-i împuște. Poate că nu vă convine schimbarea asta, Sir ?

— Ba da, fiindcă astfel evităm în orice caz pericolul de care trebuie să ținem seama și anume că s-ar putea încinge o bătălie între muncitorii de aici și *tramp*-i. Apoi e de prisos să mai mergem cu cele două iscoade pînă la Carlyle. Nici nu mai e nevoie să ne ferim de ei de acum încolo. V-a spus Winnetou unde să vă postați ?

— Da, în fața tunelului care se deschide dincolo de pod.

— Exact ! Dar să stați ascunși pînă ce trenul a ajuns în dreptul vostru. Restul se va vedea pe loc.

Acum se știa cel puțin cum stăteau lucrurile și se putea trece la preparative. Telegraful se puse în funcțiune pentru a transmite la Carlyle directiva de a forma trenul și pentru a cere trupe de la Fort Wallace. Pînă una alta, Humply-Bill mîncă și bău, apoi se înapoie la fel de neobservat cum venise.

Spre prînz sosi vestea de la cele două stațiuni anunțate că directivele se vor executa. Vreo două ore mai tîrziu îl văzură venind pe Dugby, chemat printr-un mesager de pretinsul Haller. Old Firehand stătea cu inginerul în camera sa. Amîndoi îl observau pe bandit fără a fi văzuți ; acesta umblă o clipă la butoiul cu apa de ploaie.

— Primiți-l în birou — zise Old Firehand — și țineți-l de vorbă pînă vin și eu. Mă duc să citesc biletul.

Inginerul se duse în camera sa de lucru, și îndată ce-l primi pe Dugby, Old Firehand ieși pe poartă. Aruncînd o privire spre butoi, zări o piatră alături și, ridicînd-o, văzu

hîrtia așteptată ; o despături și citi rîndurile scrise de „colonel". Conținutul corespundea exact cu raportul făcut de Humply-Bill. Old Firehand ascunse hîrtia din nou sub piatră, apoi intră în birou, unde-l găsi pe Dugby stînd într-o atitudine respectuoasă în fața inginerului. Banditul nu-l recunoscu pe Old Firehand care purta acum un costum de pînză, așa că se sperie cumplit cînd acesta îi puse mîna pe umăr și-l întrebă pe un ton amenințător :

— Știi cine sînt, master Dugby ?

— Nu — zise acesta perplex.

— Înseamnă că n-ai deschis bine ochii la ferma lui Butler. Sînt Old Firehand.

Scoase cuțitul din cingătoarea banditului și un revolver dintr-un buzunar al pantalonului, fără ca acesta, îngrozit, să facă vreo mișcare ca să-l împiedice. Apoi zise către inginer :

— Vă rog, Sir, duceți-vă pînă sus, la conțopist, și spuneți-i că Dugby a trecut pe aici, dar atît. Apoi întorceți-vă.

Inginerul ieși. Old Firehand îl apăsă pe bandit de umeri așezîndu-l pe un scaun, apoi îl legă de spetează cu o sfoară groasă pe care o găsi pe birou.

— Sir — spuse omul, revenindu-și abia acum puțin din sperietură — de ce mă tratați așa ? De ce m-ați legat ? Nu vă cunosc !

— Taci ! îi porunci vînătorul punînd mîna pe revolver. Dacă scoți un sunet fără voia mea, îți trag un glonț în cap !

Amenințat astfel, omul se făcu palid ca un mort și nu mai îndrăzni nici să miște din buze. Acum intră și inginerul. Old Firehand îi făcu semn să stea lîngă ușă ; el însuși se postă la fereastră, dar în așa fel încît să nu poată fi văzut de afară. Era convins că în curînd curiozitatea îl va mîna pe funcționar încoace. Într-adevăr, abia trecuseră vreo două minute, cînd văzu un braț întinzîndu-se înainte, pe după butoi ; posesorul brațului nu se vedea, fiindcă stătea lipit de pervazul ușii. Firehand îi făcu semn inginerului, care deschise ușa brusc, tocmai cînd conțopistul voia să se furișeze la etaj, trecînd în fața ei.

— Master Haller, n-ai vrea să intri puțin ? îl invită inginerul.

Cel apostrofat mai avea încă hîrtia în mînă. O băgă repede în buzunar și ascultă de invitație, vizibil încurcat. Dar

ce se mai schimbă la față văzîndu-l pe tovarășul său legat de scaun! Totuși, se stăpîni repede și reuși într-adevăr să pară degajat, firesc.

— Ce hîrtie-i aia, pe care ai băgat-o în buzunar? îl întrebă Old Firehand.

— O pungă veche — răspunse *tramp*-ul.

— Așa? Ia arată-mi-o!

Individul îi aruncă o privire mirată și răspunse:

— De unde și pînă unde aveți dreptul să-mi dați un ordin atît de absurd? Cine sînteți, în fond? Nu vă cunosc.

— Ba îl cunoști! interveni inginerul. E Old Firehand!

— Old Fi...! strigă, sau mai bine zis țipă banditul. Desperiat ce era, ultima silabă îi rămăsese în gît. Ochii lui căscați erau ațintiți asupra vînătorului.

— Da, eu sînt — confirmă acesta. N-ați prea bănuit că o să mă găsiți aici. Iar în ce privește conținutul buzunarelor dumitale, mi se pare că am mai multe drepturi asupra lui decît dumneata însuți. Ia să vedem!

Întîi, fără ca banditul să îndrăznească să se opună, Old Firehand îi luă cuțitul, apoi îi scoase un revolver încărcat din buzunar, pe urmă găsi și scrisoarea.

— Sir, cu ce drept faceți asta? întrebă banditul cu mînie reținută.

— În primul rînd, cu dreptul celui mai tare și al omului cinstit, apoi domnul Charoy, care reprezintă autoritatea polițienească în această localitate, m-a însărcinat să-i țin eu locul în această chestiune.

— În care chestiune? Ce am asupra mea e proprietatea mea. N-am făcut nimic ilegal și am dreptul să aflu de ce mă tratați ca pe un hoț.

— Ca pe un hoț? *Pshaw!* Ferice de dumneata dacă ar fi doar atît! Nu e vorba numai de un furt, ci în primul rînd de un omor, și în al doilea rînd de ceva încă și mai grav decît o simplă crimă, și anume de atacul asupra unui tren și de jefuirea lui, cu care prilej n-ar muri numai un singur om. Dumneata faci parte dintre *tramp*-ii care i-au atacat pe osagi la Osaga-nook, au luat cu asalt ferma lui Butler și care acum vor să scoată o jumătate de milion de dolari din trenul care-i transportă.

Se vedea bine ce spaimă îi cuprinse pe amîndoi, dar cel care se dădea drept Haller se stăpîni și răspunse, dîndu-și aerul unui om perfect nevinovat:

— Nu știu nimic din cîte spuneți.

— Totuși, ai venit aici numai cu scopul de a iscodi care ar fi cel mai bun prilej și de a-ți înștiința tovarășii.

— Eu? N-am ieșit din casă nici măcar o clipă!

— Foarte adevărat; dar amicul dumitale a făcut pe mesagerul. Și ce-ați discutat aseară prin fereastra deschisă? Am stat pe acoperiș, deasupra ferestrei, și am auzit fiecare cuvînt. Pe hîrtia asta scrie răspunsul pe care vi-l trimite „colonelul" roșcat. *Tramp*-ii își au tabăra nu departe, la Eagle-tail. Vor să vină noaptea pe aici, să se posteze de-a lungul liniei ferate dincolo de Sheridan și să aprindă un foc, care să vă arate vouă locul unde urmează să-l siliți pe mecanic să oprească trenul; apoi vor să scoată banii din tren.

— Sir! bîigui individul, neputînd să-și mai ascundă spaima — dacă există într-adevăr oameni care vor să întreprindă așa ceva, e doar un concurs de împrejurări cu totul necunoscut de mine, care dă impresia că sînt asociat cu acești criminali. Sînt un om cinstit. și...

— Ia mai taci! porunci Old Firehand. Un om cinstit nu ucide!

— Vreți să susțineți cumva că am ucis?

— Sigur! Amîndoi sînteți ucigași. Unde e medicul, unde e ajutorul lui, pe care i-ați urmărit voi împreună cu „colonelul" roșcat? Nu l-ați omorît pe funcționar pentru că aveați nevoie de scrisoarea lui de recomandare, ca să te prezinți aici în locul lui, dîndu-te drept Haller, și ca să-ți ușurezi astfel misiunea de spion? Și nu i-ați luat oare șarlatanului toți banii pe care-i avea?

— Sir, eu... nu știu nimic... din toate astea — se bîlbîi banditul.

— Nu? Atunci am să ți-o dovedesc imediat. Dar ca să nu-ți dea în gînd să încerci să ne scapi, am să mă asigur de persoana dumitale. Domnule Charoy, fiți atît de bun și legați mîinile acestui individ la spate. Îl țin eu.

Auzind aceste cuvinte, banditul se repezi spre ușă ca să fugă. Dar Old Firehand era mai rapid. Îl prinse, îl trase

înapoi şi-l ţinu strîns, deşi omul se zbătea cu putere, aşa încît inginerul putu să-l lege fără greutate. Apoi îl dezlegară pe Dugby de scaun şi-i conduseră pe amîndoi în camera în care stătea Hartley, rănitul. Acesta se ridică în capul oaselor văzîndu-i şi strigă :

— Ia te uită ! Indivizii care m-au jefuit şi l-au omorît pe bietul Haller ! Şi unde-i al treilea ?

— Lipseşte pentru moment, dar o să ne cadă în mîini şi el — răspunse Old Firehand. Ei neagă că ar fi comis fapta.

— Neagă ? Îi recunosc cu toată certitudinea şi pot să depun o mie de jurăminte că ei au fost !

— Nici nu e nevoie de mărturia dumitale, master Hartley. Avem destule dovezi ca să ştim cu cine avem de-a face.

— Bun ! Dar cum stau lucrurile cu banii mei ?

— O să mai vedem. Pentru moment, le-am luat doar armele şi hîrtia asta care-i demască.

Bandiţii nu mai ziceau nimic ; îşi dădeau seama că ar fi fost ridicol să mai nege. Acum li se goliră complet buzunarele. Se găsiră şi bancnotele care reprezentau partea lor din jaf şi care fură înapoiate lui Hartley. Mărturisiră acum că restul e în posesia „colonelului". Apoi fură legaţi şi de picioare şi culcaţi pe jos. Casa nu avea pivniţă sau altă încăpere sigură unde ar fi putut fi închişi. Dar Hartley era atît de înverşunat împotriva lor, că nu s-ar fi putut găsi paznic mai vigilent. Primi un revolver cu indicaţia să-i împuşte pe loc dacă încearcă cumva să desfacă legăturile.

Acum se putea trece la pregătirile celelalte în vederea executării planului. Nu mai era nevoie să-i instaleze pe cei doi *tramp*-i pe locomotivă, prin urmare nici să plece cu ei la Carlyle cu drezina, aşa că trimiseră doar o telegramă acolo, cu indicaţia ca trenul să pornească la o oră anumită şi să se oprească înainte de a intra în Sheridan, într-un loc anumit, unde urma să fie preluat de Old Firehand.

Ceva mai tîrziu, în cursul după-amiezei, sosi vestea telegrafică de la Fort Wallace că îndată ce se va întuneca, va porni un grup de soldaţi şi se va afla pe la miezul nopţii la locul întîlnirii.

LA EAGLE-TAIL

Muncitorii de la Sheridan erau în majoritate germani şi irlandezi. Deocamdată nu bănuiau nimic din cele petrecute pînă acum ; nu fuseseră puşi la curent, fiindcă se presupunea că şeful bandiţilor va fi trimis iscoade să-i observe şi că aceste iscoade ar putea fi avertizate, observînd comportarea oamenilor. Dar cînd se făcu ora încetării lucrului, inginerul împărtăşi lui *overseer of the workmen* (contramaistrului) tot ce era necesar şi-i dădu însărcinarea să-i înştiinţeze în mod discret pe muncitori de cele întîmplate.

Contramaistrul era originar din New-Hampshire şi avea în urma sa o viaţă agitată. Îşi făcuse ucenicia în branşa construcţiilor şi lucrase cîţiva ani în această meserie, dar nu ajunsese să-şi creeze o situaţie independentă, de aceea se apucase de altă profesiune, lucru de loc ruşinos pentru un iancheu. Însă nici în noua meserie nu-l favorizase norocul, aşa că-şi luase rămas bun de la ţinuturile răsăritene şi trecuse la apus de Mississippi ca să şi-l caute acolo, din păcate cu acelaşi insucces. Acum, în sfîrşit, găsise la Sheridan un post în care-şi putea valorifica cunoştinţele mai demult dobîndite ; nu se simţea însă de loc mulţumit. Cine a respirat o dată aerul preriei şi al codrilor seculari nu se adaptează decît cu greu, sau chiar de loc, unor condiţii de viaţă bine orînduite.

Acest om, pe nume Watson, se bucură nespus auzind de cele ce urmau să se petreacă.

— Har Domnului — zise — în sfîrşit o schimbare în monotonia asta cotidiană ! Bătrîna mea carabină a stat destul părăsită într-un colţ, aşteptînd cu jind să mai glăsuiască o dată, spunînd o vorbuliţă cu rost. Bănuiesc că astăzi va avea prilejul s-o facă. Dar e ceva curios. Numele pe care l-aţi pomenit nu mi-e necunoscut, Sir. „Colonelul" roşcat ? Şi-l cheamă Brinkley ? M-am întîlnit o dată cu un Brinkley, care avea părul vopsit în roşu, scalpul său natural fiind însă de

culoare închisă. Era cît p-aci să plătesc întîlnirea asta cu viața.

— Unde și cînd s-a petrecut întîlnirea ? întrebă Old Firehand.

— Acum doi ani, și anume tocmai pe la Grand River. Fusesem în munți, pe la Lacul de Argint, cu un coleg, un neamț cu numele de Engel ; voiam să ne ducem la Pueblo și apoi pe șoseaua din Arkansas spre est, ca să ne procurăm unelte pentru o treabă care ne-ar fi adus milioane.

Old Firehand ascultă cu și mai mare interes.

— Îl chema Engel ? întrebă. O treabă care urma să vă aducă milioane ? Putem să aflăm mai multe amănunte ?

— De ce nu ? Ne-am jurat, ce-i drept, unul altuia tăcerea cea mai deplină, dar milioanele s-au dus, fiindcă n-am apucat să ne executăm planul ; socotesc, prin urmare, că nu mai sînt legat prin jurămînt. Era vorba de găsirea unei comori uriașe, scufundate în apele Lacului de Argint.

Inginerul izbucni într-un hohot de rîs neîncrezător, de aceea contramaistrul continuă, după cum urmează :

— Pare ceva scos dintr-un roman de aventuri, dar e totuși adevărat. Dumneavoastră, domnule Firehand, sînteți unul dintre cei mai renumiți *westmeni*, și ați pățit și trăit desigur multe lucruri pe care, dacă v-ați apuca să le povestiți, nimeni nu le-ar crede posibile. Poate că cel puțin dumneavoastră nu rîdeți de vorbele mele.

— Nici nu mă gîndesc ! răspunse vînătorul cu toată seriozitatea. Sînt gata să vă dau crezare, și am motive bine întemeiate s-o fac. Și eu am aflat cu toată certitudinea că ar exista o comoară scufundată în adîncul lacului.

— Într-adevăr ? Ei bine, cred că aș putea jura cu conștiința curată că e adevărată povestea cu comoara. Cel care ne-a spus-o nu ne-a mințit, asta-i sigur.

— Cine era ?

— Un indian bătrîn. Nu mai văzusem niciodată un om atît de bătrîn. Slăbise de tot de se făcuse ca un schelet și ne-a spus el însuși că a apucat cu mult peste o sută de veri. Zicea că-l cheamă Hauey-kolakakho, dar ne-a mărturisit confidențial că în realitate numele lui e Ikhatci-tatli. Ce înseamnă aceste nume indiene nu știu.

— Știu eu — îl întrerupse Old Firehand. Primul e în limba tonkawa, al doilea aparține limbii aztece, dar ambele au același înțeles și anume „Marele Părinte". Continuă, domnule Watson ! Sînt foarte dornic să aflu în ce fel ați făcut cunoștință cu acel indian.

— Ei bine, de fapt asta nu s-a petrecut într-un fel ieșit din comun sau oarecum aventuros. Greșisem socoteala timpului și rămăsesem prea multă vreme în munți, așa că am fost surprins de primele zăpezi. Eram deci silit să rămîn sus și să caut un loc în care să aștept sfîrșitul iernii fără să mor de foame. Singur-cuc, înzăpezit complet, nu era glumă ! Spre norocul meu, m-am dus pînă la Lacul de Argint și am zărit acolo o căsuță de piatră din care ieșea fum ; eram salvat. Proprietarul căsuței era tocmai acel indian bătrîn. Avea un nepot și un strănepot care se chemau „Ursul-cel-Mare" și „Ursul-cel-Mic" și care...

— Ah ! Nintropan-hauey și Nintropan-homoș ? interveni Old Firehand din nou.

— Da, așa sunau cuvintele indiene. Îi cunoașteți cumva pe aceștia, Sir ?

— Da, dar continuă, continuă !

— Cei doi „urși" plecaseră în munții Wahsatch, unde au fost nevoiți să rămînă pînă-n primăvară. Iarna venise prea de timpuriu și era cu neputință să treci de acolo prin masele de zăpadă pînă la Lacul de Argint. Așa că am dat numai peste bătrîn, dar nu era singur, mai primise înainte pe altcineva în căsuța sa, și anume pe acest Engel, neamțul de care am pomenit, care se refugiase aici ca și mine, de cînd cu primul viscol. O să vă povestesc totul pe scurt, așa că vă spun doar că am petrecut toți trei toată iarna împreună. N-am dus lipsă de mîncare : era vînat destul ; frigul însă îi dăunase bătrînului, și de cum începu să sufle o boare călduță, a trebuit să-l îngropăm. Ne îndrăgise, și ca să se arate recunoscător pentru ajutorul nostru, ne-a împărtășit taina despre comoara din Lacul de Argint. Avea o bucată de piele foarte veche, pe care era desenat cu precizie locul cu pricina, și ne-a îngăduit să facem o copie după acest desen. Din întîmplare, Engel avea hîrtie asupra lui, fără de care n-am fi putut copia desenul, căci bătrînul nu voia să ne dea bucata de piele, ținînd s-o păstreze pentru cei doi „urși". A îngropat-o în ziua

morţii sale, dar n-am aflat unde, căci i-am respectat dorinţa şi n-am încercat s-o căutăm. După ce i-am făcut mormîntul, am plecat. Engel cususe hîrtia cu desenul în căptuşeala vestonului său.

— N-aţi aşteptat întoarcerea celor doi „urşi" ? întrebă Old Firehand.

— Nu.

— Asta a fost o mare greşeală.

— Se poate ; dar trăisem luni de zile înzăpeziţi şi ne era dor de oameni. Am şi ajuns în curînd printre oameni, dar ce fel de oameni ! Am fost atacaţi de o ceată de indieni din tribul Utah, care ne-au jefuit complet. Ne-ar fi omorît, cu siguranţă, dar îl cunoscuseră pe bătrînul indian, şi cînd au aflat că ne-am ocupat de el şi că după moartea sa l-am înmormîntat, ne-au lăsat viaţa, ne-au restituit cel puţin hainele şi ne-au dat drumul. Au păstrat însă armele noastre, lucru pentru care nu mai puteam să le fim recunoscători, dat fiind că fără arme eram expuşi tuturor primejdiilor, chiar şi celei de a muri de foame. Spre norocul, sau mai degrabă spre nenorocul nostru, ne-am întîlnit a treia zi cu un vînător de la care am primit carne. Cînd a auzit că vrem să ne ducem la Pueblo, a pretins că are aceeaşi ţintă şi ne-a îngăduit să-l întovărăşim.

— Acesta era roşcatul Brinkley ?

— Da. Îşi zicea altfel pe atunci, dar am aflat mai tîrziu că-l cheamă aşa. Ne-a tras de limbă în fel şi chip, iar noi i-am spus tot : numai despre comoara din lac şi despre desenul pe care Engel îl avea asupra sa nu i-am spus nimic, fiindcă înfăţişarea lui nu inspira încredere. N-am ce face, am avut dintotdeauna o antipatie pentru oamenii cu părul roşu, deşi socotesc că nici printre ei nu sînt mai mulţi nemernici decît printre cei care poartă pe cap un scalp de altă culoare. Bineînţeles că tăcerea noastră nu ne-a folosit la mare lucru. Cum numai el poseda arme, pleca adesea la vînătoare, şi atunci noi doi stăteam laolaltă şi vorbeam aproape numai despre comoară. Odată s-a întors pe furiş, s-a strecurat în spatele nostru şi ne-a ascultat convorbirea. Cînd a pornit din nou după vînat, m-a poftit să mă duc cu el, zicînd că patru ochi văd mai mult decît doi. După o oră, cînd ne depărtasem îndeajuns de Engel, mi-a spus că a auzit tot şi că, drept pedeapsă pentru neîncrederea noastră, o să ne ia desenul. Totodată, a şi scos cuţitul şi s-a repezit la mine. M-am apărat din răsputeri, dar în zadar ; mi-a înfipt cuţitul în piept. Din fericire, însă, nu m-a nimerit în inimă, crezînd totuşi că m-a omorît. Cînd m-am trezit, m-am văzut în mijlocul unei cete de imigranţi care mă găsiseră şi mă pansaseră. Le-am povestit ce se întîmplase, dar aceşti oameni simpli nu se simţeau în stare să regăsească urma ucigaşului. Eu însumi am avut nevoie de vreme îndelungată pînă m-am refăcut suficient ca să mă pot despărţi de cei care-mi salvaseră viaţa. Cum nu am găsit nici mormîntul, nici cadavrul lui Engel, îmi îngăduiam să presupun că scăpase din mîinile ucigaşului.

— Da, a scăpat — zise Old Firehand.

— Cum ? întrebă contramaistrul. Dumneavoastră ştiţi, Sir ?

— Da. Dar am să vă spun mai încolo. Continuă povestirea !

— Înainte de toate, m-am îndreptat spre cea mai apropiată aşezare, unde am avut parte de o primire bună şi de ajutor. Acolo am stat o jumătate de an făcînd tot felul de munci ca să cîştig îndeajuns pentru a pleca în ţinuturile din est.

— Unde voiai să te duci ?

— La Engel. Ştiam că are un frate la Russelville, în Kentucky, şi hotărîsem împreună să mergem la el ca să facem acolo preparativele pentru expediţia noastră spre Lacul de Argint. Cînd am sosit acolo, am auzit că acest frate se mutase în Arkansas ; dar unde exact n-a ştiut nimeni să-mi spună. Lăsase la un vecin o scrisoare către Engel, pentru cazul că acesta ar întreba de el. Într-adevăr, venise şi primise scrisoarea în care desigur că era indicată noua adresă ; apoi plecase iar ; cît despre vecin, murise între timp. Dar Engel povestise aventura noastră la Russelville, şi spusese că pe ucigaşul meu îl cheamă Brinkley. Cum şi în ce fel aflase acest nume, nu am cum să ştiu. Aşa, domnilor, asta e ce aveam de povestit. Dacă numele ăsta de Brinkley corespunde, mă bucur grozav că am să-l revăd pe nemernicul ăla, şi socot că am să mă răfuiesc cu el.

— Mai sînt şi alţii care au aceeaşi intenţie — observă Old Firehand. Acum mi-a mai rămas un singur lucru nelă-

murit. Ai spus adineauri că părul roşu al lui Brinkley nu e natural. De unde ştii ?

— E foarte simplu. Pe cînd trăiam laolaltă, se vede că-şi isprăvise colorantul şi atunci culoarea mai închisă începuse să se arate la rădăcina părului.

— *Well!* Atunci nu mai e nici o îndoială că aţi avut de-a face cu „colonelul" roşcat. Toată viaţa şi activitatea acestui om pare să se compună numai din crime. Sper că reuşim azi să punem capăt şirului lor.

— Asta doresc şi eu din suflet. Dar nu mi-aţi spus încă ce trebuie să facem ca să ne apărăm de atacul aşteptat.

— Nici nu e nevoie s-o ştii de pe acum. O s-o afli la momentul potrivit. Deocamdată, muncitorii trebuie să stea liniştiţi ; să fie pregătiţi pentru o întreagă noapte de veghe. Apoi să-şi pună la punct armele. Încă înainte de miezul nopţii se vor urca într-un tren care-i va duce la locul cu pricina.

— *Well,* mă mulţumesc cu aceste informaţii. Toată lumea o să se conformeze dispoziţiilor pe care le-aţi dat.

După plecarea contramaistrului, Old Firehand se informă dacă inginerul nu are cumva doi muncitori care să semene la statură şi la faţă cu cei doi *tramp*-i făcuţi prizonieri ; ar mai trebui să aibă şi curajul necesar pentru a lua locul prizonierilor pe locomotivă. Charoy se gîndi cîtva timp, apoi trimise un negru să aducă persoanele pe care le considera potrivite. Cînd veniră, Old Firehand îşi dădu seama că alegerea nu fusese proastă : staturile erau aproape la fel, iar în privinţa trăsăturilor feţei era de presupus că noaptea, pe întuneric, nu se vor remarca deosebirile. Mai urma să se asigure că vocile lor nu erau prea diferite. De aceea Old Firehand îi duse pe cei doi muncitori în camera lui Hartley, unde procedă la un scurt simulacru de interogatoriu, în aşa fel ca muncitorii să audă vocile *tramp*-ilor, pentru a le putea imita mai tîrziu, cît de cît.

Cînd toate acestea fură gata, vînătorul ieşi din casă spre a mai cerceta o dată împrejurimile aşa cum obişnuiesc *westmanii.*

În cazul că veniseră spioni, aceştia se aflau fără îndoială într-un loc din care colonia de muncitori putea fi observată în timpul nopţii cît se poate de exact, fără a se expune vre-

unui pericol. Exista un astfel de loc şi se afla nu prea departe de casa inginerului. Fusese necesar să se sape terenul, aşa că în imediata apropiere a şinelor se înălţa un taluz în vîrful căruia creşteau cîţiva arbori. De acolo, de sus, avea cea mai bună perspectivă, iar arborii ofereau paravanul necesar. Dacă prezenţa spionilor era de căutat undeva, acela era locul unde se impunea să-i cauţi.

Old Firehand se strădui să ajungă neobservat înspre partea opusă, la baza micii ridicături de pămînt, apoi se urcă tîrîndu-se. Îndată ce ajunse, văzu că socoteala lui fusese exactă. Zări sub arbori două persoane care se întreţineau cu voce scăzută. Curajosul vînător se apropie tiptil pînă ce capul său atinse trunchiul copacului lîngă care şedeau. Ar fi putut să-i atingă cu mîinile. Putea să-şi permită să se apropie de ei într-atît, fiindcă costumul său cenuşiu nu se distingea de sol nici dacă cineva avea ochii extrem de ageri. Din păcate, conversaţia lor încetase tocmai, şi trecu o bună bucată de vreme pînă ce unul din ei zise :

— Dar ai aflat ce-o să urmeze mai tîrziu, după ce am isprăvit aici ?

— Nimic sigur — răspunse celălalt.

— Circulă fel de fel de zvonuri, dar probabil că doar cîţiva ştiu ceva sigur.

— Da, „colonelul" e tăcut şi are numai puţini confidenţi. Planul lui real îl cunosc fără îndoială numai cei care au fost cu el înaintea noastră.

— Te gîndeşti la Woodward, care a scăpat cu el din mîinile *rafter*-ilor ? Păi ăsta pare să fie foarte comunicativ tocmai faţă de tine. Nu ţi-a spus nimic ?

— Aluzii, nimic mai mult. Din cuvintele lui trag concluzia că „colonelul" n-are intenţia să ţină toată ceata noastră adunată în jurul lui. Un număr aşa de mare de oameni e doar o piedică pentru realizarea planurilor sale ulterioare. Şi nu pot decît să-i dau dreptate. Cu cît sîntem mai mulţi, cu atît mai mic e cîştigul ce-i revine fiecăruia. Mă gîndesc că o să-i aleagă pe cei mai buni şi o să dispară cu ei subit.

— Ei, drăcie ! Atunci ar însemna ca ceilalţi să fie traşi pe sfoară ?

— Cum, traşi pe sfoară ?

— Ei, dacă, de exemplu, „colonelul" dispare mîine cu cei pe care vrea să-i păstreze alături de el ?

— N-ar fi rău de loc. Eu m-aş bucura. Se înţelege de la sine că noi doi n-o să fim printre cei înşelaţi, care rămîn mofluzi !

— Poţi să mi-o dovedeşti ? Dacă nu, o să stau cu ochii în patru şi-o să fac scandal.

— Nu e greu să aduci dovada. Nu te-a trimis încoace cu mine ?

— Şi ce dacă ?

— O asemenea misiune nu se dă decît unor oameni dibaci şi de încredere. Încredinţîndu-ne supravegherea acestui loc, ne-a dat cel mai bun certificat. Ce reiese din asta ? Dacă are într-adevăr intenţia să scape de mulţi dintre ai noştri, noi n-o să facem parte dintre aceştia, ci, în orice caz, dintre cei pe care-i ia cu sine.

— Hm ! E valabil. Raţionamentul ăsta e bun şi mă linişteşte. Dar dacă crezi că şi eu am să fiu printre cei aleşi, de ce te ascunzi de mine şi nu-mi spui ce ţi-a împărtăşit Woodward despre planurile „colonelului" ?

— Pentru că nu sînt încă lămurit nici eu. Dar dacă vrei, îţi spun ce ştiu. E vorba de o expediţie în munţi. Pe undeva, sus, a trăit cîndva, în timpuri străvechi, un popor al cărui nume îmi scapă acum. Acest popor ori a plecat spre nord, ori a fost exterminat, dar, înainte de asta, a scufundat comori enorme în lac.

— Prostii ! Cine posedă comori le ia cu el cînd pleacă.

— Ţi-am spus doar că e posibil să fi fost exterminaţi !

— În ce constă presupusa comoară ? În bani de aur ?

— Asta nu ştiu. Nu sînt un învăţat şi prin urmare nu pot să-ţi spun dacă aceste popoare vechi au bătut monede. Woodward zicea că era un popor păgîn şi că avea temple uriaşe cu idoli din aur şi argint masiv şi cu nenumărate vase de acelaşi fel. Bogăţiile astea zac în Lacul de Argint, de aceea se şi numeşte aşa. Colonelul posedă, pare-se, un desen cu ajutorul căruia vom fi în stare să dibuim exact şi cu certitudine locul cu pricina.

— Aşa ! Şi unde se află acest Lac de Argint ?

— Asta nu ştiu. În nici un caz n-o să vorbească despre asta pînă n-a hotărît pe cine vrea să ia cu el. Se înţelege de la sine că nu-şi poate divulga dinainte secretul şi intenţiile.

— Bineînţeles ! Dar afacerea e periculoasă, în orice caz !

— De ce ?

— Din pricina indienilor.

— *Pshaw !* Acolo nu locuiesc decît doi roşii, nepotul şi strănepotul indianului de la care are desenul. Iar pe ăştia doi i-ai curăţa cu două împuşcături !

— Dacă-i aşa, să zic şi eu că e bine. N-am mai fost sus, în Munţii Stîncoşi, deci trebuie să mă bizui pe cei care se pricep la chestiunea asta. Deocamdată, găsesc că ar trebui să ne concentrăm toată atenţia asupra loviturii noastre de azi. Crezi că o să reuşească ?

— Cu siguranţă. Uită-te şi tu ce linişte e în toată colonia ! Nu e om care să bănuiască ceva despre prezenţa noastră sau ceva în legătură cu proiectul nostru. Iar doi dintre cei mai buni şi mai şireţi dintre ai noştri sînt de pe acum acolo, ca să pregătească terenul. Cine s-ar putea gîndi aşadar la un eşec ! Trenul soseşte aici, stă cinci minute şi porneşte mai departe. La o oră de drum de aici vor da de focul nostru. În dreptul lui, cei doi tovarăşi ai noştri care se află pe locomotivă pun mecanicului revolverul în piept şi-l silesc să oprească trenul. Noi îl înconjurăm, „colonelul" se urcă şi ia...

— Ho-ho ! îl întrerupse celălalt. Cine se urcă ? Nu cumva „colonelul" singur ? Sau numai cu cîţiva, cu care apoi pune frumuşel în mişcare maşina cu aburi şi salutare ? Mai încolo opreşte, coboară, ia jumătate de milion şi dispare ? Iar ceilalţi se trezesc mofluzi, şi se aleg numai cu propriile lor mutre uluite ? Nu, aşa nu mă joc !

— Ce-ţi închipui ! făcu celălalt pe un ton supărat. Ţi-am mai spus : în cazul în care „colonelul" ar avea într-adevăr intenţia asta, noi doi ne-am găsi printre cei care se vor urca în tren. Dacă, pe de altă parte, Lacul de Argint ne oferă comori atît de uriaşe, nu-i nevoie să procedăm necinstit faţă de tovarăşii noştri de aici ; fiecare îşi primeşte partea, după aceea „colonelul" poate să-şi aleagă pe cine vrea ca să-l însoţească în munţi. Gata ! Să nu mai vorbim despre asta ! Acum aş vrea să ştiu numai ce e cu locomotiva aceea de colo ; focul arde sub cazan, deci e gata de plecare. Încotro ?

— Poate că e locomotiva de probă, care urmează să plece înaintea trenului cu bani ?

— Nu. Atunci n-ar aştepta încă de pe acum. Trenul nu vine decît după ora trei. Mie, locomotiva asta nu-mi place şi tare aş vrea să aflu ce se urmăreşte cu ea.

Omul exprima o bănuială de care trebuia ţinut într-adevăr cont. Old Firehand îşi dădu seama că locomotiva nu poate rămîne acolo. Era una mică, obişnuită pentru trenurile utilizate în timpul construcţiei, de care se ataşează vagoane pentru transportul de pămînt. În aceste vagoane urmau să fie transportaţi muncitorii. Pentru a risipi bănuielile iscoadei, nu se mai putea aştepta acum pînă la miezul nopţii, ci trebuia pornit numaidecît. Old Firehand se retrase deci tîrîş şi se furişă pînă la casa inginerului, ca să-i comunice ce auzise.

— *Well!* făcu acesta. Atunci trebuie să-i expediem pe oamenii noştri numaidecît. Dar spionii or să-i vadă cînd se urcă în tren!

— Nu. Le dăm ordin muncitorilor să se furişeze nevăzuţi; să meargă cale de vreun sfert de oră de-a lungul liniei şi să aştepte acolo pînă soseşte trenul gol, ca să-i ia; cum zgomotele nu se aud la distanţa asta şi cum linia face înainte o cotitură, spionii n-or să vadă şi nici n-or să audă că trenul s-a oprit acolo.

— Şi cîţi oameni reţin aici?

— Douăzeci sînt de-ajuns pentru apărarea casei dumneavoastră şi pentru paza celor doi prizonieri. Măsurile pe care le luaţi pot fi executate în răstimp de o jumătate de oră, apoi trenul porneşte. Mă furişez din nou pe la spioni ca să aud ce mai spun.

În curînd se afla iar în apropierea celor doi bandiţi care tăceau acum. Avea aceeaşi perspectivă ca şi ei asupra întregului teren şi-şi dădu toată osteneala să remarce vreo mişcare a localnicilor, dar în zadar. Oamenii se depărtau pe ascuns, cu atîta prudenţă, încît spionii nu aveau habar de ce se-ntîmplă. De altfel, lămpile din clădiri şi căsuţe erau prea slabe ca să lumineze localitatea în aşa fel încît să poţi distinge bine nişte oameni umblînd prin ea. Deodată, văzu o lanternă cu lumină vie purtată din casa inginerului înspre şine. Cel care o ducea strigă tare, ca să se audă pînă departe:

— Trenul de marfă gol porneşte spre Wallace! Au nevoie de vagoane acolo!

Cel care striga aşa era inginerul. Se înţelesese cu mecanicul, aşa că acesta îi răspunse la fel de tare:

— *Well*, Sir! Bine că pornim în sfîrşit şi nu mai ard cărbunii degeaba! Aveţi vreun comision de dat pentru cei din Wallace?

— Nimic, doar să-i spui noapte bună inginerului pe care-l vei găsi probabil la o partidă de cărţi cînd o să ajungeţi. *Good road!*[1]

— *Good night*[2], Sir!

Cîteva şuierături stridente, apoi trenul se puse în mişcare. Cînd huruitul roţilor se stinse în depărtare, unul dintre spioni zise:

— Ei, acum ştii ce e cu locomotiva asta?

— Da, m-am liniştit. Duce vagoane goale la Fort Wallace unde au nevoie de ele. Bănuiala mea era neîntemeiată.

— Bănuială n-are nici un rost aici. Planul e bine ticluit şi trebuie să reuşească fără doar şi poate. În fond, am putea pleca acum.

— Ba nu. „Colonelul" ne-a poruncit să aşteptăm pînă la miezul nopţii, şi sîntem datori să-i dăm ascultare.

— Mă rog, dacă vrei! Dar dacă e să rezist pînă atunci, nu văd de ce să-mi obosesc ochii inutil. Mă culc şi dorm.

— Şi eu; e lucrul cel mai cuminte. Mai tîrziu n-o să avem timp şi probabil nici chef de odihnă.

Old Firehand se strecură la iuţeală mai încolo, căci cei doi bandiţi se urniseră de la locurile lor ca să se instaleze cît mai comod. Se întoarse la casa inginerului, întîlnindu-se cu acesta în uşă. Intrară împreună şi se aşezară la un pahar de vin, cu nişte ţigări de foi, ca să aştepte ora plecării. Nu mai erau decît douăzeci de muncitori în localitate, un număr mai mult decît suficient. Ceilalţi plecaseră pe ascuns, conform ordinului primit. În afara localităţii, se aşteptară unii pe alţii, şi astfel adunaţi, merseră de-a lungul liniei pînă la distanţa stabilită. Rămaseră acolo pînă ce sosi trenul să-i ia, pentru a-i duce pînă la Eagle-tail unde se opri. Era cu neputinţă ca *tramp*-ii să mai observe ce avea să urmeze, căci fără îndoială porniseră şi ei.

Old Firehand alesese un loc extrem de favorabil. Trenul trecea acolo peste rîul strîns între maluri înalte. Pe vremea aceea exista un pod provizoriu, pe care erau aşezate şinele, iar

[1] Drum bun (în limba engleză în text).
[2] Noapte bună (în limba engleză în text).

pe malul celălalt intra numaidecît într-un tunel lung de vreo șaptezeci de metri. La cîțiva pași înainte de a ajunge pe pod, trenul se opri, dar nu era gol, cum crezuseră spionii ; ultimele două vagoane erau încărcate cu lemne de foc și cărbuni. Îndată ce roțile încetară să se mai învîrtească, din întunericul nopții ieși o ființă mică și bondoacă, arătînd ca o femeie, se apropie și-l întrebă pe mecanic cu o voce subțire, de falset :

— Sir, ce căutați aici de pe acum ? Nu cumva ați adus muncitorii ?

— Ba da — răspunse mecanicul, uitîndu-se mirat la făptura asta ciudată, care stătea tocmai în razele de lumină ale focului din locomotivă. Dar dumneavoastră cine sînteți ?

— Eu ? zise grăsunul rîzînd. Eu sînt mătușa Droll. Ei, nu vă speriați chiar așa de rău ! Să nu vă zdruncinați cumva nervii. Mătușă nu sînt decît așa, între altele ; o să vi se explice mai încolo cum vine asta. Deci, de ce-ați venit ?

— Așa ne-a poruncit Old Firehand, fiindcă a ascultat ce vorbeau doi spioni trimiși de *tramp*-i, care ar fi intrat la bănuieli dacă porneam mai tîrziu. Îi găsim aici pe oamenii vestitului vînător ?

— Da, dar să n-o rupeți la fugă de frică ; sînt numai unchi, eu sînt singura mătușă din companie.

— Nici nu mă gîndesc să mă tem de dumneavoastră, domnișoară sau doamnă. Și unde sînt *tramp*-ii ?

— Au plecat ; au șters-o acum vreo trei sferturi de oră.

— Atunci putem începe cu descărcatul lemnelor și al cărbunilor.

— Da. Dar întîi luați-i pe oamenii dumneavoastră din nou pe bord, apoi mă urc și eu, ca să vă dau indicațiile necesare.

— Dumneavoastră ? Indicații ? Nu cumva ați fost numit general al acestui corp de armată ?

— Ba tocmai, cu voia dumneavoastră, firește. Așa, iacă-tă-mă ! Și acum, puneți-vă calul să alerge încetișor peste pod și-l opriți apoi în momentul cînd vagoanele cu cărbuni de la coadă au ajuns la intrarea tunelului.

Droll se urcase pe locomotivă. Muncitorii săriseră din tren cînd oprise, și acum trebuiră să se urce iar în vagoane. Contramaistrul se uită din nou la făptura bondoacă măsurînd-o cu o privire din care se ghicea că nu-i vine ușor să dea ascultare comenzilor acestei mătuși dubioase.

— Ei, ce faci ? întrebă Droll.

— Sînteți cu adevărat omul de care trebuie să ascult ?

— Da, da ! Și dacă n-o faci imediat, îți vin numaidecît în ajutor. N-am nici un chef să stau pînă-n ziua de apoi pe acest pod, de parc-am prins rădăcini !

După aceste vorbe, scoase cuțitul de vînătoare și-i îndreptă vîrful spre stomacul lui Watson.

— Ei, drăcie — strigă acesta — ce mătușă înțepătoare și tăioasă ! Dar tocmai pentru că ați scos cuțitul, mă văd silit să vă iau mai degrabă drept un *tramp* decît drept aliat. Puteți să vă legitimați ?

— Încetați cu prostiile ! răspunse grăsunul pe tonul cel mai serios, băgînd cuțitul la loc în cingătoare. Sîntem staționați dincolo de tunel. Prin faptul că v-am ieșit înainte pînă peste pod, v-am dovedit doar că știu de venirea dumneavoastră și că, deci, nu pot face parte dintre *tramp*-i.

— Ei, hai să trecem dincolo !

Trenul trecu podul, intră apoi în tunel, și opri cînd ultimele două vagoane ajunseră înaintea intrării. Acum muncitorii săriră iarăși din tren și goliră unul din vagoanele basculante, răsturnînd încărcătura pe jos. Apoi trenul își continuă drumul pînă dincolo de tunel, oprind în așa fel ca al doilea vagon încărcat să fie în dreptul ieșirii, unde fu descărcat la rîndul lui. Aceste basculante sînt construite în așa fel, ca șasiul cu roțile să stea pe loc, în timp ce platforma de pe ele se înclină într-o parte, se golește și se readuce apoi în poziția dinainte. Muncitorii coborîră ca să așeze lemnele și cărbunii descărcați în fața tunelului și dincolo de el, în două grămezi care să ardă cu ușurință. Contramaistrul mai porni o dată pentru a duce trenul ceva mai departe ; îl opri acolo și se întoarse pe jos.

Neîncrederea lui se evaporase. Tot ce vedea cu ochii era făcut să-l convingă că se află printre oamenii căutați. Tunelul fusese practicat într-o stîncă înaltă, pe după care ardea un foc ce nu putea fi zărit din valea rîului, unde *tramp*-ii își avuseseră tabăra. În jurul acestui foc se așezară *rafter*-ii și toți ceilalți care veniseră cu Old Firehand la Eagle-tail. De o parte și de alta a focului bătuseră doi pari în pămînt, care se bifurcau la vîrf ; peste aceste furci așezaseră de-a curmezișul o stinghie în care înfipseseră hălci mari de carne de bizon, și învîrteau această frigare deasupra focului.

Invitară muncitorii să mănînce „bizon à la prairie“ cu ei, și curînd toți se ospătară din carnea suculentă. Firește că în imediata apropiere a focului nu era loc decît pentru cîțiva, așa că se formară grupuri diverse, servite de *rafter*-ii care se considerau amfitrioni. Afară de bizon, aveau și vînat mai mărunt, așa că era mîncare destulă pentru toți, deși muncitorii de la căile ferate erau atît de numeroși. Droll își luase o bucată mare de mușchi de bizon, tăia din ea îmbucături uriașe, le băga în gură una după alta și mesteca pierdut în gînduri, cu zel și evlavie ; atunci contramaistrul intră în vorbă cu el :

— Ia ascultați, Sir, Old Firehand mi-a recomandat să mă adresez dumneavoastră ca să aflu ce a devenit concetățeanul dumneavoastră, Engel.

— Engel ? La care Engel vă referiți ?

— La acela care era vînător și puitor de capcane sus, în munți, pe la Lacul de Argint.

— La el vă referiți ? strigă Droll surprins. Dar unde l-ați cunoscut ?

— Păi, tocmai la Lacul de Argint. Am fost nevoiți să stăm o iarnă întreagă acolo, pentru că am fost înzăpeziți și...

— Atunci vă zice Watson ? strigă Droll, întrerupîndu-l.

— Da, Sir, așa mă cheamă.

— Watson, Watson, *Heavens !* Domnule, te cunosc cum îmi cunosc buzunarele, deși nu te-am văzut niciodată.

— Va să zică, vi s-a povestit despre mine ? Cine v-a vorbit de mine ?

— Fratele prietenului dumitale Engel. Ia uită-te aici ! Pe băiatul ăsta îl cheamă Fred Engel ; e nepotul tovarășului dumitale de la Lacul de Argint și a pornit cu mine ca să-l căutăm pe ucigașul tatălui său.

— Tatăl lui a fost ucis ? întrebă Watson strîngînd mîna tînărului și înclinînd capul spre el cu tristețe.

— Da, și anume din cauza unui desen care...

— Iarăși desenul ! întrerupse contramaistrul. Îl cunoașteți pe ucigaș ? Probabil că e „colonelul“ roșcat.

— Da, el e, Sir ! Dar... se zicea că te-a omorît și pe dumneata.

— M-a rănit doar, Sir, m-a rănit. Din fericire, cuțitul n-a pătruns în inimă. Iar dumneata, master Droll, știi să-mi spui, va să zică, ce-a devenit prietenul meu ?

— Da, știu — răspunse grăsanul. Un om mort, asta a devenit. „Colonelul“ l-a rănit, exact ca pe dumneata, și bietul om a murit din cauza asta.

— Povestește-mi, domnule, povestește-mi !

— Se poate relata totul la iuțeală. După ce „colonelul“ te-a ademenit departe de tabără, Engel a intrat la bănuieli. De ce individul luase cu el pe acela dintre dumneavoastră care nu era înarmat ? Trebuia să fi urmărit un țel anume, fără nici o legătură cu vînătoarea. Amîndoi ați fost neîncrezători față de „colonel“ și acum Engel era îngrijorat de soarta dumitale. Grija asta nu i-a dat pace, așa că a pornit să vă caute, mergînd pe urmele voastre. Îngrijorarea i-a grăbit pașii, așa că peste vreo oră ajunsese destul de aproape ca să vă vadă pe amîndoi. Ieșea tocmai de după tufiș, cînd te-a zărit ; dar ce-a văzut l-a făcut să dea înapoi. Împietrit de groază, se uita printre ramuri. Roșcatul își înfipsese cuțitul în dumneata și acum stătea în genunchi peste corpul dumitale ca să se convingă dacă rana e mortală. Apoi s-a ridicat și a rămas așa cîtva timp, stînd parcă pe gînduri. Ce era să facă Engel ? Să-l atace pe ucigașul bine înarmat ca să te răzbune, el care n-avea arme ? Ar fi fost o nebunie. A întors deci spatele și a fugit, făcînd întîi calea întoarsă pe urmele lăsate, și apoi, cînd a dat de un teren favorabil, a cotit spre est. Dar în curînd avea să afle că ucigașul îl urmărește de aproape. Engel urcase un deal și privind în urmă, l-a zărit pe „colonel“ venind, încă în vale, dar la o distanță de cel mult zece minute. Dincolo de deal era o prerie întinsă. Engel a coborît panta în fugă și a alergat mai departe, cît a putut de repede. Goana a durat peste o oră, pînă ce Engel a văzut în fața sa niște tufișuri ; se credea salvat ; dar tufișurile erau depărtate unele de altele, și între ele creștea iarbă deasă, care păstra bine urmele pașilor. Privațiunile de peste iarnă îl slăbiseră pe fugar ; urmăritorul se tot apropia. Mai uitîndu-se o dată în urmă, l-a văzut la cel mult o sută de pași. Asta i-a sporit forțele pentru un ultim efort. A dat de o apă. Era Orfork, un afluent al lui Great River. A alergat într-acolo, dar n-a apucat să se arunce în apă, cînd a auzit un foc de armă. A simțit ca o lovitură de pumn în partea dreaptă a corpului, dar a sărit totuși în apă ca să treacă înot pe malul celălalt. Atunci a zărit în stînga sa o gîrlă care se vărsa în rîu. S-a îndreptat spre gura acestei gîrle și a mai înotat puțin în susul apei pînă a dat peste

arbuşti cu ramuri dese ce atîrnau pînă-n apă, formînd o perdea de nepătruns privirilor datorită firelor de iarbă aduse de apă şi agăţate de ramuri. Se vîrî sub ele şi rămase locului, tremurînd de agitaţie, de efort şi de frică. Dar cel puţin dăduse cu picioarele de fundul apei. „Colonelul“ roşcat ajunsese şi el la malul rîului ; nevăzîndu-l pe Engel, şi dat fiind că rîul era îngust, credea că-l trecuse înot şi a intrat şi el în apă. Dar nu putea trece decît cu mare prudenţă, pentru că nu voia să-şi ude armele de foc şi muniţiile. A trecut o bună bucată de vreme pînă ce, înaintînd pe spate şi ţinînd aceste obiecte deasupra apei, a ajuns pe malul celălalt şi a dispărut în tufiş.

— Dar s-a întors, desigur — fu de părere Humply-Bill. Cum nu putea găsi nici o urmă dincolo, trebuia să presupună că fugarul se mai afla pe malul de dincoace.

— Fireşte — încuviinţă Droll — întîi a cercetat solul de-a lungul malului, pe urmă s-a întors ca să caute şi dincoace ; dar nici aici nu era vreo urmă ; asta l-a indus în eroare. De două ori a trecut pe lîngă ascunziş fără să-l remarce pe cel ascuns acolo. Acesta a mai tras cu urechea multă vreme, dar fără să-l mai audă pe ucigaş şi fără să-l revadă. Totuşi, a mai rămas în apă pînă s-a făcut întuneric ; apoi a trecut înot pe malul celălalt şi a alergat spre vest, umblînd toată noaptea, ca să se îndepărteze cît mai mult.

— Nu era rănit ?

— Ba da, avea o rană superficială lateral, sub braţ. De emoţie şi din cauza apei reci, abia o remarcase sau n-o luase în seamă ; dar în drum rana a început să-l usture. A astupat-o cît a putut de bine, pînă ce a găsit dimineaţa nişte frunze răcoritoare pe care le-a pus pe rană, schimbîndu-le din cînd în cînd. Era obosit de moarte şi-i era o foame chinuitoare pe care încerca să şi-o astîmpere cu rădăcini. În halul ăsta s-a forţat, a mers abia tîrîndu-se mai departe, pînă spre seară, cînd a dat de o aşezare omenească solitară, ai cărei locuitori l-au primit cu ospitalitate. Era aşa de slăbit, că nu era în stare nici măcar să le povestească prin ce trecuse ; s-a prăbuşit într-un leşin. Cînd s-a trezit, era culcat într-un pat vechi, fără să ştie cum a ajuns acolo. Apoi a aflat că zăcuse aproape două săptămîni fără cunoştinţă, în friguri, aiurînd tot timpul despre crimă, sînge, fugă şi apă. Abia acum şi-a povestit aventura şi a aflat că gazda, un cowboy, a întîlnit între timp un om cu părul roşu care s-a interesat dacă nu cumva primiseră un străin

în aşezarea lor. Cowboy-ul îl mai întîlnise cîndva pe acest om la Colorado Springs şi ştia că-l cheamă Brinkley ; nu-l considera demn de încredere şi răspunsese negativ. Aşa a aflat Engel numele ucigaşului ; bineînţeles că n-aş pune rămăşag că tipul se numeşte într-adevăr aşa. Rana s-a vindecat, şi pe urmă, cu un prilej oarecare, gazdele l-au luat cu ei la Las Animas.

— Deci, nu s-a dus la Pueblo — zise contramaistrul. Altfel aş fi dat de urma lui mai tîrziu, cînd am trecut pe-acolo. Ce a făcut după aceea ?

— S-a angajat căruţaş la o caravană de comerţ care umbla ca pe vremuri, pe drumul din Arkansas spre Kansas City. Acolo, primindu-şi salariul, s-a văzut în posesia mijloacelor de a se duce la fratele său. Sosit la Russelville, a auzit că acesta plecase, dar a primit de la un vecin o scrisoare lăsată pentru el, în care-i scria că-l va găsi la Benton, în Arkansas.

— A, deci acolo ! Şi tocmai Benton e una din puţinele localităţi unde n-am fost ! zise Watson. Şi cum a rămas cu desenul pe care-l avea asupra lui ?

— Se cam ştersese în apa rîului Orfork şi Engel a trebuit să-l copieze. Fireşte că i-a povestit fratelui său totul, şi acesta era dispus să plece cu el călare ca să întreprindă expediţia. Din păcate, s-a constatat în curînd că păţania aceea nu a rămas fără urmări, aşa cum se crezuse la început. Engel a început să tuşească şi slăbea văzînd cu ochii. Medicul i-a spus că are tuberculoză galopantă şi, la două luni după ce-şi regăsise fratele, a murit. Statul prelungit în apa rece de primăvară făcuse din el un candidat la moarte.

— Prin urmare, tot „colonelul“ ăsta îl are pe conştiinţă !

— De l-ar avea numai pe el pe conştiinţă ! Aici, printre noi, se află mai mulţi care au o răfuială cu acest multiplu ucigaş. Dar ascultă ce s-a mai întîmplat pe urmă ! Engel, fratele, era un om avut, care-şi cultiva pămîntul şi mai făcea pe de lături şi ceva negoţ, realizînd venituri frumuşele. Avea doi copii, un băiat şi o fată. Familia consta din părinţi, aceşti doi copii şi un băiat la toate, care, la nevoie, făcea şi treaba unei fete în casă. Într-o zi, iată că vine un străin la Engel şi-i propune o afacere atît de rentabilă, încît Engel e încîntat. Străinul s-a dat drept proprietarul unei întreprinderi de vase fluviale, spunînd că făcuse avere datorită norocului pe care-l avusese cînd fusese căutător de aur. Cu această

ocazie, aduse vorba despre faptul că pe vremea aceea cunoscuse un vînător numit Engel, şi el un german. Se referea, fireşte, la fratele mort, şi au avut să-şi povestească atîtea, încît a trecut după-amiaza şi seara fără ca străinul să se gîndească la plecare. Bineînţeles, l-au invitat să rămînă peste noapte, şi a primit, după oarecari insistenţe. În cele din urmă Engel a povestit moartea fratelui său şi cauza acestei morţi, apoi a scos desenul dintr-un dulăpior pe care-l avea în perete. Mai tîrziu, s-au dus toţi la culcare. Ai casei dormeau la etaj, familia într-o odăiţă situată spre spatele casei, iar feciorul tot sus, dar la o parte, într-o cămăruţă. Oaspetelui i-au pregătit camera cea mai bună, spre faţadă. La parter închiseseră uşile şi Engel luase cheile cu el, cum făcea de obicei. Nu de mult băiatul Fred îşi serbase aniversarea şi primise în dar un mînz de doi ani. Îşi aduse aminte că în seara asta, din pricina multelor aventuri interesante care s-au povestit, uitase să dea demîncare căluţului. Se sculă deci şi părăsi odaia tiptil, ca să nu trezească pe nimeni. La parter, trase zăvorul uşii din dos şi trecu prin curte la grajd. Nu găsise de trebuinţă să ia o lanternă ; de altfel, bucătăria unde se găsea lanterna era încuiată. Fu deci nevoit să dea demîncare calului pe întuneric, aşa că-i trebui mai mult timp ca de obicei. Încă nu isprăvise, cînd i se păru că aude un ţipăt. Ieşi din grajd şi văzu din curte că în dormitor e lumină. Ea dispăru, spre a apărea îndată în camera argatului. Acolo se iscă o gălăgie mare. Argatul ţipa, mobilele trosneau ; Fred auzi îngrozit că acolo sus are loc o luptă desperată. Apoi răsunară două împuşcături. Fred ţipă înspăimîntat. În aceeaşi clipă, străinul apăru la fereastră ; azvîrli pistolul fumegînd încă şi sări în curte ca să se arunce asupra băiatului şi să-l calce în picioare. Îi scăpă însă cuţitul din mîna ridicată ca să-l înfigă în Fred. În culmea primejdiei, Fred reuşi să pună mîna pe cuţit şi, cu puterea desperării, îl împlîntă în pulpa adversarului. Acesta scoase un urlet de furie şi durere şi sări în lături. Ca fulgerul, Fred se avîntă şi fugi. Rana îl împiedica pe ucigaş să se ia după el. Mînat de groaza morţii, băiatul alergă pînă la vecinul cel mai apropiat. Locuinţa acestuia era situată, întocmai ca şi casa lui Engel, mai în afara localităţii. Oamenii auziră strigătele de ajutor ale lui Fred, se treziră numaidecît şi ieşiră. Auzind ce se întîmplase, îşi luară armele şi se întoarseră cu băiatul

la casa lui. Încă de departe văzură că arde la etaj. Străinul îi dăduse foc şi apoi se făcuse nevăzut. Flăcările se întinseseră atît de repede, încît nu se mai puteau urca ; salvară cam tot ce se afla în încăperile de la parter ; dar dulăpiorul din perete era larg deschis şi gol. Cadavrele, neputînd fi scoase, au ars.

— Groaznic, fioros ! exclamară cei din jur cînd povestitorul făcu o pauză. Fred Engel stătea şi el printre cei din jurul focului, cu faţa îngropată în palme, şi plîngea încetişor.

— Da, îngrozitor ! făcu Droll dînd din cap. Cazul a stîrnit destulă vîlvă. S-au făcut cercetări în toate direcţiile, dar în zadar. Fraţii Engel aveau o soră la St. Louis, soţia unui armator fluvial bogat. A oferit zece mii de dolari primă pentru prinderea ucigaşului şi incendiatorului ; dar nici asta n-a folosit la nimic. Atunci i-a venit ideea să se adreseze biroului de detectivi particulari Harris şi Blother, şi asta a avut efect.

— Efect ? întrebă Watson. Văd că ucigaşul mai e în libertate ! Presupun, fireşte, că e „colonelul".

— Da, mai e în libertate — răspunse Droll — dar e ca şi lichidat. M-am dus la Benton ca să încerc să deschid ochii mai bine decît au făcut-o alţii înainte...

— Dumneata ? De ce dumneata ?

— Ca să-mi cîştig cei cinci mii de dolari.

— Era vorba de zece mii ?

— Onorariul se împarte — explică Droll. Jumătate iau Harris şi Blother, jumătatea cealaltă detectivul.

— Păi atunci dumneata, Sir, eşti poliţist ?

— Hm ! Cred că am de-a face aici numai cu oameni cumsecade, printre care nu se află nici unul pe urmele căruia să fiu trimis vreodată, aşa că pot să vă spun ce am tăinuit pînă acum : sînt detectiv particular, şi anume pentru anumite districte din Vestul îndepărtat. Am dat pe mîna călăului o seamă de răufăcători care se credeau în perfectă siguranţă, şi am de gînd să mai exercit treaba asta în continuare. Aşa, acuma ştiţi, şi cunoaşteţi şi motivul pentru care nu obişnuiesc să vorbesc despre mine. Bătrînul Droll, de care au rîs sute de oameni, nu e tocmai un tip atît de ridicol, dacă-l cunoşti mai bine. Dar asta nu-şi are locul aici ; aveam să vă vorbesc despre crimă.

Acum toți se uitau la Droll cu alți ochi. Mărturisirea lui că este detectiv arunca o cu totul altă lumină asupra întregii sale personalități, asupra tuturor curiozităților pe care le afișa. Își folosea felul de a fi comic drept paravan, pentru a-și putea întinde gheara cu atît mai sigur după cei pe care voia să-i prindă.

— Va să zică — urmă — l-am căutat în primul rînd pe Fred și l-am descusut. Am aflat ce se povestise și ce se vorbise. Dulăpiorul din perete îl deschisese ucigașul. Nu-l spărsese, pentru că zgomotul i-ar fi alarmat pe-ai casei. Așa că îi omorîse ca să ia desenul. Prin urmare, avea intenția să se ducă la Lacul de Argint. Trebuia să-l urmăresc și să-l iau pe Fred cu mine, fiindcă el îl văzuse și avea să-l recunoască. Încă de pe vapor l-am bănuit pe individul acela; în tabăra *rafter*-ilor, Fred l-a recunoscut; iar azi sper să ajungă pe mîna mea.

— A dumitale? întrebă bătrînul Blenter. Oho! Ce ai de gînd să-i faci?

— O să vedem. Nu e de loc necesar să-l car cu mine la Benton. Dacă aduc dovada morții sale și a faptului că am contribuit la ea, atunci premiul mi-e asigurat ca acest *sleeping-gown*. Pentru moment am vorbit destul și am să dorm nițel. Treziți-mă cînd o fi timpul.

Se ridică să-și caute un locșor mai izolat și mai întunecat. Ceilalți însă nu se gîndeau la somn. Cele auzite îi preocupară încă multă vreme, apoi ciocnirea așteptată cu *tramp*-ii alcătuia și ea o temă care nu putea fi discutată îndeajuns de amănunțit.

Winnetou nu luă parte la aceste conversații. Se rezemase de stîncă și stătea cu ochii închiși; dar nu dormea, căci din cînd în cînd ridica pleoapele și de fiecare dată țîșnea de sub ele o privire vie, scrutătoare, ca un fulger.

Era aproape de miezul nopții, cînd Old Firehand se duse la inginer și-i spuse că are de gînd s-o pornească acum, ca să meargă în întîmpinarea trenului. Chemă pe cei doi muncitori care urmau să ocupe locurile iscoadelor pe locomotivă, și se duse cu ei pe linie, furișîndu-se, ca să nu fie văzuți de eventuali spioni.

Era întuneric beznă. Ajunseră neobservați la locul asupra căruia se înțeleseseră telegrafic și se așezară în iarbă ca să aștepte sosirea trenului. Nu era încă ora trei cînd acesta

sosi și se opri în dreptul lor. Consta dintr-o locomotivă și șase vagoane de călători. Old Firehand se urcă și trecu prin vagoane. Erau goale. În primul găsi un cufăr mare, încuiat, plin de pietre. Lîngă el îl găsi pe mecanic; acesta ceruse să conducă trenul, pe cînd fochistul urma să coboare la Sheridan, de vreme ce Old Firehand avea să preia locul fochistului. Îl salută prietenos pe mecanic, apoi se urcă în locomotivă, împreună cu cei doi muncitori, și-și înnegri fața cu funingine. Acum arăta exact ca un fochist, în costumul lui de pînză. Trenul se puse în mișcare.

Vagoanele erau construite după sistemul american. Trebuia să te urci la coadă, în ultimul, ca să ajungi la celelalte; erau, firește, luminate. În față era o așa-numită locomotivă-tender, cu pereți înalți și solizi, din tablă de fier rezistentă, spre apărare împotriva intemperiilor. Această împrejurare era foarte favorabilă, căci pereții ascundeau aproape complet pe cei de pe locomotivă și rezistau la gloanțe de pușcă și de revolver.

În curînd ajunseră la Sheridan, unde fochistul se dădu jos fără zgomot. Nu se afla acolo decît inginerul; schimbă cu mecanicul formulele obișnuite, apoi dădu semnalul de plecare.

Între timp, cei doi spioni, a căror convorbire fusese ascultată de Old Firehand pe taluz, ajunseră în locul unde-și întinseseră tabăra „colonelul" și *tramp*-ii. Raportară că la Sheridan nimeni nu bănuiește nimic din ce se pregătește, așa că bucuria *tramp*-ilor fu mare. Apoi însă îl traseră pe colonel deoparte și-i împărtășiră temerile pe care și le mărturisiseră reciproc. Acesta îi ascultă liniștit și spuse apoi:

— Într-adevăr, nu mă gîndesc să țin pe lîngă mine pe toți tipii ăștia dintre care majoritatea sînt niște ticăloși inutili, și sînt la fel de puțin dispus să dau măcar un singur dolar celor de care n-am nevoie! N-or să primească nimic.

— Atunci o să-și ia singuri.

— Stați și așteptați! Am eu planul meu!

— Dar or să se urce în tren!

— N-au decît! Știu că toți or să se înghesuie. Eu rămîn jos și aștept pînă ce scoate casa de bani. După ce pleacă trenul, vom vedea ce se întîmplă.

— Și cum stau lucrurile cu noi doi?

— Voi rămîneţi cu mine. Prin faptul că v-am trimis la Sheridan am dovedit că am încredere în voi. Duceţi-vă acum la Woodward. El îmi cunoaşte planul şi o să vă spună numele celor care vor rămîne cu mine.

Făcură cum le spusese şi se întinseră lîngă Woodward, care deţinea oarecum rangul unui locotenent sub comandamentul „colonelului". Deocamdată stăteau în întuneric; mai tîrziu, cînd se apropie ora stabilită, aprinseră un foc pe lîngă linie.

Era trei şi un sfert cînd bandiţii în aşteptare auziră huruitul îndepărtat al trenului şi curînd după aceea văzură luminile puternice ale locomotivei. Old Firehand închisese uşiţa focarului, pentru ca el şi ceilalţi trei să nu poată fi văzuţi prea bine. La mai puţin de vreo sută de paşi înainte de a ajunge în dreptul focului, mecanicul dădu contrapresiune, ca şi cum ar fi ascultat subit de un ordin. Urmă o şuierătură, roţile scrîşniră, trenul se opri. *Tramp*-ii scoaseră chiote de bucurie şi se înghesuiră la ultimul vagon. Fiecare voia să fie primul. Dar „colonelul" ştia bine ce e esenţial. Se apropie de locomotivă, aruncă o privire pe după muchia unuia din pereţii laterali şi întrebă:

— Totul în regulă, băieţi?

— *Well!* făcu unul din muncitori, cel care ţinea revolverul în pieptul mecanicului. N-au avut încotro, s-au executat. Vezi şi tu, „colonele": la cea mai mică mişcare apăsăm pe trăgaci.

Old Firehand stătea lipit parcă de frică de rezervorul de apă; al doilea muncitor îl ameninţa pe el cu revolverul. „Colonelul" fu complet indus în eroare.

— Bun — zise — v-aţi îndeplinit misiunea bine, o să primiţi o recompensă specială. Mai staţi acolo pînă am terminat, pe urmă, cînd dau semnalul, coborîţi, ca să nu moară de frică aceşti bravi cetăţeni şi să poată pleca mai departe.

Se retrase de lîngă locomotivă în întuneric. Îndată ce dispăru, Old Firehand se aplecă înainte ca să arunce o privire în jur. Nu văzu pe nimeni, în schimb vagoanele erau ticsite de bandiţi. Îi auzi certîndu-se pentru cufăr.

— Dă-i drumul, dă-i drumul! ordonă vînătorul mecanicului. Şi nu încet, ia-o repede dintr-o dată! Mi se pare că a urcat acum şi „colonelul". Să nu zăbovim.

Trenul se puse în mişcare fără ca mecanicul să fi acţionat şuierătoarea.

— Staţi, staţi! strigă o voce. Împuşcaţi-i pe cîini. Trageţi, trageţi!

Bandiţii din vagoane erau cuprinşi de spaimă, văzînd că vagoanele pleacă cu ei. Voiau să coboare, să sară din tren, dar nu se putea, dat fiind că mecanicul intrase numaidecît în viteză mare. Old Firehand scormoni şi înteţi focul. Flăcările aruncau o lumină vie asupra lui şi a tovarăşilor săi. Uşa din faţă a primului vagon se deschise brusc şi apăru Woodward. Văzu bine interiorul locomotivei, faţa lui Old Firehand în plină lumină şi pe pretinşii bandiţi stînd paşnici lîngă el.

— Old Firehand! urlă el atît de tare, încît se auzi cu tot gîfîitul locomotivei şi huruitul roţilor. Bestia asta! La dracu cu tine!

Smulse pistolul din cingătoare şi trase. Firehand se aruncă pe jos şi scăpă neatins. În clipa următoare, însă, fulgeră revolverul lui, iar Woodward, lovit în inimă, recăzu în vagon. Apărură alţii în uşă, dar gloanţele lui îi atinseră instantaneu. Apoi cei doi muncitori izbutiră să mute unul din pereţii laterali în spate, separînd astfel locomotiva de vagoane. Acum *tramp*-ii n-aveau decît să tragă...

Între timp, trenul gonea prin noapte. Mecanicul stătea cu ochii aţintiţi asupra liniei luminate de faruri. Trecu un sfert de oră şi spre răsărit se anunţa mijitul zorilor. Atunci acţionă fluierul, nu în şuierături scurte, ci o dată, prelung, ca un ţipăt nesfîrşit. Se apropia de pod, şi voia să anunţe oamenilor care-l aşteptau acolo sosirea trenului.

Aceştia stăteau de mult la posturile lor. Cu puţin înainte de miezul-nopţii, sosiseră dragonii de la Fort Wallace; soldaţii luaseră poziţie sub pod, pe ambele maluri, pentru a-i face prizonieri pe toţi *tramp*-ii care reuşeau să le scape celor de sus. La capul podului stăteau Winnetou cu *rafter*-ii şi vînătorii, iar la ieşirea din tunel aşteptau muncitorii înarmaţi. Printre aceştia se afla şi contramaistrul, care luase asupra lui misiunea primejdioasă de a desface locomotiva de vagoane încă în interiorul tunelului. Cînd auzi şuieratul, comandă: „Aprindeţi focul!" Muncitorii aprinseră numaidecît grămada de lemne şi cărbuni de la gura tunelului, în timp ce el însuşi intră în tunel şi, lipit de perete, aşteptă trenul.

Acesta trecu cu viteză redusă peste pod și se apropia acum de tunel. Old Firehand îi zări pe cei postați acolo și le strigă :

— Aprindeți focul în urma noastră !

În clipa următoare trenul se opri. Locomotiva era exact în locul unde o aștepta contramaistrul. Așa că se vîrî repede între locomotivă și primul vagon, desfăcu cupla și fugi repede din tunel. Locomotiva îl urmă numaidecît ; vagoanele rămaseră pe loc, iar focurile aprinse fură mutate de muncitori pe mijlocul liniei, după ce acoperiseră în grabă șinele cu pietre, pentru a le feri.

Toate acestea s-au petrecut mai repede decît se poate povesti și mult prea repede pentru ca *tramp*-ii să-și fi dat seama exact de situația în care se aflau. Încă din timpul călătoriei în plină viteză nu se simțiseră prea bine în pielea lor. Aflaseră că Old Firehand se afla pe locomotivă și știau deci că planul lor fusese zădărnicit. Dar erau convinși că acolo unde trenul va opri, își vor recăpăta libertatea, chiar dacă acel loc urma să fie o stație mai animată. Erau bine înarmați și mulți la număr, așadar își închipuiau că nimeni nu va îndrăzni să-i rețină.

Acum trenul era oprit ; la asta se așteptaseră. Dar privind prin ferestrele vagoanelor, nu văzură decît întuneric beznă, ca sub pămînt. Cei ce se împinseseră ca să ajungă la ușa ultimului vagon aveau impresia că privesc printr-o țeavă îngustă și întunecoasă drept în para unui foc mare ce fumega. Iar cei din primele vagoane văzură că locomotiva dispăruse și că în locul ei apăruse o grămadă de cărbuni aprinși. Atunci unul dintre ei își dădu seama unde se află :

— Un tunel ! Un tunel ! strigă speriat.

Iar alții repetau după el, țipînd :

— Un tunel ! Un tunel !

— Ce să facem ? Trebuie să ieșim de-aici !

Se înghesuiră și se împinseră, așa că cei din dreptul ușii — căci acum se putea coborî și prin ușa primului vagon — nu apucară să se dea jos, ci fură de-a dreptul azvîrliți afară. Următorul cădea peste cel de dinainte, al treilea peste al doilea și așa mai departe. Se făcu o învălmășeală de trupuri, de brațe și picioare, un haos de strigăte, țipete și înjurături, și toate astea nu se puteau petrece fără o serie de accidente. Unii puseră chiar mîna pe arme ca să se apere de cei care se agățau de ei sau zăceau peste ei.

La întunericul abia pătruns de lămpile din vagoane și de lumina flăcărilor de la cele două capete ale tunelului se adăugau acum palele groase de fum de cărbune mînate spre interiorul tunelului de vîntul stîrnit în zori.

— Dumnezeii lor ! Vor să ne sufoce ! strigă o voce stridentă. Afară ! Afară !

Zece, douăzeci, cincizeci, o sută reluară strigătul, și toți se împingeau, se înghesuiau, se înghionteau spre cele două ieșiri, cuprinși de spaima morții. Dar acolo trosneau focurile, cu flăcări înalte și întinse, fără cel mai mic spațiu prin care să treci. Cine ar fi încercat să iasă ar fi fost nevoit să alerge printre flăcări și hainele i-ar fi luat foc fără doar și poate. Cei din față își dădură seama de asta ; se întoarseră și începură să se împingă înapoi. Cei din urma lor nu voiau să se dea în lături, se împingeau înainte, așa că se iscă în apropierea focurilor o luptă fioroasă, corp la corp, între oameni care cu puțin înainte fuseseră prieteni și aliați întru rele. Tunelul repercuta țipetele și urletele cu o intensitate înzecită, în așa fel încît de afară se auzea un vuiet de parc-ar fi fost slobozite toate fiarele pămîntului.

Old Firehand ocolise stînca pentru a ajunge la focul din fața tunelului.

— Nu trebuie să mai facem nimic — îl întîmpină acolo unul dintre *rafter*-i. Bestiile se distrug unele pe altele. Auziți, Sir !

— Da, s-au încăierat rău de tot — răspunse *westmanul*. Dar sînt totuși oameni, trebuie să-i cruțăm. Destupați intrarea !

— Nu cumva vreți să intrați ?

— Ba da.

— Pentru Dumnezeu, să nu faceți asta ! S-ar arunca asupra dumneavoastră și v-ar sugruma, Sir !

— Ba or să se bucure dacă le arăt calea spre salvare.

Dădu și el o mînă de ajutor la împinsul lemnelor și cărbunilor mai departe, așa că între foc și peretele tunelului se deschise o trecere îngustă prin care puteai sări. Ar fi fost cu neputință să intri încet. Făcu un salt și se află acum în tunel, el singur în fața mulțimii de oameni dezlănțuiți. Poate niciodată în viață nu-și arătase îndrăzneala în aceeași măsură ca acum ; dar nici siguranța și conștiința de sine nu-i mai fuseseră atît de mari ca în această clipă. Făcuse de mai multe

ori experienţa că îndrăzneala unui singur bărbat are o putere de-a dreptul fascinantă şi paralizantă asupra unei mulţimi întregi.

— *Hello, silence !* [1] tună vocea sa puternică, făcîndu-se auzită peste strigătele a sute de guri, şi toţi tăcură. Ascultaţi ce am de spus !

— Old Firehand ! se auzi exclamîndu-se cu mirarea produsă de curajul său neasemuit.

— Da, eu sînt — răspunse. Şi aţi simţit-o pe pielea voastră : unde sînt eu nu încape nici o rezistenţă. Dacă nu vreţi să vă sufocaţi, lăsaţi-vă armele aici şi ieşiţi, dar unul cîte unul. O să stau la intrare, lîngă foc, şi am să comand. Cine iese fără a fi aşteptat ordinul meu va fi împuşcat pe loc. Şi cine păstrează vreo armă va fi de asemenea împuşcat. Sîntem mulţi muncitori, vînători, *rafter*-i şi soldaţi, destui ca să punem în practică ameninţarea mea. Gîndiţi-vă bine ! Aruncaţi-ne o pălărie sau o şapcă prin ieşire ; ăsta să fie semnul că vreţi să vă supuneţi. Dacă n-o faceţi, o sută de ţevi de puşcă se vor îndrepta spre ieşire, ca să nu poată trece nici unul.

Din cauza fumului nu mai putuse rosti ultimele cuvinte decît cu efort, şi, ca să nu devină ţintă bună pentru vreun glonţ, sări repede prin deschizătură. Prudenţa asta era recomandabilă, dar în fond inutilă. Apariţia lui făcuse o asemenea impresie asupra *tramp*-ilor, încît nici unul n-ar fi îndrăznit să ridice arma împotriva lui.

Se putea desluşi că se sfătuiau. Vorbeau mulţi de-a valma. Împrejurările nu permiteau să piardă mult timp cu consfătuirea căci fumul gros care umplea tunelul devenea tot mai dens şi îngreuna respiraţia tot mai mult. În faţa unui om ca Old Firehand, îşi pierduseră curajul ; ştiau că nu ameninţa în vînt ; nu vedeau altă cale de scăpare decît să se predea. O pălărie zbură în curînd din tunel trecînd pe lîngă foc, şi în clipa următoare Old Firehand strigă, spunîndu-le că primul poate să iasă. Cum sări afară, îl siliră să treacă numaidecît podul, fiind luat în primire, la capul celălalt al podului, de *rafter*-i şi vînători. Aceştia erau prevăzuţi cu funii, frînghii şi curele, şi individul fu legat de mîini şi de picioare îndată ce ajunse. Tot aşa păţiră şi camarazii săi care

[1] Linişte ! (în limba engleză în text).

îi urmară. Li se dădea drumul din tunel la anumite intervale, ca să aibă *rafter*-ii timp să lege pe unul pînă sosea următorul. Totuşi, treaba se făcu repede, aşa că după un sfert de oră toţi *tramp*-ii erau prizonierii învingătorilor. Acum, însă, se constată, spre uimirea şi furia acestora din urmă, că lipseşte „colonelul" roşcat. Prizonierii interogaţi spuseră că el şi cu încă vreo douăzeci nu se urcaseră în tren. Se apucară să cerceteze temeinic tunelul şi vagoanele, dar nu-l găsiră ; trebuiau să admită, prin urmare, că oamenii spuseseră adevărul.

Să le scape tocmai conducătorul, cel pe care-l urmăreau cu atîta înverşunare ? Nu ! Lăsară prizonierii în paza soldaţilor şi a muncitorilor, apoi Old Firehand şi Winnetou, cu *rafter*-ii şi vînătorii, se întoarseră călare pînă la locul unde oprise trenul, ca să caute urmele celui dispărut. Old Firehand trimise patru *rafter*-i mai departe, la Sheridan, ca să-i aducă costumul de vînătoare şi pe cei doi *tramp*-i rămaşi acolo. El nu voia să se mai întoarcă la Sheridan, ci să plece cu tovarăşii săi la Fort Wallace, unde urmau să fie predaţi prizonierii, fiind mai bine păziţi acolo decît oriunde, de către militari.

Găsiră locul în care se întinseseră banditii ca să aştepte trenul. După un examen mai îndelung şi o interpretare temeinică a numeroaselor urme de picioare şi copite, ajunseră la concluzia că într-adevăr scăpaseră vreo douăzeci de persoane. Acestea luaseră toţi caii şi, bineînţeles, îi aleseseră pe cei mai buni ; pe ceilalţi îi goniseră în toate direcţiile.

— „Colonelul" a procedat cu multă şiretenie — zise Old Firehand. Dac-ar fi luat toţi caii, aceştia ar fi fost o povară pentru mica lui ceată, şi urmele lăsate ar fi atît de evidente, că şi un copil s-ar putea lua după ele. Gonind caii care încotro, ne-a îngreunat cercetarea şi a cîştigat mult timp.

— Fratele meu alb se înşală poate — răspunse Winnetou. Această faţă-palidă n-a părăsit fără îndoială regiunea, fără să fi căutat să afle ce s-a întîmplat cu tovarăşii lui. Dacă ne luăm acum după urmele lui, sînt sigur că ne conduc spre Eagle-tail.

— Sînt convins că presupunerea fratelui meu roşu e justă. „Colonelul" a plecat de aici călare ca să se apropie de noi pe furiş şi să asculte ce vorbim. Aşa că va fi ştiind acum ce s-a întîmplat şi se va grăbi să fugă.

— Dacă ne întoarcem repede, s-ar putea să-l mai ajungem din urmă.

— Nu. Fratele meu trebuie să ia în considerație că nu putem porni imediat după el. Trebuie să mergem și noi la Fort Wallace, ca să depunem mărturie. Asta o să ne ia toată ziua de azi, așa că abia mîine vom putea porni în urmărirea celor douăzeci de *tramp*-i.

— Atunci vor avea un avans de peste o zi !

— Da, dar știm încotro se îndreaptă, așa că nu-i nevoie să mergem pe urmele lor. Ne ducem direct la Lacul de Argint.

— Crede fratele meu că mai vor să se ducă acolo ?

— Fără îndoială. Voiau să pună mîna pe bani ca să facă unele cumpărături pe undeva. Dar aceste cumpărături nu sînt neapărat necesare, de trăit pot trăi din vînat, arme au, și muniții, probabil, de asemenea. Și chiar dac-ar duce lipsă de muniții, ei știu că pe drum or să găsească prilejul să-și procure, pe cale cinstită sau necinstită. Sînt convins că se vor duce la Lacul de Argint.

— Atunci să ne luăm totuși, deocamdată, după urmele lor, ca să aflăm măcar unde s-au dus întîi.

Într-adevăr, găsiră în curînd urmele fugarului ; ele duceau spre rîu, și apoi de-a lungul malului, în susul apei. Nu departe de podul de la Eagle-tail *tramp*-ii se opriseră. Unul dintre ei, probabil „colonelul", se urcase pe taluz pînă la șine, și ascuns sub arborii și tufișurile de acolo, devenise, desigur, martorul ocular al prinderii întregii bande. După întoarcerea lui, plecaseră cu toții luînd-o spre Busgcreek, semn aproape sigur că aveau intenția de a se îndrepta spre Colorado și de acolo, probabil, spre Lacul de Argint.

Între timp se întoarseră și cei patru *rafter*-i trimiși la Sheridan. Aduseseră cu ei pe Hartley și pe inginerul Charoy, care voiau să se ducă și ei la Fort Wallace, căci mărturia lor era importantă. Muncitorii se întoarseră pe jos la Sheridan ; ca recompensă, luară toate armele confiscate de la *tramp*-i. Pentru transportul acestora erau vagoane mai mult decît suficiente. Le stătea la dispoziție „trenul pentru construcții" și „trenul de bani". După ce urcară prizonierii, se instalară și ceilalți în vagoane și cele două trenuri se puseră în mișcare. Iar dragonii se întoarseră călare la Fort Wallace.

Acolo vestea se răspîndise în zbor, și la sosirea trenurilor toată lumea se adună ; *tramp*-ii fură primiți într-un fel care le oferi o imagine anticipată a ce-i aștepta mai tîrziu, după condamnare.

De altfel, suferiseră pierderi însemnate, căci aproape un sfert dintre ei fuseseră găsiți morți în tunel. Și azi se mai povestește în regiunea aceea cum au fost afumați *tramp*-ii în tunelul de la Eagle-tail și se mai vorbește despre lovitura grandioasă imaginată de Winnetou și dusă la bun sfîrșit de Old Firehand.

CAPITOLUL XI

LA STRÎMTOARE

Dincolo de Cumison River, pe unde se ridică munții Elk, patru bărbați mergeau călare pe un platou înalt, acoperit de iarbă măruntă ; cît vedeai cu ochii, nu se zărea nici un arbore, nici un tufiș. Deși în Vestul îndepărtat toată lumea e obișnuită să vadă figuri ieșite din comun, acești patru călăreți ar fi stîrnit mirarea oricărui om care i-ar fi întîlnit.

Unul dintre ei călărea pe un armăsar negru, superb, de felul celor crescuți de anumite triburi apașe. Statura lui nu era excesiv de mare, cu toate acestea dădea impresia unui om foarte puternic și rezistent. Fața sa arsă de soare era încadrată de o barbă de un blond închis. Purta legginși de piele, o tunică de vînătoare tot de piele și cizme înalte, trase pînă deasupra genunchilor. În cap purta o pălărie de fetru cu boruri late și cu un șnur de care erau prinse, de jur împrejur, vîrfuri de urechi de grizzly. Cingătoarea lată, făcută din curele împletite, părea să fie plină de cartușe și mai adăpostea, afară de acestea, două revolvere și un cuțit de vînătoare. Mai erau

agăţate de ea două perechi de potcoave de fixat cu şuruburi şi patru împletituri din papură sau paie în formă de disc, prevăzute cu cureluşe şi catarame ; pesemne erau destinate să fie fixate peste copitele calului, spre a induce în eroare vreun urmăritor. De pe umărul stîng spre şoldul drept atîrna în bandulieră un lassou încolăcit şi înnodat la capete, iar de un şnur de mătase petrecut pe după gît era agăţată pipa păcii, împodobită cu penaje de colibri. În mîna dreaptă ţinea o puşcă cu ţeava scurtă şi culasa de o construcţie cu totul specială, iar în spinare, atîrnată de o curea lată, purta o puşcă foarte mare şi puternică, cu două ţevi, de felul celor numite pe vremuri „armă de urs", azi foarte rar întîlnite, şi cu care se trăgeau doar gloanţe de calibrul cel mai mare. Acest om era Old Shatterhand, vestitul vînător, supranumit astfel datorită faptului că-şi putea răpune duşmanul cu o singură lovitură de pumn.

Lîngă el călărea un omuleţ mic şi slab, fără barbă, îmbrăcat într-un frac albastru cu poalele lungi şi nasturi galbeni, bine lustruiţi. Pe cap purta o pălărie mare de damă, o aşa-zisă pălărie de amazoană, pe care se clătina o pană uriaşă. Pantalonii îi erau parcă scurţi, iar în picioarele fără ciorapi avea nişte ghete vechi şi grosolane, cu pinteni mari, mexicani. Acest călăreţ avea un întreg arsenal asupra lui, arme agăţate de el în toate părţile, în totală nepotrivire cu figura lui blajină. Omuleţul acesta era Heliogabalus Morpheus Franke, supranumit de prietenii lui „Hobble-Frank", pentru că şchiopăta din pricina unei răni căpătate cîndva.

În umbra acestor doi călăreţi venea un individ lung de peste şase picioare, şi extrem de slab, călare pe un catîr scund şi bătrîn care abia părea să aibă destulă putere ca să-şi poarte călăreţul. Acesta avea pantaloni de piele croiţi pesemne pentru o persoană mult mai scundă, dar mai plină. Şi el era încălţat peste picioarele goale cu ghete din piele de atîtea ori pingelite şi peticite, încît păreau alcătuite numai din bucăţele şi petice ; una singură cîntărea fără îndoială vreo două kilograme şi jumătate, sau trei. Trupul acestui bărbat era acoperit de o tunică de vînătoare din piele, deschisă la piept, fiindcă nu avea nici nasturi, nici copci ; mînecile abia ajungeau pînă peste cot. Îşi înfăşurase gîtul lung într-un şal de bumbac a cărui culoare de origine nu se mai putea distinge. În vîrful capului ţuguiat purta o pălărie care, cu mulţi ani în urmă, fusese un joben cenuşiu. Poate că pe vremea aceea împodobise capul vreunui milionar, pe urmă însă decăzuse tot mai mult, pentru a ajunge, în sfîrşit, în prerie şi-n mîinile posesorului ei actual. Acesta considerase că borurile sînt de prisos, le smulsese deci, lăsînd doar o bucăţică în faţă, ca să se servească de ea apucînd-o cînd voia să-şi scoată această podoabă a capului, indescriptibil de turtită şi boţită. O funie groasă îi servea drept cingătoare, în care ţinea două revolvere şi un cuţit de scalpat, apoi mai erau agăţate de ea cîteva punguţe conţinînd toate mărunţişurile de care un *westman* nu se prea poate lipsi. Mai purta o haină de cauciuc atîrnată pe umeri, dar ce haină ! De la prima ploaie acest exemplar de lux intrase la apă într-atît, încît nu mai putu îndeplini niciodată funcţia pentru care fusese creată, trebuind să fie purtată de atunci încoace doar ca o manta de husar. De-a curmezişul peste picioarele de o lungime nemaipomenită, se afla o carabină din acelea cu care un vînător exersat nu-şi ratează niciodată ţinta ; cît era de bătrîn, nu s-ar fi putut ghici, după cum nu se putea determina vîrsta catîrului său. Se putea cel mult presupune că amîndoi se cunoşteau foarte bine şi că trecuseră împreună prin multe aventuri.

Al patrulea călăreţ şedea pe o mîrţoagă foarte înaltă şi slabă. El însuşi era extrem de corpolent, dar scund de tot, aşa că picioarele-i scurte nu ajungeau să cuprindă coastele calului decît pe jumătate. Deşi soarele răspîndea văpăi, purta o haină de blană care, ce-i drept, suferea în cel mai înalt grad de pierderea părului. Dac-ai fi încercat să strîngi firele rămase, abia ai fi putut aduna destul ca să înzestrezi cu ele pielea unui şoarece. Pe cap purta o pălărie de panama mult prea mare, iar de sub blană se iveau două cizme uriaşe cu carîmbi răsfrînţi. Cum mînecile blănii erau mult prea lungi, în fond nu se zărea din tot omul decît faţa grasă, roşie şi cu o expresie de viclenie bonomă. Avea şi el o carabină lungă. Ce alte arme mai poseda nu se cunoştea deocamdată, deoarece blana acoperea tot.

Aceşti doi bărbaţi erau David Kroners şi Jacob Pfefferkorn, cunoscuţi peste tot numai sub denumirea de „Davy-lunganul" şi „Jemmy-grăsanul". Erau nedespărţiţi, şi nimeni nu întîlnise pe unul dintre ei fără să fi fost şi celălalt prezent, sau cel puţin prin apropiere. Jemmy era german, iar Davy iancheu ; în cursul numeroşilor ani petrecuţi împreună,

acesta din urmă învăţase de la celălalt destul de bine germana pentru a se putea exprima binişor în această limbă. La fel de nedespărţite ca şi stăpînii lor erau şi cele două animale; stăteau mereu unul lîngă altul, păşteau laolaltă şi dacă, în vreo tabără de noapte, erau obligate să sufere societatea altor animale de călărie, se izolau, stînd ceva mai la o parte şi se înghesuiau cu atît mai abitir unul în celălalt şi se mîngîiau reciproc fornăind, adulmecîndu-se şi lingîndu-se.

Deşi nu trecuse cu mult de amiază, cei patru călăreţi trebuie să fi avut în urma lor o distanţă considerabilă parcursă în acea zi, şi desigur că nu trecuseră numai peste pămînt moale acoperit cu iarbă, căci toţi, precum şi animalele lor, erau acoperiţi de praf. Cu toate acestea nu păreau obosiţi nici caii, nici călăreţii. Cel mult tăcerea lor te-ar fi lăsat să presupui că erau osteniţi. Tăcerea fu întreruptă de Hobble-Frank, cel de lîngă Old Shatterhand:

— Va să zică, rămînem peste noapte la Elk-fork? îl întrebă pe vecinul său în dialectul lui natal. Cît mai avem de fapt pînă acolo?

— Vom ajunge la malul apei înspre seară — răspunse acesta.

— Abia spre seară? Vai şi amar! Cum să mai rezistăm? Nu ne-am dat jos din şa de azi-dimineaţă. Odată şi odată tot trebuie să ne oprim, ca să răsufle barem caii. Nu eşti de părere?

— Ba da. Să aşteptăm pînă trecem de prerie; urmează apoi o pădure pe unde găsim şi un pîrîu.

— Bun! Acolo o să adăpăm caii şi o să găsească şi iarbă. Dar noi ce găsim? Ieri am mîncat ultimele resturi de carne de bizon, iar azi-dimineaţă, oasele. De atunci nu s-a arătat nici măcar o vrabie, necum alt vînat în faţa puştilor noastre; mi-e foame şi trebuie să am ceva de ronţăit cît de curînd, altfel mă prăpădesc.

— Nu te îngrijora! Am să fac eu rost de o friptură!

— Da, dar ce fel? Cîmpia asta e atît de pustie! Cred că nici măcar o gîză nu se plimbă pe-aici. Atunci de unde să scoată un brav *westman* flămînd o friptură?

— Am şi văzut-o. Ţine calul meu de frîu şi ia-o înainte cu ceilalţi, dar mai încetişor.

— Serios? făcu Frank, uitîndu-se în jur şi clătinînd din cap nedumerit. Ai şi văzut friptura? Dar eu nu adulmec nici urmă de aşa ceva!

Luă în mînă frîul calului lui Old Shatterhand şi-şi văzu de drum cu Davy şi Jemmy. Old Shatterhand însă coti spre stînga, unde se zăreau o mulţime de muşuroaie în iarbă. Era o colonie de „cîini de prerie", cum se numeau marmotele americane din pricina sunetelor pe care le scot, asemănătoare cu lătratul. Animalele acestea sînt nevătămătoare, inofensive şi foarte curioase; în mod ciudat, le place să locuiască laolaltă cu şerpi cu clopoţei şi cu bufniţe. Dacă se apropie cineva de ele, au obiceiul să se ridice în două picioare, să se uite la el, iar mişcările pe care le fac şi poziţiile pe care le iau cu acest prilej, sînt cu totul hazlii. Dacă li se pare ceva suspect, se vîră iute ca fulgerul în galeriile lor subterane şi nu se mai arată. Vînătorul care poate face rost de un aliment mai suculent dispreţuieşte carnea acestor animale, nu pentru că n-ar fi comestibilă, ci dintr-o prejudecată. Dacă însă vrea totuşi să împuşte un cîine de prerie, nu trebuie să încerce să se apropie de el pe furiş, căci aceste vietăţi sînt mult prea vigilente ca să izbutească. Trebuie să le trezească curiozitatea şi să o menţină vie pînă ajunge destul de aproape ca să poată ochi. Asta nu-i va reuşi însă decît dacă el însuşi face gesturile şi mişcările cele mai caraghioase şi comice. Atunci cîinele de prerie nu mai ştie ce se petrece şi ce să creadă despre cel care se apropie. De cum îl văzură animalele acestea care şedeau pe muşuroaiele lor, Old Shatterhand începu deci să salte în dreapta şi-n stînga, să se lase pe vine pentru a sări iar în sus, să se învîrtească, să rotească braţele ca o moară de vînt, cu scopul de a se apropia mereu.

Hobble-Frank, care călărea acum alături de Jemmy şi Davy, văzu aceste scălîmbăieli şi zise îngrijorat:

— Doamne, ia te uită ce i-a venit! Nu cumva a căpiat? Se agită de parcă ar fi băut zeamă de mătrăgună! Ascultaţi! Trage!

Old Shatterhand trăsese acum două focuri de armă atît de repede unul după altul, încît se confundau aproape într-o singură pocnitură. Îl văzură alergînd mai departe o bucată de drum şi aplecîndu-se de două ori ca să ridice ceva. Apoi se înapoie. Împuşcase doi cîini de prerie; îi băgă în cobur

și încălecă. Hobble-Frank făcu o mutră cam sceptică și zise în timp ce porniră mai departe :

— Asta să fie friptura ? Nu, mulțumesc frumos ! Așa ceva nu înghit cîtu-i lumea !

— Dar ai gustat-o vreodată ?

— Nu. Nici în vis nu m-am gîndit !

— Atunci nu poți să judeci dacă un cîine de prerie e comestibil sau nu. Ai mîncat oare vreodată ied ?

— Ied ? zise Hobble-Frank plescăind din limbă. Cred și eu, firește ! Auzi, domnule, păi iedul e ceva delicios !

— Zău ? făcu Old Shatterhand zîmbind. Dar mii de oameni nu mănîncă ied.

— Sînt mii de proști. Îți spun eu, noi, sașii, sîntem deștepți și ne pricepem la plăcerile mesei ca nici o altă națiune europeană. Un ieduleț la cuptor, cu un pic de usturoi și cîteva fire de maghiran, rumenit frumos, cu coajă, e un ospăț divin, făcut pentru domnii și doamnele de pe Olimp. Pot să-ți spun că mă pricep, fiindcă pe vremea Paștilor, cînd sînt iezi tineri la noi, la Moritzburg, se mănîncă în toate duminicile și în zilele de sărbători numai friptură de ied.

— Foarte bine. Dar spune-mi dacă ai mîncat vreodată *lapin* ?

— Lapeng ? Ce-o mai fi și aia ?

— Iepure de casă, cum se spune pe la noi.

— Iepure de casă ? *A la bonne heure !* Și asta e ceva colosal ! La Moritzburg și-n împrejurimi se gătea întotdeauna iepure de casă de hramul bisericii. Carnea e fragedă ca untul de ți se topește-n gură.

— Dar sînt mulți care ar rîde de tine auzindu-te !

— Înseamnă că sînt cam scrîntiți la cap. Un iepuraș din ăsta, care nu mănîncă decît vîrfurile ierburilor fragede, are o carne delicioasă ; asta se înțelege de la sine. Nu crezi și dumneata ?

— Eu, da ; dar cer în schimb să nu disprețuiești nici cîinii mei de prerie. Ai să vezi că seamănă la gust cu iedul și aproape și cu iepurele de casă. Îți spun că... stai, nu vezi niște călăreți acolo ?

Arătă spre sud-vest, unde se mișcau cîteva puncte. Erau prea departe ca să poți distinge dacă sînt animale, poate bizoni, sau călăreți. Cei patru vînători înaintară mai încet, cu ochii îndreptați spre acel grup. După cîtva timp văzură că poartă uniforme : erau soldați.

Ostașii călăreau înspre nord-vest. Dar îi observaseră și ei pe cei patru și schimbară direcția, venind acum spre ei galop. Erau vreo doisprezece, conduși de un locotenent. Se apropiară pînă la vreo treizeci de pași și se opriră ; ofițerul îi examină la început cu o privire scrutătoare și sumbră ; apoi dădu cu ochii de cele două puști ale lui Old Shatterhand ; fața i se lumină și, arătînd spre pușca descrisă mai înainte, aceea cu culasa ciudată, sferică, exclamă :

— *Behold !* Nu cumva e un automat Henry, Sir ?

— Ba da — răspunse *westmanul*. Cunoașteți acest tip de armă ?

— Nu am mai văzut nici una, dar mi-a fost descrisă în amănunțime. Inventatorul pare să fi fost un original, care n-a fabricat decît puține exemplare, pentru că se temea de exterminarea rapidă a indienilor și a bizonilor dacă această armă cu repetiție s-ar răspîndi. Se pare că acele cîteva exemplare făcute de el s-au pierdut, afară de unul singur care se spune că aparține lui Old Shatterhand.

— Așa e, Sir. Din cele unsprezece sau douăsprezece automate Henry care au existat vreodată, nu mai există decît a mea ; celelalte au dispărut o dată cu posesorii lor, în Vestul sălbatic.

— Atunci sînteți într-adevăr Old Shatterhand ? Ce plăcere ! Vreți să aveți bunătatea de a ne însoți ? Camarazii mei ar considera o onoare pentru ei dacă ați accepta să fiți oaspetele nostru.

— Unde să vă însoțesc ?

— La Fort Mormon, acolo ne ducem.

— Atunci, din păcate, nu pot accepta invitația dumneavoastră, căci trebuie s-o luăm în direcție opusă, pentru a ne întîlni la o oră fixată cu niște prieteni de-ai noștri.

— Pot să aflu, Sir, unde vreți să vă duceți ?

— Întîi în munții Elk, cum v-am spus ; de acolo vrem să trecem în munții Book.

— În cazul acesta, trebuie să vă previn : feriți-vă de utahi, care au dezgropat de curînd securea războiului ; din pricina asta trebuie să patrulăm încontinuu în jurul forturilor Mormon și Indian. Iată ce s-a întîmplat : o ceată de

căutători de aur albi au pătruns într-o tabără a utahilor ca să fure cai; era noapte; dar utahii s-au trezit și s-au apărat, așa că mulți au pierit, răpuși de albii mult mai bine înarmați. Aceștia au fugit cu caii și cu alte lucruri luate cu ocazia asta. Dar indienii au pornit de cu ziuă să-i urmărească. I-au ajuns din urmă pe tîlhari, și s-a încins o luptă care a costat iarăși multe vieți omenești. Se pare că vreo șaizeci de indieni au fost împușcați, dar n-au scăpat nici albii decît șase la număr. Acum utahii cutreieră regiunea ca să-i găsească pe acești șase, și în același timp au trimis o delegație la Fort Union spre a cere despăgubiri, un cal pentru fiecare cal furat, o sumă globală de o mie de dolari pentru obiectele luate și pentru fiecare indian ucis, doi cai și o pușcă.

— Găsesc că nu sînt pretenții exagerate. S-a promis să li se dea satisfacție?

— Nu. Albii nici nu se gîndesc să admită că pieile-roșii au dreptul să pretindă ceva. Delegația s-a întors fără a fi obținut nimic și, drept urmare, indienii au pus mîna pe tomahawkuri. Utahii se ridică în masă și cum pe teritoriul acesta nu avem, din păcate, trupe suficiente ca să-i putem zdrobi dintr-o dată, s-a ajuns la hotărîrea să ne căutăm aliați. Cîțiva ofițeri au plecat la indienii navajos ca să-i cîștige pentru o expediție împotriva utahilor, și au reușit.

— Și ce s-a promis navajosilor pentru ajutorul acordat?

— Toată prada pe care or s-o captureze.

Fața lui Old Shatterhand se întunecă auzind acestea. Zise, clătinînd din cap:

— Va să zică, întîi utahii au fost atacați, jecmăniți și mulți dintre ei uciși; cînd au cerut pedepsirea răufăcătorilor și o despăgubire, au fost respinși, iar acum, cînd ei înșiși încearcă să-și facă dreptate, sînt ațîțați navajosii împotriva lor și li se plătește acestora cu pradă luată de la cei nedreptățiți! Mai e de mirare dacă se simt aduși la limita răbdării? Amărăciunea și revolta lor trebuie să fie mari, și firește că va fi vai de albul care cade acum în mîinile lor!

— Eu trebuie să ascult de ordine și n-am dreptul să judec. V-am comunicat acestea, Sir, ca să vă previn. Nu am voie să am aceleași păreri ca dumneavoastră.

— Înțeleg, primiți mulțumirile mele pentru avertisment, și dacă povestiți întîlnirea cu noi la Fort, spuneți, vă rog, că Old Shatterhand nu e un dușman al pieilor-roșii și regretă nespus că un neam de oameni atît de înzestrați trebuie să piară, pentru că nu i se lasă răgazul necesar de a se dezvolta în mod firesc, conform legilor civilizației umane, ci i se pretinde să se transforme de la o zi la alta dintr-un popor de vînători într-o comunitate statală modernă. Cu tot atîta îndreptățire ai putea omorî un elev de școală pentru că nu are capacitatea și cunoștințele necesare pentru a fi general sau profesor de astronomie. *Good bye,* Sir!

Întoarse calul și, urmat de cei trei tovarăși ai săi, plecă fără să mai arunce o privire asupra soldaților care priveau mirați în urma lui și apoi își văzură de drum. Numai mînia îl incitase să țină această cuvîntare cu totul fără rost, cum știa prea bine; cu atît mai tăcut rămase apoi, în timp ce medita asupra încercării cu totul inutile de a-l convinge pe „fratele Jonathan" că n-are mai mult drept la viață decît indianul mînat din loc în loc, dintr-o regiune în alta, pînă ce-și va încheia hărțuita sa existență, neplîns de nimeni.

Trecu o jumătate de oră; abia atunci se trezi Old Shatterhand din trista sa meditație, spre a-și îndrepta atenția asupra orizontului, care acum se prezenta sub forma unei dungi întunecate, din ce în ce mai largi. Întinzînd mîna înspre partea aceea, zise:

— Acolo se întinde pădurea de care vorbeam. Dați pinteni cailor; atunci ajungem în cinci minute.

Porniră acum la galop și în curînd cei patru călăreți ajunseră în fața unei păduri dese de molifți înalți, care părea atît de deasă, încă de pe la margine, încît nu se putea pătrunde călare. Dar Old Shatterhand găsi soluția. Se îndreptă fără ezitare spre un anumit loc, pătrunse cu calul prin desișul care nu era adînc, și se află îndată pe o așa-zisă cărare de indieni, un drum croit de pieile-roșii care circulau uneori pe acolo, lat abia de vreo trei picioare. Atunci descălecă spre a căuta urme recente. Negăsind nici una, încălecă iar și-i pofti pe tovarășii săi să-l urmeze.

Aici, în pădurea virgină, nu sufla nici cel mai ușor vînticel, și afară de pașii cailor nu se auzea nici cel mai ușor zgomot. Old Shatterhand își ținea automatul pregătit în mîna dreaptă și era cu privirea ageră ațintită înainte, pentru ca, la o eventuală întîlnire cu o ființă dușmănoasă, să fie primul care ține arma îndreptată asupra adversarului. Dar era convins că nu exista pentru moment un asemenea pericol. Dacă

indienii străbăteau ţinutul călare, erau prea mulţi la număr pentru a umbla pe o asemenea potecă unde nu era nimic de descoperit şi unde pădurea deasă le îngreuna înaintarea. Erau prea puţine locuri pe această potecă în care un călăreţ s-ar fi putut întoarce.

După o bună bucată de vreme poteca se lărgi şi ieşiră într-un luminiş în mijlocul căruia se aflau mai multe blocuri mari de stîncă, aşezate unele peste altele. Erau acoperite de licheni şi cîteva tufe găsiseră în crăpături hrană suficientă pentru rădăcinile lor. Un mic izvor curgea de sub stînci, şerpuind peste luminiş, pentru a se pierde apoi în pădure. În poiană, Old Shatterhand se opri şi zise :

— Aici e locul unde putem să lăsăm caii să se odihnească şi să frigem între timp cîinii de prerie.

Descălecară toţi, scoaseră zăbalele cailor, ca să poată paşte, şi se apucară să caute ramuri uscate pentru foc. Jemmy luă asupră-şi să jupoaie animalele şi să le scoată măruntaiele, iar Old Shatterhand se depărtă să cerceteze dacă împrejurimile sînt sigure. Era o fîşie de pădure nu mai lată decît cale de trei sferturi de oră, poteca indiană o traversa de-a curmezişul, iar luminişul se afla cam la mijloc.

Nu trecu mult şi carnea friptă peste flăcări începu să răspîndească un miros îmbietor. Atunci Old Shatterhand se înapoie. Se dusese cu paşi repezi pînă la marginea cealaltă a pădurii, de unde puteai cuprinde cu privirea toată preria deschisă din faţă. Nu zărise nimic suspect, aşa că aduse celorlalţi vestea că n-au să se teamă de nici o surpriză.

Peste o oră friptura fu gata.

— Ei, drăcie ! bombăni Hobble-Frank. Să mănînci friptură de cîine ! Dacă mi-ar fi prezis vreodată cineva că o să consum pe cel mai bun prieten al omului, i-aş fi răspuns într-un chip de i s-ar fi făcut părul măciucă ! Dar mi-e foame şi n-am încotro !

— Dar nu e cîine adevărat ! observă Jemmy. Ai auzit doar că marmota asta a fost greşit denumită cîine de prerie, numai din cauza sunetelor pe care le scoate !

— Asta nu drege faptul ; dimpotrivă, îl agravează ! Friptură de marmotă ! Închipuie-ţi dumneata ! Ei, ia să vedem !

Îşi luă o bucată de piept şi o gustă cu reticenţă ; dar faţa

i se lumină îndată ; băgă în gură o bucată mai mare şi declară mestecînd :

— Zău că nu e rea, pe onoarea mea ! Seamănă într-adevăr cu iepurele de casă, chiar dacă nu-i aşa de gustoasă ca friptura de ied. Băieţi, am impresia că n-o să rămînă mare lucru din cîinii ăştia !

— Trebuie să ne păstrăm ceva pentru deseară — obiectă Davy. Nu ştim dacă mai vînăm ceva azi.

— Nu-mi pasă de ce-o fi mai încolo. De cîte ori sînt obosit şi pot să mă arunc în braţele lui Orfeu sînt perfect mulţumit.

— Îi zice Morfeu — îl corectă Jemmy.

— Ia mai taci ! Nu cumva ai să pui un M înaintea lui Orfeu al meu ! Că pe ăsta îl cunosc bine ; în satul Klotsche de lîngă Moritzburg există o asociaţie corală care se cheamă „Orfeu pe pămînt" ; coriştii ăia cîntau atît de dulce, încît pe ascultători îi fura întotdeauna un somn cît se poate de plăcut ; de aceea vorba cu Orfeu căruia îi cazi în braţe vine de acolo, adică de la Klotsche. Aşa că nu te mai certa cu mine, ci mănîncă-ţi cîinele de prerie în tăcere şi cu chibzuinţă ; atunci o să-ţi priască mai bine decît dacă te iei la harţă cu un bărbat cu atîta experienţă ca mine !

Crezîndu-se în deplină siguranţă, cei patru bărbaţi se înşelau amarnic. Se apropia de ei o primejdie sub chipul a două cete de călăreţi care se îndreptau spre pădure.

Unul din aceste grupuri era mic : se compunea numai din doi călăreţi venind dinspre nord. Întîlnind urmele lui Old Shatterhand şi ale tovarăşilor săi, cei doi se opriră şi descălecară ca să examineze urmele. Felul în care o făceau te lăsa să presupui că nu erau *westmeni* neexperimentaţi. Erau bine înarmaţi, în schimb îmbrăcămintea lor era cam jerpelită. Anumite semne indicau că în ultima vreme nu avuseseră zile bune. În ce priveşte caii lor, erau bine hrăniţi şi vioi, dar fără şa şi fără frîie, numai cu un căpăstru făcut dintr-o curea. În felul acesta obişnuiesc indienii să-şi lase caii cînd pasc în apropierea unei tabere.

— Ce părere ai despre urmele astea, Knox ? întrebă unul dintre ei. Nu cumva avem piei-roşii în faţa noastră ?

— Nu — răspunse celălalt cu certitudine. Caii erau potcoviţi, şi oamenii călăreau alături, nu unul după altul, cum fac pieile-roşii.

— Şi cîţi erau ?

— Numai patru. N-avem deci de ce să ne temem, Hilton.

— Afară de cazul că sînt soldaţi.

— *Pshaw !* Nici atunci ! Bineînţeles că nu ne putem arăta la un fort ; acolo sînt atîţia ochi şi se pun atîtea întrebări, că ne-am trăda. Dar patru cavalerişti n-or să scoată nimic de la noi. Şi nu văd pe ce s-ar întemeia ca să tragă concluzia că facem parte dintre albii care au fost atacaţi de utahi !

— Aşa mă gîndesc şi eu, fireşte ; dar adesea îşi vîră dracul coada cînd nici cu gîndul nu gîndeşti. Ne aflăm într-o situaţie mizerabilă. Hărţuiţi de indieni şi căutaţi de soldaţi, rătăcim încoace şi-ncolo pe teritoriul utahilor. A fost o prostie că ne-am încrezut în „colonelul" ăla roşcat care ne-a promis marea cu sarea.

— O prostie ? Ba, de loc. E un lucru tare frumos să te îmbogăţeşti repede şi n-am pierdut speranţa nici pe departe. În curînd o să ne ajungă din urmă „colonelul" cu restul cetei, şi atunci nu mai avem de ce să ne facem griji. Trebuie să încercăm să ieşim din situaţia asta nefericită. Gîndindu-mă bine, nu văd decît o singură cale, şi asta ni se deschide chiar acum.

— Ce cale ?

— Să găsim nişte albi cărora să ne alăturăm. În societatea lor o să fim luaţi drept vînători, şi nimănui n-o să-i vină în minte să facă legătura între noi şi cei care i-au silit pe utahi să dezgroape securea războiului.

— Şi crezi că avem acum în faţa noastră asemenea oameni ?

— Aşa cred. Mai sînt încă în pădure. Hai să ne luăm după ei.

„Colonelul" roşcat căutase să-şi mărească ceata, compusă, cum se ştie, din cei douăzeci de *tramp*-i care scăpaseră la Eagle-tail. Ajunsese la concluzia că, în munţi, s-ar putea ca ceata să fie simţitor împuţinată de indieni şi că, deci, douăzeci erau mult prea puţini. De aceea, pe parcurs, trecînd călare prin Colorado, atrăsese pe fiecare om întîlnit care se arăta dispus să-l urmeze. Toţi erau, fireşte, oameni cu o existenţă precară, a căror moralitate nu trebuie cercetată. Dintre ei făceau parte şi Knox şi cu Hilton, cei doi care acum se îndreptau spre pădure. Noua ceată a colonelului crescuse în curînd într-atît, că nu mai putea trece neobservată, dar şi

aprovizionarea devenea tot mai anevoioasă pe zi ce trecea. De aceea „colonelul" luă decizia să-şi împartă ceata în două. Cu o jumătate din ea avea de gînd să traverseze Munţii Stîncoşi prin regiunea La Veta, iar cealaltă urma să o ia spre Morrison şi Georgetown, ca să treacă acolo peste munţi. Cum Knox şi Hilton erau oameni cu experienţă, fuseseră puşi să conducă a doua grupă. Ajunseseră cu bine dincolo de munţi şi poposiseră în ţinutul de pe la Breckenridge. Acolo, printr-o întîmplare nefericită, herghelia scăpată de pe o *hacienda* [1] trecu în goană pe lîngă tabăra lor ; atunci şi caii lor o luară razna, se smulseră şi fugiră cu herghelia. Ca să-şi procure alţi cai, atacaseră mai tîrziu tabăra utahilor, pentru a fi apoi urmăriţi de aceştia şi bătuţi. Scăpaseră numai şase. Dar indienii îi urmăriseră şi pe aceşti şase de aproape ; patru dintre ei căzuseră cu o zi înainte, iar cei doi conducători, Knox şi Hilton, erau singurii care avuseseră norocul să scape de proiectilele răzbunătoare ale indienilor.

Vorbeau despre aceste întîmplări în timp ce se apropiau de pădure. Sosiţi acolo, găsiră poteca şi o luară drept înainte pe ea. Ajunseră la luminiş tocmai în clipa în care micul duel de cuvinte dintre Jemmy şi Hobble-Frank luase sfîrşit.

— Deci sîntem vînători, ai înţeles ? şopti Knox către Hilton. Şi lasă-mă pe mine să vorbesc !

Acum Old Shatterhand îi zări ; puse mîna pe puşcă şi-i aşteptă cu o mină serioasă, examinîndu-i în timp ce se apropiau.

— *Good day,* domnilor — salută Knox. Ne daţi voie poate să ne odihnim puţin pe-aici, lîngă dumneavoastră ?

— Orice om cumsecade e binevenit — răspunse Old Shatterhand examinînd cu ochi pătrunzători întîi călăreţii apoi caii.

— Sper că n-aveţi impresia că nu sîntem — zise Hilton, suportînd, cu un calm aparent, privirea scrutătoare a vînătorului.

— Nu-mi judec aproapele decît după ce l-am cunoscut.

— Ei, atunci îngăduiţi-ne să vă dăm acest prilej !

Cei doi descălecară şi se aşezară alături de ceilalţi, în jurul focului. Le era foame, pesemne, căci priveau cu jind spre friptură. Jemmy, bun la suflet, le oferi cîteva bucăţi de

[1] Fermă în Mexic sau America de Sud.

carne, invitîndu-i să mănînce, iar ei nu se lăsară rugaţi. Acum politeţea interzicea să-i descoşi; aşa că pînă se săturară se păstră tăcere.

Cealaltă ceată care se apropia de pădure din partea opusă consta din vreo două sute de indieni. Old Shatterhand fusese, ce-i drept, şi în partea aceea, dar în momentul în care scrutase cu privirea preria de acolo, nu putuse să vadă pe indienii ce se apropiau, fiindcă atunci se aflau pe după o ieşitură a pădurii care forma un cot. Cunoşteau şi ei, pesemne, foarte bine regiunea, fiindcă se îndreptau direct spre poteca îngustă, şi anume spre capătul ei opus celui prin care intraseră albii în pădure.

Indienii se aflau „pe calea războiului", cum arătau culorile ţipătoare cu care-şi vopsiseră obrajii. Majoritatea erau înarmaţi cu puşti, doar puţini aveau numai arcuri şi săgeţi. În fruntea lor călărea un om uriaş, o căpetenie, căci purta o pană de vultur în păr. Vîrsta nu i se putea determina, fiindcă şi el avea obrajii plini de dungi negre, galbene şi roşii. Sosind la capătul cărării, descălecă spre a cerceta solul. Primii războinici din şirul care-l urma se uitau cu atenţie la ce făcea. Unul dintre cai fornăi. Căpetenia ridică mîna în semn de avertisment, iar războinicul acoperi nările calului cu mîna. Dat fiind că şeful îi invitase prin gestul său să păstreze cea mai deplină linişte, era limpede că descoperise ceva suspect. Păşi încet de-a lungul urmelor, cu bustul adînc aplecat spre pămînt, intrînd astfel pînă la o oarecare distanţă în pădure. Cînd se întoarse, zise încet în limba utahilor, care face parte din subgrupa sho shonă a grupei de limbi sonora :

— A fost pe aici o faţă-palidă cu atîta timp înaintea noastră, cît îi trebuie soarelui să facă un drum de o palmă. Războinicii utahi să se ascundă cu caii sub copaci. Ovuts-avaht se duce să caute faţa-palidă.

Căpetenia, un om poate chiar mai înalt şi mai puternic decît Old Firehand, se numea deci Ovuts-avaht, ceea ce înseamnă „Marele-Lup". Se furişă iar în pădure ; cînd se întoarse, cam după o jumătate de oră, nu se vedea nici unul dintre ai săi. Fluieră încetişor şi pieile-roşii ieşiră îndată din ascunzişuri, lăsîndu-şi caii acolo. La un semn al căpeteniei, vreo cinci sau şase subcomandanţi se apropiară de şeful lor.

— Şase feţe-palide îşi au tabăra pe lîngă stînci. Aceştia sînt, probabil, cei şase care ne-au scăpat ieri. Ei mănîncă, iar

caii lor pasc. Fraţii mei să mă urmeze la capătul cărării ; acolo să se despartă ; jumătate din ceată o ia spre dreapta, cealaltă jumătate spre stînga, pînă am încercuit luminişul. Atunci am să dau semnalul şi războinicii roşii vor năvăli. Cîinii de albi se vor speria atît de rău că nici n-or să se mai apere. O să-i prindem şi o să-i ducem în sat, ca să-i legăm de stîlpul torturii. Cinci oameni rămîn aici să păzească caii. *Howgh !*

Această exclamaţie e un cuvînt de întărire a celor spuse şi echivalează oarecum cu „amin" sau „basta" sau „s-a hotărît". Cînd un indian îl pronunţă, consideră că subiectul e epuizat, că totul e stabilit şi că nu mai e nimic de adăugat.

Cu căpetenia lor în frunte, pieile-roşii pătrunseră în pădure tiptil, atît de încet, încît nu se auzea nici cel mai uşor zgomot. Ajungînd în locul unde cărarea intra în luminiş, se despărţiră înaintînd pe cele două laturi ale luminişului, ca să-l încercuiască. Un călăreţ n-ar fi putut pătrunde printre copaci ; pe jos, însă, indienii, cu trupurile lor mlădioase, puteau trece.

Albii tocmai îşi terminaseră masa. Hobble-Frank îşi băgă cuţitul de vînătoare în cingătoare şi zise, fireşte, în limba engleză, pentru a fi înţeles şi de cei doi noi sosiţi.

— Acum am mîncat, iar caii s-au odihnit ; putem să pornim deci, ca să ajungem pînă la ţinta noastră de azi înainte de a se face noapte.

— Da — încuviinţă Jemmy — dar întîi trebuie să facem cunoştinţă, şi să ştim încotro vrea să meargă fiecare.

— Aşa e — făcu Knox, dînd din cap. Pot să aflu, prin urmare, pînă unde vreţi să ajungeţi încă astăzi ?

— Ne îndreptăm spre munţii Elk.

— Şi noi la fel. Se nimereşte de minune. Atunci putem călători împreună.

Old Shatterhand nu zise nimic. Îi făcu un semn discret lui Jemmy să continue examinarea, căci el însuşi voia să vorbească abia cînd găsea că e momentul potrivit.

— Eu sînt de acord — zise grăsanul. Dar unde vreţi să vă duceţi pe urmă ?

— Nu ne-am hotărît încă. Poate spre Green River, ca să căutăm castori.

— Pe acolo n-o să prea găsiţi. Cine vrea să prindă cas-

tori trebuie să se ducă mai înspre nord. Aşadar, sînteţi puitori de capcane, vînători de castori ?

— Da. Numele meu e Knox, iar pe tovarăşul meu îl cheamă Hilton.

— Dar unde vă sînt capcanele, master Knox, fără de care nu puteţi prinde nimic ?

— Ni le-au furat nişte hoţi, poate indieni, pe malul rîului San Juan. Poate dăm peste o colonie unde se pot cumpăra. Sînteţi, deci, de părere că putem să vă întovărăşim deocamdată pînă la munţii Elk ?

— N-am nimic împotrivă, dacă tovarăşii mei n-au nimic de obiectat.

— Bun, domnule ! Atunci am putea să aflăm şi noi cum vă cheamă ?

— De ce nu ? Mie-mi zice Jemmy-grăsanul ; vecinul meu din dreapta e...

— Probabil Davy-lunganul ?

— Aşa e. Se vede că aţi ghicit ?

— Bineînţeles ! Că doar sînteţi cunoscuţi de-a lungul şi de-a latul ţării, şi unde se află Jemmy-grăsanul, nu-i nevoie să cauţi mult pînă dai de Davy-lunganul. Dar micul domn la stînga dumneavoastră ?

— Lui îi zicem Hobble-Frank ; un tip grozav, o să vedeţi cînd o să-l cunoaşteţi mai bine.

Frank îi aruncă o privire călduroasă, plină de recunoştinţă lui Jemmy, care continuă :

— Iar ultimul nume pe care am să vi-l comunic vă este în orice caz mult mai cunoscut decît al meu. Cred că aţi auzit de Old Shatterhand.

— Old Shatterhand ? strigă Knox surprins şi foarte bucuros. Zău ? E adevărat, Sir, că sînteţi Old Shatterhand ? Atunci daţi-mi voie să vă spun că mă bucur nespus să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, Sir.

Spunînd aceste vorbe, întinse mîna spre vînător, aruncîndu-i totodată lui Hilton o privire prin care voia să-i dea de înţeles : „Mă, bucură-te, acum sîntem în siguranţă !" Old Shatterhand se prefăcu însă că nu observă mîna întinsă spre el şi răspunse extrem de rece :

— Vă bucuraţi într-adevăr ? Atunci e păcat că nu vă pot împărtăşi bucuria.

— De ce nu, Sir ?

— Pentru că sînteţi nişte oameni de prezenţa cărora nimeni nu se poate bucura.

— Ce vreţi să spuneţi ? întrebă Knox, uimit de atîta sinceritate. Vreau să cred că glumiţi, Sir ?

— Vorbesc serios. Sînteţi doi escroci sau poate chiar ceva şi mai rău.

— Oho ! Credeţi că ne lăsăm trataţi în felul acesta jignitor ?

— Cred, fireşte, căci nu vă rămîne altceva de făcut.

— Ne cunoaşteţi cumva ?

— Nu. N-ar fi spre onoarea mea.

— Sir, deveniţi din ce în ce mai lipsit de consideraţie ! N-aveţi nici o dovadă că am fi escroci !

— Cum să nu ! răspunse Old Shatterhand cu nepăsare. Deci v-aţi întins capcanele pe la San Juan ? Cînd a fost asta ?

— Acum patru zile.

— Deci, veniţi direct de acolo ?

— Da.

— Prin urmare, din sud, ceea ce e o minciună. Aţi sosit cu puţin timp în urma noastră şi ar fi trebuit să vă vedem pe preria deschisă. Spre nord, în schimb, pădurea se întinde mai largă, formînd o ieşitură, şi pe după această limbă de pădure v-aţi aflat cînd am inspectat terenul pentru ultima oară, înainte ca să intraţi în pădure pe potecă. Aţi venit dinspre nord.

— Dar, Sir, v-am spus adevărul. Nu ne-aţi văzut.

— Eu ? Să nu vă văd ? Dacă aş avea vederea atît de slabă, aş fi pierit pînă acum de o mie de ori ! Nu, pe mine nu mă duceţi de nas ! Dar să continuăm ! Unde vă sînt şeile şi frîiele ?

— Ni s-au furat.

— Omule, mă iei drept un băieţandru prost ! rîse Old Shatterhand dispreţuitor. Se vede că aţi băgat şeile şi frîiele în apă, o dată cu capcanele pentru castori, de vi s-au furat toate deodată ? Care vînător scoate frîiele calului său ? Şi de unde aţi scos căpestrele astea indiene ?

— Le-am cumpărat de la un indian.

— Poate şi caii ?

— Nu — răspunse Knox, dîndu-şi seama că e cu neputinţă să mai spună şi minciuna asta sfruntată.

— Va să zică, indienii utahi fac comerţ cu căpestre ! Asta n-am ştiut. Dar de unde provin caii ?

— Caii i-am cumpărat la Fort Dodge.

— Atît de departe de aici ? Eu aş pune rămăşag că aceşti cai au stat în ultimul timp săptămîni de-a rîndul la păşune. Un cal care a adus un călăreţ de la Fort Dodge pînă aici arată cu totul altfel. Şi cum se face că nu sînt potcoviţi ?

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe negustorul care ni i-a vîndut.

— Aiurea ! Negustor ! Sînt cai furaţi !

— Sir ! strigă Knox punînd mîna pe cuţit. Şi Hilton se grăbi să ducă mîna spre brîu.

— Lăsaţi cuţitele la locul lor, altfel vă dobor ! îi ameninţă Old Shatterhand. Credeţi cumva că nu-mi dau seama că sînt nişte cai dresaţi în maniera indiană ?

— Cum puteţi să ştiţi aşa ceva, de vreme ce nici nu ne-aţi văzut călărind ! Nu ne-aţi văzut călare decît bucăţica asta de drum, de la potecă şi pînă la pietroaiele astea.

— Dar observ că evită să se amestece cu caii noştri, şi rămîn laolaltă. Aceşti cai au fost furaţi de la utahi, iar voi faceţi parte dintre oamenii care i-au atacat mişeleşte.

Knox nu mai ştia ce să spună. Nu se putea măsura cu agerimea acestui om. Cum obişnuiesc în genere oamenii de teapa lui în asemenea cazuri, aşa făcu şi el : îşi căută ultimul argument în grosolănie :

— Sir, am auzit multe despre dumneavoastră şi v-am considerat un om cu totul deosebit — zise el. Dar vorbiţi în dodii. Cine face asemenea afirmaţii trebuie să fie nebun de-a binelea. Caii noştri să aibă dresură indiană ! Ar fi de rîs, dacă n-ar fi supărător. Îmi dau seama că nu ne potrivim, şi am să plec ca să nu fiu silit să mai ascult fantasmagoriile dumneavoastră ! Drace, dar asta ce mai e ?

Pomenind de cai, aruncase o privire spre ei şi observase astfel ceva ce-l făcu să-şi concentreze toată atenţia. Şi anume, stăteau cu nările în vînt, întorcîndu-se în toate direcţiile, inspirau aerul, apoi o porniră nechezînd vioi spre marginea luminişului.

— Da, ce-i asta ? strigă şi Jemmy. Sînt piei-roşii în apropiere !

Ochiul sigur al lui Old Shatterhand cuprinse dintr-o singură privire ageră toată primejdia. Spuse :

— Sîntem încercuiţi probabil de utahi, a căror apropiere ne-a fost trădată de cai, aşa că se vor vedea siliţi acum să năvălească.

— Ce facem acum ? întrebă Davy. Ne apărăm ?

— În primul rînd să le arătăm că n-avem nimic comun cu aceşti hoţi şi ucigaşi. Asta-i principalul. Deci, jos cu ei ! Repezi pumnul strîns în tîmpla lui Knox, aşa încît cel lovit se prăbuşi ca un butuc, apoi Hilton încasă o lovitură identică înainte de a putea schiţa un gest de apărare.

— Acum, repede pe stîncile astea ! comandă Old Shatterhand. Acolo avem acoperire, pe cînd aici n-avem. Pe urmă trebuie să aşteptăm şi să vedem.

Nu era uşor să te caţări pe pietroaiele acelea enorme ; dar în asemenea situaţii puterile omului se dublează ; peste două, trei, patru secunde, cei patru vînători fură sus şi dispăruţi, pitiţi pe după colţuri, muchii şi tufe. De la nechezatul celor doi cai indieni, abia dacă trecuse un minut. Căpetenia avusese intenţia să dea numaidecît semnalul de atac, dar zăbovise, văzînd că una dintre feţele-palide doboară cu pumnul alte două feţe-palide. Nu putea să-şi explice faptul, şi şovăia, astfel cei patru cîştigaseră timpul necesar de a se refugia în stîncărie. Acum erau sus, ascunşi printre pietroaie şi de neatins cu gloanţele şi săgeţile ; dimpotrivă, dominau tot spaţiul liber şi puteau să-şi trimită ei gloanţele în toate direcţiile.

„Ce-i de făcut ?" era întrebarea pe care şi-o puse acum Marele-Lup. Indianul e curajos, viteaz, ba chiar temerar la nevoie ; dar dacă-şi poate atinge ţelul prin vicleşug şi fără pericol, nici nu se gîndeşte să-şi pună viaţa în joc. Căpetenia îşi chemă deci subşefii printr-un şuierat, ca să se sfătuiască cu ei.

Rezultatul acestei consfătuiri se putu vedea în curînd sau, mai degrabă, auzi, căci de la marginea luminişului răsună o voce puternică. Cum spaţiul liber nu avea un diametru mai lung de cincizeci de paşi cel mult, iar distanţa dintre stînci şi locul de unde pornea vocea fiind cam pe jumătate atîta, adică de vreo douăzeci şi cinci de paşi, se putea auzi desluşit fiecare cuvînt. Căpetenia însăşi, rezemată de un copac, strigă :

— Feţele-palide sînt încercuite de mulţi războinici roşii. Să vină aici !

Era atît de ridicolă această invitaţie, că nu urmă nici un

răspuns. Indianul își repetă apelul încă de două ori și, neprimind nici un răspuns, adăugă :

— Dacă oamenii albi nu ne ascultă, o să-i omorîm !

Acum Old Shatterhand răspunse :

— Ce le-am făcut noi războinicilor roșii de ne-au încercuit și vor să ne atace ?

— Sînteți niște cîini care ne-ați omorît oamenii și ne-ați furat caii !

— Te înșeli ! Aici nu sînt decît doi bandiți ; au venit de curînd la noi, și cînd am bănuit că sînt dușmanii utahilor i-am doborît. N-au murit ; se vor trezi în curînd. Dacă vreți să-i faceți prizonieri, luați-i !

— Vrei să ne ademenești acolo ca să ne împuști !

— Nu ! Cine ești ? Cum te cheamă ?

— Sînt Ovuts-avaht, căpetenia utahilor.

— Te știu. Marele-Lup e puternic la trup și la minte. El e comandantul suprem al utahilor-Yampa, care sînt viteji și drepți așa că n-o să vrea ca nevinovații să plătească pentru păcatele vinovaților.

— Vorbești ca o muiere ! Te milogești ca să-ți aperi viața. De frica morții zici că ești nevinovat. Te disprețuiesc ! Cum sună numele tău ? O fi numele vreunui cîine bătrîn și orb.

— Nu cumva Marele-Lup e orb el însuși ? Mi se pare că nu vede caii noștri. Oare au aparținut utahilor ? E și un catîr printre ei. Și acesta le-a fost furat ? Cum poate Marele-Lup să ne ia drept hoți de cai ? Să se uite nițel la armăsarul meu negru ! Oare au posedat utahii vreodată un asemenea cal ? E din soiul pur-sînge crescut numai pentru Winnetou, marea căpetenie a apașilor, și pentru prietenii lui. Războinicii utahi să asculte dacă numele meu e al unui cîine. Fețele-palide mă numesc Old Shatterhand ; în limba utahilor însă mi se spune Pokai-mu, Mîna care ucide.

Căpetenia nu răspunse îndată, iar tăcerea care se făcu dură cîteva minute. Acest fapt era un semn sigur că numele vînătorului îi impresionase. Abia după ce se scurse un răstimp, Marele-Lup își ridică din nou vocea :

— Fața-palidă se dă drept Old Shatterhand ; dar noi nu-l credem. Old Shatterhand nu cunoaște frica ; ție însă frica ți-a răpit îndrăzneala de a ni te arăta.

— Dacă e așa, atunci războinicilor utahi li-e și mai frică decît mie ; se ascund, împreună cu tine, de noi, care sîntem

numai patru oameni. Am să-ți dovedesc că nu cunosc teama ; o să mă vedeți.

Ieși din ascunziș, se urcă pe vîrful cel mai înalt al stîncii, privi încet în jur, stînd atît de sigur și de neîngrijorat acolo, de parcă n-ar fi existat nici o pușcă pe lume care să-l poată nimeri cu un glonț.

— *Ing Pokai-mu, ing Pokai-mu, howgh !* se auziră strigînd mai multe voci ; adică : «El e „Mîna care ucide“, el e „Mîna care ucide“, așa e !»

Rămînînd locului, neînfricat, westmanul strigă către căpetenie :

— Ai auzit mărturia războinicilor tăi ? Acuma crezi că sînt într-adevăr Old Shatterhand ?

— Cred. Îndrăzneala ta e mare. Puștile noastre bat mult, mult mai departe decît pînă la tine ! Ce ușor ar putea scăpa un glonț !

— Asta nu se va întîmpla, căci războinicii utahi sînt viteji, nu ucigași. Iar dacă m-ați ucide, moartea mea ar fi crîncen răzbunată.

— Noi nu ne temem de răzbunare !

— Ea v-ar ajunge și v-ar distruge fără să vă întrebe dacă vă temeți de ea sau nu. Eu am îndeplinit dorința Marelui-Lup și m-am arătat. El de ce mai stă ascuns ? Îi e teamă, sau mă ia drept un asasin care vrea să-l ucidă ?

— Căpetenia utahilor nu-și face nici o grijă. Știe că Old Shatterhand nu pune mîna pe armă decît cînd e atacat, așa că i se va arăta.

Ieși de sub copaci, ca să poată fi văzut în întregime.

— Old Shatterhand e mulțumit acum ? întrebă apoi.

— Nu. Aș vrea să vorbesc cu tine de aproape, ca să aflu dorințele voastre mai ușor. Apropie-te, deci, pînă la jumătatea distanței de acum ; am să cobor de pe stîncă și am să vin în întîmpinarea ta. Apoi ne așezăm, așa cum se cuvine între războinici și căpetenii de vază, și vom sta la sfat.

— Nu vrei mai bine să vii la noi ?

— Nu ; fiecare să-l cinstească pe celălalt prin faptul că se apropie amîndoi la aceeași distanță.

— Ar urma să stau cu tine în luminiș, fiind expus gloanțelor oamenilor tăi.

— Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu ți se va întîmpla nimic. Or să tragă numai dacă războinicii tăi m-ar împușca.

Atunci desigur că ai fi pierdut.

— Dacă Old Shatterhand își dă cuvîntul, se cuvine să am toată încrederea. Cuvîntul lui e la fel de sfînt pentru el ca și cel mai solemn jurămînt. Deci, am să vin. Cum va fi înarmat marele vînător alb ?

— Îmi voi lăsa toate armele aici ; tu, însă, ești liber să faci cum vrei.

— Marele-Lup nu se va face de rușine arătînd mai puțin curaj și mai puțină încredere. Coboară deci !

Căpetenia își puse armele jos, în iarbă, acolo unde stătea, apoi îl așteptă pe Old Shatterhand.

— Riscați prea mult — îl avertiză Jemmy pe acesta. Sînteți, într-adevăr, convins că nu iese prost ?

— Da. Dacă șeful indienilor s-ar fi retras întîi ca să se sfătuiască cu oamenii săi, sau ca să le dea un ordin, un semn, atunci aș fi intrat, firește, la bănuieli. Dar cum n-a făcut așa, pot să am încredere în el.

— Și ce facem noi între timp ?

— Nimic. Puneți însă arma la ochi, fără se să remarce de jos, și-n cazul că m-ar ataca îl împușcați imediat.

Coborî, și apoi cei doi pășiră încet unul spre altul. Cînd se văzură față-n față, Old Shatterhand îi zise căpeteniei, întinzîndu-i mîna :

— Nu l-am mai văzut pe Marele-Lup, dar am auzit adesea că e cel mai înțelept la sfat și cel mai viteaz la luptă. Mă bucur să-l văd la față și să-l pot saluta ca prieten.

Indianul nu luă în seamă mîna albului, îi examină fața și statura cu o privire tăioasă și zise, arătînd spre pămînt :

— Să stăm jos ! Războinicii utahi s-au văzut siliți să dezgroape securea războiului împotriva fețelor-palide, deci nu există nici un om alb pe care să-l pot saluta ca pe un prieten.

Se așeză, iar Old Shatterhand se instală și el pe jos, în fața lui. Focul se stinsese ; pe lîngă cenușă mai zăceau Knox și Hilton, care pesemne erau cuprinși de un leșin profund, de nu se mișcau încă. Mustangul lui Old Shatterhand adulmecase pe indieni încă înainte de a fi răsunat vocea căpeteniei, și se refugiase fornăind pe lîngă stînci. Catîrul bătrîn al lui Davy avea un miros la fel de fin și-i urmase exemplul. Caii lui Frank și Jemmy se vede că trăseseră învățătura necesară din comportarea lor, așa că cele patru animale stăteau strîns

lipite de stînci, și atitudinea lor vădea că-și dădeau foarte bine seama de pericolul în care se aflau ei și stăpînii lor.

Nici unul dintre cei doi bărbați așezați față-n față nu era dispus să înceapă discuția. Old Shatterhand stătea cu privirea-n pămînt, așteptînd cu atîta indiferență de parcă nu i s-ar fi putut întîmpla nimic. Indianul însă nu-și putea lua ochii de la omul alb, și-l scruta fără încetare. Vopseaua aplicată pe față din belșug nu permitea să i se deslușească expresia, dar buzele strînse cu colțurile gurii ușor trase în sus indicau că-și făcuse despre vînătorul renumit o imagine care nu era confirmată de aspectul acestuia. Dovada o aduse prima sa remarcă, făcută, în sfîrșit, aproape cu ironie :

— Renumele lui Old Shatterhand e mare ; dar trupul său n-a crescut o dată cu el.

Old Shatterhand era de o statură mai înaltă decît media, dar nu arăta de loc ca un uriaș. Probabil că indianul și-l imaginase ca pe un adevărat Goliat. Vînătorul răspunse zîmbind :

— Ce are de-a face statura cu renumele ? Să-i răspund cumva căpeteniei utahilor : statura Marelui-Lup e mare, dar renumele său, vitejia sa, nu au crescut o dată cu ea ?

— Asta ar fi o jignire — declară indianul cu ochii scînteind — după care te-aș părăsi îndată, ca să dau ordinul de a începe lupta.

— Atunci de ce-ți permiți o asemenea observație despre statura mea ? Deși cuvintele tale nu-l pot jigni pe Old Shatterhand, ele conțin o desconsiderare pe care nu pot s-o tolerez. Sînt o căpetenie cel puțin la fel de mare ca tine ; voi vorbi politicos cu tine și pretind de la tine aceeași politețe. Trebuie să-ți spun asta pînă n-am început convorbirea noastră, căci altfel ea n-ar duce la un rezultat satisfăcător.

Era dator față de sine și de tovarășii săi să-l mustre pe indian în felul acesta. Cu cît se comporta mai demn, cu atît făcea o impresie mai impunătoare, și de impresia pe care o făcea depindea cum avea să se cristalizeze situația.

— Nu există decît o singură țintă : moartea voastră ! declară Marele-Lup.

— Ar fi o crimă, căci nu v-am făcut nimic.

— Te afli în societatea ucigașilor pe care-i urmărim. Ai făcut drumul cu ei.

— Nu, nu-i adevărat ! Trimite pe unul dintre oamenii tăi înapoi, să ne vadă urmele. Își va da seama numaidecît că

aceşti doi oameni au venit după noi şi că au dat de urmele noastre.

— Asta nu schimbă nimic. Feţele-palide ne-au atacat în plină pace, ne-au răpit caii şi au omorît o mulţime de războinici de-ai noştri. Mînia noastră a fost mare, dar cumpătarea noastră n-a fost mai mică. Am trimis o solie formată din bărbaţi înţelepţi, ca să ceară pedepsirea vinovaţilor şi despăgubiri pentru pierderile suferite. Au fost luaţi în derîdere şi respinşi. De aceea am dezgropat tomahawkurile şi am jurat că pînă ce ne vom fi răzbunat, fiecare alb care cade în mîinile noastre va trebui să moară. Acest jurămînt îl vom ţine, iar tu eşti un alb.

— Îmi pare rău de cele întîmplate. Marele-Lup va fi ştiind că sînt un prieten al oamenilor roşii.

— Ştiu ; şi totuşi va trebui să mori şi tu. Dacă feţele-palide nedrepte, care nu ţin seamă de cerinţele noastre, află că prin atitudinea lor au pricinuit moartea multor drepţi, printre care şi Old Shatterhand, le va fi spre învăţătură de minte şi vor proceda în viitor cu mai multă înţelepciune şi înţelegere.

Argumentul părea primejdios. Indianul vorbea cu toată seriozitatea şi concluzia pe care o trăgea nu era de loc lipsită de logică. Cu toate acestea, Old Shatterhand răspunse :

— Marele-Lup se gîndeşte numai la jurămîntul său, dar nu şi la consecinţele lui. Dacă ne omorîţi, va răsuna un strigăt de indignare peste munţi şi prerii, şi mii de feţe-palide se vor uni ca să se războiască cu voi şi să răzbune moartea noastră. Această răzbunare va fi nemiloasă, mai ales fiindcă noi am fost dintotdeauna prieteni ai indienilor.

— Noi ? Nu numai tu singur ? Vorbeşti şi despre tovarăşii tăi ? Cine sînt aceste feţe-palide ?

— Pe unul dintre ei îl cheamă Hobble-Frank, poate îl cunoşti ; dar de ceilalţi doi ai auzit cu siguranţă adesea : sînt Jemmy-grăsanul şi Davy-lunganul.

— Îi cunosc. Nu a fost văzut niciodată unul fără celălalt, şi n-am auzit niciodată să fi fost duşmănoşi faţă de indieni. Dar tocmai de aceea moartea lor îi va învăţa pe conducătorii nedrepţi ai albilor cît de lipsiţi de înţelepciune au fost respingînd pe delegaţii noştri. Soarta voastră e pecetluită, dar va fi onorabilă. Sînteţi bărbaţi viteji şi vestiţi, şi aveţi să muriţi în chinuri, de moartea cea mai cumplită din cîte vă putem oferi. Veţi răbda schingiuirea fără să clipiţi măcar, şi vestea se va

răspîndi în toate ţările. Astfel numele vostru va dobîndi o strălucire şi mai mare decît avea pînă acum, şi vă veţi bucura de mare vază pe veşnicile plaiuri ale vînătoarei. Nădăjduiesc că-ţi dai seama ce consideraţie înseamnă asta din partea noastră, şi că ne eşti recunoscător.

Old Shatterhand nu era tocmai încîntat de avantajele ce i se ofereau. Dar nu arătă ce gîndea, ci zise :

— Intenţia ta e foarte bună şi trebuie să-ţi aduc laude ; dar mulţimea celor care ne vor răzbuna nu-ţi va fi recunoscătoare !

— Îmi bat joc de ei ! N-au decît să vină ! Ovuts-avaht nu are obiceiul să-şi numere duşmanii. Şi nu ştii ce numeroşi vom fi noi atunci ! Se vor aduna războinicii din triburile Yamba, Uinta, Sampitici, Pah-vanti, Wiminutceşi, Elk, Capote, Weawer, Pais, Tascheşi, Muatsheşi şi Tabequataheşi. Aceste popoare fac parte toate din familia utahilor ; îi vor zdrobi pe războinicii albi !

— Ia du-te în ţinuturile din est şi numără albii ! Şi ce conducători vor avea ! Se vor ivi răzbunători dintre care unul face cît mulţi, mulţi utahi !

— Cine să fie aceştia ?

— Am să-ţi numesc doar unul : Old Firehand !

— E un erou ; el e printre feţele-palide ceea ce e ursul grizzly printre cîinii de prerie — recunoscu căpetenia. Dar el ar fi şi singurul ; nu poţi să-mi numeşti un al doilea răzbunător.

— Ba aş putea să mai numesc o mulţime ; dar vreau să mai pomenesc doar unul, pe Winnetou !

— Să nu-mi vorbeşti de el ! E căpetenia apaşilor ! Albii se simt prea slabi singuri împotriva noastră ; au trimis la navajosi şi i-au aţîţat împotriva noastră.

— Ai şi aflat ?

— Ochii Marelui-Lup sînt ageri, iar urechilor sale nu le scapă nici un sunet. Şi navajosii nu fac parte şi ei din triburile apaşe ? Nu trebuie să-l considerăm deci pe Winnetou ca pe duşmanul nostru ? Vai de el dacă ne cade în mînă !

— Şi vai de voi ! Te previn ! Aţi avea împotriva noastră nu numai pe războinicii albi, dar şi miile de luptători mescaleros, llaneros, xicarillos, taracones, navajos, ciriguamis, pilanenjos, lipans, coppers, gilas şi mimbrenjos, care toţi fac parte din neamul apaşilor. Aceştia ar porni împotriva voastră,

iar albii n-ar avea nimic alta de făcut decît să privească liniştiţi cum se măcelăresc utahii şi apaşii între ei. Vrei într-adevăr să le oferi duşmanilor voştri albi această bucurie ?

Căpetenia se uită cîtva timp în pămînt, apoi răspunse :

— Ai spus adevărul ; dar feţele-palide năvălesc din toate părţile asupra noastră, ne înăbuşe şi omul roşu e condamnat să moară de o moarte lentă, chinuitoare, prin sufocare. Nu e atunci mai bine pentru el să ducă lupta în aşa fel încît să moară mai repede, să fie distrus mai curînd ? Perspectiva de viitor pe care mi-o deschizi nu mă poate reţine, ba dimpotrivă, îmi măreşte hotărîrea de a folosi securea războiului fără milă şi fără considerente. Nu-ţi mai da, prin urmare, osteneala de a mă convinge ; rămîne aşa cum am spus. Sau crezi că ne vei scăpa ?

— Bineînţeles !

— E cu neputinţă ! Ştii cîţi războinici am cu mine ? Sînt două sute !

— Numai ? Poate că ţi s-a povestit că au fost cete şi mai mari care s-au ostenit în zadar să mă prindă şi să mă ţină prizonier. N-ai aflat încă ce arme posed ?

— Se pare că ai o puşcă cu care se poate trage mereu fără să trebuiască s-o încarci ; dar asta nu se poate, nu cred.

— Să ţi-o arăt ?

— Da, arată-mi-o ! strigă căpetenia, cu totul entuziasmat de ideea că va vedea arma misterioasă de care se legau atîtea legende.

— Am s-o aduc. Old Shatterhand se ridică şi se duse spre stîncă să aducă arma. Aşa cum stăteau lucrurile, trebuia, înainte de toate, să caute să-i intimideze pe indieni, cu toată superioritatea lor numerică, şi să-i uimească ; cel mai indicat lucru pentru acest scop era să manevreze cu această armă. Ştia cîte legende circulau printre indieni pe seama ei. O credeau o puşcă vrăjită, dăruită vînătorului de Marele Manitu, spre a-l face de neînvins. Jemmy i-o întinse de pe stîncă ; Old Shatterhand se întoarse cu ea la Marele-Lup şi i-o dădu, zicînd :

— Iată puşca ; ia-o şi uită-te la ea !

Indianul întinsese mîna, dar o retrase repede şi întrebă :

— Oare are voie s-o ia în mînă altul decît tine ? Dacă e într-adevăr puşca vrăjită, cred că primejduieşte pe oricine care o atinge, afară de proprietarul ei.

— N-am dreptul să-ţi destăinui secretele ei. Dar ia-o şi încearc-o.

Cu automatul în mîna dreaptă, apăsă cu degetul mare pe bila cu cartuşele, ca să-i imprime o mişcare foarte uşoară, imperceptibilă, învîrtind-o niţel înainte, în aşa fel încît la cea mai uşoară atingere, arma trebuia să se descarce. Ochiul său ager zărise cîţiva indieni care, de curiozitate, îşi părăsiseră adăposturile şi stăteau acum laolaltă pe marginea luminişului. Acest grup forma o ţintă atît de bună, încît şi un glonţ îndreptat vag în direcţia lui trebuia să nimerească pe careva.

Dar oare căpetenia se va hotărî să pună mîna pe armă ? Acum totul depindea de asta. Pesemne, era mai puţin superstiţios decît ceilalţi indieni, totuşi nu se prea încredea. „S-o iau, să n-o iau ?" Aceste întrebări se puteau citi în ochii săi aţintiţi cu jind asupra puştii. Atunci Old Shatterhand o apucă cu amîndouă mîinile, apropiind-o de el în aşa fel ca ţeava să fie îndreptată exact spre grupa de războinici amintită. Curiozitatea căpeteniei era totuşi mai puternică decît teama ; o apucă. Old Shatterhand îi strecură arma în mînă în aşa fel încît aceasta să atingă culasa. În aceeaşi clipă se auzi un pocnet — iar de dincolo, unde stăteau indienii, un ţipăt. Marele-Lup scăpă puşca, speriat. Unul dintre indieni strigă că e rănit.

— Oare eu l-am rănit ? întrebă căpetenia, uimită.

— Cine altul ? răspunse Old Shatterhand. Asta s-a întîmplat doar aşa, ca avertisment. La a doua atingere, însă, treaba va deveni serioasă. Îţi dau voie s-o iei din nou în mînă, dar te previn : gloanţele ar...

— Nu, nu ! strigă indianul ridicînd amîndouă mîinile, într-un gest de apărare. E într-adevăr o puşcă vrăjită şi făcută numai pentru tine !

— Procedezi foarte cuminte — zise Old Shatterhand cu toată seriozitatea. Ai primit o mică lecţie ; data viitoare ar fi însă mai grav. Ia uită-te la arţarul acela subţirel de lîngă pîrîu. Trunchiul nu e mai lat de două degete, dar am să-i fac zece găuri în el, exact la un lat de deget una de alta.

Ridică arma cu repetiţie, o puse la ochi, ţinti trunchiul arţarului şi apăsă pe trăgaci o dată, de două, de şapte, de zece ori. Apoi zise :

— **Du-te şi vezi ! Aşa trage flinta vrăjită !**

Căpetenia se duse pînă la copăcel. Old Shatterhand văzu că măsoară distanţa dintre găuri cu degetul mare. Veniră mai mulţi indieni, mînaţi de curiozitate, ieşind din ascunzişuri ca să se apropie şi ei de căpetenia lor. Vînătorul profită de acest răgaz ca să bage repede alte cartuşe în încărcătorul automat, în formă de bilă.

— Uf, uf, uf ! îi auzi exclamînd.

Fusese un adevărat miracol pentru pieile-roşii că putuse trage de atîtea ori fără să încarce, dar acum erau şi mai miraţi văzînd că nimeriseră cu toate gloanţele şi, ceea ce era chiar mai uimitor, că fiecare pătrunsese în trunchiul subţire exact cu un lat de policar deasupra celeilalte. Căpetenia se întoarse, se aşeză iar şi-l invită pe vînător, cu un gest, să facă la fel. Rămase o bucată de vreme cu privirea lăsată în jos, apoi zise :

— Văd că eşti un favorit al Marelui Duh. Am auzit de această armă, dar n-am vrut să cred că e aşa. Acuma ştiu că mi s-a spus adevărul.

— Fii, deci, prudent şi cumpăneşte bine ce faci. Vrei să ne iei prizonieri şi să ne omori. Încearcă, n-am nimic împotrivă. Cînd veţi număra apoi războinicii, loviţi de gloanţele mele, în satele voastre se vor ridica bocetele femeilor şi copiilor celor căzuţi, spre a-i jeli ; iar pe mine nu mă vei putea învinovăţi de nimic.

— Dar ce crezi, o să stăm să ne împuşti cu gloanţele tale ? Trebuie să vă predaţi fără să fie nevoie de un singur foc de armă. Sînteţi încercuiţi şi n-aveţi ce mînca. Vă asediem pînă ce foamea şi setea vă vor sili să vă predaţi.

— Atunci poţi să aştepţi mult şi bine. Avem apă de băut şi carne destulă de mîncat. Uite colo şi caii noştri, patru la număr, din carnea lor putem să ne hrănim, la nevoie, săptămîni de-a rîndul. Dar n-o să ajungem pînă acolo, fiindcă vom străpunge încercuirea. Pornesc eu în frunte cu flinta vrăjită în mînă, trăgînd glonţ după glonţ, şi ce bine nimeresc ţinta ai văzut cu ochii tăi.

— Vom rămîne după copaci.

— Crezi că asta vă apără de flinta vrăjită ? Bagă de seamă ! Tu ai fi primul asupra căruia aş trage. Sînt un prieten al oamenilor roşii, aşa că mi-ar părea foarte rău să omor pe atîţia dintre voi. Aţi suferit şi aşa pierderi grele, şi dacă începe lupta cu soldaţii albi şi cu navajosii, vor mai cădea

mulţi, mulţi dintre bărbaţii voştri. De aceea n-ar trebui să ne siliţi pe deasupra şi pe noi, prietenii voştri, să semănăm moartea printre rîndurile voastre.

Aceste cuvinte grave îşi avură efectul dorit. Căpetenia rămase multă vreme pe gînduri, cu ochii ficşi, imobil ca o statuie. Apoi izbucni pe un ton în care se simţea părerea de rău :

— Dacă n-am fi jurat să omorîm toate feţele-palide, v-am lăsa poate să plecaţi ; dar un jurămînt nu trebuie călcat.

— Nu. Dar un jurămînt poate fi retras.

— Numai dacă te dezleagă marele sfat. Sînt singura căpetenie aici. Cu cine să mă sfătuiesc ?

Acum Old Shatterhand îl adusese pe indian la punctul la care voise să-l aducă. Faptul că vorbea acum de consfătuire însemna că pericolul cel mai mare trecuse. Vînătorul cunoştea bine felul de a fi al pieilor-roşii. De aceea tăcea şi aştepta să vadă ce va mai spune Marele-Lup.

Acesta îşi plimba privirea scrutătoare în jur, peste luminiş. Pesemne se gîndea dacă nu cumva ar fi totuşi posibil să pună stăpînire pe cei patru albi în pofida puştii fermecate. Oftînd adînc, fiindcă se vedea silit să se arate conciliant, deşi erau două sute de oameni împotriva doar a patru, spuse în cele din urmă :

— Eu singur nu pot să mă dezleg de jurămînt ; trebuie s-o facă adunarea bătrînilor. De aceea veţi veni cu noi, ca prizonierii noştri, ca să aflaţi ce hotărăşte marele sfat.

— Prizonier nu poate fi decît acela care a fost prins. Vom pleca cu voi, dar nu ca prizonieri.

— Dar ca ce ?

— Ca însoţitori.

— Atunci nu vreţi să predaţi armele şi să ne lăsaţi să vă legăm ?

— Nu, în nici un caz !

— Uf ! Acum îţi spun ultimul meu cuvînt. Dacă nu accepţi nici asta, vă asediem cu toate că ai flinta vrăjită. Porniţi acum cu noi spre satul nostru ; vă păstraţi armele şi caii şi nu veţi fi legaţi. Vom face întocmai ca şi cum am trăi în bună pace cu voi ; în schimb, juraţi că vă veţi supune fără rezistenţă hotărîrii sfatului. Am zis. *Howgh !*

Ultimul cuvînt dovedea că nu va mai ceda de acum înainte în nici un caz, dar Old Shatterhand era pe deplin mulţumit de rezultatul întrevederii. Dacă indienii i-ar fi atacat

acum într-adevăr, ar fi fost cu totul imposibil să le scape nevătămați. De aceea răspunse :

— Marele-Lup să-și dea seama că sînt prietenul lui. Ne vom supune fără rezistență hotărîrii.

— Atunci ia-ți calumetul și jură că ai să faci așa.

Old Shatterhand desfăcu pipa de pe sfoara legată de gît, o umplu cu tutun și o aprinse cu un „punk" (o brichetă de prerie). Apoi suflă fumul spre cer, spre pămînt, spre cele patru puncte cardinale și zise :

— Făgăduiesc că nu vom încerca să ne apărăm.

— *Howgh !* făcu căpetenia, dînd din cap. Acum e bine.

— Ba nu, fiindcă și tu trebuie să făgăduiești și să-ți întărești promisiunea cu pipa — zise Old Shatterhand întinzîndu-i-o.

Căpetenia sperase în secret că va scăpa de partea asta a ceremoniei. În acest caz nu s-ar fi simțit legat prin promisiune și ar fi procedat după bunul său plac în momentul în care albii coborau de pe stîncă. Dar acceptă fără discuții, luînd pipa, suflînd fumul la fel în toate direcțiile și spunînd :

— Nu le vom face nici un rău celor patru albi pînă ce sfatul bătrînilor va fi hotărît soarta lor. *Howgh !*

Apoi restitui calumetul lui Old Shatterhand și se duse la Knox și Hilton, care zăceau în aceeași poziție ca în clipa cînd fuseseră doborîți.

— Promisiunea mea nu-i include pe aceștia — zise. Ei fac parte dintre ucigași, căci am recunoscut caii pe care-i au ; sînt ai noștri. Ferice de ei dacă mîna ta le-a luat sufletul ! Au murit ?

— Nu — răspunse Old Shatterhand. Ochiului său ager nu-i scăpase că în cursul convorbirii cei doi ridicaseră o dată capul ușor, ca să privească în jur. Nu sînt morți ; ba nici chiar leșinați nu sînt ; se prefac însă că au murit, fiindcă cred că-i vom lăsa aici.

— Atunci să se ridice, cîinii, altfel îi zdrobesc cu picioarele ! strigă căpetenia, dînd fiecăruia un picior cu atîta putere, încît cei doi renunțară să mai facă pe leșinații și se ridicară.

— Azi-dimineață ați scăpat războinicilor mei — zise căpetenia cu mînie. Acum, însă, Marele Manitu v-a dat pe mîna mea ; pentru crimele pe care le-ați comis veți fi legați de

stîlpul schingiuirii și veți urla de vă vor auzi toate fețele-palide din munți.

Cei doi înțeleseră fiecare cuvînt spus de indian, căci vorbea destul de bine englezește.

— Crime ? întrebă Knox. Nu știm de nici o crimă. Pe cine ziceți c-am omorît ?

— Taci, cîine ! Vă cunoaștem și aceste fețe-palide, care au căzut pe mîna noastră din cauza voastră, știu și ele ce-ați făcut.

Knox era un individ șiret. Îl vedea pe Old Shatterhand stînd nevătămat alături de indian. Pieile-roșii nu îndrăzniseră să-i facă vreun rău vestitului vînător. Își zise că cine se află sub protecția lui era la fel de ferit de orice primejdie din partea lor ca și el însuși. Așadar, individul avu o idee pe care o considera salvatoare. Old Shatterhand era un om alb ; trebuia deci să ia partea albilor împotriva celor roșii. Cel puțin așa credea Knox, de aceea răspunse :

— Firește că trebuie să știe ce am făcut, că doar am umblat împreună și sîntem cu ei de săptămîni în șir. Întreabă-l pe Old Shatterhand, o să-ți explice, și o să-ți dovedească chiar că noi nu putem fi acei drept care ne luați.

— Nu vă faceți iluzii ! declară Old Shatterhand. N-am să spun minciuni ca să vă scap de pedeapsa binemeritată. Știți bine ce gîndesc despre voi ; v-am spus-o și nu mi-am schimbat părerea între timp.

Le întoarse spatele.

— Ei, drăcie ! Dacă ne lași așa, apoi știu și eu ce am de făcut ! Dacă nu ne salvați, ei, atunci să pieriți o dată cu noi !

Întorcîndu-se apoi către căpetenia indienilor, continuă :

— De ce nu-i faci prizonieri și pe ăștia patru ? Au luat și ei parte la furtul cailor și au tras și ei în utahi ; tocmai de gloanțele lor au căzut cei mai mulți dintre ai voștri !

Era o nerușinare fără pereche. Dar pedeapsa urmă îndată, și ce pedeapsă ! Ochii căpeteniei scînteiau, aruncau adevărate fulgere, în timp ce striga către Knox cu voce tunătoare :

— Lașule ! N-ai curajul să iei vina asupra ta și o dai pe alții față de care ești o broască rîioasă ! De aceea pedepsirea ta nu va începe abia la stîlpul torturii, ci acum, îndată. Am să-ți iau scalpul, iar tu ai să trăiești să-l vezi agățat de brîul meu. *Nani witch ! Nani witch !*

Aceste două cuvinte din limba utah înseamnă : „Cuțitul

meu ! Cuţitul meu !" Ele se adresau indienilor de pe marginea luminişului.

— Pentru Dumnezeu ! strigă cel ameninţat. Să mă scalpezi de viu ? Nu ! Nu !

Făcu un salt, încercînd să fugă ; dar căpetenia era cel puţin la fel de iute, se repezi după el şi-l apucă de gît ; o strînsoare a mîinii sale puternice, şi Knox deveni moale ca o cîrpă. Un indian veni fuga să aducă cuţitul cerut de căpetenie. Marele-Lup îl luă, aruncă omul pe jumătate sugrumat pe jos, se aşeză cu genunchii pe el — trei tăieturi repezi, după care smulse părul, un ţipăt groaznic al celui trîntit, apoi căpetenia se ridică cu scalpul sîngerînd în mîna stîngă. Knox nu se mai mişca, leşinase din nou ; craniul său avea un aspect înfiorător.

— Aşa trebuie să păţească un cîine care sfîşie oameni roşii şi vrea apoi să nimicească nişte nevinovaţi ! strigă Marele-Lup, legîndu-şi de brîu scalpul.

Hilton asistase cu groază la cele pătimite de tovarăşul său. Spaima îl împietrise ; se prăbuşi încet alături de cel scalpat, şi rămase şezînd acolo, fără a scoate un cuvînt. Căpetenia făcu un semn, la care indienii se apropiară ; în curînd luminişul mişuna de ei. Hilton şi Knox fură legaţi cu curele.

În momentul în care Marele-Lup pomenise de scalpare, Old Shatterhand, ca să nu fie martorul scenei groaznice, se urcase pe stîncă ; acolo comunică tovarăşilor săi rezultatul întrevederii.

— Stăm prost — fu de părere Jemmy. N-aţi izbutit să-l convingeţi să ne lase libertatea întreagă ? Poate ar fi fost mai bine dac-aţi fi acceptat să angajăm lupta !

— Desigur că nu ! Ne-ar fi costat viaţa !

— Ba ne apăram noi ! Dat fiind că le e aşa de frică de puşca automată, n-aveam motiv de desperare. Cu siguranţă că n-ar fi îndrăznit să se apropie.

— E probabil ; dar ne-ar fi silit să capitulăm prin foame. Le-am spus, ce-i drept, că o să ne mîncăm caii, dar aş fi preferat să mor de foame decît să-mi omor armăsarul negru.

— Indienii n-or să stea, desigur, strînşi laolaltă. Cînd se făcea întuneric, ne strecuram de pe stînci, toţi patru spre acelaşi punct ; două împuşcături sau două lovituri cu cuţitul, şi străpungeam încercuirea.

— Dar pe urmă ? Indienii ar fi aprins focuri prin toate părţile şi ar fi remarcat imediat intenţia noastră de a fugi.

Şi chiar dacă izbuteam să spargem o breşă în rîndurile lor, tot nu ajungeam departe pînă să se ia după noi. Atunci eram siliţi să omorîm cîţiva dintre ei şi nu mai puteam conta pe nici un fel de cruţare.

— Aşa e — încuviinţă Hobble-Frank. Nu înţeleg de loc cum se încumetă un Jemmy Pfefferkorn oarecare, gras cum e, să se pretindă mai deştept decît Old Shatterhand al nostru. Tu eşti mereu puiul care vrea să înveţe găina. Old Shatterhand a făcut tot posibilul, eu din partea mea îi dau calificativul cel mai bun, nota zece cu un plus, şi sînt convins că Davy e exact de părerea mea.

— Se înţelege de la sine — răspunse acesta. Lupta ar fi dus la pieirea noastră sigură.

— Şi la ce duce faptul că plecăm cu ei ? întrebă Jemmy. E de presupus că adunarea bătrînilor ne va trata ca pe nişte duşmani.

— Nu i-aş sfătui să facă aşa — zise Frank pe un ton de ameninţare. Mai am şi eu un cuvinţel de spus în povestea asta. Pe mine nu mă pune nimeni aşa, cu una cu două, la stîlpul schingiuirii. Mă apăr cu ghearele şi cu dinţii.

— Păi tocmai asta nu se poate ! S-a depus jurămînt. Trebuie deci să răbdăm liniştiţi, orice ne-ar face.

— Cine zice aşa ? Tu chiar nu-ţi dai seama, prostănac lamentabil ce eşti, că jurămîntul ăsta îşi are chichiţe şi tertipuri ? Uite că vestitul nostru Old Shatterhand a lăsat deschisă o portiţă de scăpare de toată minunea. Nu scrie la carte nici în profeţiile lui Obadia că urmează să răbdăm orice ne-ar face. Se cheamă că n-o să ne gîndim să ne opunem, ai auzit şi tu. Bun, asta o respectăm. Să hotărască ce-or vrea, n-o să intervenim cu macarale de fier de mii de tone ; dar vicleşugul, vicleşugul, iată doftoria ; asta nu e rezistenţă cu armele. Dacă suflerul ne şopteşte că trebuie să murim, dispărem de pe scenă prin vreo trapă şi reapărem pe după teatrul de gală cu brio şi grandiflorie.

— Poate vrei să spui : cu grandeţe — îl corectă Jemmy.

— De n-ai mai vorbi atîta ! Oi fi ştiind şi eu cum trebuie să mă exprim după lexicon ! „Gran" e o greutate cu care cîntăresc farmaciştii, de vreo şase chile, iar „deţă", ce-i aia „deţă", nici nu există aşa ceva. Dar „grand" înseamnă mare, iar „floria" arată că eşti în floare, că-ţi merge înfloritor. Dacă spun deci că reapărem în grandiflorie, orice om cît de

cît normal va ști ce am înțeles prin asta și la ce m-am referit. Dar cu tine n-are rost să vorbească omul într-un limbaj înflorat ; tu nu pricepi întorsăturile elegante, și tot ce ține de sfere mai înalte ți-e perfect indiferent. Să te mai îndrepți, Jemmy, cît mai e timp, să te îndrepți ! Îmi otrăvești zilele ! Odată, cînd o să închid ochii pe veci, dispărînd din existența aceasta și renunțînd la o viață mai bună din cauza lipsei tale de considerație, ai să-ți muști degetele pînă la sînge de supărare și mîhnire că aici, pe pămînt, în formatul de existență terestră, m-ai contrazis atît de des și de cronologic.

Jemmy voia să dea o replică ironică la tirada caraghioasă a omulețului ciudat, dar Old Shatterhand îi făcu semn să-l lase în apele lui și zise :

— Frank m-a înțeles. Am renunțat la orice apărare cu armele, dar nu la vicleșug. Desigur că mi-ar părea bine să nu fiu nevoit să recurg la o interpretare subtilă a promisiunii mele. Sper că vom avea la dispoziție și alte mijloace mai cinstite. Deocamdată, însă, trebuie să ne descurcăm în situația prezentă.

— Și întrebarea care se pune înainte de toate — interveni Davy — e dacă ne putem încrede în indieni. Oare Marele-Lup se va ține de cuvînt ?

— N-am nici o îndoială în privința asta. Încă nu s-a văzut ca o căpetenie să-și calce jurămîntul dat după ce a avut loc ceremonialul calumetului. Pînă se va ține consfătuirea, putem să ne încredem în utahi cu ochii închiși. Hai să coborîm și să ne ducem la cai. Indienii se pregătesc de plecare.

Pe Knox și pe Hilton indienii îi legaseră de caii lor. Cel dintîi, cuprins încă de un leșin adînc, era culcat de-a lungul pe spatele calului, cu mîinile petrecute pe după gîtul acestuia. Indienii dispărură unul după altul pe poteca îngustă. Căpetenia rămăsese să plece ultimul, ca să-i aștepte pe albi și să călărească în societatea lor. Acesta era un semn bun. Vînătorii crezuseră că-i vor lua la mijloc și-i vor păzi bine.

Străbătură cu căpetenia poteca îngustă și cînd ajunseră la marginea pădurii, indienii de acolo își scoseseră caii din desiș ; acum încălecară și ceata se puse în mișcare. Cei patru albi și căpetenia călăreau la urmă, în timp ce Knox și Hilton erau înconjurați de cîțiva indieni care se aflau în frunte. Lui Old Shatterhand îi păru bine că se aflau acolo, căci indienii călăreau în șir, unul după altul, formînd un lanț foarte lung,

așa că la coada lui nu se auzeau vaietele celui scalpat care-și revenise din leșin.

De pe preria largă se deschidea o perspectivă vastă pînă la munții Elk, căci cîmpia se întindea pînă la poalele acestui masiv. Old Shatterhand nu-l întrebă pe Marele-Lup unde se află ținta spre care se îndreptau, dar își spuse singur că aceasta trebuie să fie în munți. În general nu se prea vorbea. Și albii păstrau între ei o tăcere adîncă, orice vorbă fiind de prisos. Nu le rămînea decît să aștepte pînă vor fi sosit în tabăra utahilor ; abia atunci se putea lua o hotărîre, se putea născoci un plan de salvare.

CAPITOLUL XII

PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Pieile-roșii păreau foarte grăbite ; călăreau aproape tot timpul la trap, fără urmă de milă pentru cei doi prizonieri legați, dintre care unul avea o rană gravă ce putea fi mortală. Jupuirea pielii capului e o leziune serioasă. Întîlnești, ce-i drept, uneori cîte un alb care a fost scalpat și a scăpat, dar acestea sînt excepții extrem de rare, fiindcă, abstracție făcînd de alte condiții, e necesar să ai o constituție deosebit de robustă pentru a supraviețui unei asemenea răni.

Munții păreau să se apropie din ce în ce ; pe înserate ajunseră la primul șir de coline. Indienii cotiră într-o vale lungă și strîmtă, cu povîrnișuri împădurite de o parte și de alta. Mai tîrziu, o luară prin alte văi laterale, urcînd mereu, orientîndu-se, cu toate că se întunecase complet, la fel de bine ca și ziua-n amiaza mare. Apoi răsări luna luminînd coastele stîncoase și totuși acoperite cu arbori din belșug, între care călăreții înaintau încet dar continuu. Abia spre miezul nopții păreau să se apropie de țelul lor, căci căpetenia dădu ordin

cîtorva dintre oamenii săi s-o ia înainte ca să anunțe sosirea războinicilor. Trimișii porniră în tăcere să execute ordinul.

Ajunseră apoi la o apă curgătoare destul de mare, cu maluri înalte, care, pe măsură ce călăreau de-a lungul lor, se lărgiră tot mai mult, pînă ce nu se mai distingeau, cu toate că luna lumina peisajul. Pădurea, care la început cobora pînă la maluri, se retrăgea și ea în ambele părți, spre a face loc unei savane largi, unde în depărtare se zăreau cîteva focuri de tabără.

— Uf ! exclamă căpetenia, glăsuind pentru prima oară de cînd porniseră. Iată corturile tribului meu, acolo se va hotărî soarta voastră.

— Încă azi ? se informă Old Shatterhand.

— Nu. Războinicii mei au nevoie de odihnă, iar agonia voastră va dura mai mult și ne va bucura mai tare dacă și voi v-ați întremat întîi prin somn.

— Știi că-mi place ! observă Jemmy în limba germană, pentru a fi înțeles de indieni. Agonia noastră ! Vorbește de parcă nici nu s-ar pune întrebarea dacă scăpăm de stîlpul schingiuirii. Ce zici de asta, bătrîne prieten Frank ?

— Deocamdată nu zic nimic — răspunse micul saxon. De vorbit am să vorbesc mai tîrziu abia, cînd va fi venit vremea potrivită. Vreau să observ doar atît, că n-am nici un chef să mor. Să stăm deci și să așteptăm. Dar dacă ar fi cumva să fiu trimis cu de-a sila la strămoși, atunci o să-mi apăr pielea, și știu bine că pe urmă, la piatra mea funerară, or să bocească multe văduve și mulți orfani ai celor pe care i-am expediat întîi în Eliza.

— Vrei să spui Elizeu ? întrebă grăsunul.

— Nu mai vorbi prostii ! Doar vorbim nemțește acum, și Eliza e un cuvînt curat german. Eu sînt un bun creștin, prin urmare nu vreau să am de-a face cu Elizeul romanilor antici. De ce fac mereu pe deștepții tocmai cei care au mintea mai scurtă !

Sosise momentul primirii. Locuitorii satului porniseră în întîmpinarea războinicilor întorși acasă. Venea o mulțime mare, bărbați și băiețandri în frunte, în urma lor femeile și fetele, toți urlînd și zbierînd din răsputeri, de parc-ar fi fost o haită de fiare.

Old Shatterhand se așteptase să găsească o așezare obișnuită de corturi, fu însă silit, spre decepția sa, să-și recunoască

eroarea. Numărul mare al focurilor de tabără dovedeau că se aflau prezenți mult mai mulți războinici decît puteau cuprinde corturile. Se adunaseră aici locuitorii multor alte sate de utahi pentru a lua parte la consfătuirea cu privire la expediția de răzbunare împotriva albilor. Solii trimiși înainte povestiseră că sosea căpetenia, aducînd șase fețe-palide, și indienii își exprimau acum încîntarea resimțită la această veste, și anume într-un fel în care numai triburile sălbatice sînt în stare s-o exprime. Își agitau armele și strigau din răsputeri, proferînd cele mai îngrozitoare amenințări.

Cînd ajunseră în tabără, Old Shatterhand văzu că e compusă din corturi făcute din piele de bizon și din colibe construite în pripă, din crengi, toate formînd un cerc mare, în mijlocul căruia convoiul se opri. Pe cei doi prizonieri îi dezlegară acum de cai și-i aruncară pe jos. Gemetele îngrozitoare ale grav rănitului Knox erau complet acoperite de urletele pieilor-roșii. Apoi îi conduseră pe ceilalți albi alături de cei doi. Războinicii formară un cerc larg în jurul lor, iar femeile și fetele veniră în față, ca să-i înconjoare, jucînd o horă și scoțînd țipete stridente.

Asta conta ca cea mai cumplită jignire din cîte se puteau imagina. Echivalează cu a declara că prizonierii sînt lipsiți de curaj și de onoare, dacă se permite ca femeile să joace în jurul lor. Cine primea să fie tratat așa, fără să se împotrivească, era disprețuit. Old Shatterhand strigă cîteva cuvinte către tovarășii săi, în urma cărora aceștia puseră armele la ochi, sprijinindu-se cu un genunchi în pămînt. El însuși slobozi un foc de armă din vestita sa „doborîtoare de urși", al cărei pocnet puternic se ridică peste vuietul de voci, apoi puse la ochi arma automată. Îndată se făcu o tăcere adîncă.

— Ce înseamnă asta ? strigă atît de tare încît să-l poată auzi toți. Am fumat cu Marele-Lup pipa înțelegerii și am fost de acord ca războinicii utahi să discute între ei spre a hotărî dacă vom fi tratați ca prieteni sau ca dușmani. Dar chiar dacă am fi prizonieri, n-am îngădui ca femeile și fetele să joace în jurul nostru de parc-am fi niște coioți fricoși. Noi sîntem numai patru războinici, iar bărbații utahi se numără cu sutele ; cu toate acestea vă întreb, cine dintre voi are curajul să-l jignească pe Old Shatterhand ? Să iasă din rînduri și să lupte cu mine ! Băgați de seamă ! Ați văzut pușca mea și știți cum trage. Dacă femeilor le mai dă în gînd să-și re-

înceapă jocul, armele noastre își vor spune cuvîntul, și locul acesta se va roși de sîngele acelor atît de lipsiți de credință încît să nesocotească sfînta pipă a sfatului !

Cuvintele acestea făcură o impresie puternică. Indienilor le impunea că vestitul vînător avea îndrăzneala să le arunce în față amenințări în pofida superiorității lor numerice atît de covîrșitoare. Fără a mai aștepta vreun ordin, femeile și fetele se retraseră. Bărbații își comunicau cîte o părere în șoaptă, dar se distingeau cuvintele „Old Shatterhand" și „pușca morții" venind din toate părțile. Cîțiva războinici purtînd pene în păr se apropiară de Marele-Lup și intrară în vorbă cu el ; apoi acesta se apropie de cei patru vînători și zise în limba utahilor, în care se exprimase și Old Shatterhand :

— Căpetenia utahilor-Yamba respectă pipa înțelegerii și știe ce a făgăduit. Mîine, de cu ziuă, se va hotărî soarta celor patru fețe-palide ; pînă atunci să stea în cortul pe care am să-l pun la dispoziția lor. Ceilalți doi însă sînt niște ucigași și promisiunea mea nu are nici o legătură cu ei ; vor muri așa cum au trăit : înotînd în sînge. *Howgh !* E de acord Old Shatterhand cu cele ce am spus ?

— Da — răspunse cel întrebat. Dar cer să se lase caii noștri în apropierea cortului în care vom sta.

— Voi îngădui și acest lucru, deși nu văd din ce pricină exprimă Old Shatterhand această dorință. Se gîndește oare să fugă ? Îi aduc la cunoștință că mai multe cercuri de războinici îi vor înconjura cortul, așa încît e cu neputință să scape.

— Am promis să aștept rezultatul consfătuirii voastre ; deci nu e nevoie să pui paznici. Dacă însă vrei totuși s-o faci, n-am nimic împotrivă.

— Atunci, hai să mergem !

Cînd cei patru albi se îndepărtară urmînd căpetenia, indienii se dădură la o parte formînd un culoar de trecere printre rîndurile lor și examinîndu-i cu priviri sfioase, pline de respect. Cortul rezervat albilor era unul dintre cele mai mari. La intrare, de ambele părți, erau cîteva lănci înfipte în pămînt, iar cele trei pene de vultur care le împodobeau la vîrf lăsau să presupui că era însuși cortul Marelui-Lup.

Drept ușă aveau o rogojină, acum ridicată într-o parte. La mai puțin de cinci pași de intrare ardea un foc care lumina interiorul. Vînătorii intrară, își lăsară puștile jos și se așezară. Căpetenia plecă, dar în curînd veniră cîțiva indieni care se

așezară la o oarecare distanță de cort, în așa fel încît nici o latură a acestuia să nu rămînă neobservată.

După cîteva minute intră o femeie tînără, cu două vase pe care le puse jos, în fața albilor, apoi ieși fără a spune un cuvînt. Vasele erau o oală veche cu apă și o tigaie mare de fier cu cîteva bucăți mari de carne.

— Aha ! zise Hobble-Frank zîmbind. Iată deci supeul nostru. O oală cu apă, asta e ceva distins ! Tipii fac pe grozavii. Urmează să ne crucim de mirare că au asemenea vase de bucătărie. Și carne de bizon, cel puțin patru kilograme ! Nu cumva le-au sărat cu șoricioaică ?

— Șoricioaică ?! exclamă grăsanul rîzînd. De unde să-și procure utahii așa ceva ? De altfel, e carne de elan, nu de bizon.

— Iar le știi pe toate mai bine decît mine ? Orice fac și orice spun, tu te împotrivești ! Nu te mai cumințești de loc ! Dar astăzi nu vreau să mă cert cu tine, îți arunc doar o privire nimicitoare, din care poți să-ți dai seama la ce nivel superior se situează personalitatea mea față de făptura ta de pigment.

— Făptură de pigmeu — îl corectă Jemmy.

— N-ai vrea să taci măcar cît ține o măsură de șase optimi ?! se răsti mititelul. Nu mă face să-mi vărs fierea, ci acordă-mi mai degrabă considerația la care mă îndreptățește biografia mea extraordinară ! Fiindcă numai cu condiția asta pot să-i aplic acestei fripturi binecuvîntarea artei mele culinare de o măiestrie netăgăduită.

— Da, da, apucă-te de gătit — zise Old Shatterhand, spre a-l împăca pe micul vînător.

— E ușor de spus. Dar de unde scot ceapa și foile de dafin ? De altfel, nu știu încă dacă am voie să mă duc cu tigaia pînă la foc.

— Încearcă și vezi.

— Da, să încerc ! Dar dacă indivizii nu vor să mă lase și-mi trimit un glonț în regiunea stomacului, îmi e perfect indiferent dacă această carne s-a aflat cîndva sub pielea unui bizon sau a unui elan... Ei, hai, mă duc !

Duse tigaia cu carne la foc și-și văzu de treabă în chip de bucătar, fără ca paznicii să-l stingherească. Ceilalți rămaseră în cort, observînd prin rogojina ridicată viața animată a taberei.

Luna răspîndea acum o lumină aproape ca de zi. Razele ei luminau un masiv muntos apropiat, împădurit cu copaci sumbri, pe povîrnişul căruia şerpuia un fir de apă, un pîrîu mai mare sau un rîuleţ, ca o panglică lată, argintie, şi se vărsa în vale într-un bazin destul de mare, aproape cît un lac. Acesta se scurgea prin cursul de apă pe malul căruia veniseră pînă-n tabără. Nu păreau să existe în apropiere tufişuri sau arbori ; împrejurimile bălţii erau plate şi netede.

La fiecare foc şedeau indieni care se uitau cum se îndeletniceau femeile cu friptul cărnii. Din cînd în cînd se scula cîte unul pentru a trece încet în faţa cortului şi a arunca o privire asupra albilor. Knox şi Hilton nu se vedeau nicăieri, nici nu li se auzeau vocile, dar era de presupus că situaţia lor nu era tocmai roză.

Trecu aproape o oră cînd, în sfîrşit, se întoarse Hobble-Frank aducînd tigaia aburindă ; o puse în faţa tovarăşilor săi şi spuse, plin de sine, ca de obicei :

— Iacătă minunăţia ! Sînt curios să văd cum o să vă lingeţi pe bot. E drept că n-am avut condimentele necesare, dar talentul meu înnăscut a găsit o soluţie.

— Şi cum ai făcut ? întrebă Jemmy, aplecîndu-se cu năsucul lui peste tigaie ; carnea nu numai că mai sfîrîia, dar fumega de-a binelea ; în cele cîteva clipe, cortul se umpluse de un miros iute, usturător.

— Într-un fel atît de simplu, încît succesul e un adevărat miracol — răspunse mititelul. Am citit odată că se poate înlocui sarea care ne lipseşte aici cu cărbune de lemn, mai mult chiar, că scoate din carnea care posedă un înalt grad de parfumare, orice urmă de miros fezandat. Friptura noastră era înzestrată cu o anumită doză de miros stătut, aşa că am recurs la mijlocul amintit şi am fript-o în cenuşă de lemn, ceea ce nu era greu, de vreme ce avem un foc de lemne. E adevărat că flacăra mi-a cam dat niţel în tigaie, dar tocmai asta va avea efectul s-o facă mai prăjită, mai bună de ronţăit, îmi zice mie geniala mea inteligenţă culinară.

— Vai şi amar ! Friptură de elan în cenuşă de lemne ! Oare eşti întreg la minte ?

— Ia nu mai vorbi verzi şi uscate ! Sînt foarte întreg la minte ! Ar trebui să ştii ! Cenuşa e antidotul chimic al oricărei impurităţi alchimice. Savurează deci acest elan cu inteligenţa omenească cuvenită, atunci o să-ţi priiască foarte bine şi o să-ţi dea puterile fizice şi spirituale necesare ca să rămîi şi mai departe încăpăţînat.

— Bine, dar spui tu singur că au dat flăcările în tigaie ! zise Jemmy clătinînd din cap. Carnea e arsă, nu mai e bună de nimic.

— Mestecă în loc să mai vorbeşti ! se repezi la el Frank. E absolut nesănătos să cînţi sau să vorbeşti la masă, pentru că în felul acesta se deschide beregata unde nu trebuie, şi mîncarea ajunge în splină în loc să ajungă în stomac !

— Să mestec ? Dar cine poate mesteca aşa ceva ? Ia uită-te şi tu ! Asta mai e carne ?

Îşi înfipse cuţitul într-o bucată de carne, o ridică şi o vîrî sub nasul mărunţelului. Carnea era complet arsă şi învelită într-un strat de cenuşă negricioasă şi grasă.

— Fireşte că e carne ! Ce alta să fie ? răspunse Frank.

— E neagră ca tuşul !

— Dar muşcă o dată din ea ! Ai să vezi îndată că e o minune !

— Curată minune ! Şi cîtă cenuşă !

— Aia se curăţă şi se scoate.

— Ia arată-mi tu întîi cum se face !

— Cu o uşurinţă regească ! Îşi scoase o bucată şi o frecă de peretele de piele al cortului pînă ce toată cenuşa rămase lipită de el. Aşa trebuie făcut — zise apoi. Ţie însă-ţi lipseşte îndemînarea şi prezenţa de spirit necesare. Şi acum să vezi ce gust delicios o să aibă bucăţica asta pe care o muşc aşa, de la un căpeţel, ţi se topeşte-n gură ! Ia...

Se întrerupse deodată. Muşcase în carne, apoi deschise larg fălcile, rămînînd aşa, cu gura căscată şi privindu-şi tovarăşii rînd pe rînd, consternat.

— Ei, hai — îl îndemnă Jemmy — hai, muşcă !

— Ce să muşc ? Mă, nu ştiu cum dracu', dar scîrţîie şi scrîşneşte ca... exact ca... ei, ce să zic, ca o perie de frecat prăjită. Cine-ar fi crezut că aşa ceva e omeneşte posibil ?!

— Era de prevăzut. Cred că tigaia asta veche e mai moale decît carnea. Acuma poţi să consumi singur creaţia minţii tale !

— Ei, poate că mai e o bucăţică pe-aici care n-a progresat pînă la o asemenea tărie de caracter. Stai s-o caut !

Din fericire, mai erau cîteva bucăți oarecum comestibile, îndeajuns pentru patru persoane ; dar lui Frank i se luase piuitul.

A doua zi Knox și Hilton urmau să moară la stîlpul schingiuirii, iar pe albii ceilalți îi aștepta poate aceeași soartă. Pentru indieni era un prilej de mare festivitate, care cerea pregătiri. De aceea se culcară îndată după cină, și așa întîrziată ; focurile se stinseră, afară de două, și anume cel de la intrarea cortului în care se aflau Old Shatterhand cu tovarășii săi, și cel alături de care zăceau Knox și Hilton cu paznicii lor. În jurul celui dintîi se adunaseră o mulțime de indieni, într-un cerc triplu, iar la intrarea satului de corturi erau postate numeroase santinele. O încercare de evadare ar fi fost, dacă nu cu totul imposibilă, în orice caz foarte grea și periculoasă.

Ca să nu simtă toată noaptea privirile indienilor ațintite asupra sa, Old Shatterhand lăsase în jos rogojina de la intrare. Acum albii se odihneau în întuneric, dar își dădeau în zadar silința să adoarmă.

— Oare ce se va fi ales de noi mîine, la ora asta ? întrebă Davy. Poate că pînă atunci indienii ne vor fi expediat în veșnicile plaiuri ale vînătoarei.

— Cel puțin pe unul, sau pe doi, sau pe trei dintre noi — răspunse Jemmy. Ce credeți, domnule Shatterhand ?

— Deși nu cred că ne vor dărui viața și libertatea așa, cu una cu două, sînt convins că ne vor permite să luptăm pentru ele.

— Ei, drăcie ! Asta ar fi minunat ! Ar fi exact la fel de minunat ca și cînd ne-ar omorî fără fasoane, fiindcă ar pune asemenea condiții, încît să mergem la pieire sigură.

— Firește că da. Totuși, nu trebuie să ne pierdem curajul. Omul alb a învățat de la cel roșu ; e la fel de viclean și de îndemînatic ca acesta, iar în privința rezistenței îi e superior. Mîndria de războinici o să-i oprească însă pe indieni să ne pună în fața unor adversari superiori la număr. Dac-ar proceda totuși așa, i-am sili, prin batjocură, să-și modifice condițiile.

— Oricum — zise Frank, care pînă acum tăcuse — perspectiva pe care ne-o deschideți nu e făcută să ne fericească. Indivizii ăștia or să aibă grijă să facă treaba cît se poate de fistichie pentru noi. Da, dumneavoastră, cu forța fizică și puterea de elefant ce o aveți, vă convine ; dați pumni, lovituri, ghionturi pînă scăpați ; dar noi ăștia, trei ciupercuțe nenorocite, cred că am savurat azi ultimele plăceri ale vieții.

— Sub forma fripturii tale de elan, probabil ? întrebă Jemmy.

— Iar începi să-l necăjești de moarte pe cel mai bun prieten și tovarăș de arme al tău, chiar acum, cu puțin înainte de ultima lui urcare la cer ? Nu-mi toca puterea de reflecție ! Trebuie să-mi concentrez toate gîndurile asupra posibilității noastre de scăpare.

Se culcă și închise ochii. Dinspre Jemmy se auzea ceva ce semăna cu o chicoteală reținută ; dar n-o luă în seamă. Nici ceilalți nu continuară conversația ; se făcu o liniște adîncă, întreruptă doar din cînd în cînd de pîrîitul focului. În cele din urmă, somnul se lăsă pe pleoapele lor obosite, care se deschiseră abia cînd afară răsunară strigăte puternice, și rogojina se ridică. Un indian aruncă o privire în cort și zise :

— Fețele-palide să se scoale și să vină cu mine !

Se ridicară, își luară armele și-l urmară. Focurile se stinseseră. Soarele se ridica la orizont și-și arunca razele matinale asupra masivului muntos amintit, așa încît șuvoiul de apă ce cobora de acolo la vale sclipea ca un aur lichid, iar suprafața lacului avea strălucirea unui disc de metal lustruit. Acum cuprindeai cu privirea un spațiu mai larg decît în ajun. Cîmpia, în a cărei parte vestică se afla lacul, era lungă de vreo două mile engleze și lată cam pe jumătate cît lungimea ; de jur împrejur era înconjurată de păduri. Înspre sud se afla tabăra alcătuită din vreo sută de corturi și colibe. Pe malul lacului pășteau caii ; numai cei patru aparținînd albilor erau în apropierea cortului lor.

În fața corturilor și printre ele stăteau sau se mișcau indieni care-și puseseră toate podoabele de război, firește, cu prilejul execuției celor doi ucigași prinși. Cînd albii trecură pe lîngă ei, se dădură la o parte politicoși, privindu-i cu o expresie care s-ar fi putut numi mai degrabă cercetătoare și scrutătoare decît dușmănoasă.

— Ce au tipii ăştia ? întrebă Frank. Se holbează la noi cum te uiţi la un cal cînd vrei să-l cumperi !

— Ne examinează constituţia fizică — răspunse Old Shatterhand. E un semn că presupunerea mea a fost exactă. Ştiu, probabil, de pe acum ce soartă ne aşteaptă. Va trebui să luptăm pentru viaţa noastră.

— Bun ! Pe a mea n-or s-o aibă ieftin. Jemmy, ţi-e frică ?

Toată furia împotriva grăsanului i se evaporase ; se cunoştea, după tonul lui, că se gîndeşte mai mult la acesta decît la sine însuşi.

— Frică,nu tocmai, dar sînt îngrijorat, asta se înţelege de la sine. Frica ne-ar fi doar dăunătoare. Acum e vorba să fim cît mai fermi şi calmi cu putinţă.

La marginea taberei se aflau doi pari înfipţi în pămînt ; prin apropiere stăteau cinci războinici împodobiţi cu pene, printre ei şi Marele-Lup. Făcu cîţiva paşi în întîmpinarea albilor şi declară :

— Am trimis după feţele-palide ca să fie martori cum îşi pedepsesc bărbaţii roşii duşmanii. Ucigaşii vor fi aduşi îndată, ca să moară la stîlpul schingiuirii.

— Noi nu dorim să vedem asta — zise Old Shatterhand.

— Sînteţi nişte fricoşi, de vă îngroziţi la vederea sîngelui ? Atunci trebuie să vă tratăm ca atare şi nu mai sîntem obligaţi să ţinem promisiunea pe care am dat-o.

— Sîntem creştini. Ne ucidem duşmanii, cînd sîntem siliţi s-o facem, rapid, dar nu-i schingiuim.

— Acum sînteţi la noi şi aveţi să vă conformaţi obiceiurilor noastre. Dacă nu vreţi, ne aduceţi o jignire şi asta se pedepseşte cu moartea.

Old Shatterhand ştia că indianul nu glumeşte şi că se expune, împreună cu tovarăşii săi, celei mai mari primejdii dacă refuză să asiste la execuţie ; de aceea, declară :

— Vom rămîne aici.

— Atunci aşezaţi-vă lîngă noi. Dacă faceţi cum zicem, vi se sorteşte o moarte onorabilă.

Se aşeză în iarbă, cu faţa spre pari. Căpeteniile celelalte făcură la fel, iar albii n-aveau încotro, trebuiau să se supună. Apoi Marele-Lup scoase un strigăt răsunător, la

care i se răspunse cu un urlet general de triumf. Era semnul că groaznicul spectacol putea începe.

Războinicii se apropiară, formînd un semicerc în jurul parilor, şi în mijlocul arcului de cerc şedeau căpeteniile şi albii. Apoi veniră şi femeile cu copiii şi se aşezară într-un arc în faţa bărbaţilor, închizînd astfel cercul.

Acum îi aduseră pe Knox şi pe Hilton, legaţi atît de strîns, încît abia puteau umbla, trebuind deci să fie purtaţi din cînd în cînd. Curelele le intrau în carne, şi Hilton gemea. Knox tăcea ; era cuprins de friguri din pricina rănii şi abia încetase să aiureze. Avea o înfăţişare groaznică. Amîndoi fură legaţi de pari, în picioare, şi încă cu curele ude care, uscîndu-se, aveau să se strîngă, pricinuind victimelor acestei justiţii fioroase dureri îngrozitoare.

Knox ţinea ochii închişi, capul îi atîrna greu pe piept ; era leşinat, aşa că nu ştia ce se petrece cu el. Hilton arunca priviri înfricoşate în jur. Zărindu-i pe cei patru vînători, le strigă :

— Salvaţi-mă, salvaţi-mă, domnilor ! Doar nu sînteţi păgîni ! Aţi venit cumva ca să vedeţi cum murim de o moarte atît de înfiorătoare şi ca să vă bucuraţi de spectacolul chinurilor noastre ?

— Nu — răspunse Old Shatterhand. Ne aflăm aici siliţi fiind, şi nu putem face nimic pentru voi.

— Ba puteţi, puteţi, numai să vreţi ! Indienii or să asculte de dumneavoastră !

— Nu. Sînteţi singurii vinovaţi de soarta voastră. Cine are curajul să păcătuiască trebuie să aibă curajul să ispăşească.

— Sînt nevinovat ! Eu n-am împuşcat nici un indian ! Knox a făcut-o !

— Nu mai minţi ! E o obrăznicie şi o laşitate să pui vina numai pe el. Mai bine căieşte-te de ce ai făcut, ca să găseşti iertare în lumea cealaltă !

— Dar nu vreau să mor ! Nu vreau să mor ! Ajutor ! Ajutor ! Ajutor !

Urla atît de tare, de-i răsunau strigătele peste toată cîmpia şi în acelaşi timp încerca să-şi smulgă mîinile, trăgînd de curele, care-i intrară în carne, încît sîngele ţîşni. Atunci

Marele-Lup se ridică și făcu un semn cu mîna că vrea să vorbească. Toate privirile se îndreptară asupra lui. Povesti în felul concis, plastic și avîntat al oratorilor indieni tot ce se întîmplase, zugrăvi purtarea mișelească a fețelor-palide cu care trăiseră în pace; cuvintele sale îi impresionară pe indieni; își exprimau agitația începînd să zăngăne din arme. Apoi Marele-Lup declară că cei doi ucigași sînt condamnați la moartea prin schingiuire și că execuția urmează să înceapă. Cînd isprăvi, Hilton mai ridică o dată glasul ca să ceară lui Old Shatterhand să intervină pentru el.

— Ei bine, am să încerc — răspunse acesta. Dacă nu pot să te scap de moarte, voi obține poate totuși să fie rapidă și nu așa de fioroasă.

Se întoarse spre căpetenie, dar nici nu deschisese bine gura, cînd Marele-Lup se răsti la el furios:

— Știi bine că vorbesc limba fețelor-palide și că am înțeles deci ce i-ai promis acestui cîine. N-am făcut destul oferindu-ți condiții atît de favorabile? Vrei să te declari împotriva sentinței noastre și astfel să-mi superi războinicii, așa încît să nu-ți mai pot lua apărarea față de ei? Taci, prin urmare, nu mai spune o vorbă!

— Religia mea îmi ordonă să cer îndurare pentru ei. Aceasta era singura scuză pe care o putea invoca omul alb.

— De ce lege trebuie să ascultăm noi, de a ta, sau de a noastră? Oare religia voastră le-a prescris acestor cîini să ne atace în plină pace, să ne ia caii și să ne ucidă războinicii? Nu! Deci religia voastră să nu aibă nici o influență nici asupra pedepsirii făptașilor!

Se întoarse cu spatele și făcu un semn din mînă, la care ieșiră din rînduri vreo doisprezece războinici. Apoi se adresă din nou lui Old Shatterhand, explicîndu-i:

— Iată rudele celor care au fost uciși. E dreptul lor să înceapă cu pedeapsa. Întîi se vor arunca cuțite asupra lor.

Cînd indienii își omoară un dușman la stîlpul schingiuirii, ei caută să prelungească pe cît posibil chinurile. Primele răni care i se fac condamnatului sînt ușoare, pentru a deveni apoi din ce în ce mai grele. De obicei, se începe cu aruncarea cuțitelor, și anume în felul următor: se indică diferite membre și părți ale corpului care urmează să fie

nimerite, sau în care cuțitele să rămînă înfipte. Țintele se aleg astfel ca pierderea de sînge să nu fie prea mare dintr-o dată, și ca torturatul să nu moară prea repede prin hemoragie.

— Degetul mare de la mîna dreaptă! comandă Marele-Lup.

Brațele prizonierilor erau legate în așa fel încît mîinile atîrnau neacoperite de curele. Indienii ieșiți din rînduri se împărțiră în două grupuri, unul pentru Knox, celălalt pentru Hilton. Măsurară o distanță de doisprezece pași de la condamnați și se postară în șir unul în spatele celuilalt. Primul din față ridică mîna ținînd cuțitul cu trei degete, ochi, aruncă și nimeri degetul mare. Hilton scoase un țipăt de durere. Și Knox fu nimerit, dar leșinul lui era atît de profund, încît nu se trezi.

— Arătătorul! comandă căpetenia.

În felul acesta indică pe rînd degetele care urmau să fie nimerite și, într-adevăr, indienii aruncau cuțitele cu o precizie uimitoare. Hilton, care scosese întîi cîte un țipăt, urla acum neîncetat. Knox se trezi abia cînd începură să-l nimerească în mîna stîngă. Se holbă, încă pe jumătate inconștient, apoi închise iar ochii injectați de sînge și scoase un urlet cu totul neomenesc. Văzuse ce se întîmplă cu el; fu apucat din nou de febră, și ambele, delirul și frica de moarte, îi smulgeau niște sunete de care n-ai fi crezut în stare nici o voce omenească.

Execuția fu continuată în mijlocul urletelor neîntrerupte ale celor doi. Cuțitele se înfipseră în podul palmelor, în încheieturile mîinilor, în mușchii antebrațului și brațului, și în aceeași ordine se procedă și cu membrele inferioare. Toate acestea ținură cam un sfert de oră, fiind doar începutul blînd al schingiuirii care urma să dureze ore întregi. Old Shatterhand și tovarășii săi întorseseră ochii în altă parte. Le era cu neputință să urmărească scena, dar n-aveau cum să-și ferească urechile de urlete.

Un indian e învățat de mic copil să se exerseze în suportarea durerilor fizice. Astfel ajunge să rabde cele mai cumplite chinuri fără să clipească măcar. Poate că și nervii pieilor-roșii sînt mai puțin sensibili decît ai oamenilor albi. Dacă un indian cade prizonier și moare la stîlpul schingiuirii, rabdă durerile cu zîmbetul pe buze, își cîntă cu voce pu-

ternică cîntul de moarte, întrerupîndu-se doar din cînd în cînd, pentru a arunca schingiuitorilor săi invective și cuvinte de batjocură. Un om care se vaietă la stîlpul schingiuirii e ceva de neconceput la indieni. Cine se plînge de dureri e disprețuit, și cu cît se lamentează mai tare, cu atît și disprețul e mai mare. S-a întîmplat ca niște albi să-și recîștige libertatea pentru că-și arătaseră nevrednicia prin vaicărelile lor nebărbătești, dovedind că sînt niște lași de care nu te poți teme și a căror ucidere e o rușine pentru orice războinic.

Ne putem închipui deci ce impresie făceau lamentările lui Knox și Hilton. Pieile-roșii le întoarseră spatele și scoaseră exclamații de indignare și de dispreț. Cînd rudele celor căzuți își obținuseră satisfacția și cînd alții fură poftiți să iasă din rînduri pentru a continua tortura prin alte mijloace, nici un războinic nu se arătă dispus s-o facă. Nimeni nu voia să se atingă de asemenea „cîini, coioți și broaște rîioase". Atunci se ridică una dintre căpetenii și zise :

— Acești oameni nu sînt demni de atenția unui războinic viteaz ; să-i dăm pe mîna muierilor. Cine moare de mîna unei femei trăiește în veșnicele plaiuri ale vînătoarei în chip de femeie, și trebuie să muncească în vecii vecilor ! Am zis !

Propunerea fu acceptată după o scurtă deliberare. Soțiile și mamele celor uciși fură chemate și li se dădură cuțite ca să aplice condamnaților la moarte ușoare tăieturi, tot în ordinea indicată de Marele-Lup.

Unui european civilizat îi vine greu să creadă că o femeie se poate deda la asemenea acte de cruzime. Dar pieile-roșii nu sînt popoare civilizate și, apoi, în acest caz, răzbunarea pentru multipla crimă excludea orice sentiment mai blînd. Femeile, în majoritate bătrîne, se apucară de această treabă, și din nou răsunară urletele și vaietele celor doi albi, și încă într-un mod insuportabil chiar și pentru urechile indienilor. Marele-Lup ordonă să se înceteze, zicînd :

— Acești lași nu merită să fie nici măcar femei după moarte. Trebuie să moară, dar trebuie să intre pe veșnicele plaiuri ale vînătoarei în chip de coioți, mereu goniți și hăituiți. Să fie dați pe seama cîinilor. Am zis !

Începu o nouă deliberare, cu un rezultat pe care Old Shatterhand îl prevedea și-l aștepta cu groază. Cîțiva indieni plecară după cîini. Căpetenia se adresă albilor :

— Cîinii utahilor sînt dresați să se dea la albi. Dar se năpustesc asupra lor numai dacă sînt asmuțiți ; atunci, însă, sfîșie orice om alb care se află în apropiere. Am să vă îndepărtez deci de aici și am să trimit să vă conducă într-un cort unde să fiți păziți pînă ce cîinii vor fi din nou legați.

Așa se făcu. Timp de vreo zece minute domni liniștea întreruptă doar din cînd în cînd de vaietele lui Hilton. Apoi se auzi un lătrat scurt, grăbit, care se transformă într-un urlet de fiară ațîțată, însetată de sînge ; două voci omenești izbucniră în țipete stridente de groază, apoi se făcu din nou liniște.

— Ascultați ! Aud oase ce se sfarmă ; cred că-i lasă pe cîini să-i mănînce !

— Se poate, dar nu cred — răspunse Old Shatterhand. Zgomotul de oase sfărîmate există doar în închipuirea ta. Și a mea e cu totul surescitată. Bine de noi că n-am fost obligați să privim această scenă.

Acum veniră cîțiva indieni să-i scoată din cort și să-i conducă din nou la locul judecății. Mai încolo, spre mijlocul taberei, văzură vreo patru-cinci indieni care duceau cîinii la locul lor, ținîndu-i de curele groase. Oare animalele adulmecaseră urma albilor ? Unul dintre cîini abia putea fi urnit din loc ; se uita în urmă și-i zări pe cei patru vînători ; se smulse cu o mișcare violentă și se năpusti. Izbucni un strigăt general de spaimă ; cîinele era atît de mare și de puternic, încît părea imposibil ca un singur om să se măsoare cu el. Cu toate acestea nici un indian nu voia să tragă asupra animalului de preț. Davy puse pușca la ochi.

— Stai, nu trage ! ordonă Old Shatterhand. Indienii ar putea să ne ia în nume de rău uciderea acestui cîine superb, și vreau să le arăt totodată de ce e în stare pumnul unui vînător alb.

Aruncase vorbele acestea precipitat. În general, totul se petrecu mult mai repede decît se poate povesti și descrie, căci cîinele parcursese aproape toată distanța, în adevărate salturi de panteră. Old Shatterhand făcu o mișcare rapidă în întîmpinarea lui, fără să ridice mîinile.

— Ești pierdut ! strigă Marele-Lup.

— Aşteaptă să vezi! răspunse vînătorul.

Acum cîinele ajunse în faţa lui. Botul cu dinţii de oţel îi era larg deschis şi se aruncă asupra duşmanului cu un mîrîit de fiară. Old Shatterhand se uita drept în ochii animalului; cînd acesta se săltase şi se afla în aer, se aruncă cu braţele deschise înaintea lui — o ciocnire violentă între om şi cîine, apoi Old Shatterhand strînse în braţe animalul care luase drept ţintă beregata sa, apăsîndu-i ceafa cu putere pe pieptul său, aşa încît nu mai putea să muşte. Apăsînd şi mai tare, îl sufocă; picioarele care se agitau zgîriind, se întinseră moi. Cu o mişcare rapidă vînătorul îndepărtă fiara de corpul său cu mîna stîngă — o lovitură cu dreapta pe bot, apoi o aruncă cît colo.

— Iacătă! strigă întorcîndu-se spre căpetenie. Pune să-l lege, ca să nu facă vreo pacoste cînd se trezeşte.

— Uf! Uf! Uf! Uf! făcură toţi indienii uimiţi. Nici unul dintre ei n-ar fi îndrăznit să facă una ca asta; nici n-ar fi crezut că aşa ceva e cu putinţă. Marele-Lup dădu ordin să ia animalul de acolo, se apropie de Old Shatterhand şi-i spuse cu tonul celei mai sincere admiraţii:

— Fratele meu alb e un erou. Picioarele nici unui indian n-ar fi rămas pe loc atît de ferm, şi pieptul nici unui alt om n-ar fi rezistat la o asemenea ciocnire. De ce n-a permis Old Shatterhand să se tragă?

— Pentru că nu voiam să vă lipsesc de acest animal superb.

Căpetenia îl privi cu o expresie plină de mirare şi de admiraţie, şi-l conduse mai la o parte, unde cei patru albi urmau să aştepte, în afara cercului format de indieni, ca să nu audă consfătuirea. Apoi se întoarse la locul său.

Ochii vînătorilor se îndreptară, fireşte, spre cei doi pari. Trupurile şi membrele sfîşiate ale ucigaşilor atîrnau acolo de curelele rupte în numeroase locuri de dinţii cîinilor; o privelişte cu adevărat fioroasă.

Acum începu şedinţa decisivă, condusă în maniera indienilor. Întîi vorbi Marele-Lup multă vreme; apoi urmară căpeteniile celelalte, pe rînd; apoi Lupul reîncepu; la fel şi ceilalţi; războinicii de rînd n-aveau cuvîntul; stăteau în jur, ascultînd respectuos. Indianul e scump la vorbă, dar la sfat îi place să vorbească mult. Există indieni care au cîştigat o mare reputaţie ca oratori.

Sfatul ţinu poate vreo două ore, un timp tare îndelungat pentru cei a căror soartă depindea de ea. În cele din urmă, un *howgh* strigat de toţi cu voce puternică anunţă sfîrşitul deliberării. Albii fură chemaţi şi puşi să intre în mijlocul cercului format de indieni, ca să ia cunoştinţă de soarta ce-i aştepta. Marele-Lup se ridică spre a le anunţa hotărîrea:

— Cele patru feţe-palide ştiu de ce am dezgropat securea războiului. Am jurat să omorîm orice alb care ne va cădea în mînă. Voi sînteţi prieteni ai oamenilor roşii, de aceea nu veţi împărtăşi soarta celorlalte feţe-palide pe care le prindem. Ceilalţi ajung numaidecît la stîlpul schingiuirii; vouă însă vi se îngăduie să luptaţi pentru viaţa voastră.

Făcu o pauză pe care Old Shatterhand o folosi spre a pune o întrebare:

— Cu cine? Noi, patru persoane, împotriva voastră a tuturor? Bine, sînt de acord. Puşca morţii va trimite pe mulţi dintre voi pe veşnicile plaiuri ale vînătoarei.

Ridică arma. Căpetenia nu-şi putu ascunde spaima în întregime; făcu o mişcare rapidă de refuz şi răspunse:

— Old Shatterhand se înşală; fiecare dintre voi va avea un adversar cu care să lupte, iar învingătorul va avea dreptul de a omorî pe cel învins, primindu-i bunurile.

— Şi cu asta sînt de acord. Dar cine are dreptul să-şi aleagă adversarul? Noi sau voi?

— Noi. Am să lansez un apel la care se vor prezenta voluntari.

— Şi cum, sau cu ce arme să ne luptăm?

— Aşa cum hotărăşte acela dintre noi care se prezintă.

— Asta nu e drept.

— Ba e drept. V-am arătat atîta îngăduinţă pînă acum, că nu mai puteţi cere încă o favoare.

— Bine; dar pretind condiţii cinstite. Spui că învingătorul va avea dreptul să-şi ucidă adversarul învins. Ce se întîmplă dacă, de pildă, înving şi omor un războinic de-al tău? Pot să părăsesc apoi acest loc în deplină libertate şi siguranţă?

— Da, dar nu vei învinge. Nici unul dintre voi nu va învinge!

— Te înțeleg. Veți proceda în așa fel la alegerea războinicilor cu care să luptăm și la stabilirea felului de luptă, încît să fim învinși ? Nu-ți face iluzii ! Se prea poate ca lucrurile să se petreacă altfel decît crezi. Cer să vă dați cuvîntul că acela dintre noi care iese învingător în luptă să fie privit de voi ca un prieten.

— Îți promit.

— Atunci, fie ! Întreabă-ți războinicii, cine vrea să se prezinte.

Se produse acum o oarecare frămîntare printre indieni ; umblau, întrebînd și strigînd prin mulțimea care se unduia ca o mare agitată. Old Shatterhand zise către tovarășii săi :

— Din păcate, n-am putut să întind coarda mai tare, altfel plesnea. Nu sînt de loc mulțumit de condițiile pe care le-am obținut.

— Trebuie să ne mulțumim cu ele, de vreme ce nu putem obține altele mai bune — zise Davy-lunganul.

— Mă tem pentru voi. În ce mă privește, nu-mi fac griji. Sînt curios dacă se va găsi un adversar pentru mine.

— Cu siguranță, însuși Marele-Lup ! De vreme ce nu se va prezenta altul, e obligat să salveze onoarea tribului. E un uriaș, un adevărat elefant.

— Ah ! Nu mi-e frică de el. Dar voi ! O să aleagă pentru voi pe adversarii cei mai periculoși și vor hotărî pentru fiecare din noi un fel de luptă la care respectivul se presupune că nu se pricepe. De pildă, adversarul meu nu se va măsura cu mine cu pumnii... Dar pentru moment toate temerile și grijile sînt de prisos. Să ne ținem mușchii încordați și ochii bine deschiși !

— Și mintea trează și limpede ! adăugă Hobble-Frank. În ce mă privește, sînt liniștit ca o bornă kilometrică în șanț. Utahii ăștia or să facă cunoștință cu un saxon din Moritzburg ! Am să lupt de o să le meargă fulgii pînă-n Groenlanda !

Acum ordinea se restabili printre indieni. Cercul se formă din nou, iar Marele-Lup aduse trei războinici, prezentîndu-i ca pe cei care se anunțaseră de bună voie.

— Atunci, hotărăște acum perechile — îl invită Old Shatterhand.

Căpetenia îl împinse pe primul spre Davy-lunganul, zicînd :

— Acesta e Pagu-angare (Peștele-Roșu), care vrea să lupte pe viață și pe moarte cu această față-palidă, înotînd.

Firește că alegerea era favorabilă pentru indieni. Se cunoștea după statura lunganului de Davy, slab de i se puteau număra coastele, că nu prea îl purta apa. Indianul, în schimb, era un individ cu șolduri rotunde, cu un piept lat și cărnos, cu mușchi puternici la brațe și picioare. Desigur că era cel mai bun înotător al tribului. Dacă cumva nu ți-o sugera însuși numele pe care-l purta, ți-ai fi putut de seama numai după privirea disprețuitoare pe care o aruncă asupra lui Davy.

Apoi căpetenia aduse în fața micului și grasului Jemmy un om foarte mare și lat în spate, cu mușchii ieșiți în relief ca niște umflături, și zise :

— Acesta e Namboh-avahg (Picior-Mare) care se va măsura în luptă dreaptă cu fața palidă grasă. Vor fi legați unul de altul spate în spate, fiecare primind cu cuțit în mînă, și cel care pune jos cel dintîi pe celălalt are dreptul să-l înjunghie.

Picior-Mare își purta numele cu multă îndreptățire. Avea picioare enorme, pe care se sprijinea pesemne atît de sigur, că micului și grăsuțului Jemmy îi venea s-o rupă la fugă de frică.

Acum era rîndul celui de-al treilea, un tip osos, lung de aproape patru coți, subțire, dar cu pieptul bombat și cu picioare și brațe lungi cît toate zilele. Căpetenia îl conduse în fața lui Hobble-Frank, zicînd :

— Și iată-l pe To-ok-tey (Cerbul-Săltăreț) care e gata să se măsoare pe viață și pe moarte cu fața-palidă la alergat.

Bietul Hobble-Frank ! În timp ce acest „cerb-săltăreț" cu picioarele lui de șapte leghe făcea doi pași, el ar fi trebuit, cu ale lui, scurte, să facă vreo zece ! Evident că indienii ținuseră bine seama de avantajele lor.

— Și cine va lupta cu mine ? întrebă Old Shatterhand.

— Eu — răspunse Marele-Lup cu mîndrie, îndreptîndu-se din șale pentru a pune în valoare statura sa de uriaș. Credeai că ne e frică ; vreau să-ți arăt că te-ai înșelat.

— Îmi pare bine — răspunse Old Shatterhand pe un ton prietenos. Întotdeauna mi-am căutat adversarii numai printre căpetenii.

— Vei fi învins ! Cine s-ar putea lăuda că l-a învins pe Ovuts-avaht !

— Să nu luptăm cu fraze, ci cu pușca ! zise Old Shatterhand puțin ironic ; știa bine că Marele-Lup nu va accepta ideea. Și, într-adevăr, acesta replică repede :

— Nu vreau să am de-a face cu pușca morții ! Între noi doi să hotărască cuțitul și tomahawkul.

— Fie și așa !

— În curînd vei fi deci un cadavru, iar eu voi fi în posesia bunurilor tale și a calului tău !

— Cred că ai poftă să posezi calul meu, dar flinta fermecată e și mai prețioasă. Ce-ai să te faci cu ea ?

— Nu-mi trebuie, și nici un alt războinic n-o dorește. E prea periculoasă, căci cine se atinge de ea își nimerește prietenii cei mai buni. O s-o îngropăm adînc în pămînt, unde n-are decît să ruginească și să putrezească.

— Atunci cel care o va mînui între timp să fie foarte prudent, altfel va aduce o nenorocire mare peste tribul utahilor-Yamba. Și acum, spune-ne cînd și în ce ordine o să aibă loc luptele ?

— Întîi vine înotul. Dar știu că creștinii au obiceiul să îndeplinească înainte de moarte niște ritualuri misterioase. Vă acord pentru asta timpul pe care fețele-palide îl numesc o oră.

Indienii închiseseră cercul pe care-l formau în jurul albilor, probabil mai mult ca să vadă cît mai bine ce speriați se vor arăta la vederea adversarilor desemnați. Dar nu remarcaseră nimic de felul acesta, și acum se răzlețeau din nou. Păreau să nu se sinchisească de loc de vînătorii albi ; dar aceștia știau prea bine că sînt observați cu atenție. Șezînd laolaltă, începură să vorbească despre posibilitățile de salvare. Primejdia îl privea mai îndeaproape pe Davy-lunganul — dat fiind că era primul care urma să lupte. Fața sa nu arăta desperare, deși avea o expresie foarte serioasă.

— Peștele-Roșu ! bombăni. Bineînțeles că pramatia asta și-a primit numele numai și numai pentru motivul că e un înotător excelent.

— Dar tu ? întrebă Old Shatterhand. Eu te-am văzut înotînd, ce-i drept, dar numai făcînd baie de plăcere, și la trecerea rîurilor. Cum stai cu îndemînarea la înot ?

— Nu prea bine.

— Vai și amar !

— Da, vai și amar ! Nu sînt eu de vină dacă corpul meu se compune doar din oase grele. Cred chiar că oasele mele au o greutate mult mai mare decît ale altor ființe omenești.

— Deci, cu iuțeala nu faci nimic. Dar reziști multă vreme ?

— De rezistat ? Ha ! Cît vreți ! Am putere destulă ; doar cu înaintarea nu prea stau bine. Probabil că va trebui să-mi cedez scalpul.

— Asta nu s-ar putea afirma cu atîta siguranță. Încă n-am pierdut nădejdea. Știi să înoți pe spate ?

— Da, și mi se pare chiar mai ușor.

— Experiența arată că adesea oamenii slabi și neexersați înoată mai bine pe spate decît pe burtă. Culcă-te pe spate ; lasă capul cît mai jos și ridică picioarele cît mai sus ; fă mișcări cît mai regulate și puternice cu picioarele și respiră de fiecare dată numai în timp ce dai cu brațele la spate.

— *Well!* Dar asta nu prea folosește la mare lucru, fiindcă acest „Pește-Roșu" tot o să mi-o ia înainte.

— Poate că totuși nu, dacă vicleșugul meu reușește.

— Cum adică ?

— Trebuie să facem în așa fel ca tu să înoți ajutat de curentul apei, iar el împotriva curentului.

— Zău, crezi că s-ar putea ? Dar oare există un curent ?

— Presupun. Dacă nu e, chiar că ești pierdut !

— Nici măcar nu știm încă unde se va înota.

— Firește că acolo, în lac ; de fapt, nu e decît o baltă. E ovală, lungă de vreo cinci sute de pași și lată de vreo trei sute, pe cît se poate aprecia de aici. Pîrîul de munte se varsă în ea cu mare repeziciune, povîrnișul fiind tare în-

clinat, și anume, pe cît mi se pare, pe partea stîngă. Prin urmare, rezultă un curent de-a lungul malului din partea aceea, înconjurînd lacul cam pe trei sferturi, pînă unde lacul are o scurgere. Lasă-mă pe mine! Dacă e omenește posibil, am să fac în așa fel ca să-ți învingi adversarul cu ajutorul acestui curent.

— Ar fi o plăcere, Sir! Și punînd cazul că izbutesc, ce ziceți, să-l omor pe individ?

— Ai poftă de așa ceva?

— El desigur că nu m-ar cruța, dacă n-ar fi decît pentru puținele mele bunuri!

— Ai dreptate. Dar lăsînd la o parte faptul că sîntem creștini, e spre folosul nostru, să ne arătăm îndurători.

— Bun! Dar ce-o să faceți dacă mă învinge el pe mine și se repede cu cuțitul asupra mea? Că eu n-am dreptul să mă apăr!

— În acest caz, o să obțin într-un fel să aștepte cu execuțiile pînă s-au dat toate luptele individuale.

— *Well!* E o mîngîiere, chiar pentru cazul cel mai rău, așa că m-am mai liniștit. Dar tu, Jemmy, cum stai?

— De loc mai bine decît tine — răspunse grăsanul. Adversarul meu se cheamă Picior-Mare. Știi ce înseamnă asta?

— Ei, ce?

— Că stă atît de solid pe picioarele sale, încît nimeni nu-l poate urni din loc. Dar eu, care abia îi ajung pînă la piept, cum să-l dobor atunci? Și are niște mușchi, individul, cît un hipopotam! Ce e grăsimea mea, în comparație!

— Nu te descuraja, dragă Jemmy — îl consolă Old Shatterhand. Sînt și eu exact în aceeași situație. Căpetenia e un om mult mai înalt și mai voinic decît mine, dar s-ar putea să fie mai puțin sprinten și aș îndrăzni să susțin că am o mai mare putere a mușchilor decît el.

— Păi, forța dumitale e un fenomen, o excepție! Dar eu, față de acest Picior-Mare! O să mă apăr cît o să pot, dar pînă la urmă tot o să mă învingă. Ei, dac-ar exista și în treaba asta vreun curent de folosit, vreo șmecherie!

— Tocmai că există! se amestecă acum Hobble-Frank. Dac-ar fi să mă măsor eu cu nenicul, să știți că nu mi-ar fi frică!

— Tu? Păi tu ești și mai slab decît mine!

— La trup, da, dar nu la minte. Omul trebuie să învingă cu mintea. Mă-nțelegi?

— Ce fac eu cu mintea împotriva unui colos de mușchi?

— Vezi, așa ești tu! Toate și întotdeauna, mereu, mereu, le știi mai bine decît mine! Dar cînd e vorba de viață și de scalp, ești tocmai ca o muscă în lapte. Dai din mîini și din picioare și tot nu poți să ieși.

— Ei hai, dă-i drumul, dacă ți-a venit o idee bună!

— Dacă mi-a venit o idee! Ce vorbe mai întrebuințezi iar! N-am nevoie să-mi vină o idee! Sînt spiritual mereu și fără să-mi vină vreo idee. Ia închipuiește-ți acuma situația bine, bine. Vă puneți amîndoi spate la spate și vă leagă unul de altul peste burtă, întocmai cum sînt frații siamezi din frumoasa constelație a Gemenilor din Calea lactee. Fiecare capătă un cuțit și apoi duelul de cavalerie începe. Care-l trîntește pe adversar și-l menține jos a ieșit învingător. Dar cum poți să pui jos adversarul într-o asemenea poziție? Numai și numai dacă-l faci să nu mai stea înfipt pe picioare, iar asta se poate obține dacă-l lovești zdravăn din spate în pulpe, sau dacă-ți încolăcești piciorul pe după piciorul lui și cauți să i-l smulgi din pămînt. Am dreptate sau ba?

— Da. Zi mai departe!

— Ușurel! Toate astea trebuiesc făcute cu chibzuință și fără grabă. Dacă experiența reușește, adversarul cade în nas și ajungi să stai pe el, dar din păcate doar cu spatele pe spatele lui, lucru prin care tu însuți poți pierde ușor echilibrul european. În fond, ar trebui să vă lege stînd fața-n față. Oare indienii au de gînd să umble cu niște tertipuri care depind de inversarea asta a relațiilor politice dintre voi? Asta nu pot să știu de pe acum; dar atîta știu sigur: că vicleșugul lor îți va fi de folos fără doar și poate.

— Dar în ce fel? Ei hai, vorbește odată! insistă Jemmy.

— Sfinte Sisoe! Doar vorbesc de vreun sfert de oră neîncetat! Ei, ascultă deci! Indianul te va călca din spate ca să-ți ridice piciorul și să te facă să pierzi echilibrul. Asta nu-ți face nici un rău, fiindcă, avînd în vedere tăria nerușinată a mușchilor tăi, ai să-i simți călcăturile abia după vreo paisprezece luni. După aceea, aștepți un moment, pînă

cînd îţi dă iar un picior în pulpă şi, prin urmare, stă doar într-un picior. Atunci te apleci înainte cu toată puterea, ridicîndu-l în spinare, tai repede cureaua sau funia cu care v-au legat şi-l repezi ca o basculantă peste capul tău, jos, la pămînt. Dar apoi şo pe el instantaneu, ca să-l prinzi de beregată şi să-i pui cuţitul în piept. M-ai înţeles, bătrîne tăietor de frunze la cîini ?

Old Shatterhand strînse mîna mititelului, spunîndu-i :

— Frank, să ştii că eşti băiat isteţ ! Ideea asta e minunată şi are să-l ducă la victorie.

Faţa cinstită a lui Frank strălucea de încîntare strîngînd mîna lui Old Shatterhand.

— Ei lasă, lasă, dragă prim-maestre ! Pentru un lucru ca ăsta, care se înţelege de la sine, n-am de ce să mă umflu în pene. Dar e totuşi o dovadă în plus că diamantul e luat adesea drept o simplă cărămidă de oameni fără minte. De aceea mă gîndesc...

— Drept o pietricică, nu o cărămidă — îl întrerupse Jemmy. Doamne, ce diamant ar fi ăla care ar fi cît o cărămidă !

— Nu mai taci odată, cîrcotaş bătrîn şi fără leac ce eşti ! Eu cu superioritatea mea spirituală îţi salvez viaţa, iar tu, în chip de mulţumire, îmi dai cu o cărămidă neşlefuită în cap ! Dacă nu încetezi să te legi aşa de mine, mereu, lucrurile ar putea ajunge atît de departe încît să desfac contractul nostru de prietenie, şi atunci să vedem cum te mai descurci în lume fără mine ! Cred că a sosit timpul să devii, în sfîrşit, om cu scaun la cap !

— Ai perfectă dreptate — zise Jemmy împăciuitor. Şi ce-ai să te faci tu atunci, dragă Frank ?

— Dragă Frank ! îl îngînă mititelul. Ce ton frumos, cu efect acustic. Ce-am să mă fac ? Păi, am s-alerg, ce-mi rămîne alta de făcut ?

— Ştiu, ştiu, dar ai să rămîi în urmă ! Trebuie să faci trei paşi pînă face el unul.

— Da, din păcate !

— Întrebarea este ce distanţă trebuie să parcurgeţi, şi dacă rezişti pînă la capăt. Cum stai cu respiraţia ?

— Minunat. Am un plămîn ca un bondar ; zumzăie şi bîzîie toată ziua, fără să-mi pierd suflul. De alergat, ştiu

să alerg. Asta am învăţat ca ucenic forestier în pădurile regale saxone.

— Dar nu poţi să te măsori cu un indian cu picioare atît de lungi !

— Hm ! Om vedea !

— Îi zice „Cerbul-Săltăreţ". Deci iuţeala e însuşirea lui principală !

— Cum îi zice, zău că nu-mi pasă, totul e să ajung eu întîi la ţintă.

— Păi tocmai asta n-ai să poţi. Ia compară tu picioarele tale cu ale lui !

— A, aşa ? Picioarele ? Va să zică, tu crezi că depinde de picioare ?

— Bineînţeles ! De ce vrei să depindă o alergare în care e vorba de viaţă şi de moarte ?

— De picioare, da, şi de ele, între altele, dar nu ele sînt lucrul esenţial. Mai mult capul decide.

— Mi se pare că nu alergi cu capul !

— Ba bine că nu ! Sau eşti cumva de părere să-mi las picioarele să alerge singure şi să aştept cu restul corpului pînă se întorc ? Ar fi o treabă cam primejdioasă. Dacă picioarele nu mai dau de mine, trebuie să aştept să-mi crească altele noi, şi asta se pare că se întîmplă numai la raci. Nu, nu, capul trebuie să vină şi el, că el are de făcut partea principală din toată treaba.

— Nu te înţeleg — interveni Old Shatterhand, foarte mirat de calmul mititelului.

— Nici eu, cel puţin deocamdată. În această clipă ştiu doar atît, că o singură idee bună e mai bună decît o sută de paşi sau de salturi care nu duc la ţintă.

— Atunci ai o idee ?

— Încă nu în întregime. Dar mă gîndesc că dacă am ştiut să-i dau lui Jemmy un sfat bun, atunci n-o să mă las baltă pe mine însumi. Deocamdată nici nu ştiu măcar unde avem să alergăm. Cînd se va fi hotărît asta, oi vedea eu probabil unde şi cum vine băgat clenciul. Să nu vă faceţi sînge rău pentru mine ! O voce interioară de tenor îmi spune să nu întorc încă spatele acestei lumi. Sînt menit să mai

fac fapte mărețe, și personalitățile istorice nu mor niciodată înainte de a-și fi împlinit misiunea, și nici în locuri atît de izolate de dulcile plăceri ale civilizației.

Acum Marele-Lup se întoarse cu celelalte căpetenii, pentru a invita albii să meargă cu ei pînă la lac. Malul mișuna de pe acum de oameni de toate vîrstele și de ambele sexe, căci acolo urma să se decidă întrecerea de înot.

Cînd ajunseră la mal, Old Shatterhand văzu că nu se înșelase: exista un curent puternic. Lacul avea o formă aproape perfect eliptică. În sus, la unul din capetele înguste, se vărsa în el rîul de munte, curgînd apoi de-a lungul malului stîng și de-a lungul capătului îngust de jos, pînă la ieșirea care se afla pe malul drept, nu prea departe de vărsarea în lac. Curentul mergea deci pe lîngă mal, făcînd pe trei sferturi înconjurul. Dacă Davy reușea să se folosească de el, era poate salvat.

Femeile, fetele și băieții tineri se răspîndiră pînă departe pe mal. Războinicii se așezară pe la capătul de jos al lacului, căci acolo urma să înceapă lupta. Ochii tuturor erau ațintiți asupra celor doi adversari. Peștele-Roșu își plimba privirea peste apă cu mîndrie și încredere, ca un om sigur de el. Și Davy părea calm, dar înghițea în sec cam des; mărul lui Adam i se mișca încontinuu. Cine-l cunoștea știa că era un semn de agitație interioară.

Marele-Lup se adresă lui Old Shatterhand:

— Da, dar nu cunoaștem încă mai îndeaproape condițiile — răspunse acesta.

— Le vei auzi îndată. Cei doi vor intra în apă aici, chiar în fața noastră. Cînd dau semnalul bătînd din palme, se avîntă. Înotătorii vor face o dată înconjurul lacului, rămînînd mereu la o distanță de mal de un stat de om. Cine cotește spre mijloc ca să scurteze distanța e învins. Cel care sosește pînă aici îl înjunghie pe celălalt.

— Bine, dar în ce direcție pornesc? Înspre dreapta sau înspre stînga?

— Înspre stînga. Pe urmă se întorc de-a lungul malului drept.

— Să înoate unul lîngă altul?

— Firește!

— Deci tovarășul meu în dreapta, și Peștele-Roșu în stînga?

— Ba invers.

— De ce?

— Fiindcă cel care înoată la stînga celuilalt e mai aproape de mal și are de parcurs o distanță mai mare.

— Atunci e greșit și nedrept să înoate amîndoi în aceeași direcție. Ție nu-ți place înșelăciunea și ai să recunoști că e mai just să pornească în direcții deosebite. Unul înoată de aici de-a lungul malului drept, iar celălalt de-a lungul malului stîng; la capăt se întîlnesc, apoi se întorc, fiecare de-a lungul celuilalt mal.

— Ai dreptate — zise căpetenia. Dar care să pornească spre stînga, și care spre dreapta?

— Ca să procedăm și de astă dată după dreptate, să hotărască soarta. Iată, rup două fire de iarbă, și cei doi înotători să aleagă. Cel care alege firul mai lung, înoată spre stînga, cel care trage pe cel scurt, o ia spre dreapta.

— Bine, așa să fie! *Howgh!*

Ultimul cuvînt fu pronunțat spre norocul lui Davy, căci se vădi că hotărîrea avea să rămînă neclintită. Old Shatterhand rupsese două fire de iarbă, dar în așa fel încît să fie de lungime perfect egală. Se apropie întîi de Peștele-Roșu și-l lăsă să aleagă; apoi îi dădu și lui Davy un fir de iarbă, dar în ultima clipă rupse o bucățică din el. Se trecu la compararea firelor; Davy îl avea pe cel mai scurt, urma deci s-o ia spre dreapta. Adversarul lui nu se arătă de loc supărat, nu părea să-și dea de loc seama de dezavantajul care rezulta din asta pentru el. Cu atît mai tare se lumină fața lui Davy. Examina suprafața apei și murmură către Old Shatterhand:

— Nu știu cărui fapt îi datorez firul mai scurt; dar mă salvează, fiindcă sper să ajung mai repede. Curentul e puternic și o să-i dea de furcă.

Își scoase hainele și intră în apa mică de la mal. La fel făcu și Peștele-Roșu. Acum căpetenia bătu din palme — un salt, și amîndoi se aflau în apa adîncă, vîslind din brațe în direcții opuse, indianul spre stînga și albul spre dreapta, de-a lungul malului.

— Davy, ține-te bine! strigă Hobble-Frank după prietenul său.

La început nu se cunoștea vreo diferență între cei doi. Indianul înainta cu mișcări lente, dar largi și puternice, ca un om care se simte în elementul lui. Nu se uita decît drept înainte ferindu-se să se uite după adversar, fiindcă, întorcînd capul, ar fi pierdut timp, fie și numai o clipă. Davy înota mai neliniștit, mai inegal. Nu era un înotător exersat și se străduia să obțină întîi de toate un ritm potrivit și continuu. Cum nu reușea cu una cu două, se culcă pe spate ; acum mergea mai bine. Aici, spre capătul de jos, curentul nu mai era puternic, dar îl ajuta totuși să înainteze atît cît să nu rămînă în urmă față de indian. Se aflau acum amîndoi pe lîngă marginile laterale, lungi, ale lacului.

Acum însă, indianul începu să-și dea seama că nimerise în partea anevoioasă. Avea de parcurs toată distanța pînă la vărsarea pîrîului, adică toată lungimea lacului ; simțind în fiecare mișcare că are de luptat cu un curent tot mai puternic. Cîtva timp își economisi forțele, apoi însă începu să facă eforturi vizibile. Înainta dînd cu atîta putere din mîini și din picioare, încît după fiecare mișcare se ridica din apă pînă la jumătatea pieptului.

Dincolo, în partea lui Davy, curentul devenea din ce în ce mai slab, dar avea o direcție favorabilă pentru el. Se mai adăuga la asta faptul că Davy se obișnuise treptat cu mișcarea în ritm egal. Lucra mai cu regularitate și pondere. Observă rezultatul fiecărei mișcări și-și dădu în curînd seama care sînt cele nepotrivite. De aceea viteza lui se dublă în curînd, și puțin după aceea îl depăși pe indian, lucru care-l determină pe acesta să se forțeze cît putu, în loc să se cruțe pentru a învinge greutățile mai mari care urmau.

Acum Davy se apropia de locul de scurgere. Curentul deveni mai puternic și era cît pe-aci să-l smulgă din calea de urmat, aruncîndu-l afară din lac. Se zbătea din greu și rămase iar în urma indianului. De aceste momente depindea totul.

Tovarășii săi stăteau la mal, urmărindu-i mișcările cu înfrigurare.

— Indianul l-a ajuns iar din urmă — zise Jemmy cu glas temător. O să piardă !

— Dacă se muncește să ajungă numai cu vreo trei coți mai încolo — zise Old Shatterhand — a ieșit din locul periculos și e salvat.

— Da, da — încuviință Frank. Mi se pare că-și dă seama. Uite cum dă din mîini și din picioare ! Ah, bravo, înaintează ! A trecut dincolo ! Slavă ție, Doamne, vivat, trăiască !

Lunganul reușise într-adevăr să învingă forța șuvoiului și intră în ape calme. În curînd, ajunse la capătul malului drept al lacului, și în timp ce indianul mai avea o bucată de înotat pînă acolo, coti pe latura îngustă, înspre vărsarea pîrîului.

Indianul îl văzu și începu să se zbată nebunește, ca să-și salveze viața, dar fiecare mișcare, chiar și cea mai puternică, îl făcea să înainteze de-abia cu un cot, în timp ce Davy obținea un rezultat dublu. Acum acesta ajunse la vărsare. Apele pîrîului îl luară și-l repeziră înainte. Mai avea de parcurs o treime din distanța totală, pe cînd indianul nu ajunsese nici la jumătate. Trecură unul lîngă celălalt într-o clipită.

Davy nu se putu abține să nu strige „ura !" Indianul răspunse cu un urlet furios, ce se auzi pînă departe.

Acum înotul nu mai reprezenta un efort pentru Davy, ci doar o plăcere. N-avea decît să vîslească din brațe domol, ca să rămînă în direcția prescrisă. După cîtva timp, pe măsură ce curentul scădea, fu nevoit să depună din nou mai mult efort, dar nu-i veni greu, dimpotrivă, avea impresia că toată viața nu făcuse altceva decît să înoate. Ajunse în dreptul punctului stabilit și ieși la mal. Întorcîndu-se, văzu că indianul ajunsese tocmai la ieșirea apelor din lac și avea din nou de luptat împotriva curentului.

Indienii izbucniră într-un urlet scurt, dar înspăimîntător, care exprima că Peștele-Roșu pierduse și că e sortit pieirii. Davy însă se îmbrăcă repede, apoi alergă spre tovarășii săi, spre a-i saluta ca un om redat vieții.

— Cine-ar fi crezut ! zise, strîngînd cu putere mîna lui Old Shatterhand. L-am învins pe cel mai bun înotător al utahilor !

— Datorită unui fir de iarbă ! răspunse vînătorul zîmbind.

— Cum ai meșterit treaba asta ?

— Să lăsăm explicaţiile pentru mai tîrziu. A fost o mică şmecherie, care însă nu se poate numi înşelăciune, de vreme ce de ea depindea salvarea ta, fără ca indienii să păţească ceva.

— Aşa e! încuviinţă Frank, nespus de fericit de victoria prietenului său. Viaţa ta stătea nu într-un fir de aţă, ci într-un fir de iarbă! Aşa e şi cu alergarea mea. Numai picioarele singure nu fac nici o treabă. Cine ştie ce fir de pai îmi aduce salvarea! Ei, da, trebuie să ai şi nişte picioare, dar unde nu e cap... vai de toate! Ia uitaţi-vă că vine nefericitul Peşte!

Într-adevăr, sosea acum indianul dinspre partea dreaptă, cu peste cinci minute mai tîrziu decît albul. Ieşi la mal şi se aşeză pe jos, cu faţa spre lac. Nici unul dintre pieile-roşii nu se uita la el; aşteptau ca Davy să-i dea învinsului lovitura de moarte.

Atunci se apropie o *squaw*, ţinînd de mînă doi copii. Se duse pînă la el. Indianul strînse copiii la piept, unul de-o parte, altul de alta, apoi îi împinse încetişor mai încolo, dădu mîna soţiei sale şi-i făcu semn să se îndepărteze. Apoi îl căută din ochi pe Davy şi-i strigă:

— *Nani witch, ne pokai* — ia-ţi cuţitul, omoară-mă!

Bravului lungan aproape că-i dădură lacrimile. Se duse la nevasta indianului, o împinse împreună cu copiii spre el şi zise, într-o amestecătură de limbă utahă şi engleză:

— *No witch, not pokai!*

Apoi le întoarse spatele şi reveni lîngă tovarăşii săi. Utahii fuseseră martorii scenei. Căpetenia întrebă:

— De ce nu-l omori?

— Pentru că sînt un creştin. Îi cruţ viaţa.

— Dar dacă ar fi învins el, te-ar fi omorît!

— Ei, uite, n-a învins şi n-a putut să mă omoare! Las' să trăiască!

— Dar bunurile i le iei? Armele, caii, nevasta, copiii?

— Nici nu mă gîndesc! Doar nu sînt hoţ de drumul mare! Să păstreze ce are!

— Uf! Nu te înţeleg! El ar fi fost mai deştept!

Nici indienii ceilalţi nu păreau să-l înţeleagă. Privirile îndreptate asupra lui arătau limpede cît de uimiţi sînt de purtarea sa. Nici unul dintre ei n-ar fi renunţat la drep-

turile cîştigate. Peştele-Roşu plecă furişîndu-se. Nici el nu pricepea de ce nu-l înjunghie şi nu-l scalpează acest alb. Îi era ruşine că fusese învins şi găsea cel mai nimerit să se facă nevăzut.

Cineva totuşi se arătă recunoscător. Femeia se apropie de lungan şi-i întinse mîna; ridică şi mîinile copiilor spre el şi spuse cu jumătate de voce cîteva cuvinte, al căror sens Davy îl ghici uşor, deşi nu le înţelegea.

Acum Namboh-avaht, Picior-Mare, se apropie de căpetenie şi întrebă dacă poate începe lupta cu a doua faţă-palidă. Marele-Lup dădu din cap şi porunci să se pornească spre locul desemnat. Acesta se afla în apropierea stîlpilor schingiuirii. Acolo se formă, ca de obicei, un cerc mare, şi căpetenia îl conduse pe Picior-Mare în mijlocul lui. Old Shatterhand, la rîndul lui, îl însoţi pe Jemmy. O făcea pentru a veghea să nu se umble cu vicleşuguri în cazul rotofeiului.

Cei doi luptători îşi dezveliră busturile şi se aşezară spate la spate. Capul lui Jemmy nu ajungea nici măcar pînă la umărul indianului. Căpetenia ţinea în mînă un lassou cu care îi legă unul de altul. Cureaua era petrecută peste şoldurile indianului, iar lui Jemmy îi trecea peste piept. Din întîmplare, şi spre avantajul lui Jemmy, capetele lassoului se nimeriră în aşa fel, încît căpetenia le înnodă pe pieptul grăsanului!

— Acum nu mai trebuie să tai cureaua, n-ai decît să tragi de buclă — zise Old Shatterhand în limba germană.

Fiecare primi un cuţit şi lupta putea începe. Căpetenia se dădu înapoi, la fel şi Old Shatterhand.

— Ţine-te bine, Jemmy, să nu te laşi urnit din loc! îi strigă Frank. Ştii bine că dacă te înjunghie, rămîn văduv şi orfan pe veci, şi sper că nu vrei să-mi faci mie una ca asta! Lasă-l numai să-ţi tragă lovituri şi-apoi răstoarnă-l zdravăn!

Şi indianului i se adresau din toate părţile îndemnuri şi încurajări.

— Eu nu sînt Peştele-Roşu, ca să mă dau bătut — răspunse acesta. Am să-l strivesc şi am să-l zdrobesc în cîteva minute pe broscoiul ăsta mic şi gras, agăţat de spatele meu.

Jemmy nu zise nimic. Privea în jur tăcut şi serios, dar în fond era tare caraghios să-l vezi aşa, în spatele india-

nului vînjos. Stătea cu capul întors într-o parte, din prudență, spre a observa numaidecît mișcările făcute de indian cu picioarele. Nu intenționa și nici nu era spre avantajul său să înceapă lupta ; lăsa asta în seama indianului.

Acesta rămase o bună bucată de vreme liniștit și nemișcat ; voia să-l surprindă pe adversar printr-un atac brusc ; dar nu reuși. În momentul în care își întinse piciorul înapoi — pe neașteptate, credea el — ca să-i pună piedică lui Jemmy, acesta îl izbi așa de zdravăn în pulpa cealaltă, a piciorului pe care se rezema, încît era cît pe-aci să-și piardă echilibrul.

Acum însă urmă atac după atac. Indianul era mai tare, albul însă prudent și mai chibzuit. Cel dintîi se înfurie pe măsură ce ostenelile sale rămîneau zadarnice ; dar cu cît se dezlănțuia mai tare, dînd cu picioarele lovituri la spate, cu atît celălalt rămînea mai calm. Lupta părea să se tărăgăneze ; nu se putea înregistra vreun avantaj nici al unuia, nici al celuilalt. Dar sfîrșitul urma să se producă rapid, și anume printr-un vicleșug al indianului.

Comportarea lui de pînă acum avusese drept scop să-l întărească pe adversar în credința că merge la sigur ; voia să-l facă să creadă că nu poate urma și nu va urma nici o altă formă de atac. Acum, însă, indianul puse mîna pe lassou și-l trase cu putere înainte, făcîndu-și astfel loc în față pentru a se putea mișca, și se întoarse — dar nu complet.

Dac-ar fi reușit să se întoarcă de-a binelea, ar fi ajuns cu fața spre adversar și l-ar fi turtit pur și simplu la pămînt ; dar Jemmy era un șmecher și se păzea bine. Și Hobble-Frank observase îndată intenția vicleană a indianului și strigă repede către Jemmy :

— Dă-l jos ! Se întoarce !

— Știu — răspunse Jemmy.

Și în aceeași clipă în care scosese acest cuvînt și cînd indianul se întorsese abia pe jumătate, nestînd deci ferm pe picioare, Jemmy se aplecă brusc înainte, ridicîndu-l astfel pe adversar în aer, și trase capătul de curea cu bucla. Lassoul se desfăcu, indianul încercă să se prindă de ceva, nimerind în gol, apoi se dădu de-a berbeleacul peste capul lui Jemmy, scăpînd cuțitul din mînă. Ca fulgerul, rotofeiul se repezi asupra lui și, apăsîndu-l cu genunchii, îl apucă de beregată și-i puse vîrful cuțitului în dreptul inimii.

Poate că Picior-Mare avusese intenția să nu se predea cu nici un preț, ci să continue lupta, dar tumba prin aer îl zăpăcise cu totul și ochii rotofeiului scînteiau atît de aproape de fața sa, încît găsi mai nimerit să rămînă nemișcat. Atunci Jemmy se uită spre căpetenie și întrebă :

— Recunoști că e pierdut ?

— Nu — răspunse căpetenia apropiindu-se de luptători.

— De ce nu ? se amestecă îndată Old Shatterhand, apropiindu-se și el.

— Nu e învins !

— Ba susțin contrariul : e învins !

— Nu-i adevărat, fiindcă lassoul s-a desfăcut.

— Asta-i vina lui Picior-Mare, el s-a întors și atunci nodul a cedat.

— Nimeni n-a văzut cum s-a petrecut asta. Dă-i drumul ! Nu e învins, și lupta trebuie reluată.

— Nu, Jemmy, nu-i da drumul ! porunci vînătorul. În momentul în care dau eu comanda, sau în momentul în care îndrăznește să se miște, îl înjunghii !

Atunci căpetenia întrebă, ridicînd capul cu mîndrie :

— Cine are de poruncit aici, eu sau tu ?

— Tu și eu, amîndoi.

— Cine pretinde așa ?

— Eu pretind. Tu ești căpetenia alor tăi, iar eu sînt conducătorul tovarășilor mei. Tu și cu mine, amîndoi, am încheiat o înțelegere asupra condițiilor de luptă. Cine nu respectă aceste condiții acela a călcat înțelegerea și e un mincinos și un sperjur.

— Îndrăznești să vorbești cu mine astfel, în fața atîtor războinici roșii ?

— Nu e nici o îndrăzneală. Spun doar adevărul și cer bunăcredință și cinste. Dacă nu mai am voie să vorbesc, ei bine, atunci să vorbească pușca morții. Rezemase patul puștii pe jos ; acum ridică arma amenințător.

— Atunci spune ce dorești — zise căpetenia mai domol.

— Recunoști că cei doi urmau să lupte stînd spate la spate ?

— Da.

— Picior-Mare a tras însă de lassou și s-a întors. E adevărat ? Trebuie să fi văzut și tu !

— Da — recunoscu căpetenia cu oarecare ezitare.

— Apoi, urma să moară cel pe care celălalt l-a pus jos. Ții minte că așa ne-am înțeles ?

— Știu.

— Ei, cine e pus jos ?

— Picior-Mare.

— Cine a fost deci învins ?

— El... — răspunse căpetenia văzîndu-se silit, căci Old Shatterhand ținea pușca în așa fel încît gura țevii îi atingea aproape pieptul.

— Ai ceva de obiectat ? Punînd această întrebare, privirea vestitului vînător străfulgeră căpetenia cu o putere covîrșitoare, așa că indianul, cu toată statura sa de uriaș, se simțea mic și dădu răspunsul așteptat :

— Nu ; viața învinsului îi aparține învingătorului ; spune-i că poate să-l înjunghie.

— Nu-i nevoie să i-o mai spun, că o știe, dar n-are s-o facă.

— Oare vrea și el să-l lase în viață ?

— Asta vom hotărî mai tîrziu. Deocamdată, Picior-Mare să fie legat cu același lassou de care a vrut să se desfacă.

— De ce să-l legăm ? N-o să fugă de voi.

— Îmi ești chezaș ?

— Da.

— Asta ajunge. Să se ducă unde vrea, dar după terminarea celor două lupte care se vor mai da, să se întoarcă la învingătorul său.

Atunci Jemmy se ridică și-și puse hainele. Și Picior-Mare sări în picioare și-și croi drum printre indienii care nu știau dacă e cazul să-i arate dispreț sau ba.

Acești utahi desigur că nu mai pomeniseră ca un alb să-i trateze așa cum îi trata Old Shatterhand pe ei și pe căpetenia lor, și totuși nu îndrăzneau să-i refuze ceea ce le cerea. Aceasta se datora personalității sale puternice și nimbului cu care-l înconjurase faima faptelor sale și legenda.

Căpetenia era fără îndoială întărîtată că doi dintre războinicii săi cei mai buni fuseseră învinși, și încă de niște adversari care păruseră mult, mult inferiori. Acum privirea îi căzu pe Hobble-Frank, și își mai recîștigă încrederea. Era cu neputință ca acest om mărunțel să-l întreacă în fugă pe

Cerbul-Săltăreț. Cel puțin de astă dată victoria indienilor era asigurată.

Îi făcu semn Cerbului-Săltăreț să se apropie, îl conduse în fața lui Old Shatterhand și zise :

— Acest războinic are iuțeala vîntului și n-a fost întrecut pînă acum de nici un alergător. Nu vrei să-l sfătuiești pe tovarășul tău să se predea mai bine fără luptă ?

— Nu.

— Ar muri mai repede, fără să se fi făcut de rușine.

— Nu e oare cea mai mare rușine să te predai fără luptă ? Nu l-ai crezut de neînvins și pe Peștele-Roșu și n-a spus Picior-Mare că o să-și turtească și zdrobească adversarul, broasca rîioasă, în cîteva clipe ? Crezi că Cerbul-Săltăreț va fi mai norocos decît ei, care au pornit la luptă cu atîta îngîmfare și au ieșit din ea atît de tăcuți și de modești, spre a se face nevăzuți ?

— Uf ! strigă Cerbul-Săltăreț. Mă întrec cu căprioarele.

Acum Old Shatterhand îl privi mai atent. Da, într-adevăr, avea constituția unui bun alergător, picioarele îi erau făcute să parcurgă distanțe mari, fără să obosească. Numai cantitatea sa de creier nu părea în proporție cu lungimea pulpelor. Avea o adevărată figură de maimuță, fără să vădească însă un semn din inteligența pe care o posedă aceste animale.

Se apropie și Hobble-Frank să-l privească pe Cerb.

— Ce zici de el ? îl întrebă Old Shatterhand.

— E întruchiparea prostănacului de la Meissen, stînd, cum se povestește, cu nasul în ochiurile de grăsime, și neputînd găsi supa — răspunse mititelul. În privința picioarelor, face de trei ori cît mine, dar în ce privește capul, sper să nu fiu mai prejos decît el. Să încercăm să aflăm întîi pe ce distanță o să alergăm. Poate că alerg eu cu capul mai bine și mai repede decît el cu picioarele.

Old Shatterhand se întoarse deci din nou spre căpetenie :

— S-a hotărît unde să aibă loc cursa pe viață și pe moarte ?

— Da. Vino să-ți arăt.

Old Shatterhand și Hobble-Frank îl urmară, ieșind din cercul indienilor. Cerbul-Săltăreț rămase pe loc. Lui i se spusese dinainte care va fi ținta. Căpetenia arătă spre sud și zise :

— Vezi copacul acela, la jumătatea drumului de aici la pădure ?

— Da.

— Pînă acolo trebuie să alerge. Cine-l înconjoară de trei ori şi se întoarce primul aici, acela va fi învingătorul.

Hobble-Frank măsură distanţa din ochi, cercetînd cu privirea toată regiunea situată dincolo de ţintă, mai înspre sud, şi observă apoi în limba engleză, pe care de altfel, cum se ştie, o vorbea mult mai corect decît germana sa dialectală :

— Dar sper că va domni cinstea între noi !

— Vrei să spui că ne crezi în stare de necinste ? întrebă căpetenia pe un ton înţepat.

— Da.

— Vrei să te dobor cu un pumn ?

— Încearcă ! Glonţul revolverului meu ar fi mai rapid decît mîna ta. Oare Picior-Mare nu s-a întors adineauri, deşi era interzis ? Asta numeşti purtare cinstită ?

— N-a fost ceva necinstit, ci doar o şiretenie.

— A, aşa ? Şi astfel de şiretenii să fie permise ?

Căpetenia rămase pe gînduri. Dacă spunea da, justifica purtarea lui Picior-Mare, şi poate că şi Cerbul-Săltăreţ va avea vreun motiv să recurgă la un şiretlic. Albii ăştia făceau lucruri de care nu i-ai fi crezut în stare. Poate că acest om mărunt şi gras era şi el un bun alergător ; în cazul acesta părea indicat să rezerve pentru indian o portiţă de scăpare. De aceea răspunse :

— Şiretlicul nu e înşelăciune ? De ce ar fi interzis ?

— Mă declar de acord şi sînt gata să încep alergarea. Din ce punct pornim ?

— Am să înfig o lance în pămînt, de acolo se va porni şi acolo va fi punctul de sosire al alergării.

Se îndepărtă pentru cîteva minute, aşa că albii rămaseră între ei.

— Mi se pare că ţi-a venit o idee — zise Old Shatterhand.

— Da. Se cunoaşte după mutra mea ?

— Bineînţeles, doar văd că rîzi aşa, în tăcere.

— Păi, chiar că e de rîs. Căpetenia asta a vrut să-mi dăuneze cu şiretlicul lui şi, dimpotrivă, mi-a făcut cel mai mare serviciu.

— Cum aşa ?

— Ai să afli îndată. Ce fel de arbore o fi ăla în jurul căruia trebuie să jucăm hora de trei ori ?

— Pare să fie un fag.

— Ia priveşte şi niţel mai la stînga ; şi acolo e un copac, dar aproape de două ori mai departe. Ce fel de copac e ăla ?

— Un molift.

— Bun. Pînă la care urmează deci să fugim ?

— Pînă la fag.

— Eu însă o să alerg pînă la molift.

— Eşti nebun ?

— Nu. Uite ce e, eu alerg cu capul pînă la fag, dar cu picioarele pînă la molift, deşi pînă acolo distanţa e aproape dublă.

— Dar cu ce scop oare ?

— Asta ai să vezi atunci, şi ai să te bucuri. Cred că nu mă înşel în aşteptările mele. Cînd mă uit la garnitura de pe faţada acestui Cerb-Săltăreţ, nici o eroare nu mi se pare posibilă.

— Fii prudent, Frank ! E vorba de viaţă.

— Ei, dac-ar fi vorba numai de viaţă, nici n-ar mai fi nevoie să-mi dau silinţa. Chiar dacă m-ar învinge, tot aş scăpa. Picior-Mare are de plătit cu viaţa, iar pe căpetenie o s-o trînteşti dumneata cu siguranţă ; tot aş putea să fiu răscumpărat în schimbul ăstora. Deci nu mă tem de loc pentru viaţa mea ; dar e vorba de onoare. Să se citească cîndva în istoria celui de-al patrulea sfert al secolului al nouăsprezecelea că eu, Hobble-Frank din Moritzburg, am fost întrecut de o mutră ca asta de merinos indian ? Nu voi îngădui să se povestească aşa ceva despre mine !

— Dar explică-mi cel puţin ce ai de gînd să faci. Poate că sînt în măsură să-ţi dau un sfat bun !

— Mulţumesc din suflet ! Sfatul mi l-am dat eu singur şi vreau să-mi exploatez singur invenţiile. Numai un lucru să-mi spui : cum se zice molift în limba utahă ?

— *Ovomb.*

— *Ovomb !* Curios cuvînt ! Şi cum ar suna scurta propoziţie : „spre acel molift" ?

— *Inci ovomb.*

— Aşa e şi mai scurtă, doar două cuvinte. N-am să le uit.

— Şi ce legătură e între acest *inci ovomb* şi planul tău ?

— E o stea călăuzitoare pentru cursa mea de fond. Dar să tăcem acum : vine căpetenia.

Marele-Lup se întoarse. Înfipse o lance în solul moale, acoperit cu iarbă, și declară că alergarea morții poate începe. Frank își scoase hainele afară din pantaloni ; Cerbul-Săltăreț n-avea pe el decît o fîșie de piele care-i înfășura șoldurile. Se uita la adversarul său cu o mină care voia să exprime dispreț, dar care era însăși imaginea celei mai totale stupidități.

— Frank, dă-ți toată osteneala ! îl îndemnă Jemmy. Gîndește-te că Davy și cu mine am învins !

— Nu mai plînge ! îl consolă mititelul. Dacă cumva nu știi încă, dacă am picioare sau nu, ai să le vezi acum fluturînd.

Atunci căpetenia bătu din palme. Cerbul-Săltăreț scoase un strigăt strident și se avîntă înainte, micul Frank după el. Locuitorii întregii tabere se adunaseră din nou ca să privească alergarea. După părerea lor, era neîndoios încă de pe acum, după trei-patru secunde, cine avea să iasă învingător. Cerbul era de pe acum cu mult înaintea adversarului său, și distanța dintre ei creștea cu fiecare pas. Indienii scoaseră chiote de bucurie. Ar fi fost o nebunie să susții că albul l-ar fi putut ajunge din urmă sau chiar întrece pe indian.

Era însă de-a dreptul minunat cum își zvîrlea mititelul picioarele. Aproape că nu le vedeai, atît de repede se mișcau, și totuși nu dădea impresia, cel puțin pentru observatorul atent, că se desfășoară cît e în stare, ci, dimpotrivă, că ar putea alerga și mai repede dac-ar vrea.

Indienii dădeau semne de neliniște, se auzeau exclamații de batjocură, de bucurie răutăcioasă ; rîdeau crezînd că au într-adevăr toate motivele s-o facă. Iată explicația : fagul stătea în mijlocul cîmpului din față, drept înainte, la vreo trei mii de picioare de tabără. La stînga fagului, dar la o depărtare cu cel puțin două mii de picioare mai mare, se afla moliftul amintit ; acum, cînd cei doi alergători ajunseseră la o distanță îndeajuns de mare, se vedea limpede că mititelul se îndrepta nu spre fag, ci spre molift. Fugea cît îl țineau piciorușele în direcția lui. Faptul era, firește, atît de caraghios, încît veselia indienilor era îndreptățită.

— Tovarășul tău m-a înțeles greșit — zise căpetenia către Old Shatterhand.

— Ba nu.

— Păi cum nu, văd că aleargă spre molift !

— Sigur !

— Atunci Cerbul-Săltăreț îl va învinge de două ori mai repede !

— Ba nu.

— Nu ? întrebă mirat Marele-Lup.

— E un șiretlic, și tu însuți i-ai permis să se folosească de vicleșuguri.

— Uf ! Uf ! Așa e !

„Uf ! Uf !" strigară și indienii ceilalți, cînd căpetenia lor le explică vorbele lui Old Shatterhand. Rîsetele amuțiră, în schimb tensiunea crescu, se dublă, ba deveni de zece ori mai mare.

Cerbul-Săltăreț ajunse curînd după aceea la fag. Urma să-l înconjoare de trei ori. De prima dată, privind înapoi, văzu că adversarul său se află într-o cu totul altă direcție, deși doar la vreo trei sute de pași de el. Se opri uimit și rămase cu ochii holbați la micul neamț de la Moritzburg.

Atunci cei din tabără văzură că acesta întinde brațul spre moliftul îndepărtat ; dar nu se auzea ce spunea.

— *Inci ovomb ! Inci ovomb !* acestea erau cuvintele pe care le striga către alergătorul roșu.

Acesta rămase pe gînduri, meditînd dacă înțelesese bine. Mintea lui nu era în stare să-i servească o altă explicație decît pe aceea că înțelesese greșit indicațiile căpeteniei, și că prin urmare nu fagul, ci moliftul era ținta alergării. Între timp, mititelul ajunsese departe, mult mai departe ; nu era momentul să stai pe gînduri și să șovăi ; era vorba de viață și de moarte ! Indianul părăsi fagul și fugi mai departe, înspre molift. Peste cîteva clipe trecu ca o săgeată pe lîngă adversar și zbură, fără să se mai uite în urmă, spre a doua țintă.

Aceasta stîrni o tulburare enormă în rîndurile indienilor. Urlau și făceau scandal, de parc-ar fi fost în joc viața tuturor. Cu atît mai mult se bucurau fețele-palide, și mai ales rotofeiul Jemmy, văzînd lovitura de geniu a tovarășului lor.

În clipa cînd Cerbul-Săltăreț îl întrecuse, Frank se întoarse și se repezi spre fag. Sosit acolo, ocoli trunchiul de trei ori, de patru ori, de cinci ori, apoi se grăbi s-o ia înapoi spre tabără. Vreo patru cincimi ale drumului le făcu în fuga mare, apoi se opri ca să se uite înapoi, spre molift. Cerbul-Săltăreț se afla acolo, stînd nemișcat. Firește că nu se distingeau nici bra-

țele, nici picioarele, și cu atît mai puțin expresia feței, dar se vedea clar că stătea înlemnit ca o columnă. Era complet nedumerit, și mintea lui nu era destul de ascuțită ca să ghicească ce superb fusese dus de nas.

Hobble-Frank era adînc satisfăcut, și străbătu distanța rămasă mergînd agale. Indienii îl primiră cu priviri sumbre. El, însă, se arătă nepăsător, se apropie de căpetenie, îl bătu pe umăr și întrebă :

— Ei, dragă prietene, cine a învins ?

— Cel care a îndeplinit condițiile — răspunse indianul furios.

— Acela sînt eu !

— Tu ?

— Păi n-am fost pe la fag ?

— Da, te-am văzut.

— Și n-am fost primul întors ?

— Ba da.

— N-am ocolit trunchiul de cinci ori în loc de trei ?

— De ce de mai multe ori decît trebuia ?

— Din pură dragoste față de Cerbul-Săltăreț. El, după primul ocol, a fugit; am făcut eu în locul lui ce mai rămăsese să facă, pentru ca fagul să nu se plîngă de el.

— De ce a părăsit fagul și s-a îndreptat spre molift ?

— Am vrut să-l întreb și eu, dar a trecut atît de repede pe lîngă mine, că n-am avut timpul necesar. Cînd o să vină, o să ți-o spună, poate.

— Dar tu de ce ai alergat întîi înspre molift ?

— Pentru că credeam că e un brad. Old Shatterhand spusese că e un molift, așa că am vrut să văd cine are dreptate.

— Atunci de ce nu te-ai dus pînă acolo, de ce te-ai întors din drum ?

— Pentru că se ducea Cerbul-Săltăreț pînă acolo. De la el pot să aflu ulterior la fel de bine cine s-a înșelat, eu sau Old Shatterhand.

Dădu toate explicațiile acestea cu tonul cel mai calm și firesc cu putință. Căpetenia clocotea. Vorbele îi ieșiră din gură aproape șuierate cînd întrebă :

— Nu cumva l-ai înșelat pe Cerbul-Săltăreț ?

— Să-l înșel ? Vrei să te dobor cu un pumn ? se răsti mititelul cu furie prefăcută, folosindu-se de exact aceleași cuvinte ca și căpetenia adineauri.

— Sau te-ai folosit de un șiretlic ?

— Un șiretlic ? La ce mi-ar fi servit ?

— Ca să-l trimiți pe Cerbul-Săltăreț pînă la molift.

— Ar fi fost un prost șiretlic, de care ar trebui să-mi fie rușine. Un om care aleargă pe viață și pe moarte nu se lasă expediat dincolo de țintă, cu mult mai departe. Dacă s-ar lăsa, ar însemna că n-are minte, iar ai lui ar trebui să se rușineze că nu l-au educat mai bine. Numai un prost ar permite ca un asemenea om să lupte cu un alb pe viață și pe moarte. Nu pot să te pricep, și nu-ți înțeleg bănuielile, fiindcă prin ele aduci o ocară onoarei tale.

Mîna căpeteniei zvîcni spre brîu și se încleștă pe mînerul cuțitului. Îi venea să-l înjunghie pe omulețul pe cît de șiret pe atît de curajos ; dar se văzu silit să înghită gălușca.

Hobble-Frank se duse la prietenii săi, care-l primiră cu o bucurie calmă, dar cu atît mai sinceră.

— Ei, am învins și eu, ești mulțumit de mine ? îl întrebă Jemmy.

— Bineînțeles ! Ai ticluit treaba asta într-adevăr cu mare iscusință. E de-a dreptul o capodoperă !

— Zău ? Atunci fii bun și bagă-ți-o în memorie, la pagina o sută treizeci și șase, și deschide cartea mereu la pagina asta cînd te apucă iar nu știu ce și te îndoiești de superioritatea mea. Iată-l pe Cerbul-Săltăreț care se apropie, dar nu în salturi, ci cam tîrîș. Pare să aibă conștiința încărcată și se ferește în lături de parc-ar urma să încaseze o bătaie. Ia uitați-vă ce mutră face ! Și cu acest Confuzius am fost pus să mă măsor eu ! Ei da, nu picioarele contează, nici măcar la alergare, ci mai mult capul !

Cerbul părea să dorească să se facă nevăzut, dar căpetenia îl chemă și se răsti la el :

— Cine-a învins ?

— Fața-palidă — fu răspunsul timid.

— De ce ai alergat pînă la molift ?

— Fața-palidă m-a mințit. A spus că moliftul e ținta.

— Și tu ai crezut ? Doar îți spusesem care e ținta !

Old Shatterhand îi traducea lui Hobble-Frank conversația, spunîndu-i că l-au făcut mincinos. Micul șmecher se adresă căpeteniei :

— Zice că eu am mințit ? Adică eu i-am spus Cerbului că ținta lui e moliftul ? Nu-i adevărat ! L-am văzut stînd lîngă

fag; se uita la mine mirat și părea să se topească de frica și grija mea, neștiind ce am de gînd să fac. Atunci mi-a fost milă de el, săracul, și i-am strigat: *„Inci ovomb!“*. I-am spus deci că mă duc spre molift. De ce s-a repezit pe urmă el acolo, în locul meu, nu pot să ghicesc. Poate că nu știe nici el. Am zis. *Howgh!*

Old Shatterhand simțea că-l pufnește rîsul auzind cum se folosește cu ironie drăcușorul de om de felul de a se exprima al indienilor. Pe căpetenie, însă, lucrul acesta îl înfurie și mai tare.

— Da, ai zis și ai terminat! strigă. Dar eu n-am terminat încă cu tine și am să-ți mai zic și eu cîte ceva cînd o veni vremea. Dar trebuie să mă țin de cuvînt. Viața, scalpul și avutul Cerbului-Săltăreț sînt ale tale.

— Nu, nu! se apără omulețul. N-am nevoie de ele! Păstrați-l bine; o să mai aveți nevoie de el, mai ales cînd o fi vorba iar de o alergare pe viață și pe moarte.

Printre indieni se auziră murmure furioase, iar căpetenia spuse, scrîșnind din dinți:

— Acum poți să mai verși cuvinte otrăvite; mai tîrziu o să implori îndurare de o să se audă pînă la cer. Fiecare bucățică din trupul său o să moară separat, iar sufletul o să-ți iasă din trup încetul cu încetul, așa încît moartea ta să țină luni de zile.

— Ce puteți să-mi faceți? Am învins și sînt prin urmare liber.

— Mai e unul care n-a învins, și acela e Old Shatterhand. Așteaptă cîteva minute și o să zacă în fața mea la pămînt, rugîndu-se să-i cruț viața. O să-i las viața în schimbul vieții tale, atunci vei fi al meu. Veniți cu mine, toți; începem ultima luptă, cea mai mare și decisivă!

Indienii se luară după el, toată ceata de-a valma, albii îi urmară pășind mai încet.

— Am mers oare prea departe? întrebă Hobble-Frank, îngrijorat.

— Nu — răspunse Old Shatterhand. Nu strică de loc dacă îngîmfarea lor de războinici e înfrîntă o dată. Dar se vede cît colo că nu ne putem încrede în indienii ăștia. Sînt convins că n-or să ne lase în nici un caz să plecăm în pace. S-au hotărît pentru luptele individuale, pentru că erau încredințați că o să

cădem cu toții. Văzînd că socoteala n-a fost bună, or să inventeze altceva. Mi se pare că vor să ne țină aici ca ostatici, o intenție pe care trebuie s-o zădărnicim, fiindcă nici o clipă viața noastră n-ar fi în siguranță.

Ajunseseră în interiorul cercului format din corturi și colibe. În centrul lui se făceau pregătiri pentru lupta în doi, care urma acum. Dintr-un morman de pietroaie adunate, cîntărind tone, se înălța un par gros, de care erau legate două lassouri. În jurul acestui loc se adunaseră toți locuitorii taberei, bărbați și femei, spre a fi martorii oculari ai spectacolului. Old Shatterhand pași în mijlocul cercului, unde se afla și căpetenia. Acesta avea o ținută mîndră, sigur de victorie. Arătînd cele două lassouri, zise:

— Vezi curelele astea? Un capăt al lassoului e legat de par. Celălalt ni se leagă de mijloc.

— Pentru ce?

— Ca să ne mișcăm numai în acest cerc restrîns și să nu putem fugi unul de altul.

— Ghicesc motivul. Presupui că am mai multă repeziciune și îndemînare decît forță, și vrei să mă împiedici prin acest mijloc să mă folosesc de superioritatea mea. Fie și așa. Mi-e indiferent! Cu ce arme luptăm?

— Fiecare va avea un cuțit în mîna stîngă și un tomahawk în mîna dreaptă. Cu astea luptăm pînă moare unul dintre noi.

Era limpede că indianul alesese acest mod de luptă pentru că era încredințat de superioritatea sa în mînuirea acestor arme. Dar omul alb declară calm:

— Sînt de acord.

— Vezi întîi ce puternic sînt! Se duse la mormanul de pietre, ridică una și o aruncă. Avea o putere fizică enormă și credea că albul n-ar fi în stare să facă și el așa. Se auzi în jur un „uf!“ de satisfacție.

— Ești un bărbat puternic — zise Old Shatterhand — și sper că în această luptă te vei bizui numai pe tine însuți.

— Sigur că da. Cine să mă ajute?

— Războinicii tăi. După cît mi se pare, ei nu exclud totuși posibilitatea să fii învins de mine. De ce s-au înarmat de parc-ar pleca la bătălie?

— Oare tovarășii tăi sînt neînarmați?

— Nu. Dar o să ne ducem toate armele în cortul nostru. Vrei să cred că eşti un om curajos ?

— Vrei să mă jigneşti ? strigă căpetenia cu furie. N-am nevoie de ajutorul altora. Războinicii mei să-şi ducă armele în corturi, dacă şi oamenii tăi fac la fel.

— Bine ! Aşa vom face. Îmi păstrez numai cuţitul.

Îşi înmînă armele lui Hobble-Frank, iar Davy şi Jemmy îi urmară exemplul. Între timp îi zise omuleţului pe nemţeşte :

— Te faci că le duci pe toate în cort, dar cînd nu te vede nimeni, le scoţi afară, trecîndu-le pe sub peretele din spate al cortului. Şi nu te întorci aici. Atenţia tuturor va fi concentrată asupra luptei şi n-o să ia nimeni în seamă că nu te întorci. Te strecori pe dedesubt, în spatele cortului, şi ne pregăteşti caii de plecare ; sînt pe-acolo.

Hobble-Frank se îndepărtă. La porunca căpeteniei lor, toţi indienii depuseră armele şi le încredinţară femeilor ca să le ducă în corturi. Căpetenia îşi dezveli bustul, spre a avea mişcările mai libere. Old Shatterhand însă nu-i urmă exemplul. Îmbrăcatul ar fi răpit un timp preţios, o pierdere care ar fi putut deveni fatală. Femeile se întoarseră în mare grabă, ca să nu scape nimic din spectacol. Ochii tuturor erau îndreptaţi spre interiorul cercului şi nimeni nu băgă de seamă că lipseşte micul saxon.

— Acum s-a făcut cum ai vrut — zise căpetenia. Să începem ?

— Întîi încă o întrebare. Ce se va întîmpla cu tovarăşii mei dacă mă omori ?

— Vor fi prizonierii noştri.

— Bine, dar ei au luptat pentru libertatea lor şi se pot duce unde vor !

— Aşa e. Dar înainte vor mai rămîne cîtva timp ca ostatici.

— Asta e în nepotrivire cu înţelegerea noastră. Găsesc însă că e inutil să mai pierd un cuvînt în legătură cu această chestiune. Ce se întîmplă, în schimb, dacă eu te omor pe tine ?

— Asta nu se va întîmpla ! strigă indianul cu mîndrie.

— Trebuie, totuşi, să luăm în consideraţie şi această posibilitate.

— Ei bine, dacă mă învingi, sînteţi liberi !

— Şi n-o să ne reţineţi ?

— Nimeni nu vă va reţine !

— Atunci sînt de acord ; putem începe.

— Da, hai să începem. Vino să ne lege. Uite aici un tomahawk.

Lăsaseră acolo numai două tomahawkuri. Marele-Lup, care avea, fireşte, şi el un cuţit, luă una dintre securi şi i-o întinse lui Old Shatterhand. Acesta o privi, apoi o aruncă departe, într-o traiectorie care trecea peste capetele celor adunaţi.

— Ce faci ? întrebă căpetenia mirată.

— Arunc tomahawkul, fiindcă nu e bun de nimic. Al tău, după cîte văd, e foarte bine lucrat ; celălalt mi s-ar fi rupt în mînă de la prima lovitură.

În pofida vopselelor aplicate gros pe faţa indianului, se văzu că se strîmbă batjocoritor, în timp ce spuse :

— Erai liber să arunci tomahawkul, dar nu vei primi altul în loc.

— Nici nu e nevoie ; am să lupt numai cu cuţitul meu, despre care ştiu că mă pot bizui pe el.

— Uf ! Eşti nebun ? Prima lovitură pe care o dau cu tomahawkul are să te omoare. Eu am şi tomahawk şi cuţit, şi tu nu eşti la fel de puternic ca mine.

Atunci Old Shatterhand se aplecă spre piatra pe care o ridicase adineauri Marele-Lup, o ridică întîi pînă-n dreptul centurii, o înălţă apoi deasupra capului, o ţinu acolo cîtva timp şi o azvîrli apoi cu putere, aşa încît piatra se opri la vreo nouă-zece paşi de el.

— Fă şi tu aşa ! strigă către căpetenie.

— Uf ! Uf ! Uf ! se auzi din toate părţile. Căpetenia nu răspunse îndată. Se uita de la vînător la piatră, apoi de la piatră la vînător ; era surprins şi nu vorbi decît după un răstimp :

— Crezi că mă faci să-mi fie frică ? zise. Să nu-ţi închipui ! Am să te omor şi am să-ţi iau scalpul, de-ar fi să ne luptăm pînă seara. Hai, legaţi-ne !

Porunca se adresa celor doi indieni care stăteau alături în aşteptare ; legară lassourile de mijlocul lui Old Shatterhand şi al căpeteniei, apoi se dădură înapoi. Prinşi astfel de par, luptătorii se puteau mişca doar în interiorul unui cerc, a cărui rază era cît partea de lasso rămasă. Stăteau în aşa fel încît cele două lassouri formau o linie dreaptă, adică diametrul cercului ; fiecare era cu faţa spre spatele celuilalt. Indianul ţi-

nea tomahawkul în mîna dreaptă și cuțitul în mîna stîngă. Iar Old Shatterhand numai cuțitul în pumnul drept.

Pesemne că Marele-Lup imaginase lupta așa, ca amîndoi să se ia la goană în cerc, căutînd să se apropie unul de celălalt, pentru a putea da o lovitură sigură. Fusese silit să-și dea seama că nu e mai puternic decît adversarul său ; dar armele erau inegale și era absolut convins că va învinge, mai ales că, după părerea sa, albul apucase cuțitul cu totul greșit. Old Shatterhand ținea cuțitul în așa fel încît tăișul era îndreptat nu în jos, ci în sus ; deși n-ar fi putut să-l înfigă izbind cu el de sus în jos. Indianul rîdea de el în sinea lui și-l observă cu multă atenție ca să nu-i scape nici o mișcare a adversarului.

Și albul avea privirea ațintită asupra lui. Nu voia să atace, ci să aștepte atacul, și voia ca prima ciocnire să fie decisivă. Totul depindea de cum avea să mînuiască Marele-Lup tomahawkul. Dacă-l ținea strîns, nu avea de ce se teme ; dacă însă îl azvîrlea asupra lui, era necesară o atenție încordată și o prudență foarte mare. Nu erau la o distanță suficientă unul de altul ca să se poată da ușor în lături în fața unui asemenea proiectil.

Rămaseră așa timp de cinci minute, zece minute, și nici unul nu făcea prima mișcare. Indienii începuseră să strige îndemnuri și scoaseră chiar exclamații de dezaprobare. Marele-Lup își invită adversarul cu vorbe disprețuitoare să înceapă ; îi strigă și injurii. Old Shatterhand rămase impasibil ; răspunsul său consta în aceea că se așeză jos, luînd o atitudine atît de firească și calmă, de parcă s-ar fi aflat în cea mai pașnică societate. Dar mușchii și tendoanele îi erau gata să intre în activitatea cea mai intensă de la o clipă la alta.

Căpetenia luă această purtare ca semn de desconsiderare, cînd, de fapt, nu era altceva decît o stratagemă menită să-l provoace pe adversar la o acțiune necugetată. De altfel, își ajunse scopul perfect. Indianul crezu că isprăvește mai ușor cu un dușman așezat pe jos, și că trebuie să profite cît mai repede de această împrejurare. Scoțînd un strigăt de război, răsunător, se repezi spre Old Shatterhand cu tomahawkul ridicat pentru lovitura mortală. Indienilor li se păru că au și văzut tomahawkul nimerindu-și ținta ; buzele multora se și întredeschiseseră pentru izbucniri zgomotoase de bucurie, cînd albul sări sus și în lături — cuțitul ținut cu tăișul în sus își făcu datoria ; lovitura nimeri alături, pumnul repezit în jos intră în

lama ridicată iute ca fulgerul și se deschise scăpînd securea ; o izbitură rapidă a lui Old Shatterhand în brațul stîng al indianului făcu să-i zboare și cuțitul din mînă, apoi, cu o mișcare atît de iute că abia se văzu, vînătorul îl lovi pe adversar cu capătul mînerului în regiunea inimii, atît de tare, încît indianul căzu ca o buturugă și rămase nemișcat. Old Shatterhand ridică cuțitul în aer și strigă :

— Cine e învingătorul ?

Nu-i răspunse nimeni. Chiar și acei care crezuseră că e cu putință să fie învinsă căpetenia lor nu-și închipuiseră că asta s-ar putea petrece atît de repede și în modul acesta. Oamenii erau înmărmuriți.

— El însuși a spus că scalpul învinsului să-i revină învingătorului — continuă Old Shatterhand. Scalpul lui e deci al meu ; dar nu vreau să-l iau. Sînt creștin și prieten al oamenilor roșii, și-i dăruiesc viața. Poate că i-am rupt o coastă ; dar nu e mort. Frații mei roșii să-l examineze ; eu, însă, mă duc în cortul meu.

Desfăcu lassoul cu care era legat și plecă. Nimeni nu-l împiedică și nimeni nu-i reținu nici pe Davy și Jemmy cînd îl urmară. Fiecare voia să se convingă întîi cum stau lucrurile cu Marele-Lup, așa că toți se înghesuiră în jurul lui. Vînătorii ajunseră așadar la cort nebăgați în seamă. În spatele cortului se aflau armele lor, și acolo îi aștepta și Frank cu caii. Încălecară în grabă și porniră, întîi încet, pe după corturi și colibe, căutînd să se ascundă după ele. Apoi însă îi observară santinelele postate în jurul taberei. Acestea scoaseră urletul lor de război și traseră după ei. Atunci albii dădură pinteni cailor, ca să treacă în galop. Uitîndu-se în urmă, văzură că strigătele și împușcăturile paznicilor atrăseseră atenția celorlalți. Indienii ieșiră buluc pe după corturi, trimițînd în urma fugarilor urlete satanice, repetate de ecoul multiplu produs de munții din față.

Vînătorii galopau drept înainte peste cîmpie, înspre locul în care pîrîul se vărsa în lac. Old Shatterhand cunoștea ținutul îndeajuns pentru a ști că albia acestei ape de munte oferea cea mai rapidă cale de scăpare. Era convins că utahii vor porni îndată în urmărire, trebuia deci să se îndrepte spre o regiune în care indienilor să le fie cît se poate de greu să se țină pe urmele lor.

HOBBLE-FRANK ŞI MĂTUŞA DROLL

În aceeaşi dimineaţă, pe calea urmată cu o seară înainte de utahi cu prizonierii lor, adică de-a lungul pîrîului, urca la deal o ceată de călăreţi. În frunte se aflau Old Firehand şi mătuşa Droll. După ei veneau Humply-Bill şi Gunstick-Uncle cu lordul ; pe scurt, erau toţi albii care trăiseră aventura de la Eagle-tail povestită mai înainte şi care porniseră spre munţi ca să ajungă la Lacul de Argint. La Denver se întîlniseră cu inginerul Butler şi cu Ellen, fiica lui. Se dusese acolo direct de la ferma fratelui său. Soţia sa rămăsese la fermă, fiind puţin suferindă de cînd cu păţania cu pantera. Fata, care nu voise cu nici un chip să se despartă de tatăl ei, gata să străbată, de dragul lui, ţinuturi sălbatice, şedea într-un fel de lectică purtată de doi căluţi indieni, mici dar foarte rezistenţi.

Winnetou nu era cu ei pentru moment, fiindcă o luase înainte spre a cerceta ţinutul. Din întîmplare, Old Firehand îl condusese luînd-o pe poteca din pădure şi peste luminişul unde Old Shatterhand şi tovarăşii săi se întîlniseră cu utahii. Vînătorii descifraseră urmele, dîndu-şi seama că nişte albi fuseseră făcuţi prizonieri de indieni, şi se arătaseră numaidecît gata să urmărească pîrtia făcută, pentru a le aduce ajutor la nevoie.

Nu bănuiau că utahii dezgropaseră securea războiului. Atît Winnetou cît şi Old Firehand se ştiau în cea mai deplină pace cu acest trib, amîndoi erau deci convinşi că vor avea parte de o primire prietenoasă şi că vor putea pune o vorbă bună pentru prizonierii albi.

Nu ştiau exact unde-şi instalaseră utahii tabăra ; dar cunoşteau lacul, şi cum împrejurimile lui erau foarte potrivite pentru a poposi, îşi închipuiau că o să-i găsească pe utahi acolo. În pofida atitudinii prietenoase la care se aşteptau, ar fi fost cu totul în dezacord cu obişnuinţele Vestului îndepărtat dacă li s-ar fi arătat fără să-i observe întîi. De aceea Winnetou o luase înainte spre a iscodi. Tocmai cînd ceata ajunse în locul unde malurile înalte ale rîului se lărgeau, apaşul se întorcea.

Venea în galop, făcîndu-i să înţeleagă, încă de departe, să oprească. Nu era semn bun, aşa că Old Firehand îi strigă :

— Fratele meu vrea să ne prevină. I-a văzut pe utahi ?

— I-am văzut şi am văzut şi tabăra lor.

— Şi Winnetou a găsit că nu e bine să li se arate ?

— Nu, fiindcă au dezgropat securea războiului.

— După ce ţi-ai dat seama ?

— După culorile cu care s-au vopsit, şi din faptul că s-au adunat atîţia. Războinicii roşii se reunesc în număr atît de mare numai în caz de război şi pe vremea marilor vînători. Cum nu e anotimpul migraţiilor de bizoni, cînd se vînează în stil mare, numai în jurul securii războiului s-au putut aduna atîţia.

— Cît de mare e numărul lor ?

— Winnetou n-a putut să vadă exact. Erau poate vreo trei sute pe malurile lacului, şi în corturi probabil că mai erau alţii.

— Pe malurile lacului ? Atît de numeroşi ? Dar ce s-o fi întîmplat acolo ? Poate o expediţie mare de pescuit prin gonirea peştilor spre năvod ?

— Nu. Cînd se hăituiesc peştii, oamenii înaintează ; însă stăteau pe loc şi se uitau spre apă. Winnetou crede că era vorba de o întrecere la înot pe viaţă şi pe moarte.

— Ai vreun motiv să presupui asta ?

— Da. Utahii poartă culorile războiului şi-i consideră, prin urmare, pe albii care sînt la ei ca duşmani. Urmează să fie omorîţi. Dar oamenii roşii nu-şi ucid duşmanii repede ; adesea îi lasă să lupte pe viaţă şi pe moarte cu un adversar superior. Vor fi pus pe unul dintre prizonieri să înoate, ca să-i prelungească agonia şi frica de moarte.

— Sînt cu totul de părerea ta. Am numărat întîi urmele a patru albi, apoi a încă doi ; asta face şase. Nu-i vor fi pus pe toţi să înoate ; probabil că vor pune pe fiecare să lupte în alt mod pentru viaţa sa. Trebuie să ne grăbim să-i scăpăm, altfel sînt pierduţi.

Apaşul răspunse vesel, cu o expresie de viclenie pe chip :

— Se află printre feţele-palide un bărbat care nu se lasă omorît cu una cu două şi nici pe ai săi nu-i lasă.

— Cine ?

— Old Shatterhand.

— Ce zici ? sări Old Firehand. Old Shatterhand ? Dar era vorba să-l întîlneşti abia la Lacul de Argint ? Să fi sosit aici de pe acum ?

— Old Shatterhand e punctual ca soarele de pe cer.

— L-ai văzut ?

— Nu.

— Cum poţi să susţii atunci că e aici ?

— O ştiu încă de ieri.

— Şi nu i-ai spus nimic ?

— Tăcerea e adesea mai bună decît vorba. Dacă spuneam ieri a cui e puşca ce şi-a zis cuvîntul în luminişul acela, n-aţi fi stat liniştiţi, ci v-aţi fi grăbit să înaintaţi mai repede.

— Puşca lui şi-a spus cuvîntul ? De unde ştii ?

— Cînd am cercetat ieri marginea luminişului şi iarba de pe el, am găsit un copăcel cu găuri făcute de gloanţe. Gloanţele proveneau din puşca-minune a lui Old Shatterhand ; o ştiu precis. A vrut să-i sperie pe oamenii roşii, şi acum se tem de puşca lui.

— Vai, de ce nu mi-ai arătat copăcelul ! Hm ! Dacă Old Shatterhand se află printre albii aceia, atunci e drept că nu trebuie să ne mai temem atîta pentru ei. Ce să facem ?

— Prietenii mei mă vor urma acum călărind în şir, unul după altul, pentru ca utahii, dacă dau de urmele noastre, să nu poată număra cîte persoane sîntem. *Howgh !*

Îşi întoarse calul spre dreapta şi porni, fără să se mai uite dacă ceilalţi îl urmează.

Malurile înalte ale pîrîului se lărgiseră, după cum am spus, şi încadrau şesul din jurul lacului, la început în chip de coline joase, apoi sub forma unui lanţ muntos tot mai înalt. În şes nu erau arbori, în schimb culmile erau împădurite pînă în vale, unde pădurea era tivită de un şir de tufişuri. Căutînd să rămînă la adăpostul privirilor străine pe după aceste tufişuri şi pe sub copaci, Winnetou înainta de-a lungul culmilor din dreapta, care mărgineau partea de nord a şesului şi se întîlneau apoi la apus cu acel masiv muntos din care cobora pîrîul ce alimenta lacul.

În felul acesta ceata ocoli şesul de la est la vest, pînă ce ajunse la acel pîrîu de munte, la vreo sută de paşi de la lac, de unde, rămînînd tot pe sub copaci, se putea zări tabăra. Acolo descălecară şi se culcară în muşchiul moale. Locul era

parcă făcut dinadins ca să observe tabăra pe ascuns şi totuşi în voie.

Îi văzură pe utahi, stînd adunaţi mai la sud de tabără. Apoi zăriră doi oameni ieşind din mulţime şi alergînd din răsputeri spre sud. Old Firehand îşi puse binoclul la ochi, se uită prin el şi strigă :

— E o întrecere între un om roşu şi unul alb. Roşul e de pe acum cu mult înaintea albului, şi va ieşi învingător ! Albul e un om scund.

Trecu binoclul apaşului. Abia îl pusese acesta la punct prinzîndu-l pe albul scund în lentile, că exclamă :

— Uf ! E Hobble-Frank ! Acest mic erou e pus să alerge pentru a-şi salva viaţa, şi e imposibil să-l întreacă pe omul roşu.

— E Hobble-Frank ? întrebă Old Firehand. Nu putem sta cu braţele încrucişate ; trebuie să luăm o hotărîre !

— Încă nu ! fu de părere apaşul. Încă nu e primejdie. Old Shatterhand e cu el !

Copacii îi împiedicau să vadă alergarea pe tot parcursul ei. Ambii alergători dispăruseră spre dreapta ; aşteptau întoarcerea lor, fiind convinşi, fireşte, că omul roşu va apărea primul. Şi care le fu însă mirarea văzînd că în locul lui apare mititelul, umblînd agale, ca şi cum ar face o plimbare.

— Frank vine primul ! strigă Old Firehand. Cum e cu putinţă ?

— Prin vreun vicleşug — răspunse Winnetou. A ieşit învingător, şi vom afla şi noi cum a făcut. Auziţi cu ce furie urlă utahii ? Se îndepărtează ; se întorc în tabără. Şi uitaţi-vă ! Acolo stau patru feţe-palide. Le cunosc.

— Şi eu ! strigă Droll. Old Shatterhand, Davy-lunganul, Jemmy-grăsanul şi micul Hobble-Frank.

Aceste nume produseră o vîlvă nemaipomenită. Unii dintre ei cunoşteau personal pe unul sau pe mai mulţi dintre cei pomeniţi, ceilalţi auziseră de ei destul pentru a le acorda cea mai mare atenţie. Reflecţiile multiple zburau de la unul la altul, pînă ce Winnetou zise către Old Firehand :

— Prietenii noştri şi-au păstrat încă armele ; deci situaţia lor nu poate fi prea primejdioasă. Staţi aici, am să încerc să aflu ce se petrece.

Dispăru printre copaci, luînd binoclul cu el. Trecu o jumătate de oră care li se păru foarte lungă ; atunci se întoarse și raportă :

— În mijlocul taberei se dă o luptă în doi. Utahii stau adunați grămadă, așa că nu i-am putut distinge pe cei doi luptători ; dar pe Hobble-Frank l-am văzut, a condus caii cu băgare de seamă, pe ascuns, după un cort, și le-a pus păturile. Albii se pregătesc de plecare.

— Pe ascuns ? Deci vor să fugă ? întrebă Old Firehand. Atunci noi ne postăm aici în calea lor și-i luăm cu noi, sau le ieșim în întîmpinare.

— Nici una, nici alta — zise apașul clătinînd din cap. Old Firehand să se gîndească : ce vor face indienii dacă albii fug ?

— Îi vor urmări.

— Și de cîți războinici ai nevoie dacă urmărești patru sau șase oameni ?

— Hai să zicem de douăzeci, cel mult de treizeci.

— Bun ! Pe aceștia îi vom învinge cu ușurință. Dacă însă ne arătăm utahilor, tot tribul se va pune în mișcare ca să se ia după noi, și atunci ar fi multă vărsare de sînge.

— Ai dreptate, Winnetou. Dar războinicii roșii vor ști cîți sîntem, după urme.

— Ei se vor uita la urmele care sînt în fața lor, dar nu la cele care vor fi în spatele lor.

— A, te gîndești să mergem în urma lor ?... Ascultă, ce-i asta ?

Din tabără se ridică un urlet îngrozitor și îndată după aceea văzură patru călăreți plecînd în galop. Erau albii. O luară spre capătul de sus al lacului, aveau deci intenția să ajungă la pîrîu și să înainteze călare în albia lui.

— Old Firehand să vină după mine — zise Winnetou. Frații mei albi ceilalți trebuie însă să pătrundă mai adînc în pădure cu caii și să aștepte acolo pînă ne întoarcem. Să ia și caii noștri.

Îl apucă pe Old Firehand de mînă și-l trase după el, mergînd tot de-a lungul pîrîului, pe malul rîpos, sub copaci, pînă într-un loc din care se putea vedea tabăra, fără a fi văzuți. Acolo se opriră.

Old Shatterhand se apropia cu repeziciune. Înainta împreună cu tovarășii săi, în imediata apropiere a pîrîului, deci în vale, pe cînd apașul și cu Old Firehand stăteau sus, pe malul înalt. Sosind în dreptul lor, călăreții auziră deodată o voce de sus :

— Uf ! Frații mei albi să oprească aici !

Cei patru își opriră caii și se uitară în sus.

— Winnetou ! Winnetou ! strigară toți odată.

— Da, e Winnetou, căpetenia apașilor ! răspunse acesta. Și aici mai e cineva care e prieten al fraților mei albi. Îl împinse în față pe vînătorul uriaș.

— Old Firehand ! strigă Old Shatterhand. Tu, aici, tu ? Ce bucurie ! Sînteți singuri ?

— Nu. Sîntem vreo patruzeci de vînători și *rafter*-i. Ai să mai întîlnești buni cunoscuți printre noi. Acum nu e timp de povestit. Încotro voiai să te duci ?

— Spre Lacul de Argint.

— Și noi. Acum vedeți-vă de drum. Îndată ce au trecut urmăritorii voștri, venim și noi și-i luăm între două focuri !

— Minunat ! strigă Old Shatterhand. Ce noroc să vă întîlnim aici ! De acolo, de sus, se poate vedea tabăra ?

— Da.

— Atunci fiți atenți, să nu ne ia prin surprindere. Am să vă relatez pe scurt.

Le povesti cît se poate de concis ce se întîmplase, după care luă cuvîntul Winnetou :

— Fratele meu alb cunoaște rîpa adîncă pe care fețele-palide o numesc Defileul Nopții. De aici se poate ajunge acolo în cinci ore. La mijloc, defileul se lărgește formînd ca o încăpere rotundă, ai cărei pereți se înalță parcă pînă la cer. Își aduce aminte Old Shatterhand de locul acela ?

— Sigur că da.

— Pînă acolo să călărească fratele meu alb. După ce a trecut de acel loc rotund, să se oprească dincolo, rîpa e atît de îngustă, că dacă se întîlnesc doi călăreți, abia pot trece. Acolo chiar singur fiind, fratele meu poate să țină pe loc cîteva sute de utahi cu flinta sa vrăjită. Dacă se duc pînă acolo, nu mai pot nici înainta, nici da înapoi, fiindcă noi vom ajunge repede în spatele lor.

— Bine, vom urma acest sfat. Dar spuneți-mi înainte de toate încă un singur lucru : de ce vă duceți împreună cu atîția la Lacul de Argint ?

— Îți spun îndată — răspunse Old Firehand. Există pe acolo o mină de argint extrem de bogată, dar într-o regiune

secetoasă, aşa încît exploatarea ei e imposibilă, dacă nu reuşim să facem rost de apă. Atunci mi-a venit ideea să trag o conductă de apă din Lacul de Argint. Dacă izbutim, putem scoate milioane din mină. Am cu mine un inginer care-şi va da părerea în privinţa posibilităţilor tehnice, şi în cazul că va socoti planul realizabil, va executa lucrările.

Un zîmbet fugar trecu peste faţa lui Old Shatterhand, în timp ce întrebă :

— O mină ? Cine a descoperit-o ?

— Am fost şi eu de faţă cînd s-a descoperit.

— Hm ! Dacă drenezi apele lacului spre mină, faci o afacere dublă. Pe fundul lui zac bogăţii faţă de care mina ta de argint e o sărăcie.

— A, te gîndeşti la comoara din Lacul de Argint ? Ce ştii despre ea ?

— Mai mult decît îţi închipui. Ai să afli mai încolo. Dar văd că şi tu vorbeşti despre comoară. De la cine ai aflat de ea ?

— De la... Ei, şi despre asta vom vorbi mai încolo. Văd indieni ieşind călare din tabără.

— Cîţi ?

— Cinci.

— *Pshaw !* Nu sînt de temut. Asta-i avangarda, care are misiunea să nu ne scape din ochi ; grosul cetei vine în curînd. Deci, înainte ! La revedere, în defileul nopţii !

Îşi îmboldi calul cu călcîiele şi plecă în grabă cu tovarăşii săi. Old Firehand şi Winnetou se lăsară pe vine ca să observe pe cei cinci utahi. Se apropiară călări, cu privirile scrutătoare îndreptate înainte, spre pămînt, şi trecură.

Atunci cei doi se întoarseră la tovarăşii lor. Aceştia se traseseră sub copaci, pînă aproape de vărsarea pîrîului în lac. Old Firehand voia să le comunice ce vorbise cu Old Shatterhand ; tocmai atunci, însă, privirea i se opri asupra unor femei indiene care se apropiau pe malul lacului ; aduceau undiţe şi tot ce e necesar pentru pescuit. Atrase atenţia lui Winnetou asupra lor zicînd :

— Dacă am asculta ce vorbesc aceste *squaws*, am afla cîte ceva despre ce au de gînd războinicii tribului.

— Winnetou va încerca, dacă se apropie suficient — răspunse apaşul.

Da, femeile veniră pînă-n apropiere. Voiau să pescuiască nu în lac, ci la gura pîrîului. Se aşezară acolo, pe sub tufişurile de pe mal, una lîngă alta, zvîrliră undiţele şi se apucară de pălăvrăgit. Nu păreau să ţină seama de regula că un pescar nu trebuie să vorbească. Winnetou se strecură ca un şarpe pînă-n spatele lor şi rămase culcat pe după tufişuri. Era nostim să le observi şi în acelaşi timp să-l observi şi pe el. Rămase acolo vreun sfert de oră, apoi se înapoie ca să le relateze :

— Dacă aceste *squaws* nu învaţă să tacă, n-or să prindă niciodată măcar un singur păstrăv. Mi-au spus tot ce voiam să ştiu. Cei cinci războinici care au trecut pe lîngă noi au misiunea să facă mai vizibilă urma lăsată de Old Shatterhand, şi în curînd vor veni după ei alţi cincizeci, conduşi de Marele-Lup.

— Va să zică, nu e rănit ? întrebă Old Firehand.

— Loviturile lui Old Shatterhand i-au paralizat mîna dreaptă şi i-au tăiat respiraţia. Suflul şi l-a regăsit, iar mîna nu îl împiedică să conducă el însuşi expediţia de urmărire. Utahii se răzleţesc azi prin tot ţinutul ca să vîneze şi să facă provizii de carne, căci mîine urmează să ridice tabăra.

— Unde vor s-o mute ?

— Femeile şi copiii pleacă în munţi, unde au rămas bătrînii şi unde sînt în siguranţă ; iar războinicii pornesc în frunte cu Marele-Lup spre a se duce la locul de adunare al tuturor triburilor utah.

— Unde se află acest loc ?

— Femeile nu păreau să ştie. N-am putut afla mai mult ; dar pentru scopurile noastre e destul.

— Atunci nu avem alta de făcut decît să aşteptăm pînă ce trece Marele-Lup cu trupa lui.

Se aşezară la pîndă pînă ce, cam peste o oră, Marele-Lup şi oamenii săi îşi făcură apariţia. Trecură călare fără să arunce o privire printre copaci. Aspectul lor era foarte belicos. Erau înarmaţi toţi, fără excepţie, cu arme de foc. Căpetenia îşi purta mîna dreaptă într-o eşarfă. Faţa îi era acoperită cu un strat şi mai gros de vopsea decît dimineaţa. Pe umeri purta mantia de război împodobită cu pene, care atîrna pînă pe spatele calului ; dar pe cap nu mai purta coroana de pene de vultur. Fusese învins şi făgăduise să nu poarte această distincţie pînă ce nu-şi va fi potolit setea de răzbunare.

Peste zece minute, Winnetou plecă pe urma utahilor, iar peste alte zece minute porniră şi ceilalţi.

Nu putea fi vorba, fireşte, de un drum în adevăratul înţeles al cuvîntului. Călăreau mereu pe firul apei, la deal. Pe vremea puhoaielor, primăvara, apele roseseră malurile. Peste tot zăceau pietre desprinse şi trunchiuri smulse, aşa încît nu se putea înainta decît foarte încet, mai ales că lectica tinerei Ellen Butler era greu de trecut peste asemenea obstacole. După ce suiră prima pantă, înaintară mai uşor. Povîrnişul nu mai era abrupt, şi cu cît pîrîul curgea mai domol pe un teren mai puţin înclinat, cu atît prăvălise pe jos mai puţine frînturi desprinse din maluri.

Mergînd în direcţia Defileului Nopţii, calea de urmat era de-a curmezişul munţilor Elk, în locul unde lanţul muntos e mai îngust. Odată ajunşi sus, părăsiră albia pîrîului ; trecură prin păduri virgine fără vlăstăriş. Trunchiurile se înălţau la distanţe destul de mari unele de altele, iar coroanele lor se uneau formînd o boltă deasă de frunziş, aşa că numai în unele locuri pătrundea cîte o rază de soare. Solul era moale şi putred, urmele se imprimaseră deci adînc.

Uneori se apropiau de apaşul din faţa lor şi vedeau că nu avea o atitudine de om îngrijorat. Ştia că utahii îşi îndreptau atenţia înainte.

La plecarea lui Old Firehand şi a oamenilor săi de pe malul lacului, fusese ora zece. Pînă la ora unu drumul lor trecea aproape mereu prin pădure, apoi peste o întindere cu tufişuri, lucru binevenit pentru albi. Dac-ar fi fost o prerie deschisă, ar fi fost nevoiţi să păstreze distanţe mai mari faţă de indieni. Terenul acoperit cu iarbă se înclina adesea la vale, pentru a se ridica apoi din nou ; pe urmă trecură iar printr-o pădure, dar nu multă vreme, căci după vreo cîteva minute ajunseră la marginea ei. Acolo-i găsiră pe apaşi aşteptîndu-şi tovarăşii.

O privelişte unică se desfăşura în faţa lor. Lăsaseră în urmă masivul munţilor Elk, iar înaintea lor se aflau munţii lui Grand River, cu defileurile sale. Din dreapta, din stînga şi din partea în care stăteau călăreţii coborau una spre alta trei suprafeţe stîncoase, negre şi înclinate, ca trei uriaşe table de ardezie ce se întîlneau jos. Pantele erau atît de abrupte şi suprafeţele atît de netede, încît era cu neputinţă să rămîi în şa. Te apuca groaza, privind în jos. Din două părţi, acolo

unde pereţii de ardezie se întîlneau la muchii, curgea la vale cîte o apă, fără a hrăni însă vreun arbore, vreo tufă, fie măcar şi un singur fir de iarbă. Pîraiele se împreunau în vale, spre a dispărea într-o crăpătură de stîncă ce părea să aibă lăţimea unei rigle.

— Iată Defileul Nopţii — zise Old Firehand, arătînd spre acea crăpătură. I s-a dat acest nume pentru că e atît de adînc şi de strîmt, încît lumina soarelui nu pătrunde în el, aşa că şi ziua în amiaza-mare e întuneric pe fundul lui. Şi, ia uitaţi-vă acolo !

Arăta în jos, spre locul în care apa dispărea în crăpătură. Se mişcau acolo cîteva figuri ; erau călăreţi, atît de mici, încît observatorul de sus ar fi zis că nu-i ajung nici pînă la genunchi. Erau utahii care tocmai intrau în defileu.

Acesta era o spărtură verticală făcută într-un masiv de stîncă uriaş, pe care se întindea un podiş imens, închis între culmi gigantice pierdute în negurile depărtărilor ; aceştia erau munţii Book. Droll se uită în adîncuri, apoi zise către Tom-cel-Negru :

— Aici să coborîm ? Numai un meşter specializat în acoperişuri de ardezie ar fi în stare s-o facă ! Curat risc al vieţii, dacă nu-i cu supărare ! Dacă te aşezi aici, pe margine, şi-ţi dau un ghiont, ajungi jos ca la săniuş !

— Şi totuşi trebuie să coborîm ! zise Old Firehand. Descălecaţi şi luaţi-vă caii de frîie, dar de aproape. N-avem încotro. Trebuie să facem ca la săniuş la o astfel de coborîre. Cum nu avem nici săniuţe, nici frîne, nu putem frîna decît lunecînd în jos în zigzag. Uite aşa, ba la stînga, ba la dreapta.

Urmară acest sfat. Drept înainte, cu greu ar fi ajuns la vale fără diferite naufragii ; coborîşul dură peste o jumătate de oră. În cele din urmă ajunseră în vale şi se orînduiră în vederea intrării în defileu, atît de îngust aici, încît, pe lîngă apă, mai încăpeau abia doi călăreţi. În frunte călărea, fireşte, Winnetou, urmat de Old Firehand, lîngă care se ţinea acum lordul. Apoi veneau vînătorii şi la urmă *rafter*-ii, care luaseră în mijlocul lor pe inginer şi pe fiica sa. Ceata se mărise de la Eagle-tail încoace, căci i se alăturaseră Watson, contramaistrul, şi cîţiva muncitori.

N-aveau voie să vorbească, fiindcă fiecare sunet răsuna puternic în despicătura din stîncă, putînd fi auzit de departe. Tropotul de copite i-ar fi putut trăda de asemenea, de aceea

Winnetou descălecă și, încredințîndu-și calul unui *rafter*, o luă înainte pe mocasinii lui moi.

Era o călătorie prin lumea umbrelor. În față și în spate crăpătura strîmtă în stîncărie, pe jos solul stîncos, semănat cu pietre, și apele sumbre, iar în dreapta și-n stînga pereții abrupți, înalți de nu lăsau să se vadă cerul, părînd să se atingă sus. Pe măsură ce pătrundeau mai adînc, aerul devenea tot mai rece și mai umed, iar lumina de zi se transformă în amurg.

Și ce lung era defileul, nesfîrșit! Din loc în loc se lărgea puțin, permițînd să treacă cinci-șase călăreți unul lîngă altul; apoi pereții se apropiau iar, strîngîndu-se laolaltă, încît aveai impresia că te strivea. Nici caii nu se simțeau la largul lor; fornăiau înfricoșați și încercau să înainteze mai repede, ca să scape din strîmtoare.

Trecu un sfert de oră, apoi încă unul; atunci — fără să vrea, opriră toți — se auzi o detunătură, de parcă s-ar fi tras din zece tunuri deodată.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta? întrebă Butler, inginerul. Oare se prăvale stînca?

— Un foc de armă — răspunse Old Firehand. A venit momentul. Rămîne în urmă cîte un om pentru cîte trei cai; ceilalți, înainte! Descălecarea!

Într-o clipită, peste treizeci de bărbați erau gata să-l urmeze, cu pușca în mîini. După cîțiva pași, îl văzură pe Winnetou stînd cu spatele spre ei, ținînd pușca de argint ridicată la ochi, gata să tragă.

— Jos armele, altfel vorbește flinta mea vrăjită! răsună o voce tunătoare, nu se știa de unde venea, de sus, de pe stîncă, sau de jos, din pămînt.

— Armele jos! tună vocea din nou, acum în limba utahilor, și între pereții uriași ai defileului cele cîteva silabe răsunau și se amplificau ca un bubuit năprasnic de furtună dezlănțuită.

Apoi urmară trei focuri de armă. Se auzea că proveneau din aceeași pușcă. Trebuie să fi fost automatul lui Old Shatterhand, care răsuna aici cu tăria unui tun. Îndată după aceea fulgeră și pușca de argint a lui Winnetou. Cei nimeriți țipară, apoi urmă un urlet de parcă s-ar fi slobozit toate cetele infernului.

Old Firehand ajunsese în dreptul apașului și văzu acum ce e în fața lui, și cine. Aici defileul se lărgea pe o distanță, for-

mînd un spațiu ca o încăpere în stîncă. Era rotundă ca formă, iar ca mărime putea cuprinde vreo sută de călăreți. Apa se prelingea pe latura din stînga. Și aici domnea semiîntunericul, dar se putea zări ceata utahilor.

Cei cinci războinici trimiși înainte făcuseră o mare greșeală. Se opriseră aici ca să-și aștepte tovarășii. Dacă n-ar fi procedat așa, cei patru albi, care se opriseră la ieșire, ar fi fost nevoiți să intre în vorbă cu ei, așa că avangarda ar fi putut să fugă înapoi ca să-i avertizeze pe ceilalți. Cum însă așteptaseră pînă ce aceștia îi ajunseseră din urmă, erau acum cu toții încercuiți. La ieșire stătea Old Shatterhand cu pușca sa automată ridicată, iar lîngă el, Hobble-Frank, în genunchi, pentru ca Davy și Jemmy să poată trage peste capul lui. Indienii nu depuseseră armele îndată după primul apel, de aceea se trăseseră focurile. La pămînt zăceau cinci utahi morți. Ceilalți nu prea puteau să se gîndească la rezistență: erau ocupați să-și stăpînească caii, speriați de ecoul înfricoșat al pocnetelor de armă.

— Aruncați armele, altfel trag din nou! răsună iarăși vocea lui Old Shatterhand.

— Aici e Old Firehand și cu Winnetou, căpetenia apașilor — se auzi acum și din partea cealaltă. Predați-vă, dacă vreți să vă salvați viața!

Nici un singur utah nu îndrăzni să mai ridice arma. Se uitau ca împietriți înainte și în urmă, și nu știau ce să facă. Atunci Droll se strecură pe lîngă Winnetou, alergă tiptil pînă-n fața căpeteniei, îi puse pușca-n piept și-i strigă:

— Aruncă pușca, altfel trag!

Marele-Lup se uita fix la omul scund și ciudat, de parc-ar fi văzut o stafie; degetele i se desfăcură și scăpă arma din mînă.

— Și tomahawkul, și cuțitul!

Căpetenia scoase ambele arme amintite din centură și le aruncă.

— Desfă-ți lassoul!

Marele-Lup ascultă și de această poruncă. Droll luă lassoul și legă cu el picioarele căpeteniei pe sub burta calului. Apoi apucă frîul și conduse calul mai la o parte, spre Gunstick-Uncle care stătea în spatele lui Old Firehand:

— Vino-ncoace, nene, și leagă-i mîinile!

Nenea Vergea-de-puşcă se apropie ţeapăn şi demn, răspunzînd :

— Mîinile-i vor fi legate / de centură, pe la spate.

Sări pe cal în spatele Marelui-Lup, făcu aşa cum anunţase, apoi se dădu jos. Căpetenia avea aerul de a nu prea şti ce se petrece ; parcă visa. Dar exemplul lui avu efect. Războinicii săi îşi acceptară soarta ; fură dezarmaţi şi legaţi la fel ca şi el. Totul se petrecu extrem de repede. Era important să iasă cît mai degrabă din defileu. De aceea porniră înainte îndată ce ultimul indian fusese legat şi toate armele luate ca pradă fuseseră strînse. În frunte călăreau vînătorii ; apoi veneau indienii prizonieri, iar ariergarda o făceau *rafter*-ii.

Winnetou şi Old Firehand călăreau, împreună cu Old Shatterhand, în frunte. Dăduseră mîna cu el în tăcere, singura formă de salut potrivită pentru moment. Chiar în faţa prizonierilor călăreau doi oameni care aveau mai multe în comun decît s-ar fi crezut, şi anume Droll şi cu Hobble-Frank. Nici unul nu scoase nici un cuvînt. După cîtva timp, Droll îşi trase picioarele din scăriţe, încălecă din mers pe spinarea calului ,apoi se aşeză de-a-ndoaselea în şa.

— *Heavens !* Ce vrea să zică asta ? întrebă Frank. Vreţi să jucaţi o comedie, Sir ? Poate aţi fost angajat într-un circ în chip de clovn ?

— Nu, stimabile — răspunse rotofeiul. Mă aşez invers, fiindcă altfel treburile noastre ar putea ieşi pe dos. Gîndiţi-vă că după noi vin cincizeci de indieni ; ce uşor se poate întîmpla ceva la care nu ne-am gîndit ! În poziţia asta, îi am la ochi şi am şi revolverul în mînă, ca să le administrez o pilulă, dacă e nevoie !

— Hm ! E foarte just ce spuneţi. Am să mă întorc şi eu. Sper că n-o să mi-o ia în nume de rău calul !

După cîteva secunde stătea şi el întors în şa pentru a-i supraveghea pe indieni. Acum era firesc ca aceşti doi călăreţi comici să se privească reciproc mai des ; cu timpul, privirile lor deveniră tot mai prietenoase. Se vede că se plăceau unul pe altul. Aşa merseră o vreme, fără să scoată un cuvînt, pînă ce Hobble-Frank nu mai putu să tacă ; şi începu :

— Nu vă supăraţi dacă vă întreb cum vă cheamă. Aşa cum staţi acum aici, lîngă mine, v-am mai văzut.

— Cum aşa ? Şi unde ?

— În închipuirea mea.

— Ei, drăcie ! Cine-ar fi putut bănui că eu sălăşluiesc în imaginaţia dumneavoastră ! Cîtă chirie am de plătit acolo, şi cum stăm cu condiţiile de reziliere a contractului ?

— Cu totul după plac ; dar azi s-a isprăvit cu imaginaţia, din moment ce vă văd în carne şi oase. Dacă sînteţi cine cred eu că sînteţi, să ştiţi că am auzit multe lucruri amuzante despre dumneavoastră.

— Şi cine credeţi că sînt ?

— Mătuşa Droll.

— Şi unde aţi auzit de această mătuşă ?

— În diverse locuri, în care am fost cu Old Shatterhand şi cu Winnetou : prin nord, pe la Parcul Naţional, apoi şi în Llano Estacado.

— Aşa ? Hm ! Şi eu, la rîndul meu, am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Hobble-Frank. Winnetou a vorbit despre dumneavoastră, şi chiar azi, cînd stăteam în apropierea taberei utahilor, a spus că sînteţi un mic erou.

— Un... mic... erou ? repetă Frank, în timp ce faţa i se lumină într-un zîmbet de fericire. Un... mic... erou ! Trebuie să mi-o notez. Aţi ghicit bine cine sînt ; dar oare şi eu am ghicit bine ?

— Fireşte. Dar cum aţi ajuns la presupunerea că sînt mătuşa Droll ?

— După îmbrăcăminte, şi-apoi şi după comportare. Am auzit povestindu-se adesea că mătuşa Droll e o persoană de un curaj extraordinar, şi adineauri, cînd am văzut cum l-aţi tratat pe şeful utahilor, mi-am zis : ăsta, şi nimeni altul, e mătuşa Droll !

— E foarte măgulitor pentru mine ! Am auzit că sînteţi german ?

— Da. Chiar din mijlocul ţării. Sînt saxon.

— Ei, drăcie ! Din ce parte ? Din fostul regat ? Din Altenburg ? Din Coburg-Gotha ? Din Meinigen-Hildburghausen ?

— Din regatul Saxoniei. Dar ce bine cunoaşteţi aceste denumiri ! Nu cumva sînteţi tot german ?

— Ba, cum să nu ! Chiar din Saxonia, şi anume din Sachsen-Altenburg.

— Sfinte Dumnezeule! Iote-te! începu atunci mititelul în dialectul său natal. Tot un saxon, și încă din Altenburg? Să fie cu putință? Din orașul Altenburg, sau de la țară, hai?

— Nu din reședință, ci din Langenleube.

— Langen... leube...? întrebă Frank, rămînînd cu gura deschisă. Langenleube-Niederhain?

— Chiar așa! Cunoști localitatea?

— Cum să n-o cunosc! Am chiar rude acolo, la care mă duceam cînd eram mic, de hramul bisericii. Ia ascultă, pe acolo, prin părțile Altenburgului, se țin niște chermese pe cinste; se coc cozonaci pentru două săptămîni! Și cînd s-a isprăvit cu serbarea, începe alta în satul vecin. De aceea se vorbește pe acolo așa, în general, despre ospățul din regiunea Altenburg.

— Exact! făcu Droll. De ce să nu-l facem, dacă ne dă mîna? Dar dumneata ai rude pe la noi? Cum se cheamă și de unde se trag?

— Le zice Droll, întocmai cum îți spune dumitale. Și sînt rude chiar foarte apropiate. Uite cum vine asta. Tatăl meu a avut un naș, a cărui noră răposată s-a măritat la Langenleube. A murit pe urmă, dar feciorul ei vitreg are un cumnat, și asta e persoana la care mă refer. Era unul mititel, care făcea de toate. Ba era chelner, ba plutonier în garda civilă, ba vornicel la nunți, ba...

— Stai! îl întrerupse Droll apucîndu-l de braț, peste spațiul dintre cai. Avea copii?

— O liotă.

— Mai știi cum îi chema?

— Nu, asta nu mai știu. Dar îmi aduc aminte de cel mai mare, că-mi plăcea de el. Îi zicea Bastel, de la Sebastian, că pe acolo numele ăsta se pronunță așa. Cred că-i mai zicea și Melchior, un nume destul de frecvent prin Altenburg.

— Exact, cu totul exact! E tocmai pe tocmai cum spui. Sebastian Melchior Droll! Știi ce s-a ales de el?

— Nu, din păcate, nu știu.

— Atunci uită-te nițel încoace, hai, uită-te la mine! Eu sînt ăla care s-a ales din el!

— Dumneata? Dumneata? făcu mititelul.

— Da, eu! Eu eram Bastel, și mai țin minte foarte bine cine venea la noi la chermesă. Era vărul Frank din Moritzburg, care a devenit pe urmă ucenic forestier.

— Acela sînt eu, eu personal! Vere, care va să zică aici ne-a fost dat să ne regăsim, în mijlocul Vestului sălbatic, noi, rude apropiate! Vino, frățiorule, trebuie să te strîng la piept!

— Și eu la fel! Iacătă-mă! Se prinseră așa, de pe un cal la altul. Stînd amîndoi pe dos în șa, îmbrățișarea era legată de oarecari dificultăți, pe care le învinseră însă de bine, de rău. Nu se sinchisiră de indienii cu fețele vopsite și cu privirile sumbre; își văzură de drum ținîndu-se de mînă, tot cu spatele în direcția de mers, vorbind despre vremurile fericite ale tinereții. Probabil că ar mai fi continuat încă mult timp, dacă nu s-ar fi produs o stagnare a convoiului: ajunseseră la capătul cheilor strîmte, de unde se intra într-un defileu mult mai larg.

Deși soarele era spre scăpătat și razele lui nu mai pătrundeau pînă la sol, era lumină pe aici și un aer curat, primenit. Cînd ieșiră mai în larg, călăreții respirară ușurați. Aici, defileul avea o lățime de vreo două sute de pași, și pe fundul văii curgea un pîrîiaș ușor de trecut cu piciorul. Pe lîngă apă creșteau iarbă și tufe, chiar și cîțiva arbuști.

Dezlegară prizonierii de pe cai, apoi îi așezară pe jos, cu picioarele legate din nou. Abia acum venise momentul ca prietenii să-și exprime bucuria revederii, și profitară din plin de acest răgaz.

Ceata lui Old Firehand avea merinde destule; așa că în primul rînd se apucară de mîncat. Apoi urma să se decidă soarta indienilor. Winnetou, Old Firehand și Old Shatterhand se arătau dispuși să le dea drumul; ceilalți însă cereau să fie aspru pedepsiți. Lordul zise:

— Pînă-n clipa în care s-au dat luptele individuale, nu găsesc că s-au făcut vinovați de ceva; dar după aceea trebuia să vă redea libertatea. Ei, în schimb, v-au urmărit ca să vă ucidă. Această intenție merită o pedeapsă.

— Cum vreți să pedepsiți o intenție? Doar nu cu moartea?

— Nu!

— Atunci cu arestare, închisoare, pușcărie?

— *Pshaw!* Trăgeți-le o sfîntă de bătaie!

— Asta ar mai lipsi! Nu există o jignire mai mare pentru un indian decît bătaia. Ne-ar urmări peste întregul continent.

— Atunci puneți-i la amendă! Luați-le caii și armele!

— Ar fi prea crunt. Fără cai și arme ar muri de foame, sau ar cădea în mîinile dușmanilor lor.

— Nu vă înțeleg, Sir! Tocmai dumneavoastră n-ar trebui să fiți dispus să-i iertați, de vreme ce tocmai față de dumneavoastră s-au făcut vinovați.

— Păi tocmai pentru că și-au făcut păcate cu noi, cu Frank, Davy, Jemmy și cu mine, ar trebui ca noi patru să decidem de soarta lor.

— Faceți cum vreți! zise lordul, întorcîndu-se cu spatele, supărat. Dar în clipa următoare se întoarse iarăși spre ei și întrebă: Vreți să punem pariu?

— În ce chestiune?

— Pun pariu că indivizii ăștia or să vă răsplătească urît dacă-i tratați frumos.

— Nu pariez.

Din ce în ce, Old Shatterhand cîștigă mai mulți de partea sa, adică în favoarea propunerii sale de a încheia o înțelegere cu indienii. Pentru asta nu era de ajuns să se ducă tratative cu căpetenia; și supușii lui trebuiau să audă ce spunea și ce promitea. Atunci poate avea să se țină de cuvînt, din considerație pentru bunul lui renume.

Se așezară deci într-un cerc mare, format din toți albii și indienii deopotrivă. Doi *rafter-i* fură trimiși de pază la intrările defileului, cu misiunea de a anunța imediat venirea vreunui dușman. Căpetenia ședea în fața lui Winnetou și Old Shatterhand. Nu se uita la ei, poate de rușine, poate fiindcă era înrăit.

— Cum își închipuie Marele-Lup întorsătura pe care o va lua soarta sa? întrebă Old Shatterhand în limba utahilor.

Cel întrebat nu răspunse.

— Căpetenia utahilor se teme; de aceea nu răspunde.

Atunci ridică privirea, uitîndu-se cu o expresie cruntă în ochii vînătorului, și răspunse:

— Fața-palidă e un mincinos dacă pretinde că mi-e frică.

— Atunci răspunde! De altfel, n-ai voie să-i faci pe alții mincinoși, fiindcă tu ai mințit.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat. Cînd mai eram în tabăra voastră, te-am întrebat dacă vom fi liberi după ce voi fi ieșit învingător. Ce ai răspuns?

— Că veți putea pleca.

— Nu era o minciună?

— Nu, fiindcă ați plecat.

— Dar ne-ați urmărit! Vrei să negi?

— Sigur c-o neg. N-am vrut să vă urmărim, ci să ne ducem la locul de adunare al utahilor.

— Atunci de ce ai trimis cinci călăreți pe urmele noastre?

— Nu i-am trimis pe urmele voastre. Am dezgropat securea războiului, și cînd lucrurile stau așa, oricine trebuie să fie prudent. Voiam să vă lăsăm să plecați și ne-am ținut de cuvînt. Voi, însă, ne-ați atacat prin surprindere, ne-ați luat tot și ați omorît cinci războinici de-ai noștri.

— De ce au tras paznicii asupra noastră cînd am pornit?

— Ei nu știau ce-ți promisesem.

— Și de ce au izbucnit toți în urletul de război? Ceilalți știau bine ce ai promis.

— Strigătele nu erau pentru voi, ci pentru paznici, ca să nu mai tragă. Tocmai ce-am făcut cu bună-credință, tu o interpretezi într-un sens prost pentru noi.

— Te pricepi să te aperi cu multă agerime; dar am o dovadă de nezdruncinat a vinovăției tale. Ne-am furișat pe după tabăra ta și am ascultat ce vorbeau oamenii tăi. Știam că voiați să ne omorîți. Ce pedeapsă o să vă dăm pentru asta?

Indianul nu răspunse.

— Noi nu v-am făcut nimic, iar voi doreați să ne omorîți. Meritați moartea. Dar noi sîntem creștini, vrem să vă iertăm. Vrem să vă redăm armele și libertatea, pentru asta trebuie să ne făgăduiți însă că niciodată n-o să vă mai atingeți de nici unul dintre cei de față.

— Așa vorbește limba ta sau inima ta? întrebă căpetenia, aruncînd o privire neîncrezătoare, tăioasă și scrutătoare asupra lui Old Shatterhand.

— Limba mea nu vorbește niciodată cu alte vorbe decît inima mea. Ești dispus să ne dai această promisiune?

— Sînt dispus.

— Și ești gata să depui jurămînt, pecetluit cu pipa păcii?

— Sînt gata s-o fac.

Răspunse îndată și fără ezitare; din asta se putea deduce că-și lua promisiunea în serios. Expresia feței sale nu se putea distinge bine din pricina stratului gros de vopsea.

— Atunci pipa să facă ocolul cercului nostru — continuă Old Shatterhand. Am să-ţi spun cuvintele pe care urmează, să le repeţi.

— Spune-le, am să le repet!

Această promptitudine în acceptare părea să fie un semn bun, şi vînătorul bine intenţionat se bucura din inimă, dar nu se putu abţine de a mai exprima un avertisment:

— Sper că de astă dată eşti sincer. Am fost întotdeauna prietenul oamenilor roşii; ţin socoteală de faptul că utahii au fost atacaţi. Dacă lucrurile n-ar sta aşa, n-aţi scăpa aşa de ieftin.

Căpetenia se uita în pămînt, fără să ridice ochii asupra vorbitorului. Acesta îşi luă calumetul de la gît, îl umplu şi-l aprinse. După aceea dezlegă căpetenia. Aceasta trebuia să se ridice în picioare, să sufle fumul în cele şase direcţii ştiute şi să spună:

— Sînt Marele-Lup, căpetenia utahilor-Yamba. Vorbesc în numele meu şi al războinicilor mei. Vorbesc către feţele-palide pe care le am în faţa mea, către Old Firehand, Old Shatterhand şi toţi ceilalţi şi către Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor. Toţi aceşti războinici şi bărbaţi albi sînt prietenii şi fraţii noştri. N-are să li se tragă niciodată vreun rău din vina noastră, vom muri mai degrabă decît să le dăm prilej să ne considere ca duşmanii lor. Acesta mi-e jurămîntul. Am zis. *Howgh!*

Se aşeză după acestea. Acum li se dezlegară şi celorlalţi mîinile şi picioarele, şi pipa trecu din gură în gură, pînă ce fumară cu toţii. Chiar şi tînăra Ellen Butler trebui să tragă cele şase fumuri. Tocmai în interesul ei nu era bine să se facă o excepţie. Apoi indienii îşi primiră armele înapoi, ceea ce nu era o faptă nesocotită, dacă se putea pune temei pe jurămîntul lor. Cu toate acestea, albii rămaseră prudenţi, pregătiţi să pună mîna pe revolvere. Căpetenia îşi luă calul şi spuse apoi către Old Shatterhand:

— Ne întoarcem în tabără.

— A? Parcă voiaţi să vă duceţi în locul de adunare al utahilor? Recunoşti acum totuşi că aţi pornit după noi?

— Nu. Dar ne-aţi răpit din timp, aşa că am sosit prea tîrziu. Ne întoarcem.

— Prin defileu?

— Da. Rămîi cu bine!

Îi dădu mîna şi încălecă. Apoi intră în defileul îngust, fără a mai întoarce capul după cineva. Oamenii săi îl urmară, după ce fiecare salutase prietenos.

— Şi totuşi, individul e o pramatie — zise bătrînul Blenter. Dacă n-ar avea faţa acoperită cu vopsele, i s-ar vedea ipocrizia înscrisă pe ea. Un glonţ în cap ar fi fost cel mai bun lucru.

Winnetou auzi aceste cuvinte şi răspunse:

— S-ar putea ca fratele meu să aibă dreptate; dar e mai înţelept să faci un bine decît un rău. Rămînem aici peste noapte, iar eu mă iau acum după utahi ca să-i iscodesc.

Dispăru în crăpătura din stîncă.

În fond, toţi se simţeau acum mai mulţumiţi, cu inima mai împăcată decît înainte. Ce trebuia să le fi făcut utahilor? Să-i fi omorît? Cu neputinţă! Să-i fi tîrît după ei ca prizonieri? Nici asta nu se putea. Aşa îi obligaseră să încheie pace şi prietenie, şi scăpaseră de ei. Era soluţia cea mai bună.

Ziua se apropia de sfîrşit, mai ales că aici, în defileu, se lăsa întunericul mai devreme. Cîţiva dintre ei se duseră să caute lemne pentru focul de tabără. Old Firehand şi Old Shatterhand plecară călare, unul spre sud, la vale, altul urcînd spre nord, ca să cerceteze împrejurimile. Prudenţa era indicată. Amîndoi străbătură o distanţă bună, apoi se întoarseră fără să fi observat ceva deosebit, pentru a consuma, împreună cu ceilalţi, cina cam frugală din seara aceea.

Mai tîrziu apăru şi Winnetou. Se orientase perfect, deşi în strunga îngustă se făcuse între timp beznă. Povesti că utahii au ridicat cele cinci leşuri rămase în defileu şi şi-au văzut de drum. Se ţinuse după ei pînă după ieşirea dintre stînci, şi-i văzuse bine urcînd călare panta abruptă şi dispărînd apoi sus, în pădure.

Cu toate acestea se trimise un paznic într-un post destul de înaintat, în strungă, spre a nu fi expuşi unui atac neaşteptat. Alţi doi paznici aveau să stea de veghe în defileul principal, în susul şi în josul taberei, fiecare la o depărtare de o sută de paşi. În felul acesta se puteau socoti în deplină siguranţă.

Fireşte că aveau să-şi povestească multe, şi se făcu tîrziu, după miezul nopţii, cînd, în sfîrşit, se culcară. Old Firehand dădu întîi o raită pe la posturile de pază, ca să se

convingă că santinelele sînt vigilente, şi stabili ordinea în care să fie schimbate. Apoi stinseră focurile şi se făcu linişte şi întuneric în defileu.

Winnetou văzuse bine: utahii dispăruseră sus, în pădure; dar... n-o străbătură, ci se opriră. N-aveau greutăţi cu transportul morţilor, dat fiind că primiseră înapoi şi caii celor ucişi. Acum, căpetenia îşi puse oamenii să dea jos leşurile. Se duse la marginea pădurii, privi jos, spre defileu, şi zise:

— Desigur că ne-au iscodit. Acolo jos se află cu siguranţă unul dintre cîinii ăştia albi care vor să vadă dacă ne întoarcem într-adevăr în tabăra noastră.

— Şi nu ne întoarcem? întrebă un subcomandant.

— Ai doar atîta minte cît un şacal de prerie? se răsti la el Marele-Lup. Ne vom răzbuna pe broscoii albi!

— Dar acum sînt prietenii şi fraţii noştri! Am fumat doar pipa păcii cu ei!

— A cui era pipa?

— A lui Old Shatterhand.

— Ei, atunci jurămîntul îl leagă numai pe el, nu şi pe noi. De ce a fost aşa de prost să nu se folosească de pipa mea? Nu-ţi dai seama şi tu?

— Marele-Lup are întotdeauna dreptate— zise omul, de acord cu sofisticăria căpeteniei sale.

— Mîine dimineaţă, sufletele feţelor-palide vor fi pe veşnicele plaiuri ale vînătoarei, spre a ne sluji mai tîrziu — continuă căpetenia.

— Vrei să-i ataci? Pentru asta nu sîntem destul de numeroşi, şi nici nu ne putem întoarce prin strungă, fiindcă va fi păzită.

— O luăm deci pe altă cale, şi aducem atîţia războinici cîţi avem nevoie. Nu sînt destui dincolo, în tabăra din P'a-mow (Pădurea apei)? Şi nu trece de-a curmezişul defileului o cărare pe care feţele-palide nu par s-o ştie? Morţii şi caii lor rămîn aici, cu doi oameni de pază. Noi ceilalţi o luăm spre miazănoapte.

Aşa făcură. Pădurea era îngustă dar lungă, formînd o fîşie de-a lungul căreia utahii trecură în galop ore întregi, pînă-n locul unde povîrnişul se înclina treptat înspre o rîpă transversală. Prin această rîpă, Marele-Lup şi ai săi ajunseră în defileul în care se aflau albii. E drept că rîpa dădea în defileu la vreo trei mile engleze mai sus de tabăra albilor. Pe partea opusă, rîpa se continua printr-o strungă strîmtă, ce dădea de asemenea în defileu, dar nu chiar atît de îngustă ca cea în care se petrecuse în ajun întîlnirea dintre cele două cete. Într-acolo se îndrepta Marele-Lup cu războinicii săi. Părea să cunoască foarte bine drumul, căci în pofida întunericului, nu şovăi nici măcar o dată.

Această strungă, în care nu curgea nici o apă, ducea la deal. În curînd indienii ajunseră pe coama cea mai înaltă a podişului larg, brăzdat pînă-n adînc de reţeaua foarte ramificată a defileului. Acolo era lumină; luna strălucea pe cer. Trecură în galop peste întinderea plată şi peste o jumătate de oră coborîră pe firul unei văi largi şi domoale. În dreapta şi în stînga, pereţii stîncoşi se înălţau ca nişte ziduri de apărare, tot mai sus, pe măsură ce valea se adîncea, apoi se iviră în faţă copaci cu frunzişul bogat, sub care ardeau mai multe focuri. Era o pădure, o adevărată pădure, în mijlocul şesului măturat de furtuni şi pustiit de văpaia soarelui. Această pădure îşi datora existenţa numai unei adînciri a terenului. Vijeliile treceau peste ea fără s-o atingă, iar precipitaţiile atmosferice aveau unde să se adune, formînd un fel de baltă, care scălda solul şi-l făcea fertil pentru rădăcinile copacilor. Acesta era P'a-mow, „Pădurea apei", unde voise să ajungă Marele-Lup.

Acum s-ar fi putut orienta şi fără lună, fiindcă ardeau numeroase focuri. Se ducea aici o viaţă de tabără, animată, şi anume de tabără de război. Nu se zăreau nicăieri corturi sau colibe. Mulţimea de războinici indieni stăteau pe lîngă focuri, întinşi pe pături sau pe pămîntul gol; printre ei păşteau caii. Acesta era locul stabilit pentru adunarea tuturor triburilor de utahi în vederea expediţiei războinice.

Ajungînd în dreptul primului foc, Marele-Lup opri, descălecă, făcu semn oamenilor săi să-l aştepte acolo şi strigă spre cei de lîngă foc: Nanap-neav. Aceste cuvinte înseamnă „Bătrîna-Căpetenie". Se vede că aşa-i zicea căpeteniei supreme a tuturor triburilor de utahi. Unul dintre cei de lîngă foc se ridică şi-l conduse pe Marele-Lup la malul bălţii, unde ardea un foc mare, mai izolat decît celelalte. Acolo şedeau patru indieni, toţi purtînd pe cap pene de vultur. Unul dintre aceştia era făcut să atragă îndeosebi atenţia. Faţa sa nu era vopsită, în schimb era brăzdată de nenumărate cute adînci. Pă-

rul lung, alb-coliliu, îi atîrna pe spate. Omul acesta avea, desigur, cel puţin optzeci de ani, şi totuşi şedea drept, mîndru şi viguros de parc-ar fi avut cu vreo cincizeci de ani mai puţin. Îşi aţinti ochii pătrunzători asupra noului sosit, fără însă a spune un cuvînt, o vorbă de salut. Şi ceilalţi tăceau. Marele-Lup se aşeză la fel de tăcut şi rămase cu privirea în pămînt. Trecu aşa o bucată bună de vreme; în cele din urmă bătrînul îşi ridică glasul:

— Arborele îşi leapădă frunzele toamna; dacă le pierde mai devreme, nu mai e bun de nimic şi e bine să fie tăiat. Acum trei zile le mai purta. Unde au dispărut?

Întrebarea se referea la penele de vultur pe care Marele-Lup nu le mai purta; ea conţinea o mustrare nimicitoare pentru orice războinic viteaz.

— Mîine podoaba va fi iar falnică la locul ei; iar la brîu se vor vedea scalpurile a zece sau douăzeci de feţe-palide, — răspunse Marele-Lup.

— Marele-Lup a fost oare învins de feţe-palide, de nu-i mai e îngăduit să poarte semnele vitejiei şi ale demnităţii sale?

— Numai de o singură faţă-palidă, dar de acela al cărui pumn e mai greu decît pumnii multora la un loc.

— Acela nu poate fi decît Old Shatterhand.

— El este. E prin apropiere. Şi cu el mai sînt mulţi. Old Firehand, Winnetou, vînătorul lungan şi grăsan, o ceată de vreo cinci ori cîte zece capete. Am venit ca să vă aduc scalpurile lor.

— Uf! strigă bătrînul, şi „uf" făcură şi ceilalţi. Chipul de moşneag al lui Nanap-neav luă o expresie de asemenea încordare, încît parcă nu se mai cunoştea nici o cută pe ea. Marele-Lup să povestească — îl îndemnă bătrînul.

Acesta făcu ce i se ceruse, avînd grijă să pună persoana sa şi faptele sale într-o lumină cît mai favorabilă. Ceilalţi şedeau nemişcaţi, ascultîndu-l cu cea mai mare atenţie. Îşi încheie raportul cu cuvintele:

— Nanap-neav îmi va da încă cincizeci de războinici ca să îi atac prin surprindere pe aceşti cîini. Scalpurile lor trebuie să fie prinse de brîiele noastre încă înainte de mijirea zorilor.

Cutele bătrînului se adînciră iarăşi; îşi încruntă sprîncenele şi nasul său acvilin părea mult mai subţire şi mai proeminent.

— Încă înainte de zori? întrebă. Astea sînt cuvintele unui războinic? Feţele-palide vor pieirea noastră, şi acum Marele Duh i-a dat pe mîna noastră pe cei mai renumiţi şi mai nobili dintre ei, să moară repede şi fără dureri, cum moare un copil în braţele mamei sale. Ce spun fraţii mei de aceste cuvinte ale Marelui-Lup?

— Albii trebuie să moară la stîlpul schingiuirii — răspunse una dintre căpetenii.

— Trebuie să-i prindem de vii — zise o altă căpetenie.

— Cu cît sînt mai renumiţi, cu atît să le fie chinurile mai cumplite — adaugă al treilea.

— Fraţii mei au vorbit bine — îi lăudă bătrînul. Vom prinde cîinii de vii.

— Bătrîna-Căpetenie să se gîndească ce bărbaţi se află printre ei! îi preveni Marele-Lup. Toate duhurile rele s-au vîrît în armele lor şi...

— Ajunge! îl întrerupse bătrînul mînios. Ştiu ce forţe şi ce îndemînare le-au fost date acestor oameni, dar avem destui războinici ca să-i strivim. Îţi dau trei sute de războinici şi ai să-mi aduci cîteva feţe-palide în viaţă. Ai cu tine cincizeci de bărbaţi, cu cei de aici veţi fi şapte bărbaţi roşii pentru un alb. Trebuie să reuşiţi să-i prindeţi şi să-i legaţi pînă nici nu s-au trezit bine. Luaţi curele multe cu voi! Vino acum. Am să aleg oamenii care să te însoţească.

Se ridicară şi trecură de la un foc la altul. În curînd, cei trei sute de războinici erau adunaţi, şi mai aleseră cincizeci pentru paza cailor, căci nu se puteau duce călare chiar pînă la tabăra albilor. Marele-Lup le explică războinicilor ce aveau de făcut, le descrise situaţia exact şi, în cele din urmă, le comunică planul de atac. Apoi indienii încălecară.

Porniră pe acelaşi drum pe care venise Marele-Lup, dar numai pînă la defileul principal. Acolo descălecară spre a lăsa caii în urmă, sub paza celor cincizeci de oameni. Dată fiind superioritatea numerică pe care o aveau, se putea spune că expediţia era cu totul lipsită de primejdie; totuşi, exista primejdia ca apropiindu-se tiptil de albi, caii acestora să-i adulmece şi să le trădeze prezenţa, fornăind şi agitîndu-se. Ce se putea face spre a evita asta? Căpetenia puse întrebarea cu voce tare, ca să-l audă toţi în jur. Atunci unul dintre războinici se aplecă şi smulse o plantă pe care i-o arătă, spunînd:

— Iată un mijloc sigur să le zăpăcim mirosul.

Căpetenia recunoscu planta după miros. Era salvie. Există în Vestul îndepărtat regiuni vaste, suprafețe de kilometri pătrați, acoperite cu salvie. Și în partea asta a defileului în care soarele pătrundea, această buruiană creștea din belșug. Ideea era bună și o puseră numaidecît în practică. Indienii își frecară mîinile și hainele cu salvie. Parfumul era puternic, așa că aveau toate șansele să înșele mirosul cailor. Afară de asta, Marele-Lup mai observă că slabul curent de aer ce se putea constata venea din față, urcînd pe firul văii, fiind astfel favorabil indienilor.

Acum porniră mai departe pe jos, cale de vreo trei mile engleze. Întîi se putea înainta lungind pasul în voie, după vreo două mile însă se impunea să pășească prudent. Înaintară mereu, încet, ca niște șerpi. Șase sute de picioare călcau fără să se audă cel mai ușor zgomot; nici o pietricică nu fu urnită din loc, nici o ramură nu fu ruptă. Deodată, Marele-Lup, care mergea în frunte, se opri. Văzu focul de pază. Tocmai în acel moment, Old Firehand inspecta posturile. Căpetenia văzuse încă la lumina zilei că se puseseră santinele în josul și-n susul taberei. În primul rînd, trebuiau scoși din luptă acești paznici.

Comandă oprirea cu voce înceată, și spuse către doi războinici să-l urmeze. Se culcară la pămînt și înaintară tîrîndu-se. În curînd ajunseră la postul de pază din partea superioară a văii. Straja se uita după Old Firehand, care tocmai pleca, și stătea astfel cu spatele către indieni. Deodată, simți două mîini prinzîndu-l de gît, alte două perechi de mîini îl prinseră de brațe și de picioare; nu mai putea respira; își pierdu cunoștința și cînd își reveni, era legat fedeleș și avea un căluș în gură. Lîngă el ședea un indian care-și ținea cuțitul cu vîrful pe pieptul lui.

Între timp, stinseseră focul, și căpetenia luase din nou doi războinici cu el. Acum urma paznicul din josul văii. Trebuia deci să treacă pe lîngă tabără. De aceea cei trei indieni merseră prin apă, pentru ca dincolo, pe unde nu mai era nimeni, să înainteze iarăși tîrîndu-se. Era de presupus că cele două străji se postaseră la distanțe egale de tabără, astfel nu era greu să calculezi cît era de mers pînă la a doua. Apa avea un luciu fosforescent și clipocitul putea de asemenea să-i trădeze; de aceea indienii mai înaintară tîrîș o bucată de drum

pe malul celălalt, apoi traversară apa din nou, revenind pe partea de dincoace, și continuînd în patru labe. Nu peste mult timp zăriră straja; stătea la vreo șase pași de ei, uitîndu-se în lături. Peste o clipă urmă un salt, un tropăit de picioare înăbușit, care nu dură mult. Astfel că și acest paznic era redus la tăcere. Cei doi războinici rămaseră cu el, iar Marele-Lup se întoarse singur prin apă ca să dea lovitura principală.

Caii stăteau în două grupuri între tabără și cele două posturi de bază. Pînă acum rămăseseră liniștiți; dar dacă indienii treceau în imediata lor apropiere, nu se putea să nu-i simtă, în pofida mirosului de salvie. De aceea Marele-Lup găsi nimerit să-și conducă oamenii tot prin apă. Asta se petrecu într-o liniște perfectă. Ajunși dincolo, toți se culcară la pămînt, pentru a parcurge tîrîș distanța rămasă, de vreo sută de pași, pînă-n dreptul taberei. Cea mai mare greutate consta în faptul că un număr așa de mare de oameni trebuia să se miște înghesuiți într-un spațiu atît de restrîns, și încă fără nici cel mai ușor zgomot. În timp ce stăteau culcați pe jos, adunați laolaltă în dreptul albilor și al cailor, aceștia începură să dea totuși semne de neliniște. Acum trebuia acționat repede.

— Înainte! comandă Marele-Lup cu voce scăzută.

Săriră repede peste pîrîu. Nici unul dintre albi nu era treaz; adormiseră de curînd, dormind deci adînc, și se strînseseră laolaltă, așa încît cei trei sute de indieni abia aveau loc să se miște. Cîte cinci-șase sau și mai mulți se aruncau asupra cîte unui alb, îl ridicau și-l împingeau în brațele celor care veneau după ei, pentru a se apuca îndată de prinderea unui al doilea, unui al treilea, și așa mai departe. Așa de repede se petrecură toate, încît albii se aflau în mîinile indienilor înainte de a se fi trezit bine din somn. Și contrar obiceiului indian de a însoți orice atac cu urlete de război, acești utahi lucrau aproape fără să se audă cel mai ușor zgomot; abia cînd albii izbucniră în exclamații, scoaseră niște țipete stridente ce răsunau prin noapte pînă departe, răsfrînte într-un ecou multiplu de pereții defileului.

Se făcuse o învălmășeală de trupuri, brațe și picioare ce nu se puteau distinge unele de altele prin întuneric. Numai Old Firehand, Old Shatterhand, Winnetou și încă vreo cîțiva apucaseră să sară în picioare și să-și asigure o acoperire din

spate pe lîngă peretele de stîncă. Acum se apărau cu cuțitele și revolverele împotriva dușmanilor mult superiori ca număr, care însă nu foloseau armele, pentru că voiau să-i prindă pe albi de vii... În cele din urmă, cei cîțiva fură atît de înghesuiți, că nu-și mai puteau mișca brațele ca să se apere. Îi turtiră și-i legară ca și pe tovarășii lor. Un urlet general ce te zguduia pînă-n măduvă anunță că atacul se terminase cu victoria indienilor.

După aceea, Marele-Lup porunci să se aprindă focul. La lumina flăcărilor se văzu că erau peste douăzeci de indieni răniți, sau poate chiar morți.

— O să mi-o plătească acești cîini prin chinuri înzecite ! scrîșni căpetenia. O să le tăiem pielea în fîșii de pe trup ! Toți or să moară de o moarte cumplită ! Luați morții, luați caii și armele fețelor-palide. Trebuie să ne întoarcem.

— Cine să se atingă de flinta fermecată a vînătorului alb ? întrebă unul. E primejdioasă pentru cel ce pune mîna pe ea.

— O lăsăm unde e și ridicăm un morman de pietre deasupra, ca să nu se atingă de ea nici un războinic roșu. Unde e?

Se apucară s-o caute cu făclii, dar n-o găsiră ; dispăruse. Adineauri, cînd Old Shatterhand se trezise în plină zarvă a bătăliei și sărise în picioare, cineva i-o smulsese din mînă și o aruncase ; dar el refuză să-l lămurească pe Marele-Lup. Utahii îl văzuseră în ajun cu arma în mînă și nu puteau pricepe cum de dispăruse. Cîtă vreme zăboveau pe aici, flinta vrăjită putea să-și manifeste cumva puterile misterioase, de aceea Marele-Lup, cuprins de o vagă teamă, porunci :

— Legați prizonierii de caii lor și apoi să plecăm ! Pușca a fost făcută de un duh rău. Nu trebuie să rămînem aici pînă ne umple cu gloanțe.

Ascultară numaidecît de această poruncă, așa că trecuse doar cu puțin mai mult de o oră cînd indienii superstițioși porniră.

Marele-Lup nu știa că Old Firehand pusese un al treilea paznic. Acesta avea ordin să vegheze în strunga îngustă ; și cine era ? Tocmai Droll, care aștepta să fie schimbat abia peste două ore. Hobble-Frank se dusese de bună voie cu el, ca să mai stea de vorbă cu vărul său despre patria iubită. Ședeau în beznă, se întrețineau cu voce scăzută și din cînd în cînd

trăgeau cu urechea spre interiorul defileului, ca să-și dea seama dacă se aude ceva.

Deodată auziră un zgomot suspect dinspre ieșirea din strungă.

— Ascultă ! șopti Frank către vărul său. Ai auzit ceva ?

— Da, am auzit — răspunse acesta la fel de șușotit. Ce-a fost ?

— Trebuie să se fi sculat mai mulți dintre ai noștri.

— Nu, nu-i asta. Trebuie să fie mulți, mulți oameni. E un tropăit de cel puțin două sute de perechi de picioare...

Se întrerupse speriat, căci acum cei atacați se treziseră și ridicaseră vocea.

— Dumnezeii ei de treabă ! Asta-i o luptă ! sări Hobble-Frank. Mi se pare că am cam fost atacați !

— D-apoi, sigur că am fost atacați ! încuviință Droll. Trebuie să fie niște pramatii de indieni, dacă nu-i cu supărare !

Și îndată după aceea răsună sfîșietorul strigăt de război al indienilor.

— Doamne păzește și ne apără ! Ei sînt ! strigă Frank. Hai, șo pe ei ! Haide, repede !

Îl apucă pe Droll de braț ca să-l tragă după el ; dar vînătorul, cunoscut pentru viclenia sa, îl reținu, zicînd :

— Stai aici ! Nu te grăbi să ieși ! Dacă indienii întreprind acum, la vreme de noapte, un atac, apoi să știi că sînt mulți laolaltă, așa că nu poți fi destul de prudent. Să vedem întîi cum stau lucrurile. Ia hai să ne culcăm pe jos și să ne apropiem tîrîș.

Se strecurară în patru labe pînă la ieșirea din strungă. De acolo văzură cu tot întunericul că tovarășii lor erau pierduți. Prea era mare superioritatea numerică a indienilor. La stînga lor se dădea o luptă. Se auziră pocnetele armelor lui Old Firehand, Old Shatterhand și Winnetou, dar nu multă vreme, apoi strigătul de victorie al indienilor din sute de guri. Tocmai în fața ieșirii din strungă, locul era liber.

— Vino repede după mine și peste apă ! îi șopti Droll lui Frank.

Se furișă cît putu de repede și de prudent, în patru labe ; Frank, după el. Înaintînd așa, acesta dădu cu mîna peste un obiect tare și lunguieț : o armă cu culasa sferică. „Pușca au-

tomată a lui Old Shatterhand" — îi trecu prin minte fulgerător. Luă pușca cu el.

Amîndoi ajunseră cu bine la apă și apoi la malul celălalt. Acolo Droll îl luă pe Hobble-Frank de mînă și-l trase după el, la vale, înspre sud. Fuga lor izbuti pentru că era întuneric beznă și pentru că pașii lor nu se auzeau în mijlocul urletelor de victorie. În curînd spațiul dintre apă și peretele stîncos se îngustă atît de mult, încît Droll zise :

— Trebuie să trecem iar pe malul stîng. Pe acolo o fi fiind un loc de trecere.

Trecură iar pîrîul. Spre norocul lor, se aflau acum cu mult în josul locului unde stătuse de veghe omul de pază. Alergară mai departe, lovindu-se ba de peretele de stînga, ba de pietroaiele de pe jos, pînă ce nu mai auziră vocile indienilor. Atunci Hobble-Frank îl opri pe vărul său și-i spuse pe un ton de reproș :

— Acuma oprește-te odată, mă, fir-ai al naibii ! În fond, de ce ai rupt-o la fugă și m-ai ademenit și pe mine în mod rușinos să fug cu tine ? Tu n-ai nici o urmă de simț al onoarei în sinea ta ?

— Simț al onoarei ? răspunse Droll, suflînd din greu, voluminos cum era. L-oi fi avînd în sinea mea, dar cine vrea să păstreze simțul ăsta trebuie să se păstreze întîi pe sine. De-aia am fugit.

— Dar, de fapt, e ceva nepermis !

— Așa ? De ce să fie nepermis, la o adică ?

— Pentru că era de datoria noastră să ne salvăm prietenii.

— Așa ! Și în ce chip ai fi vrut tu să-i salvezi ?

— Ar fi trebuit să ne năpustim asupra indienilor, să-i cotonogim și să-i înjunghiem !

— Hi-hi-hi ! Să-i cotonogim și să-i înjunghiem ! rîse Droll în felul lui caracteristic. Cu asta nu reușeam decît să ne facă și pe noi prizonieri.

— Prizonieri ? Crezi cumva că tovarășii noștri au fost doar prinși, nu și împușcați, înjunghiați și zdrobiți ?

— Nu, nu i-au trimis pe lumea ailaltă, asta-i precis. Ai auzit împușcăturile ?

— Da.

— Și cine a tras, mă rog ? Poate indienii ?

— Ba nu, că ce am auzit erau focuri de revolver.

— Indienii nici nu și-au întrebuințat puștile ; intenția lor a fost să-i prindă pe albi de vii, ca să-i poată schingiui cît mai bine pe urmă. De-aia am plecat. Acuma sîntem salvați barem noi doi, și putem să facem mai mult pentru prietenii noștri decît dacă ne prindeau și pe noi.

— Aici ai dreptate, vere, ai dreptate ! Mi-ai luat un pietroi de pe inimă. N-ai vrea cumva să se cheme că Hobble-Frank cel cu renume mondial a șters putina în timp ce tovarășii săi erau în primejdie de moarte ! Ferească sfîntul ! Mai bine mă arunc în toiul luptei. Povestea asta m-a întors pe dos !

— Și eu sînt complet zdruncinat și speriat ; dar chiar să mă aiurească, asta nu ! Să stăm și să vedem !

— E ușor de spus. Ce fel de indieni or fi fost ?

— Mai întrebi ? Utahi, firește. Marele-Lup nu s-a întors în tabăra lor, a știut pesemne că mai sînt alți utahi în apropiere și i-a adus pe alt drum. Cum nu știm în ce direcție pleacă acum, nu putem rămîne aici ; trebuie să mergem mai departe, pînă găsim un loc unde putem să ne ascundem bine.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă ? Păi, stai să se facă ziuă, atunci examinăm urmele și alergăm după indieni atîta vreme pînă aflăm ce putem face pentru prietenii noștri. Hai !

Îl luă pe Frank din nou de braț, atingînd astfel pușca automată.

— Ce-i asta ? zise. Ai două puști ?

— Da, cînd ne duceam tîrîș spre apă, am găsit arma automată a lui Old Shatterhand.

— Ce bine ! E minunat ! Ne poate fi de mare folos. Dar te pricepi să umbli cu ea ?

— Bineînțeles ! Sînt de atîta vreme cu Old Shatterhand, că-i cunosc arma destul de bine. Vai de indieni și vai de tot Vestul sălbatic dacă le smulge prietenilor noștri măcar și un singur fir de păr fals ! Sînt un om bun ; sînt, ca să zic așa, o podoabă de om. Dar cînd mă supăr, fac praf toată istoria omenirii !

Strînse pumnul și-l scutură amenințător în direcția indienilor.

Înaintau în grabă, mereu spre sud, între apa din dreapta lor și peretele de stîncă din stînga, pînă ce, cam după o oră, ajunseră la o cotitură a defileului, înspre est. Peste unghiul format astfel, se ivi pe cer, la dreapta lor, luna, care

de aici se vedea, fiindcă în partea asta peretele era despicat de altă strungă transversală, ce se deschidea din defileul principal. Droll se opri şi zise :

— Stai ! Aici trebuie să chibzuim bine încotro o luăm, hăis sau cea.

— Nu încape nici o discuţie — fu de părere Hobble-Frank. Trebuie să trecem prin strunga laterală, fiindcă e de presupus că indienii vor să rămînă în defileul principal. Dacă ne ascundem în ulicioara asta, o să treacă prin faţa noastră, şi mîine dimineaţă putem să ne luăm după ei. Ce zici ?

— Hm, ideea nu e proastă, mai ales că luna stă tocmai peste strunga asta şi ne serveşte de felinar.

— Da, doamna lună-mi picură în suflet mîngîiere şi mă sărută sorbind torentele de lacrimi spumegînde de pe inima mea secătuită de mînie. Să-i urăm dulcile raze ! Poate că blînda lumină ne conduce spre un loc unde ne putem ascunde bine, şi asta-i principalul.

Săriră peste pîrîu şi pătrunseră în valea laterală, unde nu curgea pentru moment nici o apă, dar se cunoştea că în alt anotimp tot fundul văii acesteia înguste era albia unui torent. Direcţia în care mergeau acum era drept spre apus. Merseră poate vreo jumătate de oră, cînd, deodată, se opriră, foarte plăcut surprinşi. Peretele stîncos din dreapta se isprăvea brusc, formînd un unghi ascuţit cu un alt perete de stîncă venind dinspre nord. Şi în faţa lor nu se afla cumva o cîmpie, ci o pădure, o pădure adevărată, cum nici un străin, necunoscător al acestor locuri, n-ar fi putut-o bănui pe aici. Deasupra unui lăstăriş nu prea bogat, se bolteau crengi cu frunzişul des, aşa încît razele lunii nu pătrundeau decît prin unele locuri. Era „Pădurea-apei“, unde utahii îşi aşezaseră tabăra de război.

Depresiunea de teren pe care o acoperea se întindea drept dinspre nord către sud, paralel cu defileul principal, situat nu mai departe de o jumătate de ceas de mers. Între ele existau cărări de trecere, şi anume două văi transversale, una mai înspre nord, pe unde trecuse Marele-Lup, şi alta mai la sud, prin care veniseră Droll şi cu Frank. Aceste două văi transversale situate în direcţia est-vest formau cu defileul şi cu pădurea un dreptunghi, a cărui faţă interioară era căptuşită cu acele blocuri de stîncă de-a lungul cărora mergeai ore-n şir, şi-n care torenţii îşi săpaseră aproape vertical drumul lung de sute de picioare.

— O pădure, un codru cu arbori şi copaci veritabili ! strigă Frank. Nici nu puteam nimeri mai bine, că aici găsim un ascunziş cum scrie la carte. Nu-i aşa ?

— Nu — zise mătuşa Droll. Pădurea asta mi se pare suspectă. Ba chiar de temut. Cine ştie mai bine că aici se află o pădure, noi oare, sau indienii ?

— Ei, indivizii roşii !

— Vezi ? Şi vor fi ştiind la fel de bine ca noi că te poţi ascunde într-o pădure. Nu ţi-am mai explicat o dată că trebuie să fie şi alţi indieni prin apropiere ?

— Da, că de la ei şi-a luat Marele-Lup trupa de ajutor.

— Şi unde crezi că vor fi stînd oamenii ăştia ? În defileul pustiu şi stîncos, sau în pădurea plăcută ? Sînt convins că avem toate motivele să fim foarte prudenţi. Hai să trecem repede pînă la tufişuri, şi-apoi ne vîrîm pe sub ele şi ascultăm dacă se mişcă ceva.

Se repeziră peste partea descoperită, luminată de lună. Ajunşi sub copaci, se lăsară pe vine, stînd pe loc ca să tragă cu urechea. Nu se auzea nimic. Nici măcar o frunză nu se mişca. Dar Droll trase aerul pe nas şi întrebă încet :

— Frank, ia adulmecă şi tu : parcă miroase a fum, nu ţi se pare ?

— Ba da — răspunse acesta — dar abia se simte. E o jumătate de idee dintr-un sfert de urmă de miros.

— Fiindcă vine de departe. Trebuie să cercetăm chestiunea, deci să ne mai apropiem.

Păşiră înainte încet, tiptil, ţinîndu-se de mînă. Era întuneric sub acoperişul de frunze, şi fură nevoiţi să se bizuie mai mult pe pipăit. Pe măsură ce înaintau, mirosul de fum devenea tot mai simţitor. Se furişară mai departe, pînă ce zăriră o vagă lumină ce provenea de la un foc. Acum se auzeau, din depărtare, sunetele nelămurite ale unor voci omeneşti. Pădurea părea să se lărgească mai spre dreapta. Se îndreptară într-acolo şi în curînd văzură cîteva focuri.

— O tabără mare, mare — şopti Droll. Trebuie să fie a războinicilor utahi, care se adună pentru campania împotriva indienilor navajo. În orice caz, sînt cîteva sute.

— Nu-i nimic. Trebuie să ne apropiem. Vreau să ştiu ce se întîmplă cu Old Shatterhand şi cu ceilalţi. Trebuie să...

Fu întrerupt deodată de nişte urlete de triumf scoase de multe, multe guri.

— Ah ! Se vede c-au adus prizonierii — zise Droll. Marele-Lup a venit dinspre nord, iar noi dinspre sud. Acum trebuie să aflăm ce au de gînd să le facă.

Pînă aici înaintaseră în picioare ; dar acum trebuia să se apropie tîrîş. Se lăsară deci pe pămînt şi înaintară mai departe tîrîndu-se. După cîtva timp dădură de peretele de stîncă ce părea să se înalţe pînă la cer, şi care mărginea pădurea în partea dinspre est. Continuară să înainteze de-a lungul lui, rămînînd unul lîngă altul. Aveau acum focurile în stînga lor şi în curînd zăriră capătul dinspre miazăzi al micului lac, pe al cărui mal vestic ardea focul căpeteniilor. Se tîrîră în direcţia aceea, pînă ce ajunseră la un copac înalt, care-şi avea primele ramuri destul de jos ca să le poţi apuca. În clipa aceea se aruncau lemne în focul amintit ; flăcările ţîşniră mai sus şi luminară feţele-palide care tocmai soseau.

— Acuma trebuie să fim foarte atenţi — zise Droll. Ştii să te caţări, vere ?

— Ca o veveriţă !

— Atunci, haidem, în pom ! De sus o să avem o privelişte mai mult vastă şi mai frumoasă decît de-aici.

Se urcară în copac şi se instalară printre crengi, bine ascunşi.

— Prizonierii veniseră pe jos, deci nu aveau picioarele legate. Fură conduşi la focul la care se aşezaseră din nou căpeteniile, printre ele, fireşte, şi Marele-Lup. Acesta scosese penele de vultur pe care le ascunsese în brîu şi le pusese iar în cap. Era învingător şi cîştigase dreptul de a purta din nou semnele distinctive ale rangului său. Ochii îi erau îndreptaţi asupra albilor, aruncîndu-le priviri de panteră flămîndă, dar nu spunea încă nimic, avînd în vedere că era dreptul căpeteniei celei mai bătrîne să ia întîi cuvîntul.

Nanap-neav, bătrînul, îşi plimba privirea de la un prizonier la altul, pînă se opriră asupra lui Winnetou.

— Cine eşti tu ? îl întrebă. Ai vreun nume, şi cum îl cheamă pe cîinele rîios care ţi-a fost tată ?

Se aşteptase, probabil, ca apaşul, mîndru, să nu-i răspundă de loc ; dar Winnetou zise liniştit :

— Cine nu mă cunoaşte e un vierme orb care se hrăneşte din gunoaie. Sînt Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Tu nu eşti o căpetenie, nu eşti un războinic, ci un hoit de şobolan ! îl batjocori bătrînul. Aceste feţe-palide or să

moară toate de moartea cea mai onorabilă, la stîlpul schingiuirii ; pe tine, însă, o să te aruncăm în apa asta, să te mănînce peştii şi racii.

— Nanap-neav e un om bătrîn ; a văzut multe veri şi multe ierni şi a adunat multă experienţă. Şi, totuşi, nu pare să fi aflat că Winnetou nu se lasă batjocorit fără să se răzbune. Căpetenia apaşilor e gata să sufere toate chinurile, dar nu permite să fie jignit de un utah !

— Ce vrei să-mi faci ? zise bătrînul rîzînd. Mîinile îţi sînt legate.

— Nanap-neav să se gîndească ce uşor e pentru un om liber şi înarmat să fie grosolan cu un prizonier legat de mîini ! Dar demn nu este ! Un războinic mîndru refuză cu dispreţ să spună astfel de vorbe, şi dacă Nanap-neav nu vrea să ţină seama de asta, n-are decît să suporte urmările !

— Ce urmări ? Nasul tău a mirosit vreodată un şacal puturos de care se fereşte chiar şi vulturul negru care se hrăneşte cu hoituri ? Un astfel de şacal eşti tu ! Duhoarea pe care o răspîndeşti...

Nu putu continua. Un ţipăt de spaimă scăpă din gîtlejul utahilor din apropiere. Winnetou făcuse un salt mare, năpustindu-se asupra bătrînului, îl răsturnase astfel, apoi îl lovi cu picioarele de cîteva ori în piept şi în cap, şi se întoarse la locul lui.

După strigătul de spaimă, urmă o linişte adîncă, aşa că se auziră limpede cuvintele apaşului :

— Winnetou l-a prevenit. Nanap-neav nu voia să audă şi acum n-o să mai jignească niciodată vreun apaş.

Celelalte căpetenii săriseră în picioare ca să-l examineze pe bătrîn. Avea ţeasta spartă într-o parte, la fel şi coşul pieptului. Era mort. Războinicii roşii se înghesuiră în jurul lui, cu cuţitele în mînă, aruncînd priviri însetate de sînge asupra lui Winnetou. S-ar crede că fapta apaşului i-ar fi aţîţat pe utahi să-şi manifeste furia urlînd ; dar nu era aşa. Mînia lor rămase mută, mai ales că Marele-Lup ridică mîna şi porunci :

— Înapoi ! Apaşul l-a omorît pe Bătrîna-Căpetenie ca să moară repede şi fără chinuri. S-a gîndit că o să vă repeziţi să-l omorîţi îndată. Dar s-a înşelat. Va muri de o moarte cum n-a mai avut-o nici un alt om. Vom sta la sfat ca să hotărîm în ce fel. Duceţi-l pe bătrîn de-aici, învelit în pă-

tura sa, ca să nu se bucure aceşti cîini albi de priveliştea leşului său. Vor fi sacrificaţi cu toţii la mormîntul lui. *Howgh!*

Prizonierii fură transportaţi într-un luminiş mai mic, unde ardea un singur foc. Acum le legară şi picioarele şi-i culcară. Şase războinici înarmaţi se aşezară de jur împrejur sub copaci, ca să-i păzească. Evadarea părea absolut imposibilă.

De pe locurile lor înălţate, Droll şi Frank văzuseră foarte bine toată scena. Copacul pe care se urcaseră era la vreo sută de paşi de focul căpeteniilor, aşa că auziră majoritatea cuvintelor rostite. Acum totul era să găsească locul unde fuseseră duşi prizonierii.

Tocmai cînd coborîră din copac, se aduseră armele şi celelalte obiecte luate ca pradă şi fură depuse lîngă căpetenii. Pe urmă nu mai rămaseră la focul de pe mal decît căpeteniile. Trebuia să existe un motiv ca ceilalţi să nu fie atraşi de pradă: ceva îi atrăgea în altă parte. Deodată se auziră nişte sunete ciudate, tînguitoare. Cîtva timp doar, o singură voce se înălţa astfel, apoi îi urmă un cor întreg. Asta fără întrerupere, cînd mai slab, cînd mai tare.

— Ştii ce-i asta? îl întrebă Droll pe vărul său din Moritzburg.

— O fi cîntecul morţii pentru Bătrîna-Căpetenie?

— Aşa e.

— Foarte important lucru pentru noi, fiindcă cu bocetele astea o să le vină greu să ne audă. Trebuie să le facem neapărat o vizită prietenilor noştri. Principalul e să le desfacem sau să le tăiem legăturile. Dacă locul în care se află nu e prea departe de focul căpeteniilor, atunci am cîştigat partida. Mare noroc că aici, pe sub copaci, e aşa de întuneric. Focurile nu ne stingheresc, dimpotrivă, fiindcă putem distinge pe unde sînt indienii şi ne putem feri de ei.

— Bine zici. Dar hai iar tîrîş, şi pe-aci ţi-e drumul! O iau înainte.

— Dar de ce tu?

— Pentru că sînt de mai multă vreme în Vest decît tine şi mă pricep la iscoditul pe brînci mai bine decît tine.

— Ia nu mai vorbi aşa! Nu mai fi atît de încrezut. Dar pentru că eşti vărul meu iubit, îţi acord întîietatea. Dacă pe acolo, în faţă, vine vreunul şi vrea să te înjunghie, să zici numai cîrc, şi-ţi vin eu din urmă în ajutor.

Se furişară trecînd cam la cincizeci de paşi de căpetenii şi ajunseră neobservaţi în apropierea focului unde zăceau prizonierii. Fireşte că li se întîmplă de mai multe ori să treacă vreun indian foarte aproape de ei. O dată Frank se văzu silit să se arunce iute ca fulgerul într-o parte, ca să nu-l atingă cu piciorul un indian care trecea în grabă. Mai încolo însă, acest du-te-vino încetă. Cei care luaseră asupra lor jelitul stăteau în jurul mortului, iar ceilalţi se culcaseră să doarmă măcar o oră.

Aşa ajunseră cei doi pînă-n spatele paznicilor postaţi în jurul luminişului cu prizonierii. Droll era culcat după un copac, iar Frank după cel vecin. Focul scăzuse şi flăcările abia mai luminau. Cu greu se mai distingeau figurile prizonierilor. Droll se tîrî cîţiva metri mai în dreapta, apoi cîţiva metri mai în stînga, fără să zărească un paznic. Revenind apoi lîngă Frank, îi şopti:

— Momentul mi se pare prielnic. Îl vezi pe Old Shatterhand?

— Da. E primul din partea asta.

— Du-te tîrîş pînă la el şi rămîi acolo, ţeapăn, de parc-ai fi şi tu legat.

— Dar tu?

— Eu mă duc pe la Old Firehand şi Winnetou, care stau dincolo.

— Asta-i primejdios!

— Nu-i mai mare primejdie decît pe aici. Ce-o să se mai bucure Old Shatterhand cînd o să-şi recapete puşca automată! Hai, grăbeşte-te!

Flacăra scăzu şi mai mult, aşa încît focul părea să se stingă; se făcu întuneric de nu se mai puteau distinge prizonierii. Unul dintre paznici se apropie de foc ca să mai pună un lemn, dar pînă să se aprindă, Droll şi Frank profitaseră de întunecime; amîndoi ajunseseră unde trebuia.

Frank se întinsese lîngă Old Shatterhand. Cu picioarele ţepene, de parc-ar fi fost legate, împinse arma automată spre vecinul său, apoi îşi strînse braţele de-a lungul trupului, ca să creadă paznicii că e legat fedeleş.

— Tu eşti, Frank? întrebă Old Shatterhand. Unde e Droll?

— E dincolo, lîngă Old Firehand şi Winnetou.

— Har Domnului că aţi găsit urmele şi că aţi putut veni încă înainte de mijitul zorilor !

— Va să zică, ştiaţi că o să venim ?

— Bineînţeles ! Cînd indienii au aprins focul, am văzut că nu sînteţi printre cei prinşi. Indienii mi-au căutat arma. Mi-era teamă că or să vă găsească. Dar s-au întors fără voi, şi dispăruse şi puşca mea ; asta m-a lămurit.

— Ei da, fără noi vă duceaţi pe copcă.

— Ei, nu tocmai. Ia uită-te aici !

Frank se uită spre el şi văzu că vînătorul îşi arată mîna dreaptă liberă.

— Mîna asta am şi slobozit-o — continuă Old Shatterhand. Pe cealaltă o desfăceam peste vreun sfert de oră. Am un briceag în buzunărelul meu secret, şi acest briceag ar fi trecut de la unul la altul, aşa că în puţin timp eram toţi cu legăturile tăiate. Apoi săream în picioare şi alergam la arme, că sînt adunate dincolo, la căpetenii. Dar mai bine că ne-aţi găsit. V-aţi luat după indieni ?

— Ba nu. Am dat bir cu fugiţii, alergînd mereu în josul defileului, pînă am ajuns la o strungă laterală unde am putut să ne pitim. Aveam intenţia să căutăm urmele indienilor mai tîrziu, la lumina zilei, ca să vedem ce putem face pentru voi.

— Aşa că, în fond, nu e meritul vostru că aţi găsit pădurea asta ?

— Nu, pădurea n-am cîştigat-o prin merite ; dar cum întîmplarea ne-a adus-o în cale, sper că n-o să ne luaţi în nume de rău că ne-am permis să vă facem vizita de rigoare cuvenită de Anul nou.

— Te asigur că apreciez din plin, dragă Frank ! Dar trageţi arma mai aproape, s-ar putea s-o vadă. Şi dă-mi cuţitul tău ca să tai legăturile vecinului meu ; el o să-l dea apoi mai departe.

— Şi pe urmă, cînd toţi vor fi scăpaţi de curele, sărim întîi la arme, apoi alergăm la cai, şi p-aci ţi-e drumul !

— Ba nu, stăm pe loc. Dacă sărim întîi la arme, pe urmă la cai, s-ar produce o învălmăşeală cumplită. Nimeni nu şi-ar găsi destul de repede puşca şi cuţitul şi restul lucrurilor. Indienii s-ar năpusti asupra noastră, anume după căpetenii.

— Asta-i o idee straşnică !

— Punem mîna pe căpetenii şi sîntem asiguraţi că nu ni se întîmplă nimic. Acum, tăcere. Focul iar a scăzut, aşa că poate n-or să vadă paznicii că mişcăm braţele.

Îşi taie legăturile, apoi pe ale vecinului său. Acesta dădu cuţitul mai departe, apoi circulă de la unul la altul şi trecu din gură în gură indicaţia lui Old Shatterhand, să se grăbească spre căpetenii îndată ce focul va fi stins.

— Cînd va fi stins focul ? bombăni Frank. Şi cum vrei să faci asta ?

— Ai să vezi. Dar de stins, trebuie stins, altfel ne nimeresc gloanţele paznicilor.

Acum toţi erau pregătiţi. Old Shatterhand aşteptă pînă ce omul de lîngă foc era ocupat să pună din nou lemne pe jar, aşa că flăcările erau înăbuşite pentru cîteva minute. Atunci sări în picioare, se repezi la el, îi dădu cu pumnul în cap şi-l aruncă peste foc. Rostogolindu-l de vreo trei-patru ori, stinse focul. Asta se petrecu atît de repede, că se făcu întuneric beznă înainte ca paznicii ceilalţi să-şi dea seama de cele petrecute. Scoaseră strigătele de avertisment prea tîrziu, căci prizonierii pătrunseră în pădure şi erau în drum spre lac.

Marele-Lup se dusese tocmai pe la războinicii săi ; celelalte trei căpetenii mai şedeau încă la sfat în jurul focului. Deodată, auziră apelul paznicilor, dar în acelaşi timp văzură prizonierii liberaţi venind spre ei — peste cîteva secunde erau dezarmaţi şi legaţi. Cînd apărură şi paznicii la marginea luminişului, îşi văzură conducătorii culcaţi la pămînt şi cîţiva albi ţinîndu-i, cu genunchii pe ei, şi cu cuţitele ridicate. În spatele acestui grup stăteau ceilalţi, cu armele la ochi. Indienii dădură înapoi speriaţi, scoţînd urlete de furie care îi atraseră şi pe ceilalţi. Ei se aflau sub protecţia copacilor ; albii, în schimb, stăteau în lumina focului, dar era neîndoielnic că la prima împuşcătură ar înfige cuţitele în inimile căpeteniilor.

Old Shatterhand, care prinsese căpetenia cea mai vîrstnică, i se adresă pe un ton poruncitor, întrebînd cum îl cheamă.

— Kunpui (Inimă-de-Foc) mă cheamă — răspunse acesta. Redă-mi libertatea şi o să tratăm cu voi.

— Vei fi liber abia atunci cînd veţi fi de acord cu ce pretindem.

— Ce pretindeţi ? Libertatea ?

— De ce s-o pretindem cînd o avem ? Pretindem... — fu întrerupt.

În timp ce fusese ocupat cu doborîrea şi legarea căpeteniei, lăsase arma automată jos pentru moment ; o ridicase tocmai acum. Dincolo, printre indieni, stînd cuminte pe după un copac, se afla şi Marele-Lup ; văzînd arma în mîna lui Old Shatterhand, strigă îngrozit :

— Puşca vrăjită ! Puşca vrăjită ! A venit din nou ! Duhurile i-au adus-o prin aer !

— Puşca vrăjită ! Puşca vrăjită ! se auziră, dinspre copaci, vocile mai multor utahi speriaţi.

Old Shatterhand se adresă iar lui Inimă-de-Foc :

— Cerem să ne lăsaţi să plecăm nestingheriţi. Pornim în zori şi vă luăm cu noi ca ostatici. Cînd o să ne convingem că nu ne mai ameninţă nici o primejdie din partea voastră, o să vă dăm drumul.

— Ce ruşine, ce mare ruşine ! gemu Inimă-de-Foc. V-aţi aflat în mîinile noastre, urma să pregătim stîlpii schingiuirii de cu ziuă, şi acum sîntem noi cei legaţi, iar voi ne comandaţi ce avem de făcut !

— Şi crezi că situaţia voastră se îmbunătăţeşte dacă refuzaţi să faceţi ce vă cerem ? Gîndeşte-te la puşca mea fermecată !

Mai ales avertismentul de la urmă părea să aibă un efect deosebit, căci Inimă-de-Foc întrebă :

— Şi unde vreţi să ne duceţi ? Înspre ce regiune pornim ?

— Aş putea să te mint, din precauţie, dar refuz cu dispreţ s-o fac — răspunse Old Shatterhand. Ne ducem în Book Mountains, pînă sus, la Lacul de Argint. Dacă vedem că sînteţi cinstiţi, o să vă reţinem numai o zi cu noi. Acum vă dau un sfert de ceas să vă sfătuiţi. Dacă refuzaţi, vor vorbi armele noastre, şi anume din clipa în care s-a scurs timpul stabilit. Am zis !

Inimă-de-Foc înclină capul. Atunci atenţia îi fu atrasă spre copacii din faţă, căci acolo cineva spuse cu voce înceată :

— *Mai ive !*

Aceste cuvinte înseamnă : „Uită-te aici !". Nu fuseseră strigate, ci spuse destul de încet ; puteau să fie adresate oricui mai degrabă decît căpeteniei, puteau să fi fost spuse doar din întîmplare. Shatterhand, Firehand şi cu Winnetou se uitară îndată, dar pe neobservate, înspre acel loc. Ceea ce văzură era ciudat. Doi indieni ţineau o pătură de două capete, lăsînd-o să atîrne între ei ca o perdea. Mişcau această pătură în intervale de timp bine determinate, ridicînd-o şi lăsînd-o în jos ; în spatele ei se ivea şi dispărea un foc. Cei doi indieni vorbeau pe această cale cu Inimă-de-Foc.

Se ştie că indienii au un limbaj de semne, care diferă de la trib la trib. Noaptea se folosesc de săgeţi incandescente cu care aprind şomoioage de fîn aruncate în aer. Ziua aprind un foc şi ţin deasupra lui pături sau piei care împiedică fumul să se ridice ; de cîte ori aceste pături sau piei se înlătură, de atîtea ori se ridică un nor de fum, care constituie un semn. E un fel de telegrafie, cu totul asemănătoare cu a noastră, întrucît pauzele dintre ivirea norilor de fum au o semnificaţie precisă, cum au la noi punctele şi liniuţele. Dar să nu se creadă că un trib rămîne mereu la aceleaşi semne ; dimpotrivă, ele se schimbă destul de des, pentru ca străinii şi duşmanii să le poată descifra cît mai greu limbajul.

Îndată ce indienii din copac începuseră să mişte pătura, Winnetou făcu cîţiva paşi ca să stea în spatele lui Inimă-de-Foc, căruia îi erau destinate semnele. Telegrafiatul acesta dură cam cinci minute, şi în acest răstimp Inimă-de-Foc nu-şi luă ochii de la locul unde se agita pătura. Apoi cei doi se despărţiră. Mesajul lor luase sfîrşit şi nu se gîndeau, desigur, că fusese surprins de adversari. Inimă-de-Foc abia acum văzu că Winnetou stă în spatele lui. I se păru curios şi se întoarse repede, îngrijorat, spre a vedea în ce direcţie se uită apaşul. Acesta îşi luă aerul de a privi cu toată atenţia suprafaţa lacului ce strălucea sub razele lunii. Inimă-de-Foc se linişti. Winnetou însă se apropie încetişor de Old Firehand şi Old Shatterhand. Toţi trei se mai îndepărtară cu cîţiva paşi şi Old Firehand îl întrebă încet :

— Războinicii roşii au vorbit cu căpetenia lor. A văzut fratele meu cuvintele lor şi le-a înţeles ?

— Le-am văzut bine, dar nu le-am înţeles pe toate — răspunse acesta. Totuşi, sensul lor e limpede. Cei doi indieni sînt fruntaşi tineri ai tribului Sampice-Utah, care se află şi ei printre ceilalţi. L-au invitat pe Inimă-de-Foc să plece liniştit cu noi. Dacă vrem să mergem la Lacul de Argint, drumul nostru trece de aici peste Gran River şi prin Tehwipah (Valea-Cerbilor). Acolo îşi au tabăra mulţi războinici utahi din triburile Taş, Capote şi Wihminuce, adunaţi ca să se pregătească pentru războiul cu navajosii şi ca să-i aştepte pe utahii de aici. Urmează să dăm peste ei, iar ei, aşa cred cei de aici, ne vor învinge şi-i vor elibera pe ostateci. Se trimit chiar acum nişte soli ca să-i înştiinţeze. Şi ca să nu ne scape în nici un caz, utahii de aici vor părăsi tabăra asta din pădure îndată după plecarea noastră, şi se vor lua după noi, ca să ne prindă între două cete de utahi şi să nu putem scăpa nicidecum.

— Mii de draci ! Planul nu e prost. Ce zice fratele meu roşu ?

— Şi eu sînt de părere că e bine ticluit ; are însă un mare cusur.

— Ce cusur ?

— Acela că l-am dibuit. Îl cunoaştem şi ştim acum ce avem de făcut.

— Dar trebuie să trecem totuşi prin Valea-Cerbilor, dacă nu vrem să facem un ocol de cel puţin patru zile.

— N-o să facem nici un ocol, şi totuşi nu vom cădea în mîinile utahilor. Întreabă-l pe fratele meu Old Shatterhand. Am fost cu el prin Valea-Cerbilor. Ne-a hăituit o ceată mare de Elk-utahi nomazi. Le-am scăpat, fiindcă am găsit o cărare prin stînci pe care n-a umblat poate nici un om înaintea noastră.

— Bine, s-o luăm pe acest drum. Iar ostaticilor nu le dăm drumul pînă n-am trecut de primejdioasa Vale a Cerbilor.

Trecuse între timp sfertul de oră şi Old Shatterhand se adresă lui Inimă-de-Foc :

— A trecut timpul. Ce a hotărît căpetenia utahilor ?

— Înainte de a-ţi răspunde, trebuie să ştiu cît de departe vreţi să duceţi ostaticii cu voi ?

— Au să ne însoţească pînă-n Valea-Cerbilor. Dacă pînă acolo nu ni s-a întîmplat nimic, vom considera că v-aţi ţinut de cuvînt şi le redăm libertatea.

— Vreţi să întăriţi asta fumînd pipa păcii cu noi ?

— Numai cu tine ; ajunge, fiindcă vorbeşti şi fumezi în numele tuturor.

— Atunci ia-ţi calumetul şi aprinde-l.

— Ia-l mai bine pe al tău.

— De ce ? Oare pipa ta nu e la fel de bună ca a mea ? Sau poate a ta scoate numai nori de minciună ?

— Calumetul meu spune întotdeauna adevărul. Pipa Marelui-Lup ne-a minţit însă, şi tu te-ai făcut vinovat de aceeaşi perfidie dîndu-i războinici ca să ne atace. Nu, nu, se va fuma numai din pipa ta. Dacă nu vrei, ne convingi că nu eşti hotărît să fii cinstit. Hotărăşte-te repede !

— Atunci dezlegaţi-mă, ca să mă pot folosi de pipă.

— Nu e nevoie. Eşti ostatic şi trebuie să rămîi legat pînă ce-ţi dăm drumul în Valea-Cerbilor. Eu însumi îţi voi umple pipa şi ţi-o voi da în gură.

Inimă-de-Foc preferă să nu mai răspundă. Old Shatterhand îi luă pipa atîrnată de gît, o umplu şi o aprinse. Apoi suflă fumul în sus, în jos şi spre cele patru puncte cardinale, declarînd pe urmă, în cîteva cuvinte, că va ţine promisiunea dată lui Inimă-de-Foc, dacă utahii renunţă la orice acţiune duşmănoasă. Îl puseră pe Inimă-de-Foc în picioare şi-l întoarseră pe rînd în direcţiile punctelor cardinale. Între timp se văzu silit să tragă cele şase fumuri şi să promită în numele lui şi alor săi respectarea condiţiilor stabilite.

Acum se aduseră caii albilor şi ai ostaticilor. Tocmai mijea de ziuă. Albii găsiră indicat să-şi grăbească plecarea pe cît posibil. Căpeteniile fură legate de caii lor, apoi fiecare fu încadrat de cîte doi albi de o parte şi de alta. Ceata se puse în mişcare, spre defileul lateral, din care se furişaseră în tabără Droll şi Frank. Indienii păstrară liniştea ; numai privirile sumbre cu care se uitau după feţele-palide arătau sentimentele de care erau animaţi.

CAPITOLUL XIV

O BĂTĂLIE DE PIEI-ROŞII

Nimeni nu era mai mîndru de fericita încheiere a acestei aventuri decît Droll şi cu Hobble-Frank. Părăsind tabără utahilor, Droll zise chicotind în felul lui caracteristic :

— Hi-hi-hi ! Ce bucurie pentru sufleţelul meu bătrîn ! Ce-o să se mai otrăvească indienii că au fost siliţi să ne lase să plecăm ! Ce zici, vere ?

— Te cred — încuviinţă acesta. Iar fără noi, ceilalţi ar mai sta şi acum în lanţuri, întocmai ca Prometeu care n-are voie să mănînce altceva decît mereu, mereu numai ficat de vultur.

— Ei, nu, Frank, mă gîndesc că tot ar fi scos-o la cale cumva şi fără noi.

— Aşa cred şi eu, e drept, dar le-ar fi venit greu. Nu că aş fi mîndru de ce am făcut, dar oricum, e o simţire înălţătoare sentimentul pe care-l resimt. Cînd o să mă retrag şi eu odată din viaţa activă, şi o să fiu în fonduri pentru cerneală, o să-mi scriu „memorandele", aşa cum fac toţi oamenii iluştri.

Convoiul ajunse acum în defileul lateral. Nu coti spre defileul mare, ci spre dreapta, ca să continue drumul prin cel lateral. Winnetou, care cunoştea cel mai bine calea de urmat, călărea, ca de obicei, în frunte. În urma lui veneau vînătorii, apoi *rafter*-ii, în mijlocul cărora se aflau prizonierii. Apoi venea lectica cu Ellen Butler ; tatăl ei călărea alături, şi la coadă, ca ariergardă, cîţiva *rafter*-i.

Ellen se ţinuse bine de tot în cursul zilei de ieri ; spre norocul ei, indienii o trataseră mai puţin aspru decît pe ceilalţi adulţi şi bărbaţi. În clipa în care prizonierii îşi tăiaseră legăturile şi alergaseră spre căpetenii, fetiţa curajoasă alergase cu dînşii, însoţită de tatăl ei şi de Tom-cel-Negru.

Rîpa îngustă urca destul de abrupt, aşa că peste vreo oră ieşiră pe al doilea platou larg şi stîncos, care părea mărginit de masele sumbre ale Munţilor Stîncoşi. Aici dădură pinteni cailor, înaintînd cu cea mai mare iuţeală posibilă, ţinînd socoteală de transportul lecticei. Mai tîrziu se pierdu cîtăva vreme printr-o împrejurare foarte îmbucurătoare pentru vînători. Zăriră un cîrd de antilope de prerie şi reuşiră să izoleze două şi să le împuşte. Aşa că aveau provizii pentru ziua aceea.

Munţii se apropiau tot mai mult. Platoul părea să se întindă pînă la poalele lor ; dar era doar o iluzie optică, fiindcă între ele se găsea valea lui Gran River. Spre amiază, cînd razele fierbinţi ale soarelui deveniră obositoare pentru oameni şi animale, ajunseră la o scobitură a podişului stîncos, care se înclina uşor la vale.

— Aici e începutul unei rîpe adînci care ne va conduce în valea fluviului — explică Winnetou, angajîndu-se pe pantă.

Era ca şi cum un uriaş ar fi tras cu rindeaua ca să taie o pîrtie din ce în ce mai adîncă în piatră. În dreapta şi-n stînga se înălţau doi pereţi, întîi aproape neobservaţi, apoi de un stat de om, apoi cît o casă, pentru a creşte treptat, pînă ce păreau să se atingă sus. Pe măsură ce coborau, se făcea tot mai răcoare şi mai întuneric. Din pereţi se scurgeau firişoare de apă care se adunau în fundul rîpei, formînd o gîrlă adîncă de un picior, aşa încît caii însetaţi putură să se adape. Ciudat lucru, această rîpă nu prezenta nici cea mai uşoară cotitură. Era săpată în stîncă în linie absolut dreaptă, aşa că mult înainte de a ajunge în vale se zărea la capătul ei o dungă de lumină, care se lărgea treptat, pe măsură ce se apropiau de ea. Era ieşirea din brăzdătura adîncă de cîteva sute de picioare.

Cînd ajunseră acolo, călăreţii avură în faţa lor o privelişte copleşitoare. Se aflau în valea lui Gran River. Era largă de vreo jumătate de milă engleză, prin mijlocul ei curgea fluviul, lăsînd în ambele părţi o fîşie lată de pămînt acoperit cu iarbă, mărginită de pereţii verticali ai defileului. Valea se întindea de la nord spre sud, trasă parcă cu rigla, iar cei doi pereţi de stîncă nu prezentau nici cea mai mică crăpătură sau ieşitură.

Nici o crăpătură ?

Şi, totuşi, chiar în faţa călăreţilor se vedea pe malul drept al fluviului o despicătură destul de adîncă din care cobora la vale un pîrîu mărişor. Winnetou arătă înspre acel loc, spunînd :

— Trebuie s-o luăm pe albia acelui pîrîu în sus ; ne conduce spre Valea-Cerbilor.

— Dar cum traversăm fluviul ? întrebă Butler, îngrijorat pentru fiica sa. Nu pare să aibă un curent puternic, dar cred că e adînc.

— În susul apei, după vărsarea pîrîului, există un vad, unde în anotimpul acesta apa e așa de mică încît n-o să ajungă la lectică. Frații mei să mă urmeze.

Trecură de-a curmezișul peste fîșia cu iarbă, îndreptîndu-se direct înspre vad. Acesta era situat în așa fel încît odată ajunși pe malul celălalt, trebuia să treacă și peste pîrîu, ca să ajungă pe malul drept al acestuia, mai lat și deci mai ușor de umblat. Winnetou își îmboldi calul ca să intre în apă, și ceilalți îl urmară. Sosit în apropierea malului din față, opri deodată și exclamă cu voce reținută, arătînd spre el :

— Uf ! Pe-acolo au trecut niște călăreți.

Old Firehand și Old Shatterhand mai înaintară cîțiva pași și văzură acum și ei urma. Era lată, făcută de mai mulți călăreți ; iarba călcată nu se ridicase încă. Cei trei ieșiră la mal, descălecară și se apucară să cerceteze urmele.

— Erau fețe-palide — zise Winnetou.

— Da — încuviință Old Shatterhand. Dacă erau indieni, călăreau unul după altul în șir și nu lăsau o urmă atît de lată și de bătătoare la ochi. Socotesc că au fost aproximativ treizeci pînă la patruzeci de persoane.

— Hm — mormăi Old Firehand. Cred că pot ghici pe cine avem înaintea noastră : pe „colonelul" roșcat cu banda lui.

— Ei, drăcie ! Să știi că s-ar putea. După calculele mele, e posibil să fi ajuns pînă aici. Asta se potrivește și cu ce am aflat de la Knox și Hilton. Dar unde s-au dus ? Uite, acolo au cotit spre dreapta, deci n-au luat-o în valea lui Gran River, ci de-a lungul pîrîului, spre Valea-Cerbilor. Or să nimerească drept în brațele utahilor. Asta le e soarta, și-au pregătit-o singuri. Nu putem să le-o schimbăm.

— Oho ! strigă Old Firehand. În cazul ăsta pierdem desenul furat de „colonel". Dacă nu punem mîna pe desen, nu aflăm niciodată unde zac comorile din Lacul de Argint.

— Dar gîndește-te ce avans au față de noi !

Old Firehand se aplecă să mai cerceteze o dată iarba, apoi spuse, dezamăgit :

— Din păcate, așa e. Au trecut pe aici acum cinci ore. Se vor afla în mîinile pieilor-roșii înainte ca noi să fim la jumătatea drumului. Dar ce-o fi oare cu solii pe care utahii-Yamba urmau să-i trimită acolo ? Au plecat, desigur, înaintea noastră, și totuși n-am dat încă de urmele lor.

— Trimișii probabil că n-au călărit, ci au umblat pe jos — explică Winnetou. Cu piciorul drumul e mai scurt, fiindcă cu mocasini poți trece prin locuri în care un cal și un călăreț și-ar frînge gîtul. Frații mei să nu se gîndească la „colonel", ci numai la un lucru : că trebuie să ștergem aceste urme.

— De ce ?

— Știm că utahii-Yamba vin după noi. E bine să ia urmele „colonelului", care duc spre Valea-Cerbilor, drept ale noastre ; atunci or să se ia după urme și n-o să le dea în minte că noi am putut s-o luăm pe altă cale și că am scăpat de ei. De aceea, nu trebuie să vadă urmele astea, ca să nu afle că au trecut alți călăreți pe-aici înaintea noastră. Frații mei albi să șteargă urmele începînd de aici și pînă unde se vede cu ochii. Astfel, cînd vor sosi utahii, iarba se va fi îndreptat și numai pe unde am mers noi va fi călcată de copite.

Planul era excelent. Vînătorii o luară pe urmele „colonelului" în direcția inversă, stropind iarba cu apă și ajutînd-o să se ridice ; mergeau de-a-ndoaselea, tîrîndu-și păturile după ei spre a mătura iarba. Restul îl făcea soarele ; cine trecea pe aici mai tîrziu nu putea să-și dea seama că are și alte urme în fața lui decît ale cetei lui Old Firehand și ale tovarășilor săi.

Pieile-roșii prizonieri priviseră în tăcere. De la plecare nici unul nu scosese o vorbă. Ce vedeau acum li se păru suspect. Începură să-și dea seama că perfidia lor fusese demascată și lăsară capul în jos.

De-acum încolo înaintară pe urmele „colonelului" și ale oamenilor săi. Pîrîul făcea o mulțime de meandre. Pe măsură ce înaintau de-a lungul lor, valea se făcea mai largă, iar mai la deal creșteau multe tufișuri și arbori. În cele din urmă se ramifica în mai multe văi laterale ; din ele coborau la vale pîrîiașele ce alimentau pîrîul, unindu-se aici, prin apropierea izvoarelor. Winnetou o luă pe lîngă pîrîiașul mai mare, care curgea timp de vreun sfert de oră printr-o vîlcea destul de largă, gîtuită brusc de o strîmtoare de stînci, dincolo valea se lărgea iar, formînd o poiană cu iarbă verde și bogată. Îndată ce trecuseră de strîmtoare, Winnetou opri calul și zise :

— Aici e un loc minunat de poposit. Caii sînt obosiţi şi flămînzi, dar şi noi avem nevoie de puţină odihnă. Fraţii mei să descalece şi să frigă antilopele.

— Dar atunci ne ajung utahii din urmă ! observă Old Firehand.

— Cît e lumină, n-or să se apropie în nici un caz. De altfel, nu ne pot face nimic, căci dacă punem un singur om să păzească, printre stînci, îi vede venind de departe şi ne avertizează.

Toţi îi dădură dreptate. Se puseră oameni de pază. Prizonierii fură legaţi de copaci, iar caii lăsaţi liberi, ca să pască. În curînd ardeau două focuri, şi se frigeau antilopele. Peste puţin timp se înfruptară din ele. Şi indienii primiră o porţie şi apoi li se dădu apă dintr-un păhărel pe care lordul îl avea asupra lui.

Acesta era extrem de bine dispus. Scosese carnetul ca să adune sumele ce le datora lui Bill şi lui Uncle pentru fiecare aventură în parte.

— Vrei să punem pariu ? îl întrebă pe Gunstick-Uncle.

— În ce chestiune ? întrebă acesta.

— Că vă datorez de pe acum peste o mie de dolari.

— Nu pariez.

— Ce păcat ! Pariul ăsta îl cîştigam !

— Îmi pare bine. De altfel, azi o să înregistraţi probabil încă ceva, Sir, căci în curînd se îngroaşă iar gluma.

Peste puţin, se pregătiră iar de plecare. Porniră la deal, traversînd poiana, urcînd pe povîrnişul din faţă, şi ajunseră într-un labirint de văi şi prăpăstii aşezate în diverse sensuri, dar convergînd toate spre un punct, şi anume spre intrarea într-o rîpă largă, pustie, lungă de cîteva ore de mers, unde nici măcar un fir de iarbă nu părea să găsească umezeală suficientă. Peste tot zăceau pietroaie de toate formele şi de toate mărimile, răzleţe şi sparte, sau adunate în morman. Dădea impresia că în vremuri străvechi se surpase pe aici un tunel natural.

În mijlocul acestor pietroaie era greu să găseşti o urmă continuă. Numai din loc în loc, cîte o piatră deplasată sau zgîriată de o copită arăta că pe-aici trecuseră *tramp*-ii. Winnetou arătă cu mîna înainte şi zise :

— Peste două ore ajungem acolo unde bolovănişul ăsta duce în jos, spre Valea-Cerbilor, întinsă şi verde. Noi însă cotim spre stînga. Old Shatterhand şi Old Firehand să descalece, să-şi dea caii în seama altora şi să rămînă la urmă ca să şteargă eventuale urme lăsate de noi ; aşa utahii n-or să observe că am luat-o în altă direcţie.

O porni spre stînga, printre bolovani. Cei doi vînători făcură cum le spusese, şi nu încălecară decît după ce toată ceata se depărtase destul de mult de drumul direct. Apaşul dovedi că avea o memorie neasemuită a locurilor. Părea să cunoască fiecare bolovan, fiecare stîncă, fiecare pantă şi cotitură în acest labirint în care mai fusese o singură dată cu ani în urmă.

Urcuşul era greu, pe un povîrniş abrupt, pînă ce ajunseră pe un platou sterp şi larg. Peste acesta trecură în galop. Soarele scăpătase în spatele Munţilor Stîncoşi cînd ajunseră la marginea platoului. Apaşul opri ceata, arătă înainte şi zise :

— La vreo cinci sute de paşi de aici e o prăpastie cu un perete de stîncă drept, ce cade în jos vertical ca o picătură de apă ; în partea din faţă e la fel ; dar între ele se află Valea-Cerbilor, cu apă bună şi păduri bogate. Nu are decît o singură intrare cunoscută, aceea la care am renunţat, şi de asemenea o singură ieşire, care duce în sus, spre Lacul de Argint. Old Shatterhand şi cu mine am găsit însă din întîmplare o altă cale de acces. Am să v-o arăt.

Se apropie de marginea prăpăstiei. Acolo zăceau bucăţi de stîncă aşezate parcă anume ca un parapet, ca să nu cazi în adîncurile înfricoşătoare. Dispăru printre două din aceste stînci prăbuşite, iar ceilalţi îl urmară unul cîte unul.

Curios lucru, aici se deschidea o potecă. În dreapta prăpastia căscată, în care voiau să coboare ; poteca însă ducea la stînga, în mijlocul stîncăriei, şi atît de iute cobora, încît era preferabil să se dea jos de pe cai şi să-i conducă. Imensitatea aceasta de stîncă era crăpată şi această crăpătură de sus în jos mergea în zigzaguri. Bolovani şi grohotiş curseseră la vale în urma cataclismului ce avusese loc cîndva, umplînd fundul crăpăturii în aşa fel, încît exista un sol ferm pe care se putea păşi fără frică.

Deşi drumul era atît de abrupt, nici caii nu riscau să alunece, fiindcă nu se umbla pe pietre netede, ci mai mult pe grohotiş stabil. Pe măsură ce coborau, se făcea tot mai întu-

neric. Old Firehand o aşezase pe Ellen Butler pe calul lui şi mergea alături, ţinînd-o şi sprijinind-o. Li se părea că tot coboară de ore întregi, cînd în cele din urmă panta se curmă dintr-o dată, solul deveni neted şi crăpătura în stîncă se lărgi, formînd ca o sală fără acoperiş. Aici Winnetou se opri şi zise :

— Am ajuns aproape în vale. Rămînem aici pînă ne va permite întunericul să trecem pe lîngă utahi. Duceţi caii mai încolo, unde au apă, şi puneţi căluşe prizonierilor, ca să nu strige cumva.

Winnetou luă cîţiva vînători cu el ca să le arate locurile. În faţă, unde încăperea aproape se închidea, se afla o ieşire îngustă ce permitea să treacă abia doi oameni unul lîngă altul. Acest coridor cobora iarăşi, dar nu pînă departe. După cîteva cotituri, se pomeniră în faţa unei perdele dese, naturale, făcută din plante agăţătoare. Winnetou dădu această perdea puţin în lături şi atunci văzură în imediata lor apropiere, pădurea, copac lîngă copac, toţi înalţi, cu trunchiuri groase, cu frunziş atît de bogat, încît lumina amurgului nu mai pătrundea prin el.

Winnetou intră în pădure să iscodească. Întorcîndu-se, îi anunţă :

— Puţin mai la dreapta, spre nord, ard mai multe focuri printre copaci ; acolo poposesc deci utahii. Înspre vale e întuneric. Trebuie să mergem într-acolo. Poate că n-au pus străji în partea aceea. Sau cel mult doi-trei oameni de pază, la intrarea Văii-Cerbilor. Pe aceştia îi facem inofensivi cu uşurinţă, deci am putea părăsi valea fără primejdie dacă n-ar fi „colonelul" roşcat pe acolo. Trebuie să aflăm neapărat ce e cu el. De aceea am să mă furişez cu Old Shatterhand şi Old Firehand pe la focuri, îndată ce va fi complet întuneric.

Peste două ore, cei trei porniră în recunoaştere. Se furişară cu prudenţă prin pădure. Nu se auzea nimic, nu se vedea nimic. Focurile ardeau destul de departe ; erau foarte multe ; din numărul lor mare se putea trage concluzia că se află o mulţime cu totul neobişnuită de utahi în tabără.

Cei trei înaintară mereu, de la copac la copac ; Winnetou mergea în frunte. Pe măsură ce se apropiau de focuri, le venea tot mai uşor să-şi îndeplinească misiunea, căci, uitîndu-se spre flăcări, puteau zări tot ce se mişca sau stătea neclintit în faţa lor. Mergeau pe marginea din dreapta a văii. Focurile se aflau

mai spre mijlocul ei. Se vede că pieile-roşii nu se încredeau în soliditatea blocului de stîncă. Dovadă că se desprindeau uneori bucăţi din el, era că în jur zăceau o mulţime de bolovani care căzuseră, doborînd copacii în calea lor şi înfigîndu-se adînc în pămînt. Cei trei bărbaţi înaintau repede. În curînd se aflau în dreptul primelor focuri. Mai spre stînga ardea, cu flăcări mari, un alt foc, izolat de celelalte. Acolo şedeau cinci căpetenii, fiecare avînd pene de vultur în păr.

Unul dintre ei tocmai se ridica. Scosese tunica de război şi i se vedea bustul gol, care, la fel ca şi obrajii şi braţele, era acoperit de vărgături groase de vopsea de un galben ţipător.

— T'ab-waghare (Soare-Galben) — şopti Winnetou. E căpetenia utahilor-Capote şi are o putere de urs. Uitaţi-vă la corpul lui ! Ce muşchi mari şi puternici şi ce piept lat !

Căpetenia făcu semn unui alt conducător utah, care se sculă de asemenea. Acesta era mai înalt decît primul, şi probabil nu mai puţin puternic.

— Asta e Tsu-in-kuts (Patru-Bizoni) — spuse Old Shatterhand. Poartă acest nume fiindcă a omorît pe vremuri patru bizoni cu patru săgeţi.

Cele două căpetenii schimbară cîteva cuvinte, apoi se îndepărtară din preajma focului. Poate că se duceau să controleze straja. Ocolind focurile celelalte, se apropiară mai mult de peretele de stîncă.

— Ah ! făcu Old Firehand. Trec foarte aproape de noi. Ce zici, Shatterhand, să-i răpim ?

— De vii ?

— Fireşte !

— Asta ar fi o lovitură ! Repede, la pămînt ; tu îl iei pe primul, iar eu pe al doilea.

Cei doi utahi se apropiau. Mergeau unul după altul. Atunci, deodată, se iviră în spatele lor doi oameni — urmară două lovituri ca de măciucă, date cu pumnii, şi indienii căzură doborîţi la pămînt.

— Bravo ! şopti Old Firehand. Pe ăştia i-am prins. Acum hai cu ei repede în ascunzişul nostru.

Fiecare îl luă în spinare pe cel pe care-l doborîse. Winnetou urma să-i aştepte, apoi cei doi se duseră în grabă spre încăperea ascunsă printre stînci. Acolo lăsară prizonierii în seama celorlalţi, ca să-i lege şi să le pună căluşe, şi se întoarseră la

Winnetou. Îl găsiră în același loc. Nu era atît de important acum să asculte ce vorbesc cele trei căpetenii rămase, ci mai degrabă să descopere unde se afla „colonelul" roșcat cu banda lui. De aceea trebuia cercetată toată valea. Cei trei bărbați cutezători pășiră deci înainte, tot de-a lungul peretelui de stîncă, lăsînd în stînga lor focurile.

Înspre partea unde ardeau focurile vedeau bine, dar în fața lor era întuneric ; se impunea deci să fie cît mai prudenți. Cînd nu ajungeau ochii, se foloseau de mîini, înaintînd cu ajutorul pipăitului. Ca de obicei, Winnetou se furișa în fruntea lor. Deodată se opri și scoase un „uf !" abia auzit, dar speriat. Se opriră și ceilalți, trăgînd cu urechea. Cum nu se auzea nimic, Old Firehand întrebă în șoaptă :

— Ce e ?

— Un om — răspunse apașul.

— Unde ?

— Aici, în fața mea, în mîna mea.

— Ține-l bine ! Să nu-l lași să strige !

— Nu mai poate striga, e mort.

— L-ai strîns de gît ?

— Era mort ; e legat de un stîlp.

— Dumnezeule ! De stîlpul schingiuirii ?

— Da. Îi lipsește scalpul ; trupul îi e plin de răni... E rece, și mîinile mele sînt pline de sînge.

— Atunci albii au murit, iar aici e locul schingiuirii. Hai să căutăm prin jur !

Cercetară locul orbecăind și pipăind cu mîinile, și găsiră în mai puțin de zece minute vreo douăzeci de cadavre groaznic mutilate, legate de trunchi de copac și de pari.

— Înfiorător ! gemu Old Shatterhand. Credeam că-i mai pot salva pe oamenii ăștia, cel puțin de asemenea chinuri. De obicei indienii așteaptă pînă a doua zi ; de astă dată n-au mai zăbovit.

— Și planul, desenul ! zise Old Firehand. Acum s-a pierdut !

— Încă nu. Avem în mînă căpeteniile prinse. Poate că reușim să facem un schimb : desenul pentru eliberarea lor.

— Dacă mai există și nu a fost cumva distrus.

— Distrus ? Nu prea cred. Pieile-roșii s-au învățat să-și dea seama de importanța unor asemenea hîrtii. Nu fi deci în-

grijorat deocamdată. De altfel, știu acum de ce i-au omorît pe albii ăștia în grabă.

— Ei, de ce ?

— Ca să facă loc pentru noi. Sosirea noastră a fost anunțată. Prin urmare, se așteaptă să venim sigur mîine dimineață, și dacă nu venim atunci, or să trimită iscoade după noi.

— Solii trimiși ca să anunțe sosirea noastră vor fi fiind aici — zise Winnetou — dar utahii-Yamba încă nu.

— Nu, ei n-au sosit încă. Probabil că a durat cîteva ore pînă să îndrăznească să treacă de locul unde am poposit și să se angajeze în strîmtoare. Poate că vin abia mîine dimineață, de vreme ce ultima parte a drumului e greu de făcut, mai ales noaptea... Ascultați ! Vin într-adevăr ! Ei sînt !

Mai în sus de locul în care stăteau, se auziră strigăte voioase în gura mare, la care răspunseră alte strigăte dinspre vale. Utahii-Yamba veniseră în pofida drumului greu și al întunericului. Cei din tabără scoaseră crengi aprinse din foc și alergară înaintea noilor veniți. Pădurea se umplu de lumini și de agitație, așa că cei trei erau expuși primejdiei de a fi observați.

— Trebuie să plecăm — zise Old Firehand. Dar pe unde să trecem ? Mișună peste tot.

— Ne suim în copaci — răspunse Old Shatterhand. În frunziș putem să așteptăm pînă s-o potoli agitația.

— Bine, deci, hai sus ! A, Winnetou s-a și suit !

Într-adevăr, apașul nu stătuse să mai întrebe : se prinsese de o cracă, se săltase și acum se ascundea în frunziș. Ceilalți îi urmară exemplul, cățărîndu-se în copacii vecini.

La lumina focurilor și torțelor îi văzură acum venind pe utahii Yamba. Aflînd că peste douăzeci de albi fuseseră schingiuiți de moarte, aceștia crezură că sînt cei căutați de ei și cerură să-i vadă. Fură conduși cu făclii în locul schingiuirii și acum celor trei ascunși în copaci li se înfățișă o priveliște îngrozitoare, ca o viziune de coșmar, și mai fantastică în lumina incertă și pîlpîitoare a flăcărilor. Utahii-Yamba constatară că nu erau cadavrele celor pe care ar fi vrut să-i găsească și, de furie, se înverșunară asupra lor într-un fel de nedescris. Noroc că scena nu dură mult : ea luă sfîrșit într-un mod neprevăzut.

Din capătul de jos al văii răsună un țipăt prelung, un țipăt care nu se poate uita dacă l-ai auzit vreodată ; era vaietul de moarte al unui om.

— Uf ! strigă, speriată, una dintre căpetenii care stătea sub copacii în care erau ascunși. Ce-a fost asta ? Soarele-Galben și Patru-Bizoni sînt pe-acolo !

Se mai auzi un țipăt asemănător, apoi răsunară mai multe focuri de armă.

— Navajoșii ! Navajoșii ! strigă căpetenia. Winnetou, Shatterhand și Firehand i-au ademenit încoace ca să se răzbune ! Sus, voi, războinicilor ! Aruncați-vă asupra cîinilor ! Nimiciți-i ! Lăsați caii aici și luptați pe jos, printre copaci !

Timp de cîteva clipe se făcu o mare învălmășeală ; toți alergau să-și ia armele ; aruncară în grabă lemne pe focuri, ca să lupte la lumină ; toți strigau și zbierau ; pădurea răsuna de urlete de război. Focuri de armă pocneau tot mai aproape. Războinicii străini se furișau de la un copac la altul, fulgerînd din țevile de pușcă.

Utahii ripostară, întîi cîte unul, pe ici pe colo, apoi uniți în grupuri, spre a fi în stare să reziste. Nu se formă un cîmp de bătălie propriu-zis și general, afară de cazul că am vrea să denumim așa toată valea ; ci se încinse o bătălie năprasnică în jurul fiecărui foc.

Erau într-adevăr navajoșii. Voiseră să-i atace pe utahi prin surprindere, dar nu se pricepuseră să-i scoată din luptă pe paznicii de la intrarea văii fără ca aceștia să poată striga. Țipătul lor de moarte dăduse alarma, și acum aveau de luptat corp la corp, așa că nu avantajul obținut prin surprindere avea să mai fie decisiv, ci vitejia și numărul războinicilor.

Se vădi în curînd că utahii aveau superioritatea numerică. Pe lîngă asta, cunoșteau mai bine regiunea decît dușmanii lor, așa că, deși aceștia se țineau tare, îi siliră, cu încetul, să dea înapoi tot mai mult. Se duceau lupte de la distanță și corp la corp, cu armele de foc, cu cuțitele și cu tomahawkurile. Pentru cei trei privitori ascunși, era un spectacol extrem de fascinant : să vezi niște sălbatici luptînd cu sălbatici, pe viață și pe moarte ! Intr-un loc se încăierau doi urlînd fioros ; dincolo se măcelăreau alții într-o tăcere diabolică ; cum cădea

unul, învingătorul se arunca pe el ca să-i ia scalpul, pentru a și-l pierde poate pe-al său în clipa următoare.

Din cele trei căpetenii care mai rămăseseră în jurul focului, două luptau în rînd cu ceilalți, pentru a-și îmboldi războinicii prin pilda lor. A treia căpetenie stătea cu spatele rezemat de un copac, în apropierea focului, urmărea lupta cu ochi ageri și dădea ordine în dreapta și-n stînga, urlîndu-le din răsputeri. Era comandantul suprem, în mîinile căruia se uneau firele acțiunii de apărare. Chiar și cînd navajoșii erau siliți să tot bată în retragere, el rămase în continuare la locul lui.

Bătălia se îndepărta tot mai mult. Acum era momentul pentru cei trei martori involuntari să se pună la adăpost sigur. Calea spre ascunzișul lor era liberă. Coborîră din copaci. Căpetenia utahilor tot mai stătea pe-acolo. Zarva bătăliei venea din depărtare.

— Acum, hai înapoi ! zise Winnetou. Mai tîrziu or să aprindă focuri de triumf, atunci va fi prea tîrziu.

— Luăm căpetenia asta cu noi ? întrebă Old Shatterhand.

— Da. Am să mă...

Se întrerupse uluit. Căci din întuneric ieși iute ca fulgerul un omuleț slăbuț, care mergea șontîc-șontîc, ridică pușca deasupra capului și, dintr-o singură lovitură dată cu patul puștii bine dirijată, doborî căpetenia. Apoi îl apucă pe indian de ceafă și-l tîrî după el, dispărînd în întuneric. Între timp se auziră din gura lui, nu prea tare, dar așa că se înțelegeau, următoarele cuvinte :

— Ce poate un Old Shatterhand și un Old Firehand, putem și noi, saxonii, în mare parte !

— Hobble-Frank ! zise Old Firehand. Omulețul e nebun ! Trebuie să ne luăm repede după el, să nu facă vreo prostie !

— Nebun ? Dar de loc ! replică Old Shatterhand. E hazliu de tot, mititelul ; dar are o inimă vitează și nu e de loc ușuratic. M-am apucat să-l formez ca *westman*, și pot să spun că-mi dă cea mai vie satisfacție.

Se luară în grabă după omulețul îndrăzneț, prin întuneric. Ajunseră aproape de intrarea ascunzișului, cînd, drept în fața lor, răsună un foc de armă. Îndată după aceea, se auzi rîsul mititelului :

— Cap sec ce ești ! Uită-te și tu încotro tragi ! Dacă vrei să mă nimerești, de ce tragi spre lună ? Ține-ți ce ți se cuvine, și noapte bună !

Un pocnet ca de lovitură puternică, apoi se făcu liniște. Cei trei înaintară și dădură peste Frank.

— Înapoi ! strigă acesta. Aici se trage și se înjunghie !

— Stai, nu trage, noi sîntem ! îl preveni Old Shatterhand.

— Să-i mulțumiți lui Dumnezeu că v-a pus să deschideți gura ! Dacă nu vă recunoșteam după voce, zău că vă făceam ciur !

— De ce ai ieșit din ascunziș ? întrebă Old Shatterhand.

— Numai grija de dumneavoastră m-a făcut să-mi pun zalele. Abia plecaserăți, că s-a iscat un scandal de parc-ar fi nimerit cimbrii drept printre teutoni. După aia au dat drumul la pocnete de pușcă, și mi s-a făcut tare frică pentru dumneavoastră. Așa că am luat pușca și m-am strecurat pe afară, fără ca ceilalți să observe ceva pe întunecimea asta din Egipet. Se trăgea prin partea stîngă ; dumneavoastră voiați să vă duceți înspre dreapta ; am luat-o prin urmare și eu spre dreapta. Pe acolo stătea căpetenia aia rezemată de copac ca un buștean pus la murat. Asta m-a înfuriat, așa că i-am tras una verticală, de s-a întins pe jos orizontal. Bineînțeles că voiam să-l pun repede la adăpost, și l-am tîrît după mine, dar era totuși cam greu, așa că m-am așezat oleacă pe corpusul lui să mă odihnesc. Atunci s-a apropiat tiptil un franctiror din ăștia roșii și a pus arma la ochi ; am dat-o la o parte, și glonțul a zburat spre Calea lactee ; eu însă l-am culcat cu ajutorul patului de pușcă lîngă căpetenie. Ce să facem acum cu tipii ? Eu singur nu pot să-i car.

— Las' că te ajutăm noi. Hai repede, să intrăm ! Nu se mai aud împușcături în vale, și ne putem aștepta ca utahii să se întoarcă.

Cei doi indieni fără cunoștință fură transportați în ascunziș ; apoi fură legați și prevăzuți cu călușe, ca și ceilalți.

Da, utahii se întorceau victorioși. Aprinseră o sumedenie de focuri, și cu ajutorul crengilor aprinse cercetară toată pădurea, căutîndu-și morții și răniții. Navajoșii îi luaseră pe ai lor, așa cum e obiceiul la indieni. La fiecare mort pe care-l găseau, izbucneau în bocete și urlete de furie. Adunară trupurile la un loc, spre a le face o înmormîntare cu onorurile cuvenite. Lipseau cele trei căpetenii, și se presupunea că fuseseră făcute prizonieri de navajoși. Descoperirea aceasta provocă alte urlete de furie care umplură pădurea de vuietul lor. Cele două căpetenii rămase chemară războinicii de vază la o consfătuire, în cursul căreia se ținură discursuri mînioase, în gura mare.

Auzind acestea, Winnetou avu ideea să se mai furișeze o dată afară, spre a afla ce aveau să hotărască utahii. Nu era greu. Indienii erau convinși că sînt singurii oameni prezenți, așa că nu li se părea necesară prudența. Navajoșii n-aveau să se întoarcă după atacul respins, iar pentru cazul că s-ar fi întors totuși, erau postate străji la intrarea de jos a văii. Că în mijlocul ei se aflau și alți dușmani, încă mult mai primejdioși decît navajoșii, nici nu bănuiau. Astfel, Winnetou auzi tot ce aveau să întreprindă.

Voiau să-și îngroape morții încă în aceeași noapte ; cîntecele de jale puteau fi amînate pentru altă dată. Acum totul era să elibereze înainte de toate căpeteniile prinse. Asta era chiar și mai important decît să aștepte pînă mîine sosirea lui Winnetou și a tovarășilor săi. Cum aceștia voiau să se ducă la Lacul de Argint, trebuiau să cadă neapărat în mîinile utahilor. De aceea urma să se facă toate pregătirile necesare pentru a porni în zori în expediția de urmărire.

După ce auzise acestea, Winnetou se retrase încet și cu prudență. Sosind în apropierea ascunzișului, văzu cîțiva cai stînd prin apropiere. Aceștia se speriaseră în timpul luptei și o luaseră razna. Atunci apașul își aminti că noii prizonieri, trei căpetenii și un războinic, trebuiau transportați și ei. Deci aveau nevoie de cai. Nu se afla nimeni în apropiere. Caii nu se speriau de el, fiindcă era indian. Luă pe unul de frîu și-l conduse în ascunziș. Old Firehand, care ședea după perdeaua de plante agățătoare, îl luă în primire. În felul acesta mai aduse încă trei ; caii fornăiau încetișor, dar Winnetou îi liniști cu ușurință.

În ascunziș, nimeni nu se plictisea. Erau atîtea de povestit și de ascultat ! Hobble-Frank se așezase, firește, în bezna cea mai adîncă, lîngă vărul și prietenul său. Înainte nu se mișca

de lîngă grăsanul Jemmy şi, în pofida tuturor dezbinărilor aparente, fusese trup şi suflet cu el. De cînd îl regăsise însă pe vărul său de la Altenburg, lucrurile se schimbaseră. Droll nu ţinea să pară mai învăţat decît Frank şi-l lăsa să vorbească fără a-i corecta vreodată spusele ; acest lucru îl apropie şi mai mult de el. Tot lîngă Frank, pe partea cealaltă, şedea lordul, care-l întrebă, entuziasmat de fapta lui vitejească :

— Nu mi-aţi lua-o în nume de rău dacă v-aş oferi o mică amintire ?

Îi puse în mînă una dintre puştile lui de lux. Frank i-o dădu înapoi, zicînd :

— Ia ascultaţi, *my lord*, să lăsăm glumele ! Vreţi într-adevăr să concediaţi această puşcă din serviciul dumneavoastră ?

— Da — răspunse englezul.

— Şi să mi-o daţi mie ?

— Da, da !

— Atunci daţi-o încoace, repede, daţi-o încoace, pînă nu regretaţi ! Amăgirea e scurtă ca Jemmy, dar regretul e lung ca Davy, cum cîntă poetul Freiligrath. Această puşcă e proprietatea mea, proprietatea mea inalterabilă ! E ca şi cum ar fi venit astăzi moş Crăciun ! Sînt nebun de bucurie ! Sînt copleşit ! *My lord*, dacă o să aveţi nevoie cîndva de un prieten bun, care să treacă prin foc şi sabie pentru dumneavoastră, n-aveţi decît să fluieraţi, mă voi prezenta în aceeaşi clipă. Cum să vă mulţumesc ? Vreţi o strîngere de mînă, o sărutare sau o îmbrăţişare ?

— O strîngere de mînă ajunge.

— Bine. Tu la vulu [1], Anton ! Poftim mîna mea ! Vă rog s-o strîngeţi, şi strîngeţi-o mereu, cît poftiţi şi cît vă place. V-o pun la dispoziţie de acum înainte zilnic, de cîte ori n-am eu însumi nevoie de ea, căci recunoştinţa e o podoabă, şi nu sînt lipsit de această podoabă. Droll, vere din Altenburg, ai auzit ce mi-a hărăzit norocul cu toată stima pe ziua de azi ?

— Da — răspunse Droll. Dacă tu n-ai fi tu, te-aş invidia, dar pentru că eşti prietenul şi vărul meu, mă bucur din inimă pentru tine. Felicitări !

[1] E vorba de celebrul citat din Molière : „Tu l'as voulu, Georges Dandin !", (tu ai vrut-o).

Cum pentru ziua următoare se aşteptau la eforturi deosebite, traseră la sorţi ordinea străjilor, şi apoi încercară să adoarmă, dar multă vreme nu prea reuşiră. Abia după miezul nopţii îi toropi somnul, dar se sculară cum miji de ziuă, fiindcă plecarea indienilor se petrecu cu mare zarvă. În curînd nu se mai afla nici un utah în vale. Puteau părăsi ascunzişul.

În primul rînd, postară străji la intrarea şi ieşirea văii, pentru a fi în siguranţă în timp ce o cercetau cu de-amănuntul. Găsiră un mormînt colectiv, făcut doar din bolovani adunaţi grămadă peste cadavre. Mai găsiră şi cîţiva cai morţi, loviţi de gloanţe rătăcite. Drumul spre Lacul de Argint trecea peste regiuni pustii, dacă voiau să evite întîlnirea cu utahii. Pentru acele zile, caii împuşcaţi erau bineveniţi. *Westmanul* nu e mofturos ; se satură şi cu carne de cal cînd nu are altceva mai bun. De altfel, cînd e oaspetele indienilor, i se serveşte adesea friptură de cîine îngrăşat, ca ospăţ de gală. Luară deci părţile cele mai bune de mîncat, le împărţiră şi aprinseră cîteva focuri pentru ca fiecare să-şi frigă partea sa şi s-o ducă cu el astfel conservată.

După plecarea utahilor, li se luaseră prizonierilor căluşurile din gură. Cînd însă cerură să fie repuşi în libertate, li se spuse scurt că limbajul de semne din „Pădurea apei" fusese descifrat şi că, prin urmare, nu vor fi încă eliberaţi. Atunci tăcură.

Ce mai rămăsese de făcut era să examineze albii ucişi. Muriseră în chinuri groaznice. Bărbaţii care priveau cadavrele văzuseră şi trecuseră prin multe, dar se înfiorară totuşi văzînd trupurile pline de răni şi membrele sfîrtecate ale morţilor. *Tramp*-ii culeseseră ceea ce semănaseră. Cea mai cumplită soartă o avusese „colonelul" : era legat de par cu capul în jos. Ca şi tovarăşii lui, era complet dezbrăcat ; indienii îşi împărţiseră hainele între ei, căci nu rămăsese pe aici nici un fel de îmbrăcăminte. Desenul furat dispăruse ; dacă nu reuşeau să-l ia înapoi de la utahi, mai rămînea o speranţă foarte slabă, aceea că cei doi „urşi" vor fi dispuşi să destăinuie secretul.

Luară cadavrele de pe pari, le culcară unul lîngă altul, şi le acoperiră cu pietre. Apoi porniră, conduşi de Winnetou, pe o cale ocolită, spre Lacul de Argint.

LACUL DE ARGINT

Peste cîteva zile, pe cînd se apropiau de ţelul obositoarei lor expediţii călare, li se oferi privirilor o privelişte impunătoare. Călăreau printr-un defileu ce urca domol, mărginit de o parte şi de alta de blocuri de stîncă imense, ce se înălţau, sclipind în toate culorile, luîndu-ţi aproape vederea. Piramide colosale de gresie se ridicau spre cer, alăturate sau stînd una în faţa şi în spatele celeilalte ca nişte culise şi prezentînd stratificaţii şi etaje felurit colorate. Uneori coloşii formau ziduri întregi, verticale şi netede ; alteori semănau prin multiplele lor muchii, vîrfuri şi colţuri ieşite în afară, şi cu mulţimea lor de pilaştri, cu nişte cetăţi. Soarele era sus pe cer, trimiţîndu-şi razele oblic peste aceste formaţii geologice măreţe şi dînd o strălucire de nedescris bogăţiei lor de culori. Unele stînci aveau un luciu mat, albastru ca cerul, altele erau de un roşu-auriu ; printre ele se aflau straturi galbene, măslinii şi roşietice ca arama, în timp ce brăzdăturile adumbrite erau de un vînăt intens. Dar tot fastul acesta, ce putea impresiona privitorul pînă la lacrimi, era mort ; îi lipsea viaţa, mişcarea. Nici o picătură de apă nu curgea printre stînci ; nici un fir de iarbă nu găsea hrană pe acest sol, şi pe pereţii de stîncă pustii nu se zărea nici o ramură înverzită, nici o singură frunză, care să-ţi odihnească ochiul cu verdele său.

Dar că uneori era apă pe aici, şi chiar în cantităţi impresionante, o dovedeau urmele ei săpate în piatră, uşor de recunoscut pe ambele laturi. În acele anotimpuri, tot defileul, acum secetos, era albia unui curs de apă care-şi vărsa puhoaiele spumegînd în Colorado. Atunci defileul era închis săptămîni de-a rîndul pentru orice picior de om, şi nici cel mai îndrăzneţ *westman* sau indian n-ar fi cutezat să se încredinţeze valurilor într-un canoe fără stabilitate şi fragil.

Fundul defileului consta prin urmare dintr-un strat gros de pietre rotunjite de frecuş, iar spaţiul dintre ele era umplut cu nisip. Aşadar, era un drum anevoios, căci pietrele rotunde alunecau la fiecare pas pe sub copitele cailor, obosind animalele aşa de tare, încît călăreţii se vedeau siliţi să oprească din cînd în cînd, ca să le lase să se odihnească.

Old Firehand, Old Shatterhand şi Winnetou călăreau în frunte. Cel dintîi examina regiunea cu o atenţie cu totul deosebită. Într-un loc unde doi pilaştri colosali de stîncă se sprijineau unul de altul de la o anumită înălţime în sus, lăsînd între ei mai jos un spaţiu liber, larg de cel mult zece picioare, dar care se îngusta încă înspre interior, îşi opri calul şi contemplă locul acela cu priviri scrutătoare, apoi zise :

— Mi se pare că prin locul ăsta am ieşit atunci, după ce am descoperit vîna. Dar să vedem, s-ar putea să mă înşel.

Voia să descalece ca să cerceteze ; dar apaşul o luă călare spre strunga dintre stînci, spunînd în felul său calm şi hotărît :

— Fraţii mei să vină după mine, căci de aici porneşte o cărare care ne scurtează calea cu mult. E şi mai uşoară pentru cai decît grohotişul din defileu.

— Cunoşti despicătura asta ? întrebă Old Firehand surprins.

— Da. Se mai îngustează, dar pe urmă se lărgeşte mult, aşa că nu dăm într-o strungă, ci ajungem pe un bloc de stîncă neted, ca o tăblie uriaşă, uşor înclinată, care urcă domol.

— Exact, exact ! Prin urmare, ăsta e locul pe care-l ştiu. Tăblia asta se ridică mereu, cam la cîteva sute de picioare. Şi ce urmează după aceea ? Ştii cumva ?

— De la muchia de sus a tăbliei se lasă brusc la vale, într-o prăpastie adîncă, al cărei fund e ca o căldare mare şi rotundă, iar de acolo porneşte un defileu îngust şi întortocheat care duce pînă sus, în valea largă şi frumoasă a Lacului de Argint.

— Şi asta corespunde întocmai. Ai găsit cumva în această căldare ceva curios ?

— Nu, nu e nimic de găsit acolo, nici apă, nici iarbă, nici animale. Nici măcar o gîză sau o furnică nu trece peste piatra veşnic uscată.

— Ei, atunci am să-ţi arăt că se găseşte totuşi ceva, ceva mult mai preţios decît iarba şi apa.

— Te gîndeşti la filonul de argint pe care l-ai descoperit ?

— Da. Din pricina acestei căldări stîncoase am întreprins acest lung drum călare. Să mergem deci, să cotim pe-aici.

Intrară printre stînci unul cîte unul, căci nu încăpeau doi deodată. În curînd, însă pereţii de stîncă se deschideau tot mai mult; pilaştrii uriaşi se dădeau în lături, şi apoi avură în faţa lor un imens triunghi neted de piatră, aşezat ca un vîrf spre defileu, şi ridicîndu-se domol, ca un acoperiş uşor înclinat, printre pereţi de stîncă tot mai îndepărtaţi, pînă la muchia de sus care forma o linie perfect dreaptă, puternic profilată pe cerul albastru.

Urmau să urce călare pînă acolo. Era ca şi cum caii ar fi trebuit să se suie pe un acoperiş imens, dar panta nu era prea înclinată, aşa că nu oferea greutăţi de neînvins. Trecu totuşi cam o oră pînă să ajungă sus, şi acum se aşternea în faţa călăreţilor, spre vest, o vastă întindere stîncoasă, al cărei primplan îl forma căldarea adîncă despre care vorbiseră Old Firehand şi Winnetou. Din căldare pornea înspre sud o linie întunecată; aşa se vedea de sus. Erau cheile prin care se ajungea din căldare la Lacul de Argint.

Acum urma coborîşul. Panta era foarte abruptă, descălecară deci. Unele locuri erau chiar periculoase. Prizonierii fuseseră bineînţeles dezlegaţi la picioare ca să umble şi ei pe jos. Cînd ajunseră în vale şi toţi încălecară, li se legară din nou picioarele.

Old Firehand dorea să arate tovarăşilor săi filonul găsit. Dar utahii nu trebuiau să afle de existenţa lui. De aceea îi duseră o bucată de drum înainte, în defileu, lăsîndu-i cu cîţiva *rafter*-i care să-i păzească. Ceilalţi nici nu mai încălecaseră. Vestea că se aflau în locul de mult dorit produse o mare agitaţie printre ei.

Căldarea avea un diametru de cel puţin o milă engleză. Fundul ei era nisipos, presărat cu pietre tocite, de mărimea cel mult a unui pumn de bărbat. Inginerul Butler îşi plimbă privirea cercetătoare în jur, apoi zise:

— E posibil să dăm aici peste zăcăminte bogate. Dacă există într-adevăr un metal preţios pe-aici, atunci e de presupus că se află în cantităţi importante. Această adîncitură imensă s-a format prin acţiunea apelor, timp de secole. Coborînd prin cheile acelea dinspre sud, apele au format un vîrtej, neputîndu-se scurge nicăieri, şi acesta a ros din stîncă şi a smuls bolovani, pe care i-a tocit pînă s-au făcut pietriş şi nisip. Pămîntul pe care stăm s-a format apoi prin sedimentări

succesive şi trebuie să conţină metalele spălate din roci, care fiind mai grele, s-au aşezat mai la fund, aşa că se află pe sub nisip. Dacă săpăm pînă la o adîncime de cîţiva coţi, se va vădi dacă expediţia noastră e încoronată de succes sau nu.

— Nu e nevoie să săpăm. E destul să constatăm că malurile acestui fost ochi de apă conţin metalul căutat — răspunse Old Firehand.

— E adevărat. Dacă există argint în povîrnişuri, atunci şi fundul căldării e înţesat de argint.

— Atunci veniţi! Am să vă aduc dovada.

Old Firehand se duse drept spre un anumit loc. Ceilalţi îl urmară, într-o aşteptare febrilă.

— Vere, am bătăi de inimă — îi mărturisi Hobble-Frank lui Droll. Dacă găsim argint pe-aici, îmi umplu buzunarele şi mă-ntorc apoi acasă, în Saxonia. Acolo îmi clădesc o aşa-zisă vilă pe malul drăgălaş al Elbei, şi scot capul pe fereastră de dimineaţă pînă seara, ca să arăt oamenilor ce tip distins şi formidabil am devenit.

— Iar eu — răspunse Droll — îmi cumpăr o fermă cu douăzeci de cai şi optzeci de vaci, şi nu mai fac altceva decît brînză de vaci şi de capră. Că asta se caută mai ales prin regiunea Altenburgului.

Old Firehand ajunsese lîngă peretele de stîncă, aici ros de ape şi fărîmiţat pe alocurea. Scoase o piatră care se desprinse uşor, încă una şi apoi mai multe. Se ivi o deschizătură care fusese astupată cu acele pietre. Această adîncitură se făcuse pe cale naturală, dar fusese lărgită de mîna omului, lucru ce se cunoştea limpede. Old Firehand băgă mîna înăuntru, spunînd:

— Din ce am găsit aici am dus o mostră pentru analiză. Vreau să văd dacă Butler confirmă rezultatul analizei.

Scoase din adîncitură ceva ce semăna cu o sîrmă albă, încolăcită, acoperită cu un strat subţire, cafeniu, şi întinse obiectul pe palma deschisă spre inginer. Îndată ce-l luase şi aruncase o privire asupra lui, acesta strigă:

— Dumnezeule! E argint curat! Asta a zăcut aici de la început, în această crăpătură?

— Da, toată crăpătura e plină de aşa ceva. E adîncă, pare să pătrundă pînă-n inima rocii, şi să conţină foarte mult metal.

— Atunci pot să vă asigur că ne vom alege cu un rod deosebit de bogat. Cu siguranță că mai există și alte rîpe și crăpături care conțin metal.

Old Firehand scoase zîmbind un al doilea obiect, mai mare. Era o bucată de minereu cît doi pumni și mai bine. Butler o examină cu atenție; apoi strigă :

— Desigur că analiza chimică e mult mai precisă ; dar aș jura că avem aici clorură de argint, deci minereul care se cheamă cerargirit !

— Exact ! Analiza chimică a arătat că e cerargirit.

— De cît la sută ?

— Șaptezeci la sută argint curat.

— Ce descoperire ! E adevărat că în regiunea Utah se găsește mai ales cerargirit. Unde e filonul în chestiune ?

— Mai încolo, în partea cealaltă a căldării. L-am acoperit cu mult grohotiș.

— Old Firehand, aici zac milioane, și descoperitorul e un om bogat, putred de bogat ! strigă Watson, fostul contra-maistru.

— Numai descoperitorul ? Toți veți fi părtași. Eu sînt descoperitorul, Butler e inginerul, iar ceilalți ajută la exploatare. În acest scop v-am adus. Condițiile muncii noastre în comun și partea care va reveni fiecăruia, despre asta vom mai discuta.

Cuvintele lui treziră un entuziasm care se manifestă zgomotos și nu mai înceta. Majoritatea erau dispuși să se apuce numaidecît de cercetarea mai amănunțită a locului. Old Shatterhand însă îi opri, avertizîndu-i :

— Nu vă grăbiți așa, domnilor ? Deocamdată mai avem să ne gîndim și la altele ! Doar nu sîntem singurii prezenți prin părțile astea.

— Dar le-am luat-o înainte indienilor — observă lordul, care, deși nu avea nici o pretenție asupra minei de argint, se bucura la fel de mult ca ceilalți.

— Le-am luat-o înainte, da, dar nu prea mult. Navajoșii vor sosi pe malul lacului doar cu cîteva ore mai tîrziu decît noi, iar după ei, după un interval probabil foarte scurt, vor veni utahii. Deci n-avem vreme de pierdut, trebuie să fim pregătiți.

— E adevărat — încuviință Old Firehand. Totuși, aș vrea să mai știu dacă exploatarea se va lovi de dificultăți. Domnul Butler va putea să ne-o spună, desigur, în cîteva minute.

Inginerul examină împrejurimile, privindu-le îndelung, apoi întrebă :

— La ce distanță se află Lacul de Argint ?

— De aici, e o cale de două ore.

— E situat la mai mare altitudine decît locul acesta ?

— Cu mult mai mare.

— Deci, am avea înclinarea necesară. Dar avem nevoie de conducte, chiar dacă la început numai din lemn. Există copaci prin apropiere ?

— În masă. Lacul de Argint e înconjurat de păduri.

— Minunat ! Poate că nu va trebui să punem conducte pe toată distanța. Putem să construim un rezervor ceva mai sus. De la lac pînă la acel rezervor apa poate curge liber. De la rezervor, însă, trebuie condusă prin țevi, ca să avem presiunea necesară.

— Ah, pentru furtunuri ?

— Da. Vom evita, firește, să răscolim roca cu tîrnăcopul și cu sapa. Se va stropi cu furtunul, și acolo unde jetul de apă nu pătrunde, ne folosim de dinamită. Și solul de aici va fi tratat cu apă.

— Dar apa trebuie să aibă o scurgere pe undeva, astfel umple căldarea și nu mai putem lucra.

— Da, scurgerea ! Trebuie s-o asigurăm printr-o construcție. Mă gîndesc că la început va ajunge un sistem de pompe și scripeți, prin care să ridicăm apa pe culmea peste care am trecut. De acolo, curge singură la vale, trecînd apoi prin crăpătura dintre stînci spre chei. Bineînțeles, avem nevoie de mașini ; dar asta nu e o problemă. Un singur lucru îmi dă de gîndit : cine e proprietarul terenului ?

— Timbabatcii. Winnetou are influență asupra lor și-i va putea convinge să ni-l vîndă, iar eu înregistrez cumpărarea la Oficiul de stat.

— Atunci m-am liniștit. Principalul e să existe posibilitatea de a aduce apele lacului aici ; și în privința asta voi căuta să mă lămuresc în cursul drumului. Hai să mergem !

Astupară mica spărtură deschisă de Old Firehand și acope-

riră și galeria de minereu, apoi toți încălecară ca să-și continue drumul întrerupt.

Strunga în care așteptaseră prizonierii cu paznicii avea fundul scobit în formă de canal, ca un jgheab săpat în piatră de apă, în decursul vremurilor, lat de cel puțin zece picioare și cel mult de douăzeci, care ducea la deal, făcînd multiple cotituri. Nici aici nu creștea nici o plantă. Gîrla de odinioară secase complet; probabil că numai primăvara curgea pe aici un mic șuvoi, care nu ajungea să hrănească vreo vegetație.

Înainte de a ajunge la Lacul de Argint, fosta albie de pîrîu se lărgi deodată, formînd o întindere înconjurată de stînci, în mijlocul căreia se afla o baltă mică. În sfîrșit, după lungul drum călare prin regiuni aride dădură de iarbă. Caii suferiseră mult din pricina căldurii, a lipsei de apă și a drumului anevoios. Nu mai voiau să asculte de frîu, ci doar să mănînce. Călăreții descălecară deci, ca să le facă pe voie. Se așezară în diferite grupuri, stînd de vorbă despre bogățiile pe care aveau să le posede în viitor.

Inginerul acordase toată atenția regiunii prin care trecuseră. Acum își comunică observațiile:

— Pînă aici sînt extrem de mulțumit. Jgheabul e potrivit nu numai pentru a servi drept conductă de apă, dar și pentru transportul oricărui obiect de care vom avea nevoie. Trebuie să recunoaștem că natura ni se arată cît se poate de favorabilă, înlesnindu-ne lucrările.

— Mă — zise Hobble-Frank către vărul din Altenburg, dîndu-i un ghiont în coaste — ai auzit? Mi se pare că vila mea are mari șanse de a fi construită.

— La fel și ferma mea! Bucură-te, Altenburgule, că cel mai vestit dintre fiii tăi se va întoarce cu un sac de bani, lung de douăzeci de coți! Hai, vere, să te sărut!

— Încă nu — se apără Frank. Sînt...

Fu întrerupt, căci inginerul strigă îngrijorat:

— Ellen! Unde-i Ellen? N-o văd pe-aici!

Fata, care nu văzuse de două zile nici un fir de iarbă, necum flori, zărise acum cîteva și, cum fac fetele, se grăbise să le culeagă. Umezeala bălții pătrundea în pămînt pînă departe, udînd vegetația, tot mai bogată pe măsură ce te apropiai de baltă, dar existentă încă din jgheab, în partea lui supe-

rioară. Ellen se dusese pe ici, pe colo, culegînd flori, înaintînd în jgheab pînă la o cotitură, de unde tocmai voia să se întoarcă, dar în clipa aceea se iviră pe după cotitură trei bărbați, trei indieni, trei indieni înarmați. Fata se opri înlemnită de spaimă, voia să strige după ajutor, dar nu putu să scoată un sunet. Indianului i se dezvoltă prin educație prezența de spirit; el acționează în orice situație rapid și cu hotărîre. În clipa în care cei trei indieni zăriră fata, doi se și repeziră s-o prindă. Unul îi astupă gura cu palma, celălalt îi puse cuțitul în piept și o amenință, într-o engleză stricată:

— Taci, sau mort!

Al treilea păși înainte, în vîrful picioarelor, ca să vadă cu cine era fata albă, căci se înțelegea de la sine că nu era singură. După nici două minute, se întoarse și le spuse încet tovarășilor săi cîteva cuvinte, pe care Ellen nu le înțelese. Apoi o duseră cu ei, fără ca ea să îndrăznească să crîcnească.

După puțin timp ajunseră la capătul jgheabului; acesta dădea pe un povîrniș nu prea înalt, tivit în partea de jos cu un șir de tufișuri, o margine a pădurii ce se întindea mai sus. Ellen fu tîrîtă printre tufișuri, apoi în pădure, unde poposeau o mulțime de indieni. Își puseseră armele pe jos, lîngă ei, dar le luară îndată sărind în picioare, cînd îi văzură pe tovarășii lor venind cu fata.

Ellen văzu numai priviri amenințătoare îndreptate asupra ei și se credea, prin urmare, în cel mai mare pericol. Atunci își aminti de totemul pe care i-l dăduse Ursul-cel-Mic pe vapor. Îi spusese că inscripția o va apăra de orice dușman. „Umbra lui e umbra mea, iar sîngele lui e sîngele meu; e fratele meu mai mare", așa suna inscripția. Trase șnurul de care agățase totemul, îl desfăcu și-l dădu indianului pe care-l credea mai periculos pentru că avea înfățișarea cea mai fioroasă.

Indianul despături bucata de piele, privi semnele, scoase un strigăt de surprindere și dădu totemul celui de lîngă el. Circulă astfel din mînă-n mînă. Expresia fețelor deveni mai prietenoasă și cel care i se mai adresase lui Ellen o întrebă:

— Cine... dat... la tine?

— Nintropan-homoș — răspunse fata.

— Căpetenia tînără?

— Da — făcu ea, dînd din cap.
— Unde ?
— Pe vapor.
— Pe Arkansas mare canoe cu foc ?
— Da.
— Aşa bine. Nintropan-homoş fost pe Arkansas. Cine... bărbaţii acolo ?
— Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand.
— Uf ! făcu indianul, şi „uf !" făcură şi ceilalţi.

Voia să mai continue cu întrebările, dar în clipa aceea se auzi un foşnet în tufişuri şi, în frunte cu cei trei care fuseseră pomeniţi, ieşiră o mulţime de albi, care formară îndată un cerc în jurul indienilor. Iscoada nu-l observase adineauri pe Winnetou, abia acum îl recunoscu.

— Marea căpetenie a apaşilor ! exclamă. Fata asta albă posedă totemul Ursului-Mic şi e deci prietena noastră. Am luat-o cu noi fiindcă nu ştiam dacă bărbaţii de care ţine sînt prieteni sau duşmani.

Indienii erau vopsiţi pe faţă cu galben şi albastru, de aceea Winnetou întrebă :
— Sînteţi războinici timbabatci ?
— Da.
— Ce căpetenie vă conduce ?
— Ciia-niţas.

Acest nume înseamnă „Ureche-Lungă". Pesemne că omul era vestit pentru auzul său fin.
— Unde e ? mai întrebă Winnetou.
— La malul lacului.
— Cîţi sînteţi aici ?
— O sută de războinici.
— S-au mai adunat aici şi războinici din alte triburi ?
— Nu. Dar trebuie să mai vină două sute de navajoşi. Cu ei împreună vrem să mergem spre nord, ca să luăm scalpurile utahilor.
— Băgaţi de seamă să nu vi le ia ei pe ale voastre. Aţi pus oameni de strajă ?
— La ce bun ? Nu ne aşteptăm la venirea nici unui duşman.
— Vin mai mulţi decît o să vă fie pe plac. E şi Ursul-cel-Mare la malul lacului ?

— Da, împreună cu Ursul-cel-Mic.
— Conduceţi-ne la ei !

Tocmai veneau cîţiva *rafter*-i aducînd caii şi prizonierii, căci primii sosiţi veniseră fireşte pe jos, ca s-o caute pe Ellen. Încălecară şi timbabatcii se puseră în fruntea cetei ca s-o conducă. Urcară coasta printre copaci şi mai înaintară cîtva timp pe culme, apoi ieşiră pe panta cealaltă şi în curînd văzură sclipind o întindere de apă. Ajunseseră la Lacul de Argint !

Valea era împrejmuită de bastioane de stîncă înalte cît nişte turnuri, jucînd în toate culorile curcubeului ca şi cele din defileu, iar spaţiul dintre ele era lung cale de vreo două ore şi lat cam pe jumătate atît. În spatele acelor fortăreţe se ridicau alţi şi alţi uriaşi de piatră, avîntîndu-se spre cer fiecare peste capul celuilalt. Dar aceşti munţi, deşi stîncoşi, nu erau pustii. În numeroasele rîpe care-i brăzdau, creşteau arbori şi tufişuri ; pădurea era tot mai deasă pe măsură ce se întindea la vale, unde ajungea pînă aproape de maluri, lăsînd între ea şi acestea doar o fîşie îngustă de pămînt acoperit cu iarbă.

În mijlocul lacului era o insulă cu multă verdeaţă şi cu o curioasă construcţie de cărămidă ridicată pe pilaştri. Părea să dateze din vremurile cînd indienii de acum nu luaseră încă locul băştinaşilor de odinioară. Pe fîşia de iarbă se aflau cîteva colibe şi în apropierea lor cîteva canoe legate de ţărm. Insula era perfect rotundă, avînd un diametru de vreo sută de paşi. Clădirea străveche era acoperită toată cu plante agăţătoare ; tot restul spaţiului era o grădină cultivată, plină de flori şi de tufe.

Vîrfurile copacilor se oglindeau în lac, iar culmile uriaşe îşi aruncau umbra peste apă. Cu toate acestea, ea nu era nici verde, nici albastră sau de vreo culoare întunecată, ci avea sclipiri cenuşii-argintate. Nici o adiere nu-i încreţea suprafaţa. Lacul dădea impresia unui bazin plin de argint-viu.

În colibe şi în jurul lor se aflau indieni, anume cei o sută de timbabatci. Se produse o oarecare agitaţie printre ei cînd văzură venind ceata de albi ; cum însă în fruntea acestora se aflau tovarăşii lor, se liniştiră repede. Încă nu ajunseseră lîngă

apă, cînd dintr-o colibă de pe insulă ieşiră doi bărbaţi. Apaşul îşi puse mîna pîlnie la gură şi strigă peste apă :

— Nintropan-hauey ! Aici e Winnetou !

Un strigăt îi răspunse ; apoi cei doi luară o canoe de pe insulă şi vîsliră spre mal. Erau cei doi „urşi", tatăl şi fiul. Desigur că erau foarte surprinşi văzînd chipurile cunoscute, dar nici o tresărire a feţei lor nu le trăda mirarea. Ieşind la mal, Ursul-cel-Mare dădu mîna cu Winnetou, spunînd :

— Marea căpetenie a apaşilor e pretutindeni, şi pe unde apare, aduce bucurie în inima oamenilor. Îl salut şi pe Old Shatterhand pe care-l cunosc, şi pe Old Firehand, cu care am fost pe vapor.

Zărindu-l pe Droll, faţa i se lumină de un zîmbet fugar : îşi aduse aminte de ultima lui întîlnire cu omuleţul hazliu şi-i spuse, strîngîndu-i mîna :

— Fratele meu alb e un om viteaz ; a răpus pantera ; îi urez bun venit.

Trecu aşa de la unul la altul, dînd mîna cu fiecare. Fiul său se apropie de Ellen, care se dăduse jos din lectică. Se înclină şi spuse, într-o engleză nesigură :

— Ursul-cel-Mic n-a crezut cu putinţă să o revadă pe mica domnişoară. Încotro călătoriţi ?

— Nu vrem să ne ducem mai departe, am venit la Lacul de Argint.

Tînărul se îmbujoră de bucurie şi nu putu să-şi mai ascundă mirarea :

— Prin urmare, domnişoara va sta pe-aici cîtva timp ? întrebă.

— Chiar mai mult timp — răspunse Ellen.

— Atunci am rugăminte să pot sta mereu cu dînsa. Am s-o învăţ să cunoască arborii, plantele şi florile. O să pescuim pe lac şi o să vînăm prin pădure ; dar trebuie să fiu mereu prin apropierea ei, fiindcă există animale sălbatice şi oameni duşmănoşi. O să-mi dea voie ?

— Cu plăcere. Mă bucur foarte mult că eşti aici. Îi întinse mîna, iar el, ca un adevărat gentleman, i-o sărută.

— Timbabatcii conduseră caii noilor sosiţi în pădure, unde se găseau şi ai lor. Căpetenia, care, din mîndrie, stătuse pînă acum retras în coliba sa, ieşi cu greu la iveală, destul de posomorît fiindcă nu i se dăduse mai multă atenţie. Era un tip sumbru, cu braţele şi picioarele lungi, ceea ce îi dădea puţin înfăţişarea unui urangutan. Se opri la oarecare distanţă de străini şi se uită în depărtare, spre munţi, cu aerul de a nu avea nimic de-a face cu ei. Dar se înşelase în socoteli, căci mătuşa Droll se apropie de el şi zise :

— De ce nu se apropie Ureche-Lungă ? Nu vrea să întîmpine războinicii vestiţi ai feţelor-palide ?

Căpetenia mormăi ceva de neînţeles, mai ales că vorbea în limba lui, dar cu Droll nu-i mergea aşa, căci acesta îl bătu pe umăr ca pe o veche şi bună cunoştinţă, strigînd :

— Vorbeşte englezeşte, băiete dragă ! N-am învăţat graiul tău.

Indianul mormăi iarăşi ceva într-o engleză stricată, aşa că Droll continuă :

— Ia nu te mai preface ! Ştiu că vorbeşti destul de bine englezeşte !

— No ! tăgădui indianul.

— Nu ? Dar mă cunoşti ?

— No !

— Nu m-ai văzut niciodată ?

— No !

— Ei, adu-ţi aminte ! Trebuie să-ţi aminteşti de mine !

— No !

— Ne-am văzut mai în sud, pe la Fort Defiance.

— No !

— Eram trei albi şi unsprezece roşii. Am făcut cîteva partide de cărţi şi am băut niţeluş. Dar indienii au băut mai mult încă decît albii şi-n cele din urmă nu mai ştiau nici cum îi cheamă, nici unde se află. Apoi au dormit toată după-amiaza şi toată noaptea. Acum ţii minte, măi prietene ?

— No !

— Nu ? Bun ! Şi noi, albii, ne-am culcat în barca de lemn, laolaltă cu indienii, că alt loc nici nu era. Cînd ne-am trezit, indienii plecaseră. Ştii unde ?

— No !

— Dar cu ei plecase şi puşca mea şi muniţiile. Aveam un M.D., mătuşa Droll, crestat în ţeavă. În mod ciudat, aceste litere se află aici, pe ţeava puştii tale. Ştii cumva cum au ajuns acolo ?

— No !

— Iar punga pentru gloanțe era cusută cu perle și purta și ea monograma M.D. O purtam legată de centură, tocmai cum o porți tu pe a ta. Și, cum observ, spre marea mea bucurie, și punga asta e împodobită cu aceleași litere. Știi cumva cum au ajuns inițialele mele pe punga ta ?

— No !

— În schimb, știu eu prea bine cum a ajuns pușca mea în mîna ta și punga mea de gloanțe să fie agățată de brîul tău. Am să te scap de ele.

Într-o clipită, îi smulse indianului pușca din mînă și punga de la brîu și-i întoarse spatele. Dar tot într-o clipită indianul se luase după el și-i strigă într-o engleză destul de curgătoare :

— Dă-o încoace !

— No ! răspunse acum Droll.

— Pușca asta e a mea !

— No !

— Și punga la fel !

— No !

— Ești un hoț !

— No !

— Dă-le-ncoace, sau te silesc să mi le dai !

— No !

Atunci indianul scoase cuțitul. Droll izbucni într-un rîs vesel și strigă :

— Ești Ureche-Lungă, te cunosc. Dar mult mai lungi decît urechile îți sînt brațele și degetele. Ia hai, recunoaște adevărul, și îți las lucrurile astea pentru totdeauna. Deci, spune sincer : Mă cunoști ?

— Yes — răspunse indianul, împotriva tuturor așteptărilor.

— Ai fost pe la Fort Defiance ?

— Yes !

— Te-ai îmbătat ?

— Yes !

— Pe urmă ai dispărut cu pușca mea și cu punga mea ?

— Yes !

— Bun, să fie ale tale ; ține-le ! Ține și mîna mea ! Hai să fim prieteni ; dar trebuie să vorbești englezește, și n-ai voie să șterpelești. Ne-am înțeles ?

Apucă mîna indianului, o strînse și-i dădu înapoi obiectele furate. Indianul le luă fără să clipească măcar, dar spuse pe tonul cel mai prietenos :

— Fratele meu alb mi-e prieten. Știe ce-i bine și drept, căci a găsit aceste obiecte asupra mea și mi le dă înapoi. El e un prieten al oamenilor roșii și-l iubesc.

— Bine, frățiorule, și eu te iubesc. Ai să-ți dai seama în curînd. Căci, dacă nu veneam, e foarte probabil că vă pierdeați scalpurile printre utahi.

— Aș, nu vin : au fost bătuți de navajoși, iar noi o să pornim în curînd să-i întîlnim, ca să ne luăm și noi multe scalpuri de utahi.

— Te înșeli.

— Păi doar vedem căpetenii și războinicii utahi care sînt prizonierii voștri. Deci, trebuie să fi fost învinși !

— Pe ăștia i-am prins noi, pe contul nostru. În schimb navajoșii au fost bătuți crîncen și au fugit ; utahii îi urmăresc călare și-și vor face apariția aici, la Lacul de Argint, poate chiar astăzi.

— Uf ! strigă Ureche-Lungă, rămînînd cu gura căscată de mirare.

— Să fie cu putință ? întrebă Ursul-cel-Mare. Oare mătușa albă spune adevărul ?

— Da — răspunse Old Firehand. O să vă povestim totul, dar numai după ce ne-am convins că nu putem fi atacați pe neașteptate de dușmani. Ar putea să apară în orice clipă. Să coboare îndată cincizeci de războinici timbabatci călare pînă-n defileu. Frank, Droll, Davy, Jemmy, Bill și Uncle, plecați și voi cu ei. Coborîți pînă-n locul unde se îngustează defileul, și vă postați acolo pe după stînci. Sînt destule ieșituri și adîncituri unde vă puteți pune la adăpost. Utahii se vor fi luat după navajoși în mare grabă, ca să ajungă o dată cu ei la Lacul de Argint. Să săriți în ajutorul prietenilor, și îndată ce vedeți dușmanii, să ne dați de veste printr-un sol. Întîi adăpați-vă caii, apoi luați și voi, fiindcă jos nu găsiți apă, iar Ursul-cel-Mare o să vă dea și merinde.

Carne era destulă. Era agățată la uscat de curele întinse între copaci. Apă de băut era din belșug. Din munți curgeau la vale mai multe pîraie care alimentau lacul. Caii se duseseră la unul dintre ele, ca să se adape. În curînd, cei cincizeci de indieni și cei șase albi erau gata de drum ; îi conducea Ursul-cel-Mic.

Valea Lacului de Argint se întindea de la nord la sud, inaccesibilă dinspre est și vest din cele două părți laterale, oferind un acces doar dinspre nord, prin defileul și crăpătura dintre stînci pe unde veniseră albii, pe cînd în sud, lacul își vărsa apele într-o rîpă, prin care de asemenea se putea trece. Din sud, însă, nu era de așteptat nici un dușman ; dimpotrivă, de acolo urmau să sosească navajoșii prieteni.

Cine se apuca să cerceteze împrejurările Lacului de Argint trebuia să ajungă în curînd la concluzia că odinioară lacul se scurgea înspre nord, prin defileu, nu înspre sud. Acum însă, între lac și defileu se ridica o masă de pămînt asemănătoare cu un dig, care nu existase pe vremuri. Nu se făcuse de la sine, așadar, se impunea presupunerea că fusese construită dinadins. Dar mîinile care făcuseră această lucrare deveniseră de mult praf și pulbere, căci pe dig crescuseră copaci a căror vîrstă nu era desigur mai mică de o sută cincizeci de ani. În ce scop fusese ridicat digul ? Oare mai exista acum vreun om care să poată răspunde la această întrebare ?

Ceata de călăreți trimisă de Old Firehand trecu acest dig, după care începea defileul. Aici era îngust, de vreo zece coți cel mult, la început plat, apoi afundîndu-se din ce în ce mai adînc în sol. Cu cît era mai scobit, cu atît se și lărgea. Pe după dig nu mai creșteau copaci și tufișuri, iar ceva mai jos nu se zărea nici măcar un fir de iarbă.

Nu trecuseră bine zece minute de cînd porniseră, că se și aflau printre zidurile defileului, înalte de peste o sută de picioare ; după încă un sfert de oră de drum, ele păreau să atingă cerul. Aici începea grohotișul acela de pietre rotunjite prin frecare, care îngreunau așa de mult călăritul. După al treilea sfert de ceas, defileul se lărgea brusc, atingînd dublul lățimii de pînă acolo. Pereții de stîncă erau plini de crăpături, nu numai pe sus, dar chiar de la pămînt. Ți se părea

că stîncile stau pe coloane, care formau galerii prin care te puteai ascunde.

— Aici să ne oprim — zise Ursul-cel-Mic, care călărea în frunte cu cei șase albi. Există pe-aici destule adîncituri și văgăuni în care să ne ascundem.

— Iar caii îi ducem o bucată de drum înapoi — zise Droll — ca să nu fie văzuți de aici, unde s-ar putea isca o luptă.

Această măsură de precauție fu adoptată. Cei cincizeci și șapte de oameni se ascunseră în adînciturile din ambele laturi. Nu așteptau de mult, cînd auziră zgomotul de copite al unui cal poticnindu-se de oboseală, prin pietriș. În curînd apăru un indian singuratic, un navajo, al cărui cal abia se mai ținea pe picioare. Omul părea rănit, căci hainele sale erau pătate de sînge. Cu toate acestea dădea mereu ba cu mîinile, ba cu picioarele în cal, pentru a-i da ghes.

Ursul-cel-Mic își părăsi ascunzișul și i se arătă. Cum îl zări, indianul navajo își opri calul și strigă :

— Uf ! Fratele meu tînăr ! Au venit războinicii navajoși așteptați ?

— Încă nu.

— Atunci sînt pierduți ! Marele Manitu ne-a părăsit și și-a întors fața spre cîinii de utahi. I-am atacat în Valea-Cerbilor, dar am fost respinși. Am bătut în retragere, iar utahii ne-au urmărit, și azi-dimineață s-au mai unit cu o altă ceată mare, acum sînt de patru ori mai mulți ca noi, și ne hărțuiesc din urmă.

— Uf ! Atunci sînteți distruși ?

— Aproape. Mai la vale de aici, ca la zece ori bătaia puștii, se dă o luptă. Am fost trimis să aduc ajutor de la lac, fiindcă ne-am gîndit că războinicii așteptați trebuie să fi sosit. Acum oamenii noștri sînt pierduți !

— Încă nu. Descalecă și odihnește-te aici. O să primiți ajutor.

Totul era să se vină urgent în ajutorul navajoșilor, spre a le face posibilă retragerea. Trimiseră un sol la Lacul de Argint, lăsară pe indian cu caii, iar ei se îndreptară în grabă spre cîmpul de bătălie.

Într-adevăr, situația navajoșilor era cît se poate de proastă, majoritatea cailor lor fuseseră împușcați ; singurul loc unde se găsea un adăpost pentru ei era pe după cadavrele cailor, căci aici pereții defileului erau netezi și fără colțuri după care să te poți ascunde. Nici săgeți nu prea mai păreau să aibă, judecînd după faptul că trăgeau numai cînd erau siguri că-și nimeresc ținta. Cîțiva dintre cei mai temerari alergau să adune de pe jos săgețile trase de utahi. Aceștia erau foarte numeroși, astupînd defileul complet și mai avînd în spate multe rînduri de războinici. Luptau pedestru, se vede că-și lăsaseră caii în urmă, ca să nu-i expună primejdiilor.

Acum, urletele de luptă încetară pentru cîtva timp : zăriseră venind ajutoare. Îndată ce albii ajunseră la distanța de la care îi știau pe utahi în bătaia puștilor lor, se opriră în mijlocul defileului, fără nici un adăpost, ochiră și traseră. Urletele din partea utahilor dovedeau că gloanțele nimeriseră din plin. Încă șase focuri de armă, și din nou urlete. Timbabatcii înaintară tîrîș, ca să se ferească din drumul gloanțelor și ca să ajungă și ei să tragă.

Humply-Bill era de părere că nu e bine să tragă toți șase deodată, fiindcă în acest caz se produce o pauză prea lungă pentru reîncărcatul armelor. Să se procedeze așa : doi să tragă, doi să încarce și așa în continuare, idee cu care ceilalți fură de acord. În curînd se constată de ce sînt în stare șase trăgători strașnici, cu puști de calitate. Fiecare glonț își nimerea omul. Utahii bătură în retragere. Rămaseră locului numai acei dintre ei care posedau arme de foc ; dar acestea nu băteau la fel de departe ca ale albilor ; pe de altă parte, indienii nu îndrăzneau să se apropie mai mult. Atunci Hobble-Frank strigă către Ursul-cel-Mic :

— Noi șase rămînem aici să-i ținem pe loc. Navajoșii să se retragă în spatele nostru. Spune-le !

Fiul căpeteniei ascultă de acest îndemn, iar indienii, auzindu-l, săriră în picioare și alergară în urmă ca să ia poziții ferme în spatele albilor. Abia acum se văzu cîte pierderi suferiseră ; mai erau cel mult șaizeci de oameni, și nici jumătate din ei nu-și păstraseră caii. Spre norocul lor, putură să se retragă nestingheriți, căci timbabatcii rămaseră locului culcați, ținîndu-i și ei în șah pe utahi.

Încetul cu încetul însă și salvatorii navajoșilor își începură retragerea. Utahii înaintau în același ritm, pas cu pas. Își economiseau săgețile, continuînd lupta doar cu puștile. Așa cei dintîi se tot dădeau înapoi, în timp ce ceilalți înaintau, pînă cînd ajunseră în apropierea locului unde se ascunseseră mai înainte. Albii dădură indicația să se facă toți nevăzuți prin scobituri și adîncituri. Ursul cel Mic făcu pe interpretul, urmă o retragere generală bruscă, și deodată cei atît de încolțiți pînă acum dispărură. Se găseau în siguranță, căci aici erau la adăpost de orice proiectil, pe cînd utahii n-aveau pe unde să se ascundă. Dacă ajutorul așteptat nu întîrzia mult, aveau toate motivele să privească cu încredere desfășurarea bătăliei de acum încolo.

Acest ajutor se apropia. Old Firehand îi relatase Ursului-cel-Mare pe scurt ce se întîmplase. Acesta zise cu o expresie de îngrijorare :

— I-am prevenit pe navajoși. I-am sfătuit să aștepte pînă s-au adunat toți războinicii lor. Dar ei credeau că nici utahii nu se adunaseră încă, și voiau să nimicească cetele răzlețe una cîte una. Acum au avut soarta pe care o pregăteau pentru dușmanii lor. Și chiar dacă izbutesc să fugă în munți, numărul urmăritorilor va crește din loc în loc, și se prea poate să ne pomenim cu o mie de utahi aici, pe la Lacul de Argint.

— Și tu cum stai cu ei ? Utahii te vor considera dușman ?

— Da.

— Atunci te afli în mare primejdie.

— Nu.

— Te gîndești că-i ai cu tine pe timbabatci și mai aștepți venirea unor navajoși ?

— Ba mă bizui numai pe mine însumi.

— Atunci nu te înțeleg.

— Nu mă tem de o mie de utahi. N-am decît să ridic mîna și sînt pierduți. Într-o singură clipită ar pieri toți.

— Ei, toți ?

— Nu mă crezi ? Da, desigur, nu poți pricepe așa ceva. Voi, fețele-palide, sînteți oameni foarte deștepți, dar nici unuia dintre voi nu i-ar veni o asemenea idee.

Spuse cuvintele acestea cu mîndrie. Old Firehand dădu din umeri. Old Shatterhand își plimbă privirea peste lac, pe

povîrnişurile munţilor, apoi spuse în timp ce-i flutura pe buze un uşor zîmbet :

— Dar nici tu nu eşti cel căruia i-a venit această idee.

— Nu sînt, dar cine ţi-a spus ?

— Eu mi-am spus-o. Noi, albii, nu putem concepe o asemenea idee, pentru că sîntem creştini şi ne e groază de o ucidere în masă ; dar avem totuşi destulă inteligenţă ca să gîndim ce gîndiţi.

— Crezi că ştii de ce nu mă tem nici de o mie de duşmani ?

— Da.

— Spune !

— Bine. Omori o mie de utahi în cîteva clipe ?

— Da.

— Dacă se află în defileu ?

— Da.

— Asta nu se poate face cu cuţite, puşti sau alte arme, ci doar printr-o forţă a naturii. Prin aer, adică furtună ? Nu. Prin foc ? Nici asta ! Deci prin apă.

— Cugetările tale sînt juste şi înţelepte, dar mai departe nu ajungi cu ele.

— Să vedem ! Unde ai destulă apă ca să omori atîţia oameni ? În lac. O să se ducă oamenii aceştia în lac ? Nu. Deci trebuie să meargă lacul la ei ; trebuie să-şi verse apele deodată în defileu. Cum să fie cu putinţă aşa ceva ? Doar se află între lac şi defileu un dig înalt şi solid ! Ei, acest dig n-a existat dintotdeauna ; el a fost construit, şi la construcţia lui s-a amenajat un mecanism prin care să se deschidă brusc, aşa încît defileul secetos să se transforme pe loc în albia unui puhoi năvalnic. Am ghicit bine ?

Deşi un indian trebuie să-şi păstreze calmul în orice împrejurare, Ursul-cel-Mare sări în picioare, exclamînd :

— Eşti atotştiutor ?

— Asta nu, dar reflectez.

— Ai ghicit bine ; într-adevăr, ai ghicit bine ! Dar cum am ajuns eu să posed acest secret ?

— Prin moştenire.

— Şi cum se deschide digul ?

— Dacă-mi permiteţi să cercetez, am să-ţi răspund pe urmă la întrebare.

— Nu, asta nu-mi e îngăduit. Dar poţi să ghiceşti şi de ce a fost construit acest dig ?

— Din două motive. Întîi pentru apărare. Cuceritorii ţinuturilor dinspre miazăzi veneau toţi din miazănoapte. Acest defileu era o trecătoare preferată a cuceritorilor. S-a construit digul spre a închide trecătoarea şi pentru a putea da deodată drumul la apă.

— Şi al doilea motiv ?

— Comoara.

— Comoara ? întrebă căpetenia dîndu-se înapoi cu un pas. Ce ştii de ea ?

— Nimic ; dar ghicesc multe. Văd lacul, îi văd ţărmurile, împrejurimile, şi stau să mă gîndesc. Înainte de a exista digul, nu exista nici lacul, ci o vale adîncă, aşa că pîraiele care se varsă azi în lac curgeau prin defileul pe care şi l-au săpat ca albie. Trăia pe aici un neam bogat ; acesta dusese lupte îndelungate cu năvălitorii ; apoi şi-a dat seama că e silit să cedeze, să fugă, poate numai pentru cîtva timp. Şi-a îngropat avuţiile preţioase, vasele sfinte, aici, în această vale, şi a ridicat un dig, ca să se formeze un lac mare, care să fie paznicul mut şi de neînvins al comorii.

— Taci ! Taci ! strigă Ursul-cel-Mare speriat. Să nu vorbim de comoară, ci doar despre dig. Da, ştiu să-l deschid ; pot să înec o mie de utahi şi mai mulţi, dacă se află în defileu. S-o fac cînd vor veni ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ! Mai sînt şi alte mijloace ca să-i învingem.

— Care ? Armele ?

— Da, şi apoi ostaticii, care zac acolo, în iarbă. Sînt căpeteniile cele mai vestite ale utahilor. Ca să-şi salveze conducătorii, or să accepte multe din condiţiile pe care le vom pune. De aceea am prins căpeteniile şi le-am adus aici.

— Atunci trebuie să punem prizonierii în siguranţă.

— Ai un loc potrivit ?

— Da ; să le dăm demîncare şi de băut, apoi să-i ducem de aici.

Dezlegară mîinile prizonierilor, le dădură carne și apă, pe urmă îi legară din nou. Cu ajutorul cîtorva timbabatci, fură apoi urcați în bărcile de pe mal și duși pe insulă. Old Firehand, Old Shatterhand și cu Winnetou îi urmară, fiind dornici să vadă interiorul clădirii.

Aceasta era o construcție fără etaj, cu două încăperi despărțite de un zid. Într-una din ele se afla vatra, cealaltă era o odaie de locuit, mobilată cu totul sărăcăcios. Un hamac și un așternut primitiv, asta era totul.

— Aici să stea prizonierii ? întrebă Old Firehand.

— Nu, fiindcă aici nu-i auzim dacă întreprind ceva. Există un loc mult mai sigur.

Dădu la o parte patul. Acesta consta dintr-un schelet de lemn cu scînduri transversale peste care erau așternute rogojini de papură și pături. Sub pat era o deschizătură pătrată, prin care cobora un trunchi de copac crestat în chip de scară. Căpetenia coborî ; Old Shatterhand îl urmă, iar ceilalți aveau să-i dea jos pe prizonieri, unul cîte unul.

Prin deschizătură nu pătrundea decît puțină lumină în această încăpere în genul unei pivnițe. Era mai mare decît odaia de locuit ; prelungirea era practicată în pămînt, pe partea dinspre grădină. Latura opusă era zidită toată cu cărămizi nearse, un perete fără nici o ușă sau vreo altă deschizătură. Ciocănindu-l, vînătorul constată că sună a gol și că era subțire. Deci pe după perete mai era o a doua pivniță, situată sub odaia cu vatra. Și totuși acolo nu se zărea nici un acces înspre încăperea subterană.

Utahii fură coborîți și culcați unul lîngă altul. Old Shatterhand se temea că ar putea să ducă lipsă de aer. Făcînd o remarcă în acest sens, primi de la Ursul-cel-Mare următorul răspuns :

— Pot să respire în voie. Aici, în tavan, sînt găuri care comunică cu exteriorul prin zid ; acesta are cărămizi cu goluri, așezate cap la cap ; vechii locuitori ai acestei regiuni știau bine ce făceau.

Old Shatterhand bătu din picior de cîteva ori, ca și cum ar fi pășit mai tare fără să vrea. Și dușumeaua pivniței suna a gol. Probabil că insula fusese construită înainte de formarea lacului ca o clădire goală pe dinăuntru, și apoi înconjurată cu un strat de pămînt și de pietre impermeabil. Oare acolo jos, în fundul insulei, se afla la adăpost comoara ?

Nu era timp pentru alte cercetări mai amănunțite, care n-ar fi rămas de altfel neobservate, căci se adusese și ultimul prizonier, și căpetenia se urcă pe scară. Old Shatterhand fu nevoit să-l urmeze. Sub acoperișul casei atîrnau, agățate de stinghii, bucăți mari de carne uscată și de carne afumată. Luară din aceste provizii și le puseră în bărci, ca să le transporte la mal, unde urmau să le mănînce. Tocmai cînd bărcile traseră la mal, sosi pe un cal spumegînd solul trimis după ajutor. Toți își luară armele și alergară la cai.

Ellen trebuia să rămînă bineînțeles aici, iar tatăl ei de asemenea, spre a o ocroti. Ursul-cel-Mare îl sfătui să treacă cu fata pe insulă, fiindcă acolo era locul cel mai sigur. Așa că se așezară într-un canoe și se depărtară de țărm în același timp în care ceilalți plecară călare.

Din prudență se așezase un post de pază puternic și la trecătoarea strîmtă dintre stînci, prin care veniseră dimineața albii ; acest post ajungea din plin să interzică oricui accesul spre lac.

Ceilalți plecaseră imboldindu-și caii mult mai tare decît prima ceată trimisă. Treceau în galop peste toate obstacolele, și într-un sfert de oră parcurseseră distanța pentru care celorlalți le trebuiseră trei sferturi. Atunci dădură peste caii acestora. În față se auzeau împușcături. Descălecară, își lăsară și ei caii aici, se împărțiră la repezeală în două grupe, înaintînd fiecare pe o latură a defileului și ajunseră, neobservați de utahi, în porțiunile cu crăpături și văgăuni în care se adăpostiseră prietenii lor.

Utahii credeau că mai au de-a face tot cu cei de pînă acum. Păreau să-și dea seama că înaintînd rapid, ar fi putut pune capăt de mult bătăliei, iar acum voiau să dreagă ce greșiseră. Deodată se ridică un urlet de parcă s-ar fi slobozit oștile infernului, și utahii năvăliră înainte. Dar numai timp de două minute, în care răsunară pocnetele de pușcă ale noilor sosiți, apoi bătură în retragere, lăsînd în urmă o sumedenie de morți și de răniți.

Old Shatterhand stătuse pe după un pilastru de stîncă și trăsese mai multe focuri, dar țintise în așa fel încît să nu-i

ucidă pe cei nimeriţi, ci doar să-i rănească, scoţîndu-i din luptă. Văzu acum că timbabatcii se repezeau afară din ascunzişuri, pentru a scalpa pe cei căzuţi; căpetenia lor era printre ei.

— Stai! strigă vînătorul cu voce tunătoare. Lăsaţi oamenii ăştia în pace!

— De ce? Scalpurile lor ne aparţin — răspunse Ureche-Lungă.

Strigînd aceste cuvinte, scoase cuţitul şi se aplecă să taie scalpul unui rănit. În clipa următoare Old Shatterhand era lîngă el, îi puse revolverul în piept şi-l ameninţă:

— Dacă-i faci o singură tăietură, te-mpuşc!

— Dar ce ai împotrivă? întrebă Ureche-Lungă cu glas blajin, îndreptîndu-se din şale şi încercînd să argumenteze: Şi utahii ne-ar scalpa dacă ar putea.

— Dac-aş fi cu ei, n-ar face-o. Eu nu îngădui un asemenea lucru, cel puţin nu la cei vii.

— Atunci să-şi păstreze scalpurile; dar am să le iau pe ale morţilor.

— Cu ce drept?

— Nu te înţeleg! zise indianul mirat. Un duşman doborît doar trebuie scalpat!

— Au fost doborîţi mulţi. Tu i-ai învins pe toţi?

— Nu. Am nimerit pe unul.

— Pe care?

— Nu ştiu.

— E mort?

— Nici asta nu ştiu. A mai alergat după aceea.

— Atunci să-mi arăţi un mort care are un glonţ de-al tău în trup. Pe acela ai dreptul să-l scalpezi; dar pe altul, nu.

Căpetenia se retrase în ascunziş bombănind, şi oamenii săi făcură la fel. Atunci se auzi dinspre partea utahilor un vuiet de voci. Cum vînătorul stătuse în mijlocul timbabatcilor, nu-l văzuseră bine pînă acum; cînd rămase însă singur, îl recunoscură.

— Old Shatterhand! Old Shatterhand! Puşca vrăjită! Puşca vrăjită! strigau toţi de-a valma.

Old Shatterhand înainta agale spre ei şi cînd ajunse la o distanţă de la care putea fi auzit limpede, le strigă:

— Luaţi-vă morţii şi răniţii! Vi-i dăruim!

O căpetenie se desprinse din ceată şi spuse:

— O să trageţi asupra noastră!

— Nu — răspunse el scurt, le întoarse spatele şi se înapoie în ascunziş.

Oricît ar fi fost de lipsiţi de cuvînt, indienii nu-l credeau în stare pe acest om de nici o trădare, de nici o călcare a promisiunii date. La asta se adăuga că printre indieni se socoteşte că e foarte ruşinos să-ţi abandonezi morţii şi răniţii. De aceea utahii trimiseră întîi doi oameni, deocamdată cu titlu de încercare; se apropiară încet, ridicară un rănit şi-l duseră cu ei. Reveniră şi luară şi un al doilea. Văzînd că nici acum nu se întreprindea vreun act duşmănos, prinseră încredere şi veniră mai mulţi. Old Shatterhand ieşi din nou şi le strigă:

— Staţi! Nu vi se întîmplă nimic!

Se opriră şovăind. El se apropie de ei şi întrebă:

— Cîte căpetenii aveţi cu voi acum?

— Patru.

— Care e cel mai vestit dintre ei?

— Kai-Unure (Tunetul-Bubuitor).

— Spuneţi-i că vreau să-i vorbesc. Să vină pînă la jumătatea drumului, iar eu vin tot pînă la jumătatea drumului, ne întîlnim la mijloc. Lăsăm armele, venim fără ele.

Oamenii plecară, ducînd vorba, şi reveniră apoi cu răspunsul:

— Va veni şi va aduce şi celelalte trei căpetenii.

— Eu aduc numai doi tovarăşi de-ai mei. Îndată ce aţi isprăvit aici, să vină căpeteniile.

În curînd cele patru căpetenii se apropiară. Iar din partea cealaltă veniră Old Shatterhand, Old Firehand şi cu Winnetou. Se întîlniră la mijloc, se salutară întîi înclinînd grav capul şi apoi se aşezară pe jos, faţă-n faţă. Mîndria interzicea indienilor să vorbească îndată. Trăsăturile nu li se cunoşteau bine din pricina vopselelor aplicate în straturi groase; numai la Marele-Lup se cunoştea că nu se prea simte bine în pielea lui. Rămaseră aşa, privindu-se reciproc, o bucată de vreme, pînă ce indianul cel mai vîrstnic, Tunetul-Bubuitor, pierdu răbdarea şi se hotărî să vorbească. Se ridică, luă o atitudine demnă, şi începu:

— Cînd pămîntul întins mai aparţinea încă fiilor Marelui Manitu şi nu existau feţe-palide pe la noi, pe atunci...

— ...pe atunci puteați să țineți discursuri cît vă poftea inima — îl întrerupse Old Shatterhand. Dar fețelor-palide le place să vorbească concis, și așa vrem să facem și acum.

Indianul, cînd se pornește într-o cuvîntare, nu mai isprăvește. Intrevederea de acum ar fi durat poate ore întregi dacă Old Shatterhand nu i-ar fi tăiat scurt introducerea. Indianul îi aruncă o privire pe jumătate mirată, pe jumătate mînioasă, dar se așeză la loc, spunînd :

— Tunetul-Bubuitor e o căpetenie vestită. Numără cu mult mai mulți ani decît Old Shatterhand și nu e obișnuit să fie întrerupt de tineri. Am zis. *Howgh !*

— Un om poate număra mulți ani și să aibă totuși mai puțină experiență decît altul mai tînăr. Voiai să vorbești despre vremurile în care nu existau încă fețe-palide ; noi însă avem intenția să vorbim despre ziua de azi. Și dacă eu am fost cel care te-am chemat, atunci tot eu va trebui să fiu cel care vorbește întîi, ca să-ți spun ce vreau de la tine. Și eu am zis *Howgh !*

Era o mustrare aspră.Indienii tăcură, iar el continuă :

— Mi-ai spus pe nume, deci mă cunoști. Îi cunoști și pe cei doi războinici care stau lîngă mine ?

— Da. Sînt Old Firehand și Winnetou, căpetenia apașilor.

— Atunci vei fi știind că am fost întotdeauna prieteni ai oamenilor roșii. De ce ne urmăriți ?

— Pentru că sînteți prietenii dușmanilor noștri.

— Nu e adevărat. Marele-Lup ne-a luat prizonieri, fără ca noi să fi făcut o singură faptă dușmănoasă față de el. A trebuit să ne apărăm de utahi ca să scăpăm cu viață.

— N-ați ucis Bătrîna-Căpetenie în Pădurea Apei și n-ați luat prizonieri alte căpetenii ?

— Iarăși numai ca să ne salvăm.

— Iar acum vă aflați pe la navajoși și timbabatci, care sînt dușmanii noștri.

— Din întîmplare. Voiam să ne ducem la Lacul de Argint și i-am găsit acolo. Am auzit că se va da o bătălie între voi și ei, și ne-am grăbit să mijlocim pacea.

— Noi vrem răzbunare, nu pace !

— Voi ați fost grav nedreptățiți ; știm că este așa ; dar nu e drept din partea voastră să vă răzbunați asupra unor nevinovați. Dacă depindea numai de voi, de mult am fi murit la stîlpul schingiuirii, ca și fețele-palide din Valea-Cerbilor.

— Ce știți de asta ?

— Tot. Am îngropat morții.

— Deci ai fost pe-acolo ?

— Da. Eram chiar în mijlocul vostru. Am auzit ce vorbeau utahii și am văzut ce făceau. Eram toți printre copaci cînd au venit navajoșii și am văzut cum i-ați pus pe fugă.

— E cu neputință ! Nu e adevărat !

— Știi bine că nu mint. Întreabă-i pe conducătorii utahi care au fost de față.

— Cum să-i întreb ? Au dispărut ! Marele Duh i-a luat la el.

— Da' de unde ! Marele Duh nu vrea să aibă de-a face cu niște ticăloși de sperjuri ! I-a dat pe mîna noastră.

— Ai o limbă mincinoasă ; vorbești așa, ca să ne silești să facem pace.

— Da, vreau să vă silesc să faceți pace, și am să reușesc. Dar spun adevărul. În seara aceea în Valea-Cerbilor, cînd am fost pe la voi, i-am luat prizonieri pe cei trei conducători. Am să-ți dovedesc că e adevărat. Ce-i asta ?

Scoase din buzunar o curelușă cusută cu nasturi cilindrici făcuți din valve de scoica Venerei, și i-o puse sub nas.

— Uf ! strigă bătrînul, speriat. Wampunul [1] Soarelui-Galben !

— Dar ăsta ? întrebă, scoțînd o altă curea din buzunar.

— Wampunul căpeteniei Patru-Bizoni !

— Și acest al treilea wampun ?

Cînd mai arătă și a treia curea, bătrînului i se opriră vorbele în gîtlej. Făcu un gest de groază și apoi izbuti să rostească sacadat, cu întreruperi :

— Nici un războinic nu-și dă wampunul : îi e mai sfînt ca orice. Cine poartă wampunul altuia l-a omorît sau l-a făcut prizonier. Mai trăiesc cele trei căpetenii ?

— Da, sînt în mîna noastră.

— Ce vreți să faceți cu ei ?

---

[1] Wampunul, executat ca un mozaic din bucățele de scoică, de obicei sub formă de centură, era un semn distinctiv al pieilor-roșii de vază, putînd fi utilizat, dacă purta figuri, ca mijloc de a transmite vești.

— Viață pentru viață, sînge pentru sînge! Faceți pace cu navajoșii și timbabatcii, atunci vi-i restituim.

— Și noi am făcut prizonieri. Să facem schimb cu ei, om pentru om.

— Mă iei drept un băiețandru de crezi că nu știu că o căpetenie se dă în schimbul a cel puțin treizeci de războinici? Îți spun că dacă nu faci pace cu noi, foarte puțini dintre voi își vor revedea *wigwamurile*.

Tunetul-Bubuitor privea în pămînt, sumbru și pierdut în gînduri. Atunci se ridică Old Firehand, întinzîndu-și plictisit trupul de uriaș, și zise:

— *Pshaw!* De ce atîtea cuvinte cînd avem arme! Tunetul-Bubuitor să spună repede dacă vrea război sau pace. Atunci o să știm cum stăm, și o să-i dăm ce i se cuvine: viață sau moarte.

— Nu putem să ne hotărîm așa de repede!

— De ce nu? Sînteți bărbați sau niște *squaws?*

— Nu sîntem muieri, ci războinici. Și nu-i stă bine bărbatului să cugete cu sîngele înfierbîntat. O să ne retragem și o să reflectăm ce avem de făcut.

— Dar gîndiți-vă că peste o jumătate de oră se lasă noaptea.

— Putem să vă spunem și noaptea ce am hotărît. Cine dorește să vorbească, voi ori noi, să tragă un foc de armă și apoi să strige tare. O să i se răspundă. Am zis. *Howgh!*

Se ridică, înclină ușor capul și se îndepărtă. Ceilalți făcură la fel.

— Ne-am lămurit buștean! exclamă Old Firehand mînios.

— Fratele meu a vorbit cu prea multă mînie — zise Winnetou, cu blîndețea și calmul lui de totdeauna. Ar fi trebuit să-l lase pe Old Shatterhand să continue. Tunetul-Bubuitor căzuse pe gînduri și era cît p-aci să devină înțelegător.

Firehand părea să recunoască ce îndreptățit era acest reproș, căci nu răspunse nimic. Întorcîndu-se la tovarășii lor, fură primiți de Ureche-Lungă cu întrebarea:

— Erau patru utahi. De ce v-ați dus numai trei?

— Eram destui bărbați — răspunse Old Firehand răstit.

— Mai sînt și alți bărbați. Sînt și eu căpetenie; locul meu era la sfat, întocmai ca al vostru.

— S-a pălăvrăgit destul și așa; nu mai era nevoie de un al patrulea.

Ureche-Lungă tăcu; dar dacă n-ar fi avut fața mînjită cu vopsea, s-ar fi văzut cît era de furios. În general, era prost dispus. Droll îl făcuse de rîs, fără ca el să-și poată exterioriza mînia. Apoi Old Shatterhand îl jignise adînc în fața oamenilor săi, prin interzicerea scalpării. Căpetenia era cam lașă, nu avea curajul să se împotrivească fățiș, dar furia pe care n-o manifesta îl făcea să fiarbă cu atît mai abitir în sinea sa.

Se lăsă amurgul, apoi se făcu noapte. Deși nu era de așteptat ca utahii să întreprindă ceva riscat, trebuiau totuși luate măsuri preventive, spre a zădărnici un eventual atac. Trebuiau puși oameni de strajă. Ureche-Lungă se oferi voluntar cu cîțiva oameni de-ai săi, și nu putea fi refuzat.

Împreună cu căpetenia, erau cinci care se postară într-un șir, de-a latul defileului. Ureche-Lungă stătea la capătul din dreapta al șirului. Mînia reținută îl rodea mereu. Dorea să arate acestor albi că e persoană importantă pe care nu ai voie s-o sfidezi. Ce-ar fi dacă utahii pregăteau vreo lovitură, iar el ar izbuti să iscodească și să asculte ce vorbesc? Ideea asta nu-i dădea pace, și în cele din urmă se hotărî s-o pună în practică. Se tîrî înainte, tot mai departe. Dar nu era atît de ușor cum își închipuise, căci grohotișul nu era stabil; se urnea din loc sub picioarele și brațele sale lungi. De aceea era silit să-și îndrepte atenția mai mult în jos decît înainte. Iar se mai rostogoli o piatră pe sub el, se ivi o umbră întunecată alături, două mîini puternice îl prinseră de gît ca niște crampoane de fier, alte două mîini îi ținură brațele lipite de corp, i se opri respirația și-și pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, zăcea între doi bărbați care-și țineau cuțitele cu vîrful pe pieptul său dezvelit. Membrele îi erau legate și avea un căluș în gură. Făcu o mișcare; aceasta fu observată de un al treilea, care stătea în dreptul capului lui. Acesta îi spuse încet, punîndu-i mîna pe cap:

— L-am recunoscut pe Ureche-Lungă. Eu sînt Tunetul-Bubuitor. Dacă Ureche-Lungă e înțelept, n-o să i se întîmple nimic. Dar dacă e nerod, o să simtă cuțitele de pe piept înfigîndu-se în carne. Să-mi dea să înțeleg cu un semn din cap că a auzit ce i-am spus.

Căpetenia captivă dădu semnul cerut. Avea de ales între viață și moarte, și era firesc să aleagă viața.

— Ureche-Lungă să-mi dea de înțeles acum dacă e dispus să vorbească foarte încet, și-i scot călușul din gură — urmă celălalt.

Prizonierul dădu iar din cap, și călușul fu scos numaidecît, dar Tunetul-Bubuitor îl preveni :

— Dacă spui o vorbă mai tare, ești un om mort. Dar dacă ești hotărît să te aliezi cu mine, o să ai parte de pradă. Răspunde ! Pradă ! Auzind acest cuvînt, timbabatciul avu o inspirație, o idee măreață, strălucită. Trăsese cu urechea o dată cînd Ursul-cel-Mare și Ursul-cel-Mic stăteau de vorbă, și convorbirea aceasta parcă-i mai răsuna și acum în urechi. Pradă ! Da, o să existe o pradă, una cum nu mai fusese împărțită după nici o bătălie ! Din această clipă era cu trup și cu suflet devotat cauzei utahilor.

—Îi urăsc și-i disprețuiesc pe albi — răspunse. Dacă mă ajuți, o să-i nimicim.

— Dar și pe Urși ?

— Da. Numai războinicii mei să nu pățească nimic !

— Îți făgăduiesc ! Dar atunci de ce ai fost întîi dușmanul meu ?

— Pentru că nu știam încă ceea ce știu astăzi. Fețele-palide m-au jignit atît de rău că trebuie s-o plătească cu sînge.

— Vei avea prilejul să te răzbuni. Am să văd în curînd dacă ești sincer cu mine sau dacă vrei să mă înșeli.

— Îți sînt credincios și am să ți-o dovedesc.

— Atunci spune-mi, în primul rînd, dacă e adevărat că fețele-palide i-au luat prizonieri pe conducătorii noștri.

— E adevărat. I-am văzut.

— Asta înseamnă că acești cîini sînt aliați cu duhul rău, altfel n-ar fi izbutit un lucru ce nu izbutește nici un alt om. Unde se găsesc căpeteniile utahilor ?

— În casa de pe insulă.

— Cine-i păzește ?

— O singură față-palidă și o fată, care e fiica lui.

— Să fie adevărat ? Un singur om și o fată să păzească atîția războinici viteji și vestiți ! Minți !

— Ba spun adevărat. Trebuie să ții seamă că prizonierii sînt legați.

— Atunci hai să te cred. Deci așa stăm cu insula. Dar la malul lacului cîți războinici sînt ?

— Numai cîțiva albi. Aceștia păzesc intrarea cealaltă spre Lacul de Argint.

— Uf ! Deci drumul ăsta prin defileu nu e singurul ? Mai e și altul ?

— Da. Dacă vrei, am să te conduc pe acolo.

— Unde e poteca ?

— Mai la vale, prin defileu, este o crăpătură printre două stînci, prin care ajungi pe o culme și de acolo, printr-un fel de jgheab, cobori pînă la lac. Am trecut pe acolo călare cu Ursul-cel-Mare.

— Cît timp îți trebuie ca să ajungi de aici la lac pe calea asta ?

— Trei ore.

— Asta-i mult, foarte mult !

— Dar răsplata e mare ; toți dușmanii cad în mîinile tale ; îți liberezi căpeteniile și războinicii și... — se întrerupse, șovăind.

— Ei ?... Hai, continuă !

— Și afară de asta mai găsești și o pradă cum n-a mai fost.

— O pradă ? De la navajoși ? Te gîndești la armele și caii lor ?

— Nu vorbesc de navajoși, ci de cei doi Urși și de Lacul de Argint, în fundul căruia stau cufundate bogății uriașe, aur, argint și pietre scumpe în cantități nemaipomenite.

— Cine ți-a băgat în cap minciuna asta ?

— Nimeni. I-am auzit pe cei doi Urși vorbind despre asta. Eram întins într-o seară pe sub copaci. S-au apropiat și s-au oprit prin apropiere, fără să știe că sînt acolo. Atunci au vorbit despre aceste comori extraordinare.

— Cum au ajuns în lac ?

— Un popor care trăia pe aici în vremurile străvechi, și care a fost pus sub jug străin, le-a ascuns acolo.

— Cum să ajungi însă la ele, dacă zac pe fundul lacului ?! Ar trebui să-l secăm !

— Nu e nevoie. Acolo unde se află acum lacul a fost pe vremuri o vale seacă. Poporul acela a clădit un turn, al cărui vîrf e acum insula. Din acest turn s-a săpat o galerie solidă, care trecea prin vale, ieşind acolo unde începe azi defileul. Apoi au ridicat un dig masiv şi lat, pentru ca apa să nu se mai scurgă spre nord. Valea s-a umplut cu apă şi a devenit un lac, din care numai vîrful turnului iese la suprafaţă în chip de insulă. După ce s-a umplut cu apă, a început să se scurgă înspre sud. Capătul galeriei a fost acoperit cu pietre.

— Să fie adevărate toate astea ?

— Totul e purul adevăr. M-am convins, am îndepărtat pietrele pe ascuns şi am găsit galeria. Pe la începutul ei sînt nişte făclii de care ai nevoie ca să treci prin galerie. Ea duce pe sub fundul lacului pînă la insulă, adică la turnul în pivniţa căruia se află comoara. Galeria mai poate servi şi ca să dai drumul apei pe acolo şi să îneci niscaiva duşmani care s-ar afla în defileu. Deschizi un anumit loc al galeriei : apa pătrunde şi se varsă în trecătoare şi tot ce se află pe acolo e dus de puhoi.

— Uf ! Asta ar fi ceva pentru noi ! De-am putea să înecăm feţele-palide !

— Asta nu pot să admit, pentru că şi războinicii mei s-ar îneca cu ei.

— E adevărat. Dar dacă totul e într-adevăr aşa cum spui, atunci albii sînt pierduţi şi aşa. O să vedem dacă eşti sincer. Vrei să ne conduci acum la lac ?

— Da, sînt gata cu plăcere. Dar ce parte dintre bogăţii o să-mi revină mie ?

— Asta voi hotărî îndată ce mă voi convinge că mi-ai spus adevărul. Am să te dezleg acum şi am să pun să-ţi dea un cal. Dar la cea mai slabă încercare de fugă eşti pierdut.

Căpetenia dădu cîteva porunci cu vocea scăzută. În curînd utahii erau încălecaţi şi porniră la vale, prin defileu, întîi, fireşte, cu cea mai mare prudenţă, ca să nu se audă nici cel mai uşor zgomot. Ajunseră la locul în care albii cotiseră din defileu spre căldarea înconjurată de stînci, şi o luară în aceeaşi direcţie.

Acum, noaptea, era şi mai greu să călăreşti pe aici decît ziua. Indienii aveau însă ochi ca pisicile, dar şi caii lor se orientau cu uşurinţă. Urcară panta netedă, coborîră în căldare şi intrară prin crăpătura dintre stînci, exact aşa cum făcuseră şi albii. Ultima parte a drumului le fu uşurată de răsăritul lunii.

Trecuseră exact trei ore, cînd utahii sosiră în locul unde începea vegetaţia mai bogată. Aici, Ureche-Lungă îi opri şi zise :

— Trecătoarea spre vale e aşa îngustă încît paznicii ar putea s-o apere cu uşurinţă împotriva voastră ; dar o să-i surprindeţi pe la spate.

— Cum e cu putinţă să facem aşa ?

— Prin galeria de care am vorbit. Intrarea ei e numai la cîţiva paşi de aici. O deschidem îndepărtînd pietrele şi intrăm. Aprindem făcliile, aşa că nu va fi greu să pătrundem mai departe, şi ajungem în turn ; ne urcăm în el, şi ne aflăm pe insulă. Acolo se află mereu cîteva bărci şi vîslim la mal. În felul acesta sîntem în spatele duşmanilor şi-i învingem cu uşurinţă, mai ales că războinicii mei vor trece de partea voastră îndată ce le voi da ordin s-o facă.

— Bun ! Jumătate din războinicii utahi rămîn aici, cealaltă jumătate vine cu noi prin galerie. Arată-ne calea !

Utahii descălecaseră. Ureche-Lungă îi conduse mai la o parte, la locul unde se vedeau o grămadă de pietre rezemate de stîncă.

— Trebuie îndepărtate aceste pietre — zise timbabatciul — atunci veţi vedea intrarea galeriei.

Scoaseră grămada de pietre şi se văzu o gaură întunecată, largă de cinci coţi şi înaltă de trei. Căpeteniile se strecurară înăuntru şi găsiră, pipăind în jur, o provizie întreagă de făclii, făcute din seu de cerb şi de bizon. Aprinseră una cu ajutorul unor „punka", apoi împărţiră făclii la toţi, le aprinseră şi pătrunseră în galerie.

Aerul era închis, dar nu prea umed. Se vede că fusese căptuşită cu ziduri foarte groase şi apoi acoperită cu un strat gros de pămînt bine bătătorit, de rezistase atîta vreme presiunii apelor din lac.

Ca să nu stea prea mult în acest aer, viciat și mai mult de fumul făcliilor, grăbiră pasul pe cît se putea, pînă ce, după un timp, ce li se păru infinit, sosiră într-o încăpere largă, în care, de jur împrejur, de-a lungul pereților, se găseau stive de pachete învelite în rogojini.

— Asta trebuie să fie catul cel mai de jos al turnului, deci al insulei — zise Ureche-Lungă. Poate că în aceste pachete se găsesc comorile de care v-am vorbit. Vreți să ne uităm ?

— Da — răspunse Tunetul-Bubuitor. Dar să nu zăbovim prea mult pe-aici, trebuie să ajungem pe insulă cît mai repede. Pe urmă vom avea mai mult răgaz.

Îndepărtară învelișul unuia din suluri, și văzură la lumina făcliilor o statuie, un idol sclipind auriu. Numai această statuie singură reprezenta o întreagă avere. Un alb ar fi jubilat poate de încîntare ; acești indieni însă rămaseră reci. Înveliră din nou statuia în rogojină și porniră ca să urce în turn.

Existau niște trepte înguste de zidărie, chiar dacă nu tocmai în forma scărilor noastre ; ele permiteau să treacă doar cîte o singură persoană ; așa că indienii urcară în șir, unul după altul.

Ureche-Lungă urcă primul, cu făclia în mînă. Nu ajunsese încă pe ultima treaptă, cînd auzi un țipăt în spatele său, urmat de alte țipete de spaimă. Se opri și se uită înapoi. Ceea ce văzu era într-adevăr de natură să-l îngrozească. Din galeria în care se mai aflau mulți utahi, pătrundea — pe toată lărgimea și înălțimea ei — apa. Făcliile își aruncau razele de lumină asupra puhoiului negru care venea gîlgîind și care se ridicase de pe acum pînă la talia celor din încăpere, urcînd cu o repeziciune înspăimîntătoare. Cei aflați încă în galerie erau pierduți ; se înecaseră. Dar și cei care se mai aflau pe trepte erau pierduți ; se împingeau înainte ; fiecare voia să scape ieșind pe sus ; se înghionteau și se dădeau jos unul pe altul. Aruncară făcliile, ca să se poată apăra cu amîndouă mîinile. Așa se întîmplă că nici unul nu reuși să urce treptele. Iar nivelul apei se ridica atît de repede, încît un minut după ce fusese scos primul țipăt, le ajungea pînă la gît. Apa îi ridica și începură să înoate ; luptau cu moartea și luptau unii cu alții, dar în zadar.

Numai șase se aflaseră destul de sus pe trepte ca să poată scăpa. Tunetul-Bubuitor și Marele-Lup se aflau printre aceștia.

Nu aveau decît o singură făclie, pe care o ținea Ureche-Lungă, cel din fruntea lor. O deschizătură strîmtă ducea prin tavan în catul superior, de unde alte trepte duceau și mai sus.

— Dă-mi lumina și lasă-mă să trec înainte ! porunci Tunetul-Bubuitor timbabatciului. Apucă făclia, dar acesta refuză să i-o dea. Se produse o luptă de cîteva clipe, destul pentru ca apa să se urce pînă la ei. Începea să pătrundă, prin deschizătură, în încăperea de la etajul al doilea. Aceasta era strîmtă, mult mai strîmtă decît cea de jos, așa că apa se urca pe pereți cu o viteză înzecită.

Ureche-Lungă era mai tînăr și mai puternic decît Tunetul-Bubuitor. Se smulse din strînsoarea lui și-l trînti jos, îmbrîncindu-l cu putere. Atunci utahii ceilalți se aruncară asupra lui. N-avea nici o armă, și numai o mînă îi era liberă ca să se apere de Marele-Lup care ridica tocmai pumnalul ca să-l doboare, cînd Ureche-Lungă strigă :

— Stai ! Altfel arunc lumina în apă și sînteți pierduți ! Atunci nu mai vedeți pe unde să urcați și vă ajunge apa din urmă.

Asta-i salvă. Își dădură seama că nu pot scăpa de acolo fără lumină. Apa le ajunsese între timp la șolduri.

— Atunci ține făclia și mergi înainte, cîine ! răspunse Tunetul-Bubuitor. Dar ai să ne-o plătești !

Timbabatciul stătea acum pe trepte și se grăbea să urce. Ajunse iarăși, printr-o deschizătură strîmtă, în etajul următor. Amenințarea bătrînului era serioasă. Ureche-Lungă o știa prea bine. De aceea se opri după ce urcase prin deschizătură și privi înapoi. În urma sa apăru capul lui Tunet-Bubuitor.

— M-ai făcut cîine și vrei să te răzbuni asupra mea ! îi strigă. Cîine ești tu, și ai să mori ca un cîine ! Du-te înapoi, în apă !

Îi dădu un picior în plin obraz, încît bătrînul se prăbuși și dispăru pe sub deschizătură. O clipă mai tîrziu apăru capul utahului următor ; și acesta fu primit cu un picior și căzu ; la fel și al treilea. Ureche-Lungă gîfîia de sforțare și de frică. Dar în același timp, izbînda îi dădea o bucurie sălbatică.

Atunci se ivi prin deschizătura întunecată un braț puternic și un pumn de fier îl apucă de un picior. Simțea cu groază

că se clatină. În același moment, apăru figura schimonosită de furie a Marelui-Lup.

Desperarea îi dădu forțe uriașe lui Ureche-Lungă. Izbind cu putere, îi vîrî adversarului făclia aprinsă în ochi. Marele-Lup scoase un urlet și duse amîndouă mîinile la cap. Atunci îl și arse a doua împunsătură necruțătoare cu făclia aprinsă. Se clătină și căzu înapoi în puhoiul care gîlgîia și care trecu peste el cu o iuțeală înfricoșătoare, pătrunzînd în etajul superior.

Ureche-Lungă rămăsese singur. Numai el mai era în viață dintre toți cei care intraseră în galerie.

Urca mereu, trecînd prin mai multe etaje, și apa îl urmărea cu aceeași iuțeală. Deodată simți că aerul e mai proaspăt. Locul de trecere era strîmt de tot pe aici și nu mai existau trepte, ci doar un par cu crestături, sprijinit de zid, ca o scară. Pusese piciorul într-o crestătură ca să se urce, cînd auzi o voce de sus :

— Stai ! Rămîi jos, altfel trag ! Utahii au vrut să ne răpună și acum sînt pierduți cu toții, iar tu ai să mori ultimul dintre ei.

Era vocea Ursului-cel-Mare. Timbabatciul o recunoscu.

— Nu sînt un utah ! Nu trage ! strigă cuprins de spaimă.

— Dar cine ești ?

— Sînt prietenul tău, căpetenia timbabatcilor.

— A, Ureche-Lungă ! Atunci chiar că ți-ai meritat moartea, renegatule, trădătorule !

— Nu ! Nu ! Te înșeli !

— Nu mă înșel ! Ai descoperit într-un fel oarecare taina și ai împărtășit-o utahilor. Acum ai să te îneci așa cum s-au înecat și ei.

— N-am trădat ! îl asigură Ureche-Lungă înfricoșat, căci apa i se urcase pînă la genunchi.

— Nu mai minți !

— Lasă-mă să urc ! Gîndește-te că am fost întotdeauna prietenul tău !

— Nu, ai să rămîi jos !

Atunci se auzi vocea lui Old Firehand :

— Lasă-l să urce. S-au întîmplat destule grozăvii ! O să-și mărturisească vina.

— Da, mărturisesc ; am să vă spun tot, tot ! promitea Ureche-Lungă, căci apa îi ajunsese pînă la șold.

— Bine, am să te cruț, și sper că ai să te arăți recunoscător !

— Recunoștința mea va fi fără margini !

— O să te oblig să te ții de cuvînt. Hai sus !

Indianul aruncă făclia în apă ca să se poată prinde cu amîndouă mîinile, și se urcă. Ajungînd sus, se văzu în încăperea cu vatră a clădirii de pe insulă. În fața ușii deschise ardea un foc, și la lumina flăcărilor îi văzu pe Ursul-cel-Mare, pe Old Firehand și pe Old Shatterhand. Se prăbuși de oboseală, secătuit de groaza de moarte prin care trecuse, își adună însă repede puterile și sări pe ușă, strigînd :

— Repede, repede afară, că vine apa și nu mai scăpăm !

— Stai aici ! răspunse Ursul-cel-Mare. Nu mai ai de ce să te temi de apă, fiindcă nu se poate urca mai sus pe insulă decît la nivelul lacului. Ai scăpat, și acum ai să povestești cum ai plecat de la postul tău și cum ai ajuns aici.

Trecuse cam o oră de cînd santinelele își ocupaseră posturile cînd Old Firehand se gîndi să le mai controleze o dată. Se furișă afară din ascunziș, spre locul unde trebuia să se afle Ureche-Lungă. Locul era părăsit. Se duse la timbabatciul cel mai apropiat, îl întrebă unde e căpetenia sa și află astfel că acesta plecase.

— Unde ?

— La utahi. Nu s-a întors încă.

— De cînd a plecat ?

— Aproape de o oră.

— Trebuie să i se fi întîmplat ceva. Mă duc să mă uit.

Vînătorul se culcă pe burtă și înaintă tîrîndu-se pînă unde văzuse înainte străjile dușmanului ; plecaseră. Se tîrî mai departe. În locul în care utahii ocupaseră toată lățimea defileului, nu mai era nimeni. Old Firehand cercetă mai departe cu mare prudență. Nu văzu nici urmă de utahi, dar nu găsi nici căpetenia. Faptul era îngrijorător. Înaintă o bucată bună în interiorul defileului, fără să dea de dușmani, și se întoarse cu vestea că utahii au dispărut. Faptul acesta n-ar fi fost în sine ceva de neînțeles sau prea înfricoșător, dacă n-ar fi dispărut și Ureche-Lungă o dată cu ei.

— L-au prins — fu de părere Ursul-cel-Mare. A fost prea temerar. Acum i-au făcut seama.

— Şi probabil că şi noi sîntem pierduţi — zise Old Firehand.

— Cum aşa ?

— Mie mi se pare curios că au plecat. Lucrul acesta trebuie să aibă o explicaţie. Faptul că au pus mîna pe căpetenie nu poate să fie un motiv de retragere subită ; trebuie să existe un alt motiv, cu totul diferit, dar care e în legătură cu căpetenia.

— Ce motiv ar putea avea ?

— Hm ! Eu n-am încredere în Ureche-Lungă. Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Nu ştiu de ce l-am bănuit. Nu s-a arătat niciodată duşmănos faţă de mine.

— Se poate ; totuşi nu e omul pe care m-aş bizui în întregime. Cunoaşte bine regiunea asta ?

— Da.

— Cunoaşte şi drumul care duce peste căldarea din stînci spre lac ?

— Îl cunoaşte, a umblat cu mine pe acolo.

— Atunci ştiu destul. Trebuie să pornim numaidecît ca să ajungem la lac.

— De ce ?

— Pentru că le-a arătat probabil utahilor acest drum. Că mă înşel sau ba, că a pălăvrăgit silit fiind sau de bună voie, asta nu contează, dar sînt convins că utahii au plecat de o oră şi că peste alte două ore îşi vor face apariţia la lac.

— Şi eu cred aşa —încuviinţă Old Shatterhand.

— Ureche-Lungă n-are un chip care să trezească încrederea — zise Winnetou. Fraţii mei să vină repede spre lac, altfel utahii ajung acolo înaintea noastră şi pun mîna pe Butler şi pe fiica lui.

Încălecară şi urcară drumul prin defileu, pe cît putea de repede noaptea. Trecu poate o oră pînă să ajungă la gura văii. Ocupară accesul, şi anume lăsînd acolo un grup făcut numai din albi, căci de cînd lipsea căpetenia nu se mai putea încrede cu totul în timbabatci.

Butler nu se mai găsea pe insulă. Stătuse în clădire cu fiica sa, iar în încăperea de dedesubt zăceau utahii prizonieri care vorbeau între ei. Vocile lor răsunau sus ca din mormînt ; era lugubru, parc-ar fi umblat stafii, şi micuţei Ellen i se făcuse frică, aşa că îl rugase pe tatăl ei să plece cu ea de pe insulă. Ascultase de rugămintea ei şi vîslise la mal. Cînd se făcuse întuneric, aprinsese un foc, dar avusese prudenţa să nu se aşeze în bătaia luminii, stînd, împreună cu Ellen, în umbră, de unde putea supraveghea cu privirea toată întinderea din jur fără să fie ei înşişi văzuţi. Le era urît să stea aşa, singuri, în locul acesta părăsit şi primejduit ; de aceea se bucurau acum văzîndu-şi prietenii întorcîndu-se cu timbabatcii.

Albii se aşezară în jurul focului, cu excepţia celor care păzeau accesele văii. Timbabatcii aprinseră un alt foc şi se aşezară în jurul lui ca să discute despre dispariţia căpeteniei lor. Bănuiala că ar fi trădat albii avuseseră înţelepciunea să le-o tăinuiască.

De cînd sosiseră la lac, Watson, fostul contramaistru, nu avusese prilejul să stea de vorbă cu Ursul-cel-Mare. Acum, însă, stînd alături în jurul focului, zise către indian :

— Fratele meu roşu n-a vorbit încă cu mine. Eu sînt una din cele două feţe-palide care au petrecut aici o iarnă întreagă. Pe atunci mai trăia Ikhatci-tatli, bunicul tău, şi era bolnav ; noi l-am îngrijit pînă a murit.

— Îţi mulţumesc — zise Ursul-cel-Mare cu simplitate.

— Da, l-am îngrijit şi ne-a făcut un dar. Era un secret, pe care ni l-a încredinţat, un secret despre o comoară ascunsă pe aici...

— Bunicul a făcut foarte rău că v-a vorbit de acest secret. Era bătrîn şi slăbit, iar recunoştinţa îl împiedica să ţină minte jurămîntul că va păstra taina în veci. N-avea dreptul să vorbească despre această taină care se moşteneşte din tată în fiu, decît cu fiul său.

— Atunci eşti de părere că n-am dreptul să vorbesc despre acest lucru ?

— Nu pot să ţi-o interzic. Dar trebuie să renunţi să faci uz de acel secret. Orice altă dorinţă însă ţi-o voi împlini cu bucurie.

— Vorbeşti serios? întrebă repede Old Firehand. Atunci aş exprima eu o dorinţă în locul tovarăşului meu.

— Spune! Dacă e în puterea mea, am s-o împlinesc cu plăcere.

— Cui îi aparţine teritoriul pe care ne aflăm?

— Mie. Îl voi lăsa cîndva moştenire fiului meu, Ursului-cel-Mic

— Poţi să-ţi dovedeşti dreptul de proprietate?

— Da. La oamenii roşii ajunge cuvîntul; oamenii albi cer însă o hîrtie cu litere negre. Am pus să mi se întocmească o astfel de hîrtie, iscălită de căpetenii albe. Are şi o pecete mare. Pentru asta am umblat în oraşul părintelui alb [1]. Pămîntul din împrejurimile Lacului de Argint e proprietatea mea, pînă unde e împrejmuit de munţi. Pot să fac cu el ce-mi place.

— Şi cui îi aparţine căldarea dinspre stînci, prin care am trecut azi?

— Timbabatcilor. Căpeteniile albe au măsurat toată regiunea şi au desenat-o. Apoi marele părinte din Washington a iscălit că ţinutul e al timbabatcilor.

— Ei pot să vîndă din pămînt, să-l dea cu arendă sau să-l dăruiască, după plac?

— Da.

— Atunci uite ce aveam să-ţi spun: vreau să cumpăr de la ei porţiunea cu căldarea.

— Nu pot să le interzic să ţi-o vîndă, şi nici ţie s-o cumperi.

— Nu e vorba de asta, se pune întrebarea dacă-ţi e pe plac sau dacă ţi-e neplăcut să ne ai ca vecini?

Figura Ursului-cel-Mare luă o expresie mucalită şi întrebă:

— De ce vreţi să locuiţi tocmai într-un loc lipsit de apă, unde nu creşte nici măcar un fir de iarbă? Omul alb cumpără pămînt numai cînd aduce foloase mari. Ghicesc la ce vă gîndiţi. Piatra, stînca au valoare pentru voi.

— Aşa e. Dar îşi capătă valoare numai dacă putem să aducem apă.

[1] Capitala şi Preşedintele Statelor Unite.

— Luaţi-o din lac!

— Tocmai asta voiam să-ţi cer!

— Poţi să-ţi iei cîtă îţi trebuie.

— Îmi dai voie să construiesc o conductă?

— Da.

— Îmi vinzi dreptul acesta şi eu ţi-l plătesc?

— Dacă e necesară cumpărarea, n-am nimic împotrivă. Poţi să stabileşti preţul, dar eu ţi-l dăruiesc. Mi-aţi făcut un serviciu nepreţuit. Fără voi, cădeam în mîinile utahilor. Pentru asta am să vă ajut să exploataţi bogăţiile din căldarea dintre stînci.

— Asta-mi place! şopti Hobble-Frank către vărul său. Apa o avem va să zică de pe acum; dacă şi aurul va curge tot aşa din plin, atunci ne putem juca în curînd de-a Craşuşii.

— Vrei să spui poate de-a Cresuşii? Cresus a fost, mi se pare, regele acela putred de bogat?

— Ia nu mai începe şi tu ca grăsanul de Jemmy! Dacă vrei să rămîi prietenul şi vărul meu, atunci să... ia ascultă!

Dinspre gura văii se auzi o şuierătură. Era semnalul stabilit cu *rafter*-ii. Albii săriră în picioare şi se grăbiră spre postul de pază. Sosiţi acolo, aflară că se auziseră, dinspre trecătoare, nişte zgomote ca de copite pe piatră. Se luară la repezeală măsurile necesare. Albii se ascunseră pe după copaci şi aşteptară cu încordare să vadă ce va urma. Dar trecu o bucată bună de vreme fără să se mai audă sau să se vadă ceva. De aceea Winnetou plecă să iscodească în direcţia aceea. După vreun sfert de oră se întoarse la locul unde stătuse cu Old Shatterhand, Old Firehand şi Ursul-cel-Mare şi le raportă:

— Războinicii utahi s-au împărţit în două cete: una din ele stă cu toţi caii spre stînga, acolo unde drumul iese din căldare; jumătatea cealaltă sînt în dreapta, la începutul defileului; au deschis o gaură în stîncă, şi dispar prin ea.

— O gaură? întrebă Ursul-cel-Mare speriat. Atunci cunosc galeria subterană şi secretul meu a fost trădat. Asta numai Ureche-Lungă a putut s-o facă. Dar cum a aflat? Vino cu mine! Trebuie să mă conving că e aşa.

Plecă în grabă, spre culmea digului, şi toţi trei îl urmară. În curînd erau pe sub copacii de pe dig şi din umbră vedeau

începutul defileului în plină lumină. Grămada de pietre fusese îndepărtată și razele lunii luminau îndeajuns ca să se vadă cum dispar utahii în galerie.

— Da, îmi cunosc secretul ! zise Ursul-cel-Mare. Vor să ajungă pe insulă, ca să ne atace de la spate ; vor să pună mîna pe comorile mele. Dar n-or să reușească ! Trebuie să mă duc repede pe insulă. Old Firehand și Old Shatterhand să mă însoțească. Dar Winnetou să rămînă aici, vreau să-i arăt ceva.

Îl conduse pe apaș cîțiva pași mai încolo, într-un loc unde digul se lăsa vertical în lac. Acolo zăcea o stîncă mare, grea de cîteva tone, așezată pe un morman de pietre mai mici, orînduite într-un fel anume. Ursul-cel-Mare arătă una din aceste pietre, zicînd :

— În clipa în care Winnetou va vedea de aici că aprind un foc pe insulă, să împingă piatra asta, și atunci stînca va cădea în lac. Dar fratele meu roșu să sară repede în lături și să nu se sperie dacă aude un trosnet uriaș.

Plecă în goană și cei doi vînători după el. Ajuns la foc, scoase din el o creangă aprinsă și sări într-un canoe. În timp ce-și dădea osteneala să țină creanga în așa fel încît să nu se stingă, Firehand și Shatterhand vîsliră spre insulă. Acolo Ursul-cel-Mare intră în grabă în casă. În vatră erau crengi uscate ; le scoase afară și le aprinse.

— Frații mei să asculte — zise, arătînd cu mîna spre locul unde-l lăsaseră pe Winnetou.

Se auzi de acolo ca un scurt bubuit de tunet, apa țîșni în sus șuierînd, lovită de stînca ce căzuse în lac, și apoi urmă un trosnet și un vuiet, de parcă s-ar fi prăbușit o casă mare.

— Am reușit ! strigă Ursul-cel-Mare respirînd ușurat. Intrarea e închisă. Utahii sînt pierduți. Veniți cu mine !

Intră din nou în clădire, în încăperea cu vatră. Aceasta era așezată, cum văzură acum vînătorii, pe un suport mobil ; indianul o dădu la o parte fără nici o sforțare. Se ivi o deschizătură și Ursul-cel-Mare trase cu urechea în jos.

— Sînt înăuntru, sînt jos, îi aud venind ! zise. Acum, repede, să dăm drumul la apă !

Ieși fuga și se duse în spatele clădirii ; cei doi nu văzură ce făcea acolo, dar cînd se întoarse, arătă spre un punct apropiat de pe suprafața lacului și explică :

— Vedeți cum se agită apa acolo ? Se formează un vîrtej, o pîlnie, fiindcă e trasă în jos, căci intră într-o galerie pe care am deschis-o.

— Doamne ! Atunci utahii se îneacă, nenorociții ! strigă Old Shatterhand.

— Da, toți, toți ! Nu scapă nici unul !

— Îngrozitor ! Nu se putea evita asta ?

— Nu. Nu trebuie să scape nici unul ca să nu poată povesti ce a văzut acolo, sub pămînt.

— Dar ți-ai distrus propria ta construcție ?

— Da, e distrusă și nu poate fi refăcută niciodată. Comorile sînt pierdute pentru oameni, nici un muritor nu le va mai putea scoate vreodată, căci insula se va umple de apă pînă sus. Hai să intrăm.

Pe cei doi albi îi trecură fiori de groază. Apa ce se ridica pe dedesubt împingea în sus aerul stătut și mucegăit din galerie ; se simțea cum ieșea prin deschizătura din podea. Asta însemna moartea a peste o sută de oameni.

— Dar prizonierii noștri, care se află în încăperea de alături ? întrebă Old Shatterhand. Se îneacă și ei !

— Nu. Zidul rezistă cîtva timp. Pe urmă va trebui, desigur, să-i scoatem. Ascultați !

Se auzea un zgomot de jos, din apropiere, apoi se ivi un indian purtînd o făclie. Era Ureche-Lungă. Ursul-cel-Mare voia să-l lase și pe el să se înece, dar, la intervenția lui Old Firehand, renunță la acest act de cruzime. Curînd după ce căpetenia timbabatcilor era în siguranță, apa ajunsese pe insulă la același nivel cu lacul și vîrtejul în formă de pîlnie pe care-l observaseră adineauri dispăruse.

Ureche-Lungă se așezase lîngă foc. Nu se mai putea ține pe picioare. Ursul-cel-Mare se așeză în fața lui, scoase un revolver de la brîu și, amenințîndu-l cu acesta, îi spuse :

— Acum căpetenia timbabatcilor să ne spună cum a ajuns în galerie cu utahii. Dacă mă minte, îi zbor creierii. Știa secretul insulei ?

— Da — mărturisi cel interogat.

— Cine ți l-a destăinuit ?

— Chiar tu.

— Asta nu-i adevărat !

— Ba da. Şedeam acolo, sub stejarul acela, cînd ai venit în partea aceea cu fiul tău. V-aţi oprit în apropierea mea şi aţi vorbit despre insulă, despre comorile ei şi despre galeria prin care se poate da drumul apei în defileu. Îţi aduci aminte ?

— Da.

— Am înţeles din vorbele voastre că galeria începe acolo unde se află grămada de pietre. A doua zi dimineaţă aţi plecat să vînaţi un cerb, iar eu m-am folosit de prilejul acesta ca să îndepărtez grămada de pietre. Am intrat în galerie şi am văzut făcliile. Acum ştiam destul, şi am aşezat pietrele la loc.

— Şi azi te-ai dus la utahi ca să trădezi secretul !

— Ba nu. Am vrut să aud ce vorbesc, dar m-au prins. Numai ca să scap cu viaţă am vorbit despre galerie şi despre insulă.

— Ce laşitate ! Dacă Old Shatterhand nu observa că lipseşti, trădarea ar fi izbutit şi sufletele noastre s-ar fi aflat mîine în veşnicele plaiuri ale vînătoarei. Aţi văzut ce se află în fundul turnului ?

— Da.

— Şi aţi desfăcut sulurile ?

— Numai unul.

— Şi ce era în el ?

— Un zeu făcut din aur masiv.

— Nici un ochi omenesc nu-l va mai vedea vreodată, nici ochii tăi. Oare ce crezi tu că ai merita ?

Timbabatciul tăcea.

— Moartea, de zece ori moartea ! Dar ai fost prietenul şi tovarăşul meu, şi aceste feţe-palide nu doresc să te omor. Ai să rămîi deci în viaţă, dar numai dacă faci ce-ţi voi cere.

— Ce-mi ceri ?

— Să faci cum doreşte Old Firehand. Vrea să intre în stăpînirea căldării dintre stînci şi să vă cumpere acel teren. Ai să-i vinzi terenul şi în plus drumul care duce de acolo la Lacul de Argint.

— N-avem nevoie de căldarea aceea, că nu serveşte la nimic. Nu e păşune acolo nici măcar pentru un singur cal.

— Cît ceri în schimb ?

— Ar trebui să mă sfătuiesc întîi cu timbabatcii ceilalţi.

— Am să-ţi spun eu ce pretenţii poţi să ai. Old Firehand îţi va da douăzeci de puşti şi douăzeci de livre de praf de puşcă, zece pături, cincizeci de cuţite şi treizeci de livre de tutun. Nu e prea puţin. Ai să primeşti ?

— Primesc, şi am să vorbesc în aşa fel ca să primească şi ceilalţi.

— Va trebui să te duci cu Old Firehand şi cu cîţiva martori la cel mai apropiat conducător al albilor, pentru ca să fie valabile vînzarea şi cumpărarea. Pentru asta vei mai primi un dar în plus, mare sau mic, mult sau puţin, aşa cum meriţi şi cum va hotărî Old Firehand. Vezi bine că-ţi apăr interesele. Dar sper că ai să mă faci să-ţi uit trădarea. Acum du-te şi cheamă cîţiva dintre oamenii tăi, să-i aducă pe utahii prizonieri, ca să nu se înece şi ei.

Ureche-Lungă ascultă de acest ordin ; era şi timpul ca prizonierii să fie puşi în siguranţă. Curînd după ce ultimul dintre ei fusese scos din clădire şi întins în faţa ei, se auzi un răpăit şi un gîlgîit ; apa dărîmase zidul subţire şi pătrunsese în partea aceea a pivniţei.

Prizonierii fură aşezaţi în bărci, transportaţi la ţărm şi încredinţaţi pazei timbabatcilor. Însă căpetenia acestora nu fu lăsată cu ei, căci nu i se putea acorda încredere lui Ureche-Lungă, aşa cu una cu două. Îl luară cu ei spre gura văii, unde albii mai stăteau de strajă cu multă atenţie, fiindcă aveau în faţa lor cealaltă jumătate a cetei de utahi, care nu se retrăsese încă.

Aceştia nu ştiau cum stau lucrurile. Majoritatea celor care urmau să descindă pe insulă pătrunseseră în galerie cînd aceasta se prăbuşi sub presiunea unei mase uriaşe de piatră şi pămînt. Aşa fură striviţi o mulţime dintre cei care intraseră ; iar galeria se astupă complet ; astfel apa din lac nu mai putea ieşi de acolo. Asta fusese în intenţia Ursului-cel-Mare, căci nu voise ca apa să se scurgă în defileu, ci să pătrundă în interiorul insulei.

Utahii, care nu fuseseră striviţi, se dăduseră înapoi speriaţi şi fugiseră la detaşamentul celălalt, ca să povestească ce se întîmplase. Nu se ştia dacă toţi cei aflaţi în galerie erau pierduţi, sau dacă cei care nu fuseseră chiar striviţi la intrare

reușiseră să ajungă pînă-n insulă. În cazul acesta din urmă, războinicii urmau să-i atace pe albi pe la spate. Așteptară din clipă în clipă să se întîmple așa, dar timpul trecea fără ca speranța asta să se împlinească. Acum erau siguri că toți pieriseră în urma catastrofei.

Se făcu ziuă și utahii tot mai stăteau cu caii lor în același loc. Spre a nu fi surprinși de fețele-palide, puseseră străji pe posturi înaintate. Deodată îl văzură apărînd pe Old Shatterhand printre copaci. Le strigă că vrea să vorbească cu conducătorul lor. Cînd se întîlniră, Old Shatterhand îi spuse :

— Știi că mai multe căpetenii de-ale voastre se află în mîinile noastre, ca ostatici ?

— Știu — răspunse sumbru cel întrebat.

— Și știi ce s-a întîmplat cu războinicii voștri care au pătruns în galerie ?

— Nu știu.

— Galeria s-a surpat și apa a intrat în ea ; s-au înecat cu toții. Numai Ureche-Lungă a scăpat. Adineauri au sosit cei două sute de navajoși așteptați. Sîntem mult mai tari decît voi, dar nu vrem sîngele vostru, vrem să vă aducem pace. Fii înțelept și vino acum cu mine. Am să te conduc la căpeteniile voastre. Vorbiți, înțelegeți-vă, apoi poți să te întorci aici.

Omul rămase cîtva timp cu privirea în pămînt. Apoi spuse :

— Ai să te ții de cuvînt și ai să mă lași să mă-ntorc. Am încredere în tine și vin cu tine.

Îi înștiință pe oamenii lui de ce avea de gînd să facă, își depuse armele și plecă cu vînătorul spre lac. Acolo domnea o mare zarvă, căci navajoșii sosiseră într-adevăr. Ardeau de dorința să se răzbune asupra utahilor pentru înfrîngerea suferită de ceata lor de războinici, și ar fi fost necesar ceva mai mult decît darul de a-i convinge pentru a-i face să încline spre pace.

Ostaticii fuseseră dezlegați ; ședeau laolaltă, supravegheați de aproape, cînd sosi Old Shatterhand aducîndu-l pe tovarășul lor. Acesta se așeză lîngă ei, apoi fu trimis Ureche-Lungă ca să le explice cum se petrecuse catastrofa. Întrevederea lor dură mult ; apoi Ureche-Lungă veni să raporteze că luaseră hotărîrea de a accepta propunerea de pace. Prin urmare, avu

loc un sfat solemn, la care luară parte cei mai de vază dintre albi și roșii. Sfatul dură ore întregi și se ținură discursuri multe pînă ce, în cele din urmă, pipa păcii făcu ocolul adunării. Rezultatul era o pace „veșnică" între toți participanții. Nu se cerea nici o despăgubire din nici o parte ; prizonierilor li se reda libertatea și toți, utahii, navajoșii, timbabatcii, se legară prin promisiune solemnă să se arate prietenoși față de fețele-palide care voiau să se instaleze și să muncească în căldarea dintre stînci, și să le dea tot ajutorul.

Desenul pe care-l luase „colonelul" roșcat rămase dispărut ; acum nici n-ar mai fi avut vreun rost.

După aceea, se organiză o vînătoare mare, care dură pînă seara, cînd se întoarseră cu pradă bogată. A doua zi de dimineață, sună ora despărțirii. Utahii porniră spre nord, iar navajoșii spre sud. Și timbabatcii se întoarseră la *wigwamurile* lor. Ureche-Lungă făgădui că se va sfătui cu ai săi cu privire la vînzarea căldării stîncoase și le va comunica rezultatul. Se întoarse chiar a treia zi și spuse că adunarea se arătase de acord, primind și prețurile stabilite de Ursul-cel-Mare. Mai rămase acum să se înregistreze vînzarea-cumpărarea la autoritățile competente.

În urma acestor vești, toți se apucară să făurească planuri și proiecte care de care mai fantastice, de care numai un singur om nu era încîntat : lordul. Se înțelesese cu Humply-Bill și cu Gunstick-Uncle să-l însoțească pînă la Frisco ; dar aceștia nici nu se mai gîndeau, în împrejurările actuale, să plece mai departe, iar lordul era destul de înțelegător ca să nu le-o ia în nume de rău. De altfel, munca din căldarea stîncoasă nu putea fi încă începută nici măcar pe departe. Așa că mai rămase destul timp pentru ca lordul să hoinărească prin munți cu cei doi ghizi ai săi, în căutarea de aventuri.

Deocamdată, Old Firehand plecă cu Ursul-cel-Mare și cu Ureche-Lungă la Filmore City, unde urmau să întocmească actele. Orașul era și locul potrivit pentru procurarea mașinilor și uneltelor trebuincioase. Mătușa Droll îi însoțise spre a dovedi cu martori în fața notarului că „colonelul" roșcat murise, după care i se înmînă prima.

După aproape două luni, mașinile sosiră la Lacul de Argint, și inginerul își începu activitatea. Conducta de apă fu instalată și se începu înainte de toate exploatarea căldării.

Locul era într-adevăr bogat în minereu și profitul se mărea pe zi ce trecea. În fiecare seară se cîntăreau și se evaluau cantitățile scoase și cînd rezultatul era îmbucurător, Droll îi șoptea voios vărului său :

— Dacă merge așa în continuare, o să pot cumpăra în curînd ferma. Afacerea e strălucită !

Iar Hobble-Frank răspundea mereu :

— Iar vila mea e ca și gata, cel puțin în capul meu. O să fie o clădire măreață pe frumosul mal al Elbei, și numele pe care am să i-l dau o să fie și mai măreț. Am zis. *Howgh !*

CUPRINS

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

